NIMENI NU SE FACE NEVĂZUT PUR ȘI SIMPLU!

TOATE FETELE DISPĂRUTE

MEGAN MIRANDA

TRADUCERE DE LIVIU SZŐKE

LEDA BAZAAR

„Personajele principale ale autoarei își revendică dreptul de a fi mai mult decât victime sau femei fatale. [...] Una dintre cele mai bune cărți ale anului!"

LOS ANGELES REVIEW OF BOOKS

„Toate thrillerele captivante (hai să ne gândim la: *Cea mai norocoasă fată*, *Fata din tren*, *Fata dispărută*) într-unul singur."

SKIMM

„O intrigă complicată! [...] Megan Miranda creează un suspans sporit și răsturnări de situație, spunând povestea, care se desfășoară pe parcursul a 15 zile, în ordine cronologică inversă."

THE NEW YORK TIMES

„Povestit într-un ritm rapid și înspăimântător, romanul *Toate fetele dispărute* te va învăța de ce este periculos să mergi singur noaptea prin pădure."

REFINERY29

„Ești atent? Va trebui să fii; acest thriller îți va pune mintea la încercare cu structura sa cronologică inversă și va fi o adevărată provocare să ții șirul evenimentelor."

ELLE

MEGAN
MIRANDA

TOATE FETELE DISPĂRUTE

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

MEGAN
MIRANDA

TOATE FETELE DISPĂRUTE

Traducere din limba engleză de
LIVIU SZŐKE

LEDA BAZAAR

Redactare: Alina Bâltâc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Codruț Radu, Mihaela Ciufu

MEGAN MIRANDA
ALL THE MISSING GIRLS
Copyright © 2016 Megan Miranda
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIRANDA, MEGAN
Toate fetele dispărute / Megan Miranda; trad. din lb. engleză de Liviu Szőke. - București: Leda Bazaar, 2022

ISBN 978-606-088-130-8

I. Szöke, Liviu (trad.)

821.111

Părinților mei

PARTEA I

Plecarea acasă

Omul... nu poate învăța să uite, dar se agață de trecut; oricât de departe sau de repede fuge, lanțul acela fuge odată cu el.

FRIEDRICH NIETZSCHE

A ÎNCEPUT CU UN TELEFON, DEZAMĂGITOR DE SIMPLU ȘI ușor de ignorat. Vibrația de pe noptiera lui Everett, pâlpâitul displayului – prea puternic în dormitorul pe care îl ținea atât de întunecos, cu jaluzelele trase până jos, pe pervaz, și cu ferestrele fumurii care reprezentau o a doua linie de apărare în fața strălucirii orbitoare a soarelui și-a orașului. Am văzut numele, am atins butonul care dădea telefonul pe silențios și l-am întors cu fața în jos, lângă ceas.

Cu toate astea. Am rămas întinsă, trează, întrebându-mă de ce m-ar fi sunat fratele meu atât de devreme într-o zi de duminică. Am început să trec în revistă posibilitățile: tata; bebelușul; Laura.

Am început să bâjbâi prin întuneric, pipăind cu mâinile colțurile ascuțite ale mobilierului, până ce am găsit întrerupătorul de la baie. Tălpile mele goale s-au lipit de gresia rece când m-am așezat pe capacul closetului cu telefonul lipit de ureche, în vreme ce deja simțeam cum se formează pielea de găină pe picioare.

Mesajul lui Daniel a răsunat în tăcerea profundă:

„Banii aproape s-au terminat. Trebuie să vindem casa. Tata nu vrea totuși să semneze actele."

O scurtă pauză.

„Nu se simte deloc bine, Nic."

Fără să ceară ajutorul, căci asta ar fi însemnat să fie prea direct. Prea diferit de felul nostru de-a fi.

Am apăsat butonul de ștergere, după care m-am strecurat înapoi sub așternuturi, înainte să-l trezesc și pe Everett, pipăindu-l ca să fiu totuși sigură.

Dar mai târziu, întoarsă la mine acasă, am început să frunzăresc teancul de corespondență din ziua precedentă și am găsit scrisoarea – *Nic Farrell*, notat cu familiarul lui scris de mână, cu cerneală albastră; adresa era completată de altcineva, cu un pix diferit, mai închis la culoare.

Tata nu mai suna. Apelurile telefonice îl făceau să se simtă și mai dezorientat, prea departe de persoana pe care încerca de fapt să o sune. Chiar dacă își amintea pe cine apelase, mintea sa ne uita cu totul imediat ce-i răspundeam, transformându-ne în simple voci fără de chipuri în eter.

Am desfăcut scrisoarea – o pagină de jurnal cu marginile zdrențuite, scrisul său de mână lăbărțându-se dincolo de linii și înclinându-se ușor către stânga, ca și cum ar fi căutat să își noteze înnebunit ideile pe foaie, înainte ca acestea să-i scape din strânsoare.

Fără vreun salut.

Trebuie să stăm de vorbă! Fata aia! Am văzut-o pe fata aia!

Fără vreo încheiere.

L-am sunat înapoi pe Daniel, în vreme ce scrisoarea îmi tremura în mână.

— Doar ce ți-am primit mesajul, am zis eu. Vin acasă! Spune-mi ce se petrece!

ZIUA 1

MI-AM FĂCUT UN ULTIM INVENTAR AL APARTAMENTULUI înainte de-a încărca mașina: valizele așteptând lângă ușă; cheia, într-un plic de pe blatul din bucătărie; o cutie fără capac pe jumătate plină cu chestiile neprevăzute adunate cu o seară înainte. Vedeam orice unghi al apartamentului din bucătăria înghesuită – goală și expusă –, dar tot aveam senzația sâcâitoare că uitasem ceva.

Strânsesem totul în mare grabă, terminând ultimele câteva săptămâni ale anului școlar în vreme ce mă ocupam de telefoanele de la Daniel și încercam să găsesc pe cineva care să stea în locul meu pe perioada verii – niciun moment de respiro ca să pot accepta faptul că făceam într-adevăr asta. Că mă întorceam. Că mă întorceam *acolo*. Daniel nu știa nimic de scrisoare. Știa doar că veneam să-l ajut și că aveam două luni la dispoziție înainte de-a fi nevoită să mă întorc la viața de aici.

Acum, apartamentul era practic gol. O cutie industrială, despuiată de toată căldura, așteptându-l pe absolventul cu atitudine de om cât de cât responsabil care avea să locuiască în ea până în august. Îi lăsasem și vasele, căci erau un adevărat chin când venea vorba de împachetat.

Îi lăsasem și canapeaua extensibilă, căci așa îmi ceruse el, oferindu-mi pentru asta cincizeci de dolari în plus.

Restul – adică lucrurile care nu-mi mai încăpeau în mașină – rămâneau într-un spațiu de depozitare aflat la câteva cvartale distanță. Toată viața mea era acum închisă într-un cub etanș, plin până sus cu mobilier vopsit și haine de iarnă.

O bătaie în ușă a răsunat între pereții goi, făcându-mă să tresar. Noul chiriaș avea să sosească peste câteva ore, când eu urma să fiu deja pe drum. Era mult prea devreme pentru oricine altcineva.

Am străbătut camera îngustă și am deschis ușa de la intrare.

— Surpriză! a exclamat Everett. Speram să te prind înainte să pleci!

Era îmbrăcat de muncă – curat și elegant – și s-a aplecat să mă sărute, cu un braț ascuns la spate. Mirosea a cafea și a pastă de dinți; a scrobeală și a piele; a profesionalism și a eficiență. De la spate a scos un pahar din polistiren din care ieșeau aburi.

— Ți-am adus asta. Pentru drum.

Am inspirat adânc.

— Drumul spre inima mea!

M-am rezemat de blat și am luat o înghițitură zdravănă.

El și-a verificat ceasul și a tresărit.

— Detest s-o fac, dar trebuie să plec! O ședință de dimineață tocmai în celălalt capăt al orașului.

Ne-am întâlnit la jumătatea drumului pentru un ultim sărut. L-am prins de cot când se desprindea din strânsoare.

— Mulțumesc! am adăugat, iar el și-a lipit fruntea de a mea.

— Va trece repede! Ai să vezi!

L-am urmărit îndepărtându-se – cu pași atent măsurați și cu părul brunet frecându-i gulerul – până ce a ajuns la liftul din capătul holului. S-a întors spre mine chiar când se deschideau ușile. M-am rezemat de toc, iar el mi-a zâmbit.

— Să conduci cu grijă, Nicolette!

Am lăsat ușa să se închidă singură, iar gândul la ceea ce urma mi-a făcut picioarele ca de plumb și mi-a trimis furnicături în buricele degetelor.

Numerele roșii ale ceasului de la cuptorul cu microunde s-au schimbat, făcându-mă să mă înfior.

E un drum de nouă ore cu mașina de la Philadelphia la Cooley Ridge, fără a pune la socoteală traficul, pauza de masă, alimentarea mașinii și opririle la toaletă. Și, dat fiind că deja plecam cu douăzeci de minute întârziere, deja mi-l imaginam pe Daniel așteptând pe veranda din față și bătând din picior, în timp ce eu trăgeam mașina pe aleea nepavată.

I-am trimis un SMS în timp ce țineam ușa deschisă cu ajutorul unei valize: *Sunt pe drum, dar ajung mai degrabă la 15.30.*

Am avut nevoie de două drumuri ca să-mi târăsc bagajul și cutiile rămase până jos, la mașina parcată la capătul cvartalului, în spatele clădirii. Auzeam deja cum începe ora de vârf în depărtare, un zumzet constant pe autostradă, plus ocazionalele claxoane. O armonie bine cunoscută.

Am pornit motorul, așteptând să-și facă efectul aerul condiționat. *Bun, bun!* am rostit în sinea mea. Mi-am vârât telefonul în suportul pentru pahar și am văzut răspunsul lui Daniel: *Tata te așteaptă la cină. Să nu întârzii!*

De parcă aș fi putut întârzia încă trei ore peste ce pretinsesem deja. Asta era una dintre cele mai impresionante realizări ale lui Daniel: perfecționase arta mesajelor pasiv-agresive. Și o practica de ani de zile.

Când eram mai tânără, credeam că pot să prevăd viitorul. Asta probabil că era din vina tatălui meu, care-mi umpluse copilăria cu platitudini desprinse din lecturile lui filosofice, lăsându-mă să cred în chestii care nu puteau exista. Închideam ochii și-mi doream ca ele să apară, măcar în crâmpeie mici, frumoase. Îl vedeam pe Daniel în robă și cu toca de absolvire. Pe mama surâzând lângă el prin lentilele aparatului meu foto în timp ce le făceam semn să vină mai aproape.

„Pune-ți mâinile în jurul ei! Pretindeți că vă plăceți unul pe altul! Perfect!"

Mă vedeam pe mine și pe Tyler, ani mai târziu, aruncându-ne rucsacurile în spatele camionetei sale murdare de noroi, pornind spre facultate. Lăsând de tot în urmă acel loc.

Îmi era imposibil să înțeleg că plecarea de-acolo nu însemna un eveniment singular cu o camionetă, ci un proces de desprindere care avea să dureze zece ani. Kilometri și ani, scurtând încetișor distanța. Fără a mai menționa faptul că Tyler nu a mai plecat niciodată din Cooley Ridge. Că Daniel nu a mai absolvit niciodată. Și că mama noastră oricum n-ar mai fi apucat să trăiască pentru a-l vedea.

Dacă viața mea ar fi fost o scară, atunci Cooley Ridge ar fi fost baza – un orășel șters și înghesuit de la marginea Smoky Mountains, adică exact Orășelul american prin definiție, dar lipsit de farmecul tipic. Orice altceva – oriunde altundeva – reprezenta o treaptă mai înaltă, pe care

aveam să urc gradual și lent. Facultatea la 320 de kilometri distanță, spre est, masterul cu un stat mai spre nord, o perioadă de stagiatură într-un oraș în care am pus ferm piciorul și din care am refuzat să mai plec. Un apartament pe numele meu și o plachetă cu numele meu pe propriul birou, Cooley Ridge rămânând permanent lucrul de care mă îndepărtam tot mai mult.

Însă iată care e șpilul pe care l-am înțeles legat de plecare – nu te mai poți întoarce acolo. Nu mai știu ce atitudine să am față de Cooley Ridge, și nici Cooley Ridge nu mai știe ce atitudine să aibă față de mine. Distanța doar crește de la an la an.

De cele mai multe ori, dacă încercam să mi-l aduc aminte cum trebuie – „Povestește-mi despre casa ta, povestește-mi despre cum ai crescut, povestește-mi despre familia ta", mă îndemna Everett –, tot ce vedeam cu ochii minții era o caricatură a lui: un oraș miniatural aranjat pe o masă de la intrare, în preajma sărbătorilor, cu tot ce ținea de el încremenit pentru totdeauna în timp. Așa că îi ofeream răspunsuri parțiale, lipsite de substanță și extrem de vagi: „Mama a murit când aveam șaisprezece ani; e un oraș micuț, la marginea pădurii; am un frate mai mare."

Chiar și mie, în timp ce răspundeam, mi se părea că nu-i ofer nicio lămurire. O poză Polaroid ștergându-se pe la margini, cu culorile golite de strălucire; conturul unui oraș-fantomă plin cu fantome.

Însă un telefon de la Daniel – „Trebuie să vindem casa" – și am simțit cum se crapă pământul sub mine.

— Vin acasă! am zis.

Și marginile au tremurat, iar culorile au devenit mai vii: mama își lipea obrazul de fruntea mea; Corinne ne

legăna cabina înainte și înapoi în vârful roții din parcul de distracții; Tyler se balansa, încercând să își păstreze echilibrul, pe trunchiul unui copac prăbușit care rămăsese atârnat peste râu, întins între noi.

Fata aia, scrisese tata, iar râsul ei mi-a făcut inima să tresalte.

„Trebuie să stăm de vorbă! Fata aia! Am văzut-o pe fata aia!"

O oră mai târziu, o *clipă* mai târziu, probabil că uitase – lăsase plicul lipit deoparte până ce altcineva avea să-l găsească abandonat pe noptiera sau sub perna lui, urmând să-mi ia adresa din dosarul tatei. Însă pesemne că existase un factor declanșator. O amintire. O idee pierdută printre sinapsele creierului său; lansarea unui gând care n-avea încotro să se îndrepte.

Pagina smulsă, scrisul strâmb, numele meu pe plic...

Iar acum, ceva ascuțit și sălbatic eliberat în mintea mea. Numele ei, sărind de colo-colo precum un ecou.

Corinne Prescott.

Scrisoarea tatei rămăsese împăturită în poșeta mea în ultimele săptămâni, zăbovind în tot acest timp extrem de aproape, gata să iasă la iveală dintre gândurile care nu-mi dădeau pace. Îmi vâram mâna după portofel sau după cheile de la mașină și simțeam un colț sau o margine care îmi împungeau pielea, și mă trezeam că ea e iar peste tot: păr lung, arămiu, căzându-i până pe umeri, izul unei gume mentolate, șoapta ei în urechea mea.

Fata aia! Ea era mereu *fata aia*. Ce altă fată ar fi putut fi?

Ultima oară fusesem cu mașina acasă în urmă cu ceva mai mult de un an – când Daniel mă sunase și îmi zisese că trebuie să-l internăm pe tata într-un azil, iar eu nu

găsisem nicio justificare pentru costul unui bilet de avion luat în ultima clipă. Plouase aproape tot drumul, atât la dus, cât și la întors.

Astăzi însă era o vreme perfectă pentru condus. Fără ploaie, înnorat, dar nici prea întuneric. Lumină, dar nu foarte puternică. Am străbătut trei state fără să mă opresc deloc, orașele și ieșirile de pe autostradă estompându-se pe măsură ce treceam în viteză pe lângă ele – întruchiparea a tot ceea ce apreciam la faptul că trăiam în nord. Îmi plăceau enorm liniștea, felul în care îți puteai umple ziua cu o listă întreagă de lucruri de făcut sau cum puteai prelua controlul asupra orelor și adapta după propriile nevoi. Și nerăbdarea vânzătorului de la magazinul din colțul clădirii în care aveam apartamentul, modul în care acesta nu-și ridica niciodată privirea din rebusul său, fără să stabilească defel contact vizual cu tine. Îmi plăcea foarte mult tot acest anonimat. Al unui trotuar plin cu străini și infinite posibilități.

Așa era și condusul prin aceste state. Însă începutul unei călătorii trece întotdeauna mai repede decât finalul ei. Mai departe spre sud, ieșirile devin mai rare, peisajul pare același peste tot, plin de lucruri pe lângă care ești sigur că ai mai trecut de altă o mie de ori.

Mă aflam undeva, în Virginia, când telefonul pe care îl țineam în suportul pentru pahar mi-a sunat. Am bâjbâit prin poșetă după dispozitivul *hands-free*, păstrând o mână pe volan, însă până la urmă am renunțat și am atins butonul de răspuns.

— Alo? am strigat.

— Bună, mă auzi? a pârâit glasul lui Everett, iar eu nu mi-am dat seama dacă de vină era difuzorul telefonului sau semnalul prost.

— Da, care-i treaba?

A zis ceva greu de înțeles, cuvintele sale întrerupându-se de mai multe ori.

— Scuze, se tot întrerupe! Ce-ai zis? practic am strigat eu.

— Iau o gustare, mi-a răspuns el printre pârâituri din receptor. Voiam doar să văd ce faci. Cum rezistă pneurile?

I-am simțit zâmbetul din voce.

— Mai bine decât semnalul mobilului, i-am răspuns, făcându-l să râdă.

— Probabil că am să fiu în ședințe tot restul zilei, dar sună-mă imediat ce ajungi, ca să știu că ești bine!

M-am gândit să mă opresc pentru prânz, dar nu vedeam decât asfalt și câmpuri cale de kilometri întregi, fără de sfârșit.

Îl cunoscusem pe Everett cu un an în urmă, în noaptea de după ce îl mutaserăm pe tata. Mă întorsesem acasă încordată și neliniștită, avusesem o pană la cinci ore după ce plecasem cu mașina și fusesem nevoită să schimb roata pe o burniță care mă biciuise încontinuu.

Când ajunsesem la apartament, eram pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Intrasem în casă cu rucsacul atârnat pe umăr, iar mâinile îmi tremurau în vreme ce încercam să vâr cheia în ușă. În cele din urmă, îmi rezemasem capul de lemnul solid al ușii ca să mă calmez. Pentru ca lucrurile să fie și mai rele, tipul de la 4A tocmai ieșea din lift, astfel încât îl simțeam zgâindu-se la mine și așteptând pesemne o inevitabilă cădere nervoasă din partea mea.

Apartamentul 4A! Singurele lucruri pe care le știam despre el: asculta muzică mult prea tare și avea mult prea mulți musafiri, fără a ține niciodată seama de programul

normal al zilei. Lângă el se afla un bărbat – ferchеș, în vreme ce el era exact opusul. Elegant, în vreme ce el era, la fel, opusul. Treaz, în vreme ce el era beat.

Tipul de la 4A îmi mai zâmbea uneori când treceam seara unul pe lângă altul pe hol, iar o dată a ținut și liftul oprit pentru mine, însă așa era orașul. Oamenii veneau și plecau. Chipurile se estompau.

„Salut, 4C!" rostise el cu glas neclar, clătinându-se.

„Nicolette!" îi replicasem.

„Nicolette!" repetase el. „Trevor!"

Bărbatul de lângă el părea jenat și-n locul lui.

„Iar el e Everett. Pare c-ai avea nevoie de o băutură. Hai încoace, poartă-te ca o vecină!"

Cugetasem că să te porți ca un vecin adevărat ar fi însemnat să-mi învețe numele cu un an în urmă, când mă mutasem aici, dar chiar voiam ceva de băut. Voiam să simt distanța între *acolo* și *aici*; aveam nevoie de o distanțare de cele nouă ore de condus departe de casă.

Trevor deschisese ușa apartamentului său în timp ce mă îndreptam spre ei. Bărbatul de lângă el întinsese mâna și zisese „Everett", ca și cum prezentarea lui Trevor n-ar fi avut nicio importanță.

Când plecasem de la ei, îi spusesem deja lui Everett că îl mutasem pe tata de-acasă, iar el îmi zisese că făcusem exact ce trebuia. Îi povestisem despre apartament, despre ploaie și despre tot ce voiam să fac peste vară, cât eram plecată. Când mă oprisem din vorbit, mă simțeam mai ușoară, mai în largul meu – lucru pe care-l puteam pune pe seama votcii, însă preferam să cred că responsabil era Everett –, iar Trevor dormea dus pe canapea, lângă noi.

„Oh! Ar trebui să plec!" zisesem.

„Dă-mi voie să te conduc!" mă rugase Everett.

Mă simțeam amețită în timp ce mergeam amândoi în tăcere, apoi mâna mea era deja pe clanță, iar el era tot aproape de mine, și care e regula adulților pentru asemenea lucruri?

„Vrei să intri?"

Nu îmi răspunsese, dar mă urmase înăuntru. Rămăsese încremenit în chicineta minusculă, care dădea în salonul meu transformat în studio, o încăpere cu ferestre înalte și perdele subțiri atârnate de țevi dezgolite, care separau încăperea de dormitor. Însă prin ele vedeam patul – nefăcut, tentant – și știam că și el îl vedea la rândul său.

„Uau!" exclamase el.

Era mobila, eram sigură. Piese de mobilier adunate de prin magazine cu chilipiruri și din talciocuri, pe care le dezasamblasem și apoi le vopsisem în nuanțe îndrăznețe, pentru a se potrivi unele cu altele.

„Mă simt precum Alice în Țara Minunilor!"

Îmi scosesem pantofii, apoi mă rezemasem de blatul din bucătărie.

„Pun pariu pe zece dolari că n-ai citit-o!"

El zâmbise și deschisese ușa frigiderului, de unde scosese o sticlă de apă.

„Mă bag!" răspunsese el, făcându-mă să izbucnesc în râs.

După care scosese o carte de vizită o așezase pe blat, se aplecase în față și îmi atinsese ușor buzele cu ale lui, înainte de-a se retrage.

„Sună-mă!" îmi zisese.

Și l-am sunat.

Călătoria prin Virginia părea să nu se mai termine, cu clădirile albe ale fermelor, colinele și baloturile ei de fân punctând fâșiile de iarbă ce se întindeau în toate părțile. Apoi drumul prin munți – parapete și indicatoare rutiere ce-i avertizau pe șoferi să aprindă luminile de ceață – și pârâiturile statice ale stațiilor radio care se auzeau parcă de peste tot. Cu cât mergeam mai mult, cu atât mai lent mi se părea că o fac. *Relativitate*, am cugetat.

Ritmul era diferit acasă. Oamenii nu se mișcau la fel de repede și nici nu se schimbau prea mult în decurs de un deceniu. În Cooley Ridge, te agăți de persoana care ai fost dintotdeauna! Când am părăsit autostrada, pătrunzând direct pe rampa de ieșire și ajungând pe șoseaua statală, am pariat în gând că aveam să dau peste Charlie Higgins sau peste cineva asemenea lui stând rezemat de clădirea dărăpănată a CVS. Sau poate peste Christy Pote atârnând în urma fratelui meu, în timp ce acesta pretindea că nu bagă de seamă, chiar dacă apoi și-au văzut fiecare de drumul său și s-au căsătorit cu altcineva.

Poate de vină erau umiditatea sau modul în care a trebuit să ne descurcăm fiecare cum a putut, precum melasa dulce și vâscoasă care ni se lipește de tălpi. Poate faptul că am trăit atât de aproape de munți – o mie de ani pentru fiecare eveniment, lenta mișcare a plăcilor tectonice de dedesubt, copacii care erau acolo încă de când m-am născut și care vor rămâne acolo și după ce nu voi mai fi eu.

Poate faptul că nu mai poți vedea nimic dincolo de ei odată ce ai ajuns aici. Ci doar munții, pădurea și tu. Atât!

Zece ani mai târziu, la o sută șaizeci de kilometri distanță, și eu trec granița statului – *Bun-venit în Carolina*

de Nord! –, iar copacii devin mai masivi, aerul e mai apăsător, și iată-mă înapoi!

Marginile prind iarăși contur, gândurile mi se așază și încep să-mi reamintesc. Nălucile noastre capătă substanță: Corinne aleargă pe marginea drumului în fața mea, scoțându-și degetul mare în față, picioarele îi sclipesc de sudoare, iar fusta îi e suflată de curentul iscat de o mașină ce trece prea aproape de ea. Bailey stă agățată de umărul meu, iar răsuflarea îi miroase a votcă. Sau poate că a mea miroase așa.

Degetele mi s-au desprins de pe volan. Voiam să întind mâna afară și să le ating. Să o fac pe Corinne să se întoarcă și să zică „Adună-te naibii, Bailey!", să îmi surprindă privirea și să zâmbească. Însă au dispărut amândouă mult prea repede, ca toate lucrurile, de altfel, și tot ce a rămas e durerea ascuțită a dorului de ea.

Zece ani și alți treizeci de kilometri, și-mi pot vedea casa. Ușa de la intrare. Cărarea năpădită de buruieni și bălăriile ce răsar prin pietrișul de pe aleea pentru mașini. Aud cum se deschide scârțâind ușa de plasă, apoi glasul lui Tyler: „Nic?" Și pare ceva mai profund decât o simplă amintire de-ale mele, ceva mai apropiat cumva.

Aproape am ajuns acasă.

Aproape de ieșire, stânga la semafor, pe asfaltul cenușiu, plin de crăpături.

Un indicator proaspăt înfipt în pământ în colț, cu partea de jos mânjită de noroi uscat – tradiționalul bâlci s-a întors în oraș –, și ceva îmi tresaltă în piept.

Iată clădirea CVS și grupul de puști care pierd vremea în capătul terenului, așa cum făcea și Charlie Higgins odinioară. Iată și fâșia de magazine, cu vitrinele acoperite de

litere cu forme și dimensiuni diferite față de cele pe care le știam când eram mică, toate cu excepția lui Kelly's Pub, care era cel mai apropiat de formula tradițională care ne reprezenta pe noi, toți. Iată și școala generală și, peste drum, secția de poliție, cu dosarul de caz al lui Corinne îndesat în vreun dulap din spate, pe care se tot adună praful! Îmi imaginam toate probele strânse într-o cutie și înghesuită în vreun colț, pentru că nu există alt spațiu disponibil. Pierdute pe drum, uitate odată cu trecerea timpului.

Cablurile de curent sunt întinse deasupra șoselei, iar dincolo de ele văd biserica la care mergea aproape toată lumea, indiferent că erai sau nu protestant. Iar lângă ea, cimitirul. Corinne ne făcea să ne ținem răsuflarea când treceam pe lângă el. Ne lipeam mâinile de plafonul mașinii când treceam peste șinele de cale ferată, ne sărutam când clopotele băteau de douăsprezece ori și nu ni se îngăduia să respirăm când eram în preajma morților. Ba ne convinsese să facem asta chiar și după ce murise mama. Ca și cum moartea era o superstiție, ceva ce puteam depăși, aruncând cu sare peste umăr sau încrucișându-ne degetele la spate.

Mi-am scos telefonul la semafor și l-am sunat pe Everett. A intrat căsuța vocală, așa cum știam că o să se întâmple.

— Am ajuns! l-am anunțat. Sunt aici!

Casa era exact cum mi-o închipuisem în ultimele nouă ore. Cărarea de la șosea până la veranda din față se unea acum cu restul curții, mașina lui Daniel era trasă tocmai până lângă ușa șopronului de lângă garaj, pentru a lăsa loc și pentru a mea, iar bălăriile îmi zgâriau gleznele goale în timp ce pășeam din piatră netedă în piatră

netedă, întrucât știam pe de rost unde erau amplasate. Zidul lateral ivoriu, mai întunecat în unele locuri, decolorat de soare în altele, astfel încât trebuia să-mi mijesc ochii pentru a privi direct la el. M-am oprit la jumătatea drumul dintre mașină și casă, alcătuind o listă în minte: *Împrumută un aparat de spălat cu presiune, găsește un puști cu o mașină de tuns iarba, cumpără niște glastre cu flori colorate pentru verandă...*

Încă mai mijeam ochii, umbrindu-mi-i cu mâna, când Daniel a răsărit de după colțul casei.

— Am zis eu că ți-am auzit mașina, a spus.

Avea părul mai lung decât mi-l aduceam aminte, până la bărbie – aceeași lungime pe care o avea și-al meu când plecasem de-acasă. Avea obiceiul să se tundă periuță, pentru că atunci când și-l lăsase să crească, o singură dată, lumea zisese că seamănă cu mine.

Părea mai deschis, lung cum era acum – mai degrabă blond, decât mai închis la culoare –, în timp ce al meu căpătase o nunață mai întunecată de-a lungul anilor. Tenul îl avea tot mai palid decât al meu, iar umerii goi i se înroșiseră deja puternic de la soare. Însă slăbise mult, astfel încât liniile definitorii ale feței erau acum mai pronunțate. Abia dacă mai puteam trece drept frați în clipa de față.

Pieptul îi era plin de dâre de praf, iar mâinile îi erau murdare de pământ. Și-a șters palmele de blugi în timp ce se apropia de mine.

— Și înainte de 15.30, am adăugat, ceea ce era ridicol.

Dintre noi doi, el fusese mereu cel responsabil. El fusese cel care renunțase la școală ca să se ocupe de mama. Cel care zisese că tata are nevoie de ajutor. El era cel care

avea grijă de finanțe. Faptul că ajunsesem cât de cât la timp nu-l impresiona mai deloc.

A râs și și-a șters iar mâinile pe blugi.

— Mă bucur să te văd, Nic!

— Scuze! am zis și eu, aruncându-mă să-l iau în brațe, un lucru exagerat, desigur.

Mereu făceam asta. Încercam să compensez, dând în extrema cealaltă. A rămas țeapăn în îmbrățișarea mea, și mi-am dat seama că mă murdăream de pământ pe haine.

— Cum e cu slujba, ce face Laura, tu ce mai faci?

— Ocupată. Tot mai nervoasă, pe măsură ce înaintează sarcina. Mă bucur că ești aici!

Am zâmbit, după care m-am aplecat ca să intru în mașină pentru a-mi lua poșeta. Nu mă pricepeam la amabilități cu el. Nu mă descurcasem niciodată bine cu astfel de chestii sau să interpretez ce vrea el să zică prin ele. Era, așa cum tata o zicea tare mândru, o persoană greu de citit. Avea tot timpul o expresie dezaprobatoare, perfect naturală pentru el, astfel încât mă comportam întotdeauna defensiv în preajma lui, având impresia că trebuie să-i dovedesc ceva.

— Oh! am zis, deschizând portiera din spate și mutând cutiile. Am adus ceva pentru ea. Pentru amândoi. Pentru bebeluș.

Unde naiba era? Era undeva, în pungile acelea pentru cadouri, cu o zornăitoare în partea din față și cu sclipici înăuntru, care se mișca ori de câte ori era clătinată.

— E pe aici, pe undeva! am murmurat apoi.

Iar hârtia de ambalat avea niște scutece minuscule prinse cu bolduri, chestie pe care chiar nu o înțelegeam, dar care părea a fi pe placul Laurei.

— Nic, a zis el, cu degetele prelungi încleștate peste partea de sus a portierei deschise a mașinii, poate aștepta! Petrecerea copilului e weekendul viitor. Adică, dacă nu ești prea ocupată. Și dacă vrei să vii. Și-a dres glasul și și-a desprins degetele de pe portieră, apoi a adăugat: Ea ar vrea să vii.

— Bine! am zis eu, îndreptându-mă de spate. Sigur! Firește!

Am închis portiera și am pornit către casă, Daniel potrivindu-și ritmul cu al meu.

— Cât de rău e? l-am întrebat apoi.

Nu mai văzusem casa de vara trecută, când îl mutaserăm pe tata la Grand Pines. Pe atunci, încă mai credeam că există o șansă să fie doar o soluție temporară. Asta îi zisesem și lui. „Doar deocamdată, tată. Până te faci mai bine. Doar un pic." Acum era limpede că nu avea să se facă mai bine, că nu avea să fie o soluție doar temporară. Mintea lui era vraiște. Situația financiară, și mai și, un adevărat dezastru care sfida orice logică. Însă măcar avea casa. *Noi* aveam casa.

— Am sunat ieri să pornim iar utilitățile, însă e ceva în neregulă cu aerul condiționat.

Simțeam cum părul lung mi se lipește de ceafă, cum rochia subțire de vară mi se lipește de piele, iar sudoarea de picioarele goale, și nu eram aici decât de cinci minute. Genunchii mi s-au îndoit când am pășit pe scândurile pline de așchii ale verandei.

— Unde-i briza? l-am întrebat.

— Așa e de o lună, a răspuns el. Am adus niște ventilatoare. Nu aveam nimic altceva în afară de aerul condiționat. E nevoie de vopsea nouă, de becuri, de o curățenie

zdravănă, și mai e nevoie și să hotărâm ce facem cu tot ce-i înăuntru, evident. Vom economisi o groază de bani dacă o vom face noi înșine, a adăugat, aruncându-mi o privire cu subînțeles.

Aici intram eu în scenă. Pe lângă faptul că mă ocupam de hârtiile tatei, Daniel voia ca tot eu să vând și casa. El avea un serviciu, un bebeluș pe drum, o viață întreagă aici.

Eu aveam două luni libere. Un apartament pe care-l subînchiriam pentru niscaiva bani în plus. Un inel pe deget și un logodnic care muncea șaizeci de ore pe săptămână. Iar acum, și un nume – Corinne Prescott –, ce-mi țopăia printre gânduri ca o fantomă.

A deschis ușa de plasă, iar scârțâitul familiar l-am simțit până în măruntaie. Cum se întâmpla de fiecare dată. Bine ai venit înapoi, Nic!

Daniel m-a ajuta să descarc mașina, cărându-mi bagajele până pe holul de la etaj și depozitându-mi obiectele personale pe masa din bucătărie. Și-a plimbat mâinile pe blatul din bucătărie, iar particule de praf au rămas plutind în aer, suspendate într-o rază de lumină care pătrundea pe geam. A tușit, cu palma lipită de față.

— Scuze! a zis el. Încă nu m-am ocupat de interior. Dar am adus ce trebuie.

A schițat un gest în direcția cutiei de carton de pe blat.

— De-asta mă aflu aici! i-am răspuns.

Mi-am zis că, dacă aveam de gând să locuiesc aici tot timpul, trebuia să încep cu propria cameră, ca să am unde dormi. Mi-am dus valiza în capătul scărilor și am cărat cutia cu produse de curățenie, ținând-o în echilibru pe șold, spre vechiul meu dormitor. Scândurile de pe hol scârțâiau, la un

pas distanță de ușa mea, așa cum o făceau dintotdeauna. Lumina de afară pătrundea prin perdele, și tot ce se afla în încăpere părea doar pe jumătate prezent în semiîntunericul neclar. Am aprins becul, dar nu s-a întâmplat nimic, așa că am lăsat cutia în mijlocul podelei și am tras draperiile, urmărindu-l pe Daniel îndreptându-se spre garajul despărțit de casă, ducând sub braț cutia unui ventilator.

Cuvertura galbenă cu margarete deschise la culoare stătea în continuare mototolită pe patul meu, ca și cum nici nu plecasem vreodată de-aici. Adânciturile în cearșafuri – un șold, un genunchi, forma unei fețe –, ca și cum cineva doar ce se trezise. L-am auzit pe Daniel la ușa din față și am tras iute cuvertura, netezind umflăturile și adânciturile.

Am deschis ambele geamuri – cel cu zăvor care funcționa și cel cu zăvor care se mai strica uneori când eram în gimnaziu și pe care nu îl reparaserăm niciodată. Plasa exterioară dispăruse, dar nu era vreo mare pierdere; fusese smulsă și îndoită după atâția ani de manevre lipsite de delicatețe. Din partea mea, care o împingeam de jos în sus, cățărându-mă pe acoperișul înclinat și dându-mi drumul în compost, gest care se lăsa cu dureri doar dacă apreciai greșit distanța, noapte de noapte. Genul de lucru care pare perfect firesc când ai șaptesprezece ani, dar care acum e complet ridicol. Nu mă mai puteam cățăra înapoi, așa că mă strecuram pe ușa din spate și mă furișam în sus, pe scări, evitând scârțâitul din hol. Pesemne că la fel m-aș fi putut furișa și afară, scutindu-mă de săritură și evitând distrugerea plasei de protecție.

Când m-am întors cu spatele la geam, cu camera acum plină de lumină, am observat toate lucrurile mărunte de

care se ocupase deja Daniel: câteva tablouri fuseseră date jos de pe pereți, vopseaua galbenă fiind decolorată acolo unde atârnaseră; vechile cutii de pantofi care stătuseră sus, pe dulap, erau lipite frumos de perete, în colțul opus; și preșul împletit din papură care îi aparținuse mamei pe când era mică, întins în mijlocul podelei și tras de sub picioarele patului meu.

Am auzit scârțâitul podelei, iar Daniel a apărut în ușă, având cutia cu ventilatorul la subraț.

— Mersi! i-am zis, iar el a ridicat din umeri.

— Pentru puțin!

L-a lăsat într-un colț și a apăsat întrerupătorul. Nimic!

— Mersi că ai venit, Nic!

— Mersi că ai început cu camera mea! am spus eu, mutându-mă de pe un picior pe altul.

Nu înțelegeam cum pot alți frați să întrețină o relație naturală. Cum pot redeveni copii cu atâta naturalețe, renunțând cu totul la formalități. Eu și Daniel aveam să ne petrecem toată ziua dându-ne târcoale și mulțumindu-ne tot timpul unul altuia.

— Ha? a zis el când a pornit ventilatorul, iar zumzetul scăzut al acestuia s-a transformat într-un zgomot ușor de ignorat, înăbușind sunetele de afară.

— Camera mea! am răspuns, arătând în jur. Mersi că ai dat tablourile jos!

— Nu eu le-am dat, a răspuns el, oprindu-se în fața ventilatorului și închizând o clipă ochii. Le-o fi dat tata.

Posibil! Nu-mi mai aduceam aminte. Fusesem aici în urmă cu un an, în noaptea de după ce îl ajutaserăm să se mute, însă detaliile... detaliile se pierduseră. Cutiile de pantofi fuseseră jos? Tablourile fuseseră desprinse de pe

perete? Simțeam că mi-ar fi plăcut să-mi amintesc aceste detalii. Că toată noaptea era o ceață neclară.

Daniel nu știa că mă întorsesem aici în loc să plec direct acasă cu mașina, așa cum îi spusesem că aveam să fac – „Am treabă de făcut, trebuie să plec". Mă întorsesem aici, umblând din cameră în cameră, cu ochii uscați și zguduită bine, precum un copil rătăcit în mijlocul unui bâlci de țară, în căutarea unui chip familiar. Mă făcusem covrig pe cearșafuri în casa pustie și rămăsesem așa până auzisem motorul unei mașini în față și soneria de la ușă, însă nu răspunsesem. Apoi, scârțâitul ușii de plasă, cheile în ușă, ghetele lui pe trepte. Până ce Tyler ajunsese să stea sprijinit de peretele dormitorului meu.

„Aproape te-am ratat", zisese el. „Te simți bine?"

— Când ai fost ultima oară aici? l-am întrebat pe Daniel.

S-a scărpinat în cap și a mai făcut un pas spre ventilator.

— Habar n-am! Veneam cu mașina, mai băgam nițel capul pe ușă din când în când sau intram să văd de ce mai are tata nevoie. De ce?

— Nu contează! am răspuns.

Dar nu era adevărat. Îmi imaginam umbra altcuiva în cameră. Scotocindu-mi prin cutii. Mutându-mi prețul. Uitându-se. *Căutând.* Aveam senzația că lucrurile mele nu mai erau unde ar fi trebuit să fie. Urmele strâmbe din praf, dezvăluite de lumina soarelui. Sau poate era doar perspectiva din care le vedeam eu. Crescusem, iar casa devenise mai mică. Acasă la mine, dormeam în patul mare, care îmi ocupa jumătate din apartament, iar al lui Everett era și mai mare. Acest pat normal părea făcut pentru un copil.

M-am întrebat, oare dacă m-aș fi făcut covrig pe saltea, aș fi simțit adâncitura creată de altcineva? Poate că era doar fantoma mea. Am smuls așternuturile de pe pat și am trecut pe lângă Daniel. Cutele dintre ochi i s-au adâncit când s-a uitat cu atenție la mine.

În clipa în care m-am întors sus, după ce băgasem o mașină de rufe, camera mi s-a părut că parcă îmi aparține din nou. În ceea ce privește relația dintre mine și fosta mea cameră, lucrurile stăteau aproape la fel ca în cazul relației dintre mine și Daniel: dura ceva până să ne obișnuim iar una cu alta. Mi-am scos inelul și l-am lăsat în bolul ciobit de pe noptieră, înainte de a mă ocupa serios de baie și de sertarele șifonierului. După aceea, m-am întins pe podea în ușă, în fața ventilatorului, și am rămas așa, sprijinită pe coate.

Abia a doua oră, iar eu deja amânam lucrurile. Trebuia să-l văd pe tata. Trebuia să aduc hârtiile și să-l ascult repetând aceleași și aceleași lucruri. Trebuia să-l întreb ce voise să spună prin acea scrisoare și să sper că avea să-și amintească. Trebuia să mă prefac că nu mă doare când îmi uită numele.

Nu mai conta de câte ori se mai întâmplase până atunci. Îmi frângea inima de fiecare dată.

Am adunat actele necesare pentru a obține statutul de tutore legal pentru tata ca să i le duc doctorului său – și să începem *procesul*. Astfel încât, cea mai mare ironie a vieții, să devenim tutorii legali ai tatălui nostru și ai bunurilor sale. Când mă pregăteam să plec, am auzit niște zgomote slabe, înăbușite, venind de afară – portiere închizându-se, motor ambalat. Mi-am închipuit că trebuie

să fie Daniel strigând pe cineva din curte. Însă apoi a scârțâit ușa de plasă, răzbătând chiar și peste zumzetul ventilatorului.

— Nic?

Cunoșteam acel glas, ca și cum doisprezece ani de istorie s-ar fi condensat într-o singură amintire, într-o singură silabă.

M-am aplecat pe geam. Am văzut camioneta lui Tyler oprită la marginea străzii. O fată pe locul din dreapta. Spatele ars de soare al lui Daniel întors spre mine, în vreme ce stătea aplecat pe geamul camionetei, discutând cu ea.

Rahat!

M-am întors și-am dat peste Tyler în ușa deschisă a dormitorului meu.

— Mi-am zis că ar fi fost nepoliticos să nu trec ca să te salut.

I-am zâmbit fără să vreau, pentru că era Tyler. O reacție instinctuală.

— Adică fără să mai bați la ușă? am zis eu, ceea ce l-a făcut să râdă, dar *de* mine.

Deveneam prea ușor de citit, și nu-mi plăcea deloc.

Nu a zis „Cum mai ești?" sau „Ce-ai mai făcut?", și nici nu m-a întrebat dacă îi dusesem dorul, în glumă sau nu. N-a zis nimic nici de cutii, de bagaje sau de părul meu, care era mai lung decât anul trecut și cu cârlionții bine struniți. Dar l-am văzut observând totul. Lucru pe care îl făceam și eu.

Chipul îi era ceva mai plin, părul castaniu, ceva mai ciufulit, iar ochii albaștri păreau nițel mai strălucitori. Când eram mai tineri, avea niște cearcăne întunecate sub ochi care nu dispăreau niciodată, chiar de-și petrecea

toată ziua dormind. Contribuiau cumva la farmecul lui, însă acum, că dispăruseră, arăta la fel de bine. Părea mai tânăr. Mai fericit.

— Dan nu mi-a zis că ajungi astăzi, a rostit el odată intrat cu totul în cameră.

Lui Daniel îi plăcea de noi amândoi, însă nu și dacă eram împreună. Când aveam șaisprezece ani, îmi zisese că avea să mi se ducă vestea dacă începeam să mă văd cu un tip de genul lui Tyler – tot nu sunt sigură dacă remarca era îndreptată împotriva mea sau a lui Tyler –, și n-a părut să treacă niciodată peste faptul că se înșelase.

— Nici mie nu mi-a zis că ai să treci astăzi pe-aici, i-am răspuns și eu, încrucișându-mi brațele la piept.

— În apărarea lui, trebuia să trec și să las mașina de tuns iarba în timpul pauzei de masă, acum vreo cinci ore. A ridicat din umeri și a completat: Dar oricum trebuia să fiu în zonă. Două dintr-o lovitură, nu?

Am aruncat o privire peste umăr, să văd ce-i cu fata, dar și în căutarea unei ocazii de-a mă uita oriunde altundeva, numai nu la el. În vreme ce cu Daniel îmi lua zile întregi să intru într-un fel de relație care să nu mai pară stânjenitoare pentru amândoi, cu Tyler totul decurgea natural. Nu conta cât trecuse sau ce ne spuseserăm ultima oară. Stă în camera mea și e vacanța de vară, cu doi ani în urmă. Face un pas spre mine și e vara de după absolvirea facultății. Îmi rostește numele, și am șaptesprezece ani.

— Ești combinat cu ea? l-am întrebat, văzând o coadă blondă și un braț slăbănog ieșit pe geamul mașinii.

El a rânjit.

— Ceva de genul ăsta.

M-am uitat iar peste umăr.

— Mai bine te-ai întoarce! i-am spus. Probabil că Daniel o avertizează deja.

Partea de sus a corpului lui Daniel dispăruse deja în interiorul camionetei, iar eu am tresărit, surprinsă, când am auzit claxonul.

— Apropo, am adăugat, nu te vedeai cu ea.

Când m-am întors cu fața spre el, Tyler se afla și mai aproape.

— Dacă n-aș fi știut, a zis el, aș fi putut bănui că nu mă vrea în preajma surioarei lui.

M-am abținut să nu zâmbesc la gluma care prinsese deja formă, căci asta era partea cea mai periculoasă. Nu conta că avea o fată în mașină sau că se îndrepta către o întâlnire cu una chiar în clipa aceea. Pentru că ori de câte ori mă întorceam, exact asta se întâmpla. Nu conta că plecam iar sau că el rămânea. Că nu discutam niciodată despre prezent sau viitor. Că el renunța la cineva pentru mine și că eu mă prefăceam că nu observ.

— Sunt logodită, i-am spus.

Și am spus-o repede, silindu-mi cuvintele să iasă.

— Oh, am reținut partea asta!

S-a uitat la mâna mea, cu degetul gol, iar eu mi-am trecut degetul mare peste piele.

— E pe noptieră, l-am informat. Nu voiam să se murdărească.

Ceea ce părea ridicol, pretențios și exact lucrul pe care Tyler îl ura la o fată și la un inel.

L-am făcut să râdă.

— Păi, să-l vedem, atunci!

Ca o provocare.

— Tyler...

— Nic...

Am înclinat bolul de ceramică în palmă și i-am aruncat inelul ca și cum nu valora deloc mai mult decât eu și cu el combinați. Ochii i s-au făcut mari preț de o clipă în vreme ce-l răsucea în palmă.

— Uau, Nic! Bravo ție! Cine-i norocosul?

— Se numește Everett.

A început iar să râdă, făcându-mă și pe mine să-mi mușc buza ca să nu râd. Același lucru îl gândisem și eu când ne cunoscuserăm – colegul de apartament membru Ivy League al vecinului meu, partener la firma de avocatură a tăticului. Mă gândisem: *Firește că așa se numește. Firește.* Însă Everett mă luase prin surprindere. Și continua să mă surprindă.

— Se numește Everett și ți-a luat acest inel, a continuat Tyler. Firește. Când e data?

— Nu-i nicio dată, deocamdată, i-am răspuns. Doar... la un moment dat.

A încuviințat din cap și mi-a azvârlit inelul înapoi exact cum i-l aruncasem și eu mai devreme. Ca și cum ar fi dat cu banul sau ar fi aruncat o monedă într-o fântână.

„Cap sau pajură? Pune-ți o dorință! Un bănuț ca să aflu la ce te gândești."

— Cât rămâi aici? m-a întrebat în vreme ce lăsam inelul să cadă înapoi în bol.

— Nu sunt sigură. Cât e nevoie. Am liber toată vara.

— Atunci, bănuiesc că ne mai vedem pe-aici.

Era aproape ieșit pe ușă.

— Cineva pe care o cunosc? l-am întrebat, arătând spre geam.

A ridicat din umeri.

— Annaleise Carter.

De aceea se afla în zonă. Terenul familiei Carter era spate în spate cu al nostru, iar Annaleise era cea mai mare dintre frați, dar nu la fel de mare ca noi.

— Cât are, treisprezece ani? l-am întrebat.

A râs, ca și cum ar fi putut vedea până în străfundurile mele.

— Pa, Nic! a mai zis.

Annaleise Carter avea niște ochi mari ca de căprioară, așa încât părea mereu surprinsă și nevinovată, totodată. Am văzut acum acei ochi – am văzut-o aplecându-se pe geamul mașinii, fixându-mă cu privirea și clipind lent, ca și cum văzuse o fantomă. Am ridicat mâna – *salut!* –, după care am ridicat-o și pe cealaltă – *nevinovată*.

Tyler s-a urcat pe locul șoferului și a mai făcut o dată cu mâna spre fereastra mea, după care a plecat.

Cât o avea acum, 23? Pentru mine, ea va avea mereu treisprezece ani. Tyler va avea nouăsprezece, iar Corinne, optsprezece. Încremeniți în clipa în care totul s-a schimbat. Când Corinne a dispărut. Iar eu am plecat.

Cu zece ani în urmă, exact în acest moment – ultimele două săptămâni din iunie –, bâlciul sosise în oraș. De atunci, n-am mai venit acasă pentru el. Și totuși, cu tot timpul și toată distanța, aceasta încă rămânea cea mai clară amintire a mea – lucrul care îmi venea prima oară în minte ori de câte ori Everett mă întreba despre casă:

Stau peste marginea cabinei roții de la bâlci, metalul îmi intră în burtă, și-i strig numele. Tyler e mult dedesubt, prea departe ca să-i disting chipul cum trebuie, încremenit cu mâinile în buzunare, în timp ce toți cei din

jurul lui fac cu mâna. Ne urmăresc. Mă urmăresc. Corinne îmi șoptește în ureche: „Fă-o!" Râsul lui Bailey, încordat și agitat, și cabina se leagănă înainte și înapoi, suspendată deasupra lui Cooley Ridge.

„Tic-tac, Nic!"

Eu, cățărându-mă peste margine, deși toate purtam fuste, mutarea centrului meu de greutate făcând cabina să se legene și mai abitir, strâng cu coatele bara de deasupra cabinei din fața mea, în vreme ce picioarele mi se balansează pe postamentul de dedesubt aflat la înălțimea taliei. Mâinile lui Corinne pe coatele mele, răsuflarea ei în părul meu. Tyler ne urmărește în timp ce roata își începe coborârea. Vântul se întețește pe măsură ce ne apropiem de sol, stomacul îmi urcă până-n gât, inima îmi bubuie năvalnic. Călătoria noastră se oprește cu un scârțâit la baza roții, iar eu sar cu o secundă prea devreme.

Impactul cu puntea de metal de dedesubt îmi zguduie genunchii și alerg în jos, pe rampă, ametită și plină de adrenalină, strigând în urmă la angajatul care țipă după mine: „Știu, știu, plec acum!" Mă năpustesc spre Tyler, care zâmbește ușor, expresia lui spunându-mi tot ce-și dorea în acea clipă în care stătea aproape de ieșire. Un *facilitator*. Așa-l numea Daniel, încercând să dea vina pe altcineva, nu pe mine.

„Fugi!" a fost cuvântul format de buzele lui Tyler. Mi se tăiase răsuflarea, nu râdeam, dar nici nu mai aveam mult, în vreme ce alergam spre el. Buzele i se răsfrângeau într-unul dintre zâmbetele lui abia schițate, și am știut că nu vom reuși să ieșim din parcare. Am fi avut noroc dacă ajungeam până la camioneta lui.

Însă apoi o mână m-a înhățat – „Am zis că plec", am izbucnit și apoi mi-am smucit brațul.

Dar nu era paznicul. Era Daniel. M-a înhățat bine, cu forță, și m-a lovit. M-a lovit peste față cu pumnul încleștat, iar impactul m-a trântit din picioare pe o parte, brațul rămânându-mi răsucit între pământ și burtă.

Șoc și durere, spaimă și rușine, toate mi se păreau aidoma în minte, amestecate cu gustul de sânge și de praf. Nu mă mai lovise niciodată. Nici măcar când eram copii, de fapt. Zece ani mai târziu, acel moment încă mai zăbovea între noi la fiecare interacțiune a noastră, la fiecare mesaj pasiv-agresiv și la fiecare apel telefonic ignorat.

Iar mai târziu în acea noapte, cândva între momentul închiderii bâlciului și ora șase dimineața, Corinne a dispărut, iar tot ce s-a întâmplat în ziua aceea a căpătat o nouă greutate, un nou înțeles. În săptămânile care au urmat, un potențial deces a devenit plauzibil. Era peste tot în jur, intangibil, dar cumva sufocant, existând în fiecare turnură a evenimentelor. Putea fi foarte bine moartă, într-o mie de moduri diferite.

Poate că plecase pentru că tatăl ei o abuza. Poate că de aceea mama ei divorțase de el și părăsise orașul, un an mai târziu.

Sau poate că era iubitul ei, Jackson, pentru că de obicei e prietenul și pentru că se certaseră. Sau tipul de la bâlci pe care nu-l cunoșteam niciunul – cel de la standul cu hotdogi. Cel despre care Bailey jură că ne urmărea tot timpul din priviri.

Sau poate că ea făcuse semn cu mâna să fie luată la ocazie pentru a ajunge acasă, în fusta ei prea scurtă și-n bluza transparentă cu mâneci lungi, și poate că un străin aflat în trecere prin oraș o luase, profitase de ea și o abandonase.

Poate că pur și simplu plecase. Asta au hotărât polițiștii în cele din urmă. Avea optsprezece ani – legal, era adultă – și se săturase de acest loc.

„Ce ați făcut voi toți în acele ore?" ne-au întrebat polițiștii. „Dezvăluiți-vă secretele, cine, ce și de ce, tot ce s-a întâmplat între zece seara și șase dimineața!" Aceiași polițiști care dădeau buzna peste noi la petreceri, dar care mai apoi ne conduceau acasă, în loc să ne sune părinții. Aceiași polițiști care se combinau cu prietenele noastre și beau bere cu frații sau cu tații noștri. Iar acele secrete – „Unde ne aflam între zece seara și șase dimineața", „Ce făceam" și „De ce" – n-aveau cum să reziste în fața lor. Nici la bar, nici în pat, nicăieri în acest oraș.

În momentul în care personalul de la stat a venit să dea o mână de ajutor, deja era prea târziu. Deja ne închiseserăm în noi, deja ne stabiliserăm propriile teorii, deja credeam ceea ce aveam nevoie să credem.

Versiunea oficială: Corinne a existat pentru ultima oară pentru oricare dintre cei care o cunoșteau exact înainte de ieșirea din bâlci, iar de acolo, a dispărut.

Însă nu a dispărut, de fapt. Mai era ceva. O părticică pentru fiecare dintre noi, pe care o păstram ascunsă.

Pentru Daniel, ea a dispărut în exteriorul bâlciului, în spatele gheretei pentru bilete.

Pentru Jackson, în parcarea pentru vizitarea grotelor.

Iar pentru mine, s-a estompat până a dispărut de lângă curba unei șosele sinuoase ce ducea înapoi în Cooley Ridge.

Eram un oraș plin de temeri, în căutare de răspunsuri. Însă eram și un oraș plin de mincinoși.

Cantina de la Grand Pines reprezintă o mare decepție – podele cu parchet gros de lemn și mese cu fețe din pânză de

in închisă la culoare care s-ar potrivi mai degrabă într-un restaurant, nu într-un azil de recuperare. Un pian în colț, deși pare să aibă un rol mai mult decorativ, și o muzică clasică dată încet care se aude în fundal la cină. Mâncarea, din ce-am auzit, ar fi cea mai bună din toate azilurile din Sud – mă rog, așa i s-a zis lui Daniel când a ales acest loc, ca și cum asta l-ar fi putut face să se simtă mai bine pe el și, implicit, și pe *mine*.

„Nu-ți face griji, tată, vom veni în vizită! Iar mâncarea e bună de te lingi pe degete!"

Astăzi, asistenta de la recepție m-a condus în cameră, unde l-am zărit pe tata stând la o masă pentru doi din colț. Privirea i-a alunecat peste asistentă și peste mine, după care și-a îndreptat din nou atenția la furculița cu care răsucea pastele.

— Nu ne-a zis că veniți, altminteri i-am fi reamintit să vă aștepte, a zis asistenta, cu buzele țuguiate de îngrijorare.

Tata a ridicat privirea în timp ce femeia mă conducea la masă și a deschis gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, însă asistenta a vorbit prima, schițând un surâs exersat și molipsitor și făcându-ne atât pe mine, cât și pe tata să-i urmăm exemplul.

— Patrick, fiica ta e aici! Nicolette, a adăugat ea, întorcându-se cu fața la mine, ne bucurăm tare mult să te vedem!

— Nic, i-am răspuns asistentei.

Mi s-a strâns inima în piept în timp ce așteptam, sperând că numele se prinsese de el, la fel de molipsitor precum surâsul.

— Nic! a repetat tata.

A bătut darabana încet cu degetele în masă o dată, de două ori, de trei ori, o dată, de două ori, de trei ori, apoi a părut să aibă loc declicul. Ritmul s-a accelerat, un doi trei, un doi trei.

— Nic!

A zâmbit. Era prezent.

— Bună, tată!

M-am așezat în fața lui și m-am întins să-i prind mâna.

Dumnezeule, trecuse atâta timp! Un an de când nu ne mai aflaserăm în aceeași încăpere. Telefoane, o vreme, în timpul cărora avea și nu prea perioade de luciditate, până când Daniel zisese că-l agitau prea tare. Apoi doar scrisori, cu poza mea vârâtă în plicuri. Însă acum era aici, cu mine. Precum o versiune mai bătrână a lui Daniel, dar mai domoală, din pricina vârstei și a unei vieți de admirație la adresa hranei de tip fast-food și a alcoolului.

Mi-a cuprins mâna cu a lui și m-a strâns. Întotdeauna se pricepuse la asemenea lucruri. La afecțiune fizică, la exprimarea fățișă a iubirii de tată. Îmbrățișări, când se întorcea pe șapte cărări acasă în toiul nopții. Strângeri de mână, când aveam nevoie de cumpărături, însă el pur și simplu nu se putea ridica din pat. *Strângere de mână, ia cardul meu*, iar asta însemna o revanșare completă din partea lui.

Privirea lui a plutit spre mâna mea, după care a bătut ușor cu degetul în inelarul meu.

— Unde e?

Mi-a tresăltat inima în piept. Dar i-am zâmbit tatei, bucuroasă că își amintise acest detaliu. Mă bucura să știu că-și amintește lucruri pe care i le pomenisem în scrisori. Nu-și pierdea memoria, ci doar era pierdut în ea. Era o diferență. *Eu* trăiam acolo. *Adevărul* trăia acolo.

Am căutat o poză în telefon și am mărit-o.

— L-am lăsat acasă. Făceam curățenie.

Și-a mijit ochii la ecran, la unghiurile acelea perfect tăiate și la diamantul superb.

— Tyler ți l-a luat?

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Nu Tyler, tată. Everett!

Se pierdea din nou, dar nu greșea. Ci doar era altundeva. Cu un deceniu în urmă. Eram copii. Iar Tyler îmi cerea să mă mărit cu el, exact asta făcea – o exprima ca pe o cerere. *Rămâi*, asta însemna.

Iar acest inel însemna... Habar n-aveam ce însemna acest inel. Everett avea treizeci de ani, eu mă apropiam de treizeci, iar el mă ceruse în căsătorie de ziua lui, o promisiune cum că eu nu-mi iroseam vremea cu el și nici el nu și-o irosea cu mine. Zisesem da, dar asta se întâmpla acum două luni, dar despre nuntă nu discutaserăm încă nimic și nici nu începuserăm să recapitulăm planurile logistice legate de mutarea împreună, cu toate că stăteam cu chirie. Era un *la un moment dat*. Un *plan*.

— Tată, trebuie să te întreb ceva! i-am zis eu.

Privirea lui s-a mutat la hârtiile care mi se iteau din poșetă, și a încleștat pumnii.

— Lui deja i-am zis, nu semnez nicio hârtie! Să nu-l lași pe fratele tău să vândă casa! Bunicii voștri au cumpărat acel teren. E al *nostru*.

Mă simțeam ca o trădătoare. Casa urma să se vândă, într-un fel sau altul.

— Tată, trebuie s-o vindem, am rostit cu blândețe.

Ai rămas fără bani. I-ai cheltuit fără să ții deloc cont, Dumnezeu știe pe ce. Nu mai rămăsese nimic. Nimic în

afară de banii băgați în betoane și-n cei patru pereți, și-n curtea lăsată de izbeliște.

— Nic, pe bune, ce-ar crede mama ta?

Deja îl pierdeam. Curând, avea să dispară într-un alt moment din timp. Întotdeauna începea așa, cu mama, ca și cum aducerea ei în discuție îl absorbea într-un loc în care ea continua să existe.

— Tată, am continuat, încercând să-l păstrez aici, cu mine, nu de asta am venit! Am tras adânc aer în piept și-am adăugat: Îți amintești că mi-ai trimis o scrisoare acum câteva săptămâni?

A răpăit iar cu degetele în masă.

— Sigur! O scrisoare...

Pârâituri statice inaudibile – îl simțeam bâjbâind, încercând să-și aducă aminte.

Am scos hârtia și am desfăcut-o pe masă, între noi, apoi l-am văzut mijindu-și ochii.

— Tu mi-ai trimis-o.

A rămas cu ochii ațintiți la cuvinte înainte de-a ridica privirea la mine, cu genele pline de lacrimi și alunecând tot mai departe, pierzându-se în gânduri.

Fata aia! Am văzut-o pe fata aia!

Îmi auzeam bătăile inimii în cap, la fel și numele ei, sărind de colo-colo.

— La cine te refereai? Pe cine ai văzut?

S-a uitat în jur, prin cameră. S-a aplecat mai aproape. Gura i s-a deschis și s-a închis de două ori, înainte ca numele să alunece afară ca o șoaptă:

— Fata aia, Prescott.

Am simțit cum toate firicelele de păr de pe ceafă mi se ridică, unul câte unul.

— Corinne, am completat eu, iar el a încuviințat din cap o singură dată.

— Corinne, a zis și el, ca și cum găsise ceva ce căutase. Da! Am văzut-o.

M-am uitat în jur, prin cantină, apoi m-am aplecat mai aproape de el.

— Ai văzut-o? Aici?

Încercam să-mi imaginez năluca ei plutind între aceste ziduri. Sau chipul ei în formă de inimă și părul arămiu, ochii de chihlimbar și buzele arcuite – așa cum arăta în urmă cu zece ani. Petrecându-și un braț în jurul meu, apăsându-și obrazul de al meu și mărturisindu-mi în șoaptă doar mie: „Practic, cea mai bună glumă din lume, nu? Ei, haide, nu te înfuria! Doar știi că te iubesc!"

Privirea tatei plutea departe. Apoi i s-a concentrat din nou, băgând de seamă locul unde se afla, hârtiile din poșeta mea, pe mine.

— Nu, nu, nu aici! Era acasă!

— Când, tată? Când?

Dispăruse imediat după absolvire. Chiar înainte să plec eu. Acum zece ani... În ultima noapte a bâlciului.

„Tic-tac, Nic!"

Mâinile ei reci pe coatele mele, ultima oară când o atinsesem.

Nicio imagine cu ea de atunci.

Prinseserăm de copaci poza ei din albumul de absolvire. Căutaserăm prin locuri în care ne era teamă să căutăm, căutaserăm ceva ce ne era teamă să găsim. Căutaserăm în adâncurile fiecăruia dintre noi. Dezgropaserăm părți din Corinne care ar fi trebuit să rămână ascunse.

— Ar trebui s-o întrebi pe mama ta...

Privirea îi aluneca din nou. Pesemne că scosese la iveală o amintire din anii trecuți. De dinainte de dispariția lui Corinne. De dinainte de moartea mamei.

— Stătea pe veranda din spate, însă a fost doar pentru o clipă...

Ochii i s-au făcut mari.

— Pădurea are *ochi*, a adăugat el.

Tatei îi plăcuseră întotdeauna metaforele. Ani buni, predase filosofie la facultate. Era mai rău când se îmbăta – scotea citate dintr-o carte și le rearanja ca să se potrivească toanelor sale sau scotea citate din context cărora încercam disperată să le găsesc vreun sens. În cele din urmă, începea să râdă, mă strângea de umăr și trecea peste. Însă acum se pierdea cu totul în metaforă, fără a mai fi în stare să iasă din ea. Momentul lui de luciditate dispărea.

M-am aplecat peste masă și l-am strâns de braț, până s-a concentrat la cuvintele mele.

— Tată, *tată*, nu mai avem timp! Povestește-mi despre Corinne! Mă căuta pe mine?

A oftat, exasperat.

— Ba mai avem timp! Timpul nici măcar nu e *real*, a răspuns el, și am știut că îl pierdusem iar – *el* se pierduse, umblând în cerc în propria minte. E doar o unitate de măsură inventată de noi pentru a înțelege lucruri. Un centimetru. Sau un kilometru.

Își mișca mâinile în timp ce vorbea, pentru a-și sublinia spusele.

— Ceasul acela, a continuat el, arătând undeva, în spatele său. Nu doar măsoară timpul. Îl creează. Observi diferența?

M-am uitat la ceasul de pe peretele din celălalt capăt, la secundarul care se tot mișca, se mișca întruna, fără contenire.

— Totuși, eu continui să îmbătrânesc, am murmurat.

— Da, Nic, așa e! a zis el. Te schimbi. Însă trecutul, trecutul e tot acolo. Singurul lucru care se mișcă ești tu.

Mă simțeam ca un șoarece într-o roată, încercând să am o discuție cu el. Învățasem să nu îl contrazic, ci doar să aștept. Pentru a evita să-l agit, lucru care ar fi dus foarte iute la pierderea orientării. Mai bine încercam mâine, cu o abordare diferită, într-un moment diferit.

— Bine, tată! Acum trebuie să plec.

S-a retras și s-a uitat la mine, măsurându-mă atent din priviri. M-am întrebat ce versiune a mea vedea acum – pe fiica lui sau o străină?

— Nic, ascultă-mă!

Auzeam ticăitul ceasului.

„Tic-tac, Nic!"

A bătut iar darabana cu degetele pe masa dintre noi de două ori mai repede decât ceasul. Din cealaltă parte a încăperii s-a auzit un bubuit, așa că m-am răsucit în scaun și am văzut cum un bărbat aduna o tavă cu vase pe care trebuie să le fi scăpat în timp ce debarasa mesele. M-am întors spre tata, care-și privea concentrat farfuria, răsucindu-și pastele, ca și cum ultimele câteva minute nici nu existaseră.

— Chiar ar trebui să guști pastele, a zis el, zâmbindu-mi cu căldură, dar cumva distant.

M-am ridicat, am netezit marginile hârtiilor pe masă și am schițat și eu un zâmbet identic cu al său, călduros, dar distant.

— Chiar mă bucur că te-am văzut, tată!

Am înconjurat masa, l-am îmbrățișat strâns și l-am simțit ezitând înainte să-și ridice mâna spre brațul meu și să mă strângă și el.

— Să nu-l lași pe fratele tău să vândă casa! a adăugat el, reluând discuția în buclă, pornind totul de la capăt.

Lumina de pe verandă era aprinsă, cerul era aproape negru, iar eu aveam un mesaj de la Daniel când am tras mașina pe aleea cu pietriș. Urma să se întoarcă în zori, dar puteam suna dacă aveam nevoie de ceva, în caz că mă răzgândeam și voiam totuși să stau cu el și cu Laura.

Încă în mașină și urmărind felinarul care se mișca odată cu vântul, lumina sa proiectând umbre peste toată partea din față a casei noastre, am început să mă gândesc iar. La ce-ar fi fost dacă aș fi condus prin tot orașul și aș fi scos salteaua distrusă din camera copiilor care era nefolosită? Pentru că vedeam iar imaginile cu noi, umbrele noastre, cu un deceniu în urmă, pe când spuneam povești cu fantome pe acea verandă, în lumina dănțuitoare.

Corinne și Bailey erau cu totul captivate, în vreme ce Daniel le povestea că în pădure se afla un monstru – și că nu era o chestie pe care s-o poată vedea, ci una pe care o puteau simți. Că răpea oameni și că-i obliga să facă lucruri. Puteam auzi acea versiune a mea în mintea de-acum, spunând că totul e o prostie. Și o vedeam pe Corinne înclinându-și capul către Daniel și rezemându-și spatele de balustrada verandei, scoțându-și pieptul în afară, proptindu-și talpa pe o scândură, îndoindu-și unul dintre picioarele ei lungi și spunând: „Pe *tine* ce te-ar obliga să *faci*?" Forțând mereu nota. Forțând-o mereu.

Mereu am urât faptul că fantomele noastre locuiau aici, cu noi. Însă Laura era gata să nască, iar eu n-aveam loc acolo, la ei, și chiar dacă Daniel se oferise, era de la sine înțeles că aveam să spun nu. Aveam o casă aici, o cameră aici, destul loc aici. Nu mai eram responsabilitatea lui.

Am deschis ușa din față și am auzit altă ușă închizându-se în cealaltă parte a casei, ca și cum tocmai ce-i tulburasem echilibrul.

— Hei? am strigat, încremenită în loc. Daniel?

Nimic în afară de vântul de seară care făcea să tremure geamurile, iscând familiarul zornăit. O boare de vânt, slavă Domnului!

Aprindeam luminile pe măsură ce mă apropiam de bucătărie, dar jumătate funcționau, jumătate, nu.

Daniel nu era aici. Nu era nimeni aici.

Am tras zăvorul, însă lemnul din jur era putrezit și fărâmițat, astfel încât bucata de fier trecea prin toc indiferent că era trasă sau nu. Toate păreau la fel cum le lăsasem: o cutie pe masă, un pahar murdar în chiuvetă, totul acoperit de un strat subțire de praf.

Inelul! Am sărit câte două trepte o dată și am mers drept la noptieră, degetele tremurându-mi în timp ce le vâram în bolul de ceramică, simțind în același timp cum îmi bubuia inima în piept și îmi zvâcneau buricele degetelor atingând metalul.

Inelul era aici. Era în regulă. L-am strecurat înapoi pe deget și mi-am trecut mâna, tremurând toată, prin păr.

Totul e în regulă. Respiră!

Patul era în continuare gol, însă așternuturile erau împăturite și așezate frumos deasupra, așa cum le lăsa Daniel când începuse să se ocupe de lucruri după ce mama

nu mai putuse. Am mutat cutiile de pantofi înapoi în dulap și am vârât preșul la loc sub picioarele patului. Am așezat cutia de bijuterii sub oglindă, un pătrat curățat de praf unde stătuse cel puțin tot anul scurs până acum. Totul se reașeza. Se realinia.

Simțeam cum același lucru se întâmpla și cu amintirile. Se reașezau unde trebuie. Ancheta. Tot ce lăsasem în urmă, așezate frumos, ca într-o arhivă, preț de zece ani.

Am privit roată prin cameră și am văzut pătratele de vopsea decolorată. Am închis ochii și am văzut imaginile care atârnaseră odinioară acolo.

Stomacul mi-a bolborosit, creându-mi o stare de neliniște. Corinne fusese în absolut toate.

O *coincidență*, am reflectat eu. Corinne era atât de bine înfiptă în copilăria mea, încât de bună seamă că îi puteam găsi umbra în orice loc de aici dacă aș fi încercat s-o caut.

Trebuia să aflu ce gând ieșise la suprafață și apoi se pierduse, determinându-l pe tata să ia o coală de hârtie și un plic cu numele meu. Ce amintire licărise în porțiunea moartă a creierului său, cerșind atenție înainte de-a dispărea definitiv! Corinne. *În viață*. Dar când? Trebuia să aflu.

Totul era blocat aici. Așteptând pe cineva să preia inițiativa și să repună în ordine probele, poveștile, evenimentele – până aveau să se reașeze într-un mod care să aibă sens.

În această privință, tata avea dreptate. Legat de timp. Legat de faptul că trecutul era viu.

Am coborât treptele de lemn până în bucătăria unde linoleumul începea să se încrețească la colțuri. Și mi-am închipuit, preț de o clipă, că zăresc imaginea unei fete cu

păr lung și arămiu, al cărei râs reverbera în noapte în vreme ce sărea treptele verandei din spate...

„Tic-tac, Nic!"

Trebuia să mă concentrez, să înțeleg ce e cu această casă și să scap de-aici. Înainte ca trecutul să înceapă să se strecoare afară din pereți și să șoptească prin grilaje. Înainte să se desfacă singur din arhivă, strat cu strat, tocmai până la punctul în care a început totul.

PARTEA A II-A

Înapoi

E destul de adevărat ce spun filosofii; că viața trebuie înțeleasă de la sfârșit către început.

SØREN KIERKEGAARD

Două săptămâni mai târziu

ZIUA 15

DACĂ ȚINEAM OCHII ÎNCHIȘI, APROAPE CĂ ÎMI PUTEAM imagina că mergem cu mașina înapoi spre Philadelphia. Everett era cel care șofa, bancheta din spate era plină de bagaje, iar Cooley Ridge se pierdea în oglinda retrovizoare – nicio fată dispărută; nicio mașină fără însemne care să facă ture prin oraș; niciun motiv de temere.

— Te simți bine? m-a întrebat el.

Doar o clipă. Mai aveam nevoie de timp. Încă un minut în care să mă prefac că nu se întâmpla nimic.

Nu aici, în Cooley Ridge. Nu din nou.

Nici o altă fată care să se piardă în această pădure în toiul nopții, dispărând fără urmă. Nici un alt afiș prins de copaci, atârnat în vitrinele magazinelor – un alt chip nevinovat, cerând să fie găsit. *Te rog, nu așa!*

Însă mi s-a făcut iar pielea de găină la ceafă când lumea a redevenit clară, și iat-o și pe ea, imposibil de ignorat, cu ochii ei mari și albaștri uitându-se de sub literele roșii ale cuvântului DISPĂRUTĂ de pe afișul prins pe un stâlp de telefon: Annaleise Carter. Dispărută.

— Nic? a spus Everett.

Dumnezeule, câteva zile petrecute în acest loc și se pare că și el îmi spune Nic! S-a prins cu ghearele și de el!

— Da! am răspuns, continuând să privesc pe geam.

Privirea mea a surprins-o din nou la următorul semafor, chipul ei sub literele vopsite cu alb ale Julie's Boutique, imediat lângă un aranjament cu bijuterii făcut de mână și o eșarfă de mătase verde. Annaleise Carter, a cărei proprietate se învecina cu a mea, care se întâlnea cu fostul meu iubit în noaptea în care a dispărut. Annaleise Carter, pierdută și dată dispărută în urmă cu două săptămâni.

— Alo!

Mâna lui Everett a rămas suspendată deasupra umărului meu, înainte de-a se lăsa pe el și a-l strânge.

— Ești cu mine?

— Scuze, mă simt bine!

M-am întors spre Everett, însă simțeam privirea lui Annaleise pironită în propria-mi ceafă, ca și cum încerca să-mi spună ceva.

„Uită-te! Uită-te mai bine! Vezi?"

— Nu plec până nu mă conving că te simți bine.

Mâna lui zăbovea pe umărul meu, ceasul argintiu – din oțel, îmi spusese – ițindu-i-se de sub mâneca lungă a puloverului cu nasturi. Cum de nu se încingea în el?

— Credeam că ăsta e rostul programării, am zis eu, ridicând punga de hârtie cu rețeta, astfel încât Everett să o vadă. Voi lua două și te voi suna dimineață.

Am reușit să schițez un zâmbet, însă expresia lui a devenit încordată când privirea i-a poposit pe inelarul meu gol. Mi-am coborât mâna înapoi în poală.

— Am să găsesc inelul, i-am zis eu.

— Nu-mi fac griji pentru inel! Îmi fac griji pentru *tine*!

Poate că se referea la felul în care arătam: cu părul dat pe spate și strâns într-o coadă neglijentă; pantaloni scurți care mi se potriveau cu două săptămâni în urmă, dar care acum îmi atârnau pe șolduri; un tricou vechi pe care îl găsisem în dressingul în care rămăsese abandonat în ultimii zece ani. În același timp, părul lui era tuns și aranjat cum trebuie, și era îmbrăcat pentru muncă, de parcă toate astea făceau parte din rutina lui zilnică de lucru: *Du-o pe Nicolette la doctor, pentru că n-a dormit; ocupă-te de hârțogăria pentru tatăl ei, viitorul tău socru; ia taxiul până la aeroport și pregătește-te pentru proces!*

— Everett, sincer, mă simt bine!

A întins mâna și mi-a vârât la loc șuvițele de păr care scăpaseră din coadă.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa!

Ochii îmi ardeau în vreme ce alunecau înapoi la imaginea lui Annaleise. Doar o persoană sănătoasă și-ar fi dat seama cât de aproape este de a claca. Nu ca tatăl meu, care nu știuse că se afla deja pe buza prăpastiei, care nu păruse să perceapă schimbarea de ritm până ce nu se dăduse de-a berbeleacul drept în abis.

Dar eu știam. Știam cât de aproape eram cu toții de-a claca. Iar dacă știam, eram bine. Acestea erau regulile de bază ale capacității de-a nu o lua razna, potrivit spuselor lui Tyler.

— Nicolette, nu vreau să te las singură aici!

O mașină din spatele nostru ne-a claxonat, făcându-l pe Everett să tresară și să calce pedala de accelerație a mașinii mele imediat ce s-a făcut verde.

Am rămas uitându-mă țintă la fața lui, urmărind cum șoseaua se încețoșa în urmă.

— Nu sunt singură. E și fratele meu aici.

Everett a oftat, oferindu-mi astfel posibilitatea de a-i simți împotrivirea exprimată prin tăcere.

Fetele dispărute au un mod al lor de-a se insinua în mintea cuiva. Pur și simplu nu ne putem abține să nu le vedem în toți cei din jur, făcându-ne să înțelegem cât de trecători și de fragili suntem. O clipă ești aici, iar în următoarea, n-a mai rămas decât o poză care se uită la tine din vitrina unui magazin.

E o senzație care ți se insinuează între coaste și începe să te roadă lent – teama irațională că oamenii îți alunecă exact prin fața ochilor și dispar. O simțeam, zăbovind la suprafață, în ritmul monoton, capabil să te bântuie, al înregistrării vocale lăsate de Tyler și-n expresia tot mai greu de citit a lui Daniel. O simțeam tot mai insistentă ori de câte ori intram în Grand Pines. Eram de două săptămâni în Cooley Ridge, și toată lumea era în pericol să dispară.

Everett a tras mașina pe aleea de pietriș, a parcat și apoi a coborât fără să scoată niciun cuvânt. Privea fix la fațada casei, la fel cum procedasem și eu când mă întorsesem acasă.

— Trebuie să-l scot pe tata de la Grand Pines, am zis, apropiindu-mă de el.

Everett îi oprise deocamdată pe polițiști din a-l mai interoga pe tata, însă știam că era doar o chestiune de timp înainte ca bălmăjelile lui despre „fata aia" să-i aducă încă o vizită din partea detectivilor disperați după o pistă.

Everett mi-a cuprins mijlocul cu un braț și m-a condus înăuntru. L-am simțit prinzând materialul subțiat al tricoului de pe mine între degete.

— Trebuie să iei măsuri în privința propriei tale sănătăți chiar acum! Doctorul a zis...

— Doctorul a zis că nu e nimic în *neregulă* cu mine.

Everett insistase să mă însoțească în salonul de consultații. Mai întâi, doctorul mă chestionase despre istoricul familiei, care era deprimant, dar care n-avea absolut nicio legătură. Apoi urmase întrebarea „Când a început totul?", iar Everett zisese că odată cu Annaleise – *vecina* mea –, care dispăruse, iar doctorul încuviințase în semn că înțelege. „Stres. Teamă. Oricare dintre ele. Ambele." Mâzgălise o rețetă pentru un medicament antianxietate și niște somnifere, apoi mă avertizase că mintea îmi va deveni din ce în ce mai greoaie și mai înceată dacă nu voi începe să dorm mai mult. Și că exista riscul tot mai crescut să sufăr pierderi de memorie pe timpul zilei cu cât se va prelungi această perioadă, ceea ce reprezentase motivul pentru care Everett ajunsese să aibă cheile mele.

„Încearcă tu să dormi", voiam să-i spun doctorului. „Încearcă tu să dormi, când a mai dispărut o fată, iar poliția vrea să-ți ia tatăl la întrebări, indiferent că el e sau nu în dispoziția necesară! Încearcă tu să dormi, când știi că cineva ți-a pătruns în casă!" De parcă totul avea să fie iar în ordine dacă pur și simplu te-ai putea *liniști* și gata.

Everett continua să mă țină de parcă, altfel, eram gata să mă ridic de la pământ și să dispar în atmosferă.

— Hai acasă, cu mine! a zis el.

Dar exista, oare, o acasă?

— Nu pot! Tata...

— Mă ocup eu!

Știam că poate. De aceea se afla aici.

— Casa, am zis apoi, arătând către cutiile rupte din colțuri, către ușa din spate care trebuia reparată, către toate lucrurile de pe lista de care încă nu apucasem să mă ocup.

A clătinat din cap.

— O să plătesc pe cineva să se ocupe în locul tău! Haide, doar nu trebuie să te afli neapărat aici!

Însă eu am clătinat iar din cap. Nu era vorba de organizare, de reparații sau de curățenie. Nu mai era vorba de toate astea.

— Nu pot să plec și gata! Nu în mijlocul a toate astea.

Astea fiind ochii mari ai fetei de pe afiș, care ne urmăreau pe toți, de pe fiecare stâlp de telefon, din vitrina fiecărui magazin. *Astea* fiind ancheta, aflată doar la început. *Astea* fiind cele mai întunecate părți ale familiei mele, gata să iasă iar la iveală.

Everett a oftat.

— M-ai sunat pentru un sfat, așa că iată-l: nu ești în siguranță aici! În acest loc, cu polițiștii care dau târcoale ca niște blestemați de vulturi, încercând să înhațe orice pot. Care interoghează oameni fără motiv. N-are niciun sens, dar asta nu schimbă faptul că se întâmplă exact așa.

Everett nu înțelegea de ce, dar eu înțelegeam: Annaleise trimisese un mesaj pe mobilul personal al agentului Stewart în noaptea în care dispăruse, întrebându-l dacă poate răspunde la niște întrebări referitoare la cazul lui Corinne Prescott. Când o sunase înapoi, în ziua următoare, intrase direct mesageria vocală. Iar ea deja dispăruse.

Polițiștii erau cu toții de aici din zonă, și tot aici se aflaseră și în urmă cu zece ani, când dispăruse Corinne. Sau auziseră povești de-a lungul anilor, la un pahar, la bar. Acum erau două fete, abia devenite adulte, care

dispăruseră fără urmă din același oraș. Iar ultimele cuvinte ale lui Annaleise fuseseră despre Corinne Prescott.

Ceea ce avea sens dacă veneai dintr-un loc precum Cooley Ridge.

Dacă întreaga anchetă oficială privitoare la Corinne ar încăpea în interiorul acelei cutii pe care mi-o imaginam depozitată la secție, presupuneam că astea erau toate probele pe care aveai să le găsești acolo: un test de sarcină îndesat într-o cutie de bomboane ascunsă la fundul unui coș de gunoi; un inel cu urme de sânge găsit la grote; casete audio cu ore întregi de interogatorii care trebuiau sortate – fapte, minciuni și jumătăți de adevăruri, încolăcite laolaltă și imposibil de descâlcit; înregistrări cu apelurile efectuate de pe mobilul lui Corinne; și nume. Nume mâzgălite pe fâșii de hârtie rupte, suficiente bucăți să căptușești toată cutia cu ele, pe post de umplutură.

Până de curând, îmi închipuiam că această cutie era lipită cu scotch și ascunsă într-un colț, în spatele altor cutii, mai noi. Însă acum am căpătat senzația că nu era nevoie decât de un simplu ghiont ca să le facă se prăbușească toate, iar capacul să cadă de pe ea, făcând ca numele să se împrăștie pe podeaua plină de praf. Cutia e exact la fel cum e și-n Cooley Ridge. Trecutul, adunat și împachetat, ascuns vederii. Însă niciodată prea departe.

Desfă capacul, pentru că Annaleise a pomenit numele lui Corinne și apoi a dispărut și ea! Închide ochii și bagă mâna înăuntru! Extrage un nume!

Așa funcționează lucrurile aici!

Asta se întâmplă aici!

Da, îl sunasem pe Everett pentru un sfat. Pentru *tata*. Mă gândeam că mi-ar fi putut spune ce să fac în privința

polițiștilor care-mi încolțiseră tatăl senil în azilul unde era internat, însă el sărise în primul avion cu trei zile în urmă și plătise o sumă ridicol de mare pentru un taxi, pentru a-și stabili apoi propria bază de operațiuni în sufragerie. Își făcuse apariția aici, în fața casei, și rămăsese pe verandă pentru că, mi-a zis mai apoi, îl speriasem, lucru pentru care îl iubeam. Îl iubeam pentru că venise. Însă nu puteam săpa în istoria propriei mele familii cu el de față. Nu-mi putea da seama ce naiba se întâmplase cu Annaleise fără să-l implic și pe el.

Sfatul meu pentru el: *Pleacă! Pleacă, înainte să te tragem și pe tine în jos odată cu noi!*

— E familia mea, i-am spus.

— Nu vreau să stai aici! mi-a șoptit, arătând către curtea din spate, care se întindea cât vedeam cu ochii, dispărând între copaci. O fată a dispărut exact de acolo.

— Am să iau rețeta și am să încerc să dorm mai mult, îți promit, dar trebuie să rămân!

M-a sărutat pe frunte și mi-a murmurat în păr:

— Nu știu de ce faci asta.

Nu era evident? Ea era oriîncotro mă uitam. Pe fiecare stâlp de telefon. În vitrina fiecărui magazin. În exact aceleași locuri în care pusesem afișe cu Corinne, capsându-le cu un nod în stomac, înmânându-le tot mai repede, ca și cum de viteza mea depindea, cumva, și rezultatul final.

Annaleise era acum pe afișe, cu ochii ei mari, deschiși, cerându-mi să-i deschid și eu pe-ai mei. Oriîncotro mă uitam, o vedeam pe ea.

„Uită-te! Uită-te! Ține-ți ochii deschiși!"

Firma de taxi a zis că mașina va ajunge în douăzeci de minute, dar presupuneam că mai degrabă vor fi patruzeci.

Everett stătea rezemat de tocul ușii de la spălătorie, urmărindu-mă cu un zâmbet strâmb cum îi îndesam hainele scoase din uscător în coșul de plastic îndoit.

— Nu trebuie să faci asta, Nicolette!

Mi-am dres glasul și am așezat coșul de rufe în echilibru pe șold.

— Vreau s-o fac! i-am răspuns.

Voiam să-i împăturesc hainele, să i le împachetez și să-l sărut de la revedere. Voiam să ajungă acasă, să-și deschidă geanta și să se gândească la mine. Dar voiam și să-l văd plecat.

Mă urmărea cum îi împăturem hainele în pătrate perfecte pe masa din sufragerie. Apoi m-a urmărit cum i le așezam în geantă, ca și cum executam cine știe ce operație delicată.

— Vezi cum poți renunța la contractul de închiriere, a zis el, apropiindu-se cu pași mari de mine și înconjurându-mi șoldurile cu brațele, în vreme ce îi împăturem ultima cămașă.

Mi-a dat părul strâns în coadă la o parte și și-a lipit buzele de gâtul meu.

— Vreau să vii să locuiești cu mine de îndată ce te întorci!

Am încuviințat din cap și am continuat să-mi mișc mâinile. Ar fi trebuit să-mi vină ușor să spun „Da, desigur, da". Ar fi trebuit să-mi vină ușor să mă văd în felul următor: eu, cu hainele mele, punând stăpânire pe jumătate din șifonierul lui; noi doi, gătind împreună în bucătăria lui, ghemuiți pe canapeaua lui cu pătura roșie învelindu-mi picioarele, căci el avea obiceiul să țină temperatura cu trei grade mai coborâtă decât îmi plăcea mie. El, vorbind

despre sala de tribunal. Și eu, vorbind despre elevii mei, în timp ce turnam vin în două pahare.

— Care-i problema? a întrebat Everett.

— Nu-i niciuna! Doar mă gândeam la tot ce am de făcut aici mai întâi.

— Ai nevoie de ceva? m-a întrebat apoi, făcând un pas în spate. Și-a dres glasul, încercând să și-l facă să sune cât mai natural: De bani?

Am tresărit. Nu îmi mai oferise niciodată bani. Nu mai discutaserăm niciodată despre bani. El avea, iar eu, nu, ceea ce însemna că ne învârteam în jurul subiectului ca în jurul unui foc ce-ar fi putut scăpa de sub control în orice clipă și să ne mistuie pe amândoi. Acesta era motivul pentru care nu adusesem niciodată nunta în discuție, căci asta ar fi însemnat că el ar fi trebuit să pomenească de contractul prenupțial pe care știam că tatăl său avea să-mi ceară să-l semnez, iar eu aș fi făcut-o, însă ideea ar fi rămas, undeva, la vedere, gata să ardă tot.

— Nu, n-am nevoie de banii tăi! i-am răspuns.

— Nu asta am vrut... Nicolette, voiam doar să spun că te pot ajuta. Te rog, lasă-mă să te ajut!

Îmi spusese, când începuserăm să ne întâlnim, că eram întruparea a tot ceea ce își dorise el să poată fi. Conduceam o mașină, mă descurcam singură cu școala, făceam totul cu puterile mele.

Dar, așa cum îi explicasem atunci, trebuie să pleci de la nimic pentru a putea avea această șansă. Trebuie să-ți plătești datoriile.

„Da, păi, mai am încă zece ani de achitat rate", îi zisesem la acel moment.

Uneori mă întrebam dacă, atunci când urma să ne căsătorim, avea să mi le achite. Și dacă acest lucru avea să mă transforme într-o altă persoană. Dacă m-ar mai plăcea la fel de mult.

— Everett, îți mulțumesc, însă banii nu îmi vor fi de ajutor.

Am închis fermoarul genții lui și i-am rezemat-o de perete.

Am auzit o mașină oprindu-se pe stradă, nu departe de noi.

— Ți-a sosit taxiul, am șoptit, cuprinzându-i talia cu brațele și lipindu-mi iar capul de pieptul lui.

— Te mai gândești? m-a întrebat el, desprinzându-se din strânsoare.

Nu eram sigură la ce se referă – să mă mut cu el sau să-i accept banii – și uram faptul că adusese în discuție ambele chestiuni exact *acum*. Că fusese nevoie de asta – să mă vadă aici, plutind extrem de aproape de o margine nedefinită –, ca să îl facă să pară că își dorește mai mult.

— Bun! a zis apoi, iar expresia lui m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva mă arătasem totuși de acord cu ceva.

— Aș vrea să pot sta mai mult, a adăugat, trăgându-mă aproape de el ca să mă sărute. Dar mă bucur că am apucat să-ți cunosc familia.

Am râs.

— Da, bună poantă!

— Vorbesc serios! a zis el. Apoi, coborându-și glasul, a adăugat: Sunt oameni cumsecade.

— Da! am șoptit, după care l-am îmbrățișat atât de strâns, încât probabil că mi-au rămas câteva adâncituri

pe obraz de la dungile gulerului său. Și tu ești la fel, am adăugat când mi-a dat drumul.

Și-a plimbat palmele pe brațele mele în vreme ce se desprindea de mine și mi-a ridicat mâna stângă spre fața lui.

— O să depun o plângere mâine!

— S-ar putea totuși să apară.

M-am crispat.

— Probabil că e într-una dintre acele cutii desfăcute pe jumătate. Am să mă uit din nou.

— Să mă anunți dacă-l găsești, mi-a cerut, trăgându-și geanta după el când a pornit spre ușă. Și, Nicolette?

Inima mi s-a oprit când am văzut cum s-a uitat la mine.

— Dacă nu ești acasă weekendul următor, mă întorc după tine.

După ce i-am văzut taxiul plecând, am închis ușa în urma mea, am încuiat-o și am răsucit de două ori clanța, ca să fiu sigură. Am dat o raită prin casă, le-am verificat pe toate, am închis ferestrele pe care Everett insistase să le deschidă, după care am proptit scaunul din bucătărie sub clanța ușii din spate, cea cu zăvorul stricat. Totul mi se părea lent și greoi, chiar și propria-mi răsuflare. De vină era căldura asta. Blestematul de aer condiționat tot nu fusese reparat. M-am târât până în bucătărie – aveam nevoie să beau ceva. Ceva rece. Cu cofeină. M-am aplecat și mi-am vârât capul în frigider, evaluând oferta.

Apă. Gatorade. Cutii cu suc acidulat. M-am prăbușit în genunchi în fața ușii deschise, inspirând aerul rece – *trezește-te, Nic!* –, în timp ce zumzetul electric îmi răsuna în urechi, iar frigiderul ilumina spațiul din jurul meu.

S-a auzit un scârțâit ascuțit, brusc, când scaunul s-a frecat de podea. Ușa din spate s-a deschis chiar când mă răsuceam, întorcându-mă cu spatele la frigider și pipăind în jur după vreun obiect cu care să mă apăr.

Tyler stătea în ușă, cu mâinile tremurându-i, acoperit de sudoare și de țărână și de ceva ce mirosea a pământ și polen. Trupul i se zguduia de parcă era încărcat de adrenalină și se căznea să se mențină nemișcat. S-a încruntat la scaunul căzut pe o parte, după care a cercetat din priviri încăperea din spatele meu.

— Tyler? Ce faci?

Bocancii maro de muncă îi erau acoperiți de un strat gros de noroi, iar cu o mână se sprijinea de tocul ușii. M-am săltat în picioare și am închis ușa frigiderului, iar atunci casa a rămas învăluită într-o tăcere stânjenitoare.

— Tyler? Ce se întâmplă? Spune ceva!

— Mai e cineva aici? a întrebat el, iar eu mi-am dat seama că nu se putea referi la oricare *cineva*.

— A plecat, i-am răspuns, în vreme ce mâinile lui continuau să tremure. Sunt doar eu.

Nu arăta bine. Parcă era Tyler la cincisprezece ani, când merseserăm cu toții la înmormântarea fratelui său, în vreme ce steagul american stătea în poala mamei lui, iar el părea să stea perfect nemișcat, însă, dacă te uitai mai atent, ai fi putut vedea că-i tremura tot corpul. Eram sigură că era pe punctul de-a se frânge în mii de bucățele, cu toții străinii aceia care se împingeau tot mai aproape de el, îngreunând și mai mult lucrurile. Parcă era Tyler la șaptesprezece ani, în ziua în care ieșiserăm pe bune împreună, când îmi zgâriasem portiera de a lui, iar el

părușe atât de încordat inițial, cu tot corpul inundat de adrenalină, chiar înainte să observe că-mi țineam respirația, așteptându-i reacția.

„Doar o bucată de metal", zisese el atunci.

— Suntem doar noi doi, am zis acum.

A făcut un pas înăuntru, iar bucățele de noroi întărit au căzut pe podeaua acoperită cu linoleum.

— Îmi pare rău! a murmurat, văzând ce mizerie făcea.

— Unde ai fost? l-am întrebat.

Însă el era atent doar la propriile încălțări și la noroiul de pe podea. Mă temeam că urma să plece. Că urma să plece și să dispară, și că nu-l voi mai vedea niciodată.

— Haide! am adăugat, lăsându-mă în genunchi în fața lui și prinzând șireturile pline de noroi ale bocancilor de lucru.

Răsuflarea îi era întretăiată, iar de aproape, puteam vedea o pudră galbenă fină lipită de pantalonii lui. M-am concentrat să-mi mențin mâinile nemișcate, încercând să-mi înăbuș neliniștea crescândă. *Tyler. Era doar* Tyler. Izbutisem să deznod un șiret, când telefonul așezat pe masă a sunat, făcându-ne pe amândoi să tresărim înspăimântați. Tyler m-a urmărit cum umblu prin cameră în timp ce își scotea celălalt bocanc.

— E fratele meu, am zis, încruntându-mă la ecranul telefonului.

Reacția lui Tyler era identică cu a mea. Am dus telefonul la ureche.

— Nic, a zis Daniel înainte să-l pot măcar saluta. Zi-mi unde ești!

— Sunt acasă, Daniel.

— Ești cu Everett? a întrebat el, și puteam auzi vântul în telefon.

Era în mișcare. Și se mișca foarte repede.

— Nu! i-am răspuns. A plecat. Tyler e aici.

I-am aruncat o privire lui Tyler, care s-a mai apropiat cu un pas. Era la jumătatea camerei, cu capul înclinat pe o parte, ca și cum încerca să deslușească ce vorbeam cu Daniel.

— Ascultă-mă! a zis Daniel în timp ce un motor de mașină se trezea la viață pe fundal. Ieși afară!

Mi s-a pus un nod în stomac, apoi m-am mai uitat o dată la ghetele lui Tyler.

— Ieși afară! *Acum!*

Mâna mi-a căzut paralel cu trupul.

— Tyler? am îngăimat, în timp ce telefonul mi-a alunecat din mână și s-a crăpat când a luat contact cu podeaua.

Polen, mi-am zis în gând. *Pământ.*

— Ce e? Ce-a zis? a întrebat Tyler, o simplă șoaptă străbătută de panică.

M-am uitat la mâinile lui, la țărâna întărită de sub unghiile lui, la firicelul subțire de sânge uscat care-i cursese între degetul mare și arătător.

— Tyler! am zis. Ce-ai făcut?

S-a sprijinit de scaun, apăsându-i lemnul cu degetele.

— Nu mai am timp, Nic!

Apoi, l-am auzit – estompat și îndepărtat –, vaierul ascuțit al unei sirene.

„Tic-tac, Nic!"

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

A închis ochii strâns, iar un tremur ușor i-a străbătut tot corpul.

— Au găsit un cadavru la Ferma Johnson.

Câmpul de floarea-soarelui. *Polen. Pământ.*

Sirena, tot mai insistentă.

Tyler, tot mai aproape.

Iar timpul, perfect, dureros de imobil.

E doar o chestie creată de noi. Un mod de-a măsura distanța. Un mod de-a înțelege. Un mod de-a explica lucrurile. Se poate deșira și-ți poate arăta lucruri dacă îi permiți.

Permite-i!

Cu o zi înainte

ZIUA 14

PIERDUSEM CU TOTUL NOȚIUNEA TIMPULUI. ÎNCEPUSEM să scotocesc prin cutiile cu cărți și cursuri vechi ale tatei, în timp ce așteptam să adoarmă Everett, scoțând la iveală bucăți de hârtie dintre pagini și verificând marginile după comentarii. Pesemne că trecuse deja de miezul nopții, dar tot nu găsisem nimic interesant. Mai simplu și mai sigur era să le arunc pe toate la gunoi. Am depozitat cutiile pe hol, ca să le duc în garaj de dimineață.

Foșnetul așternuturilor răzbătea prin ușa deschisă, iar eu am revenit în dormitor în picioarele goale. Everett stătea tolănit în mijlocul patului meu, pătura galbenă fiind aruncată și mototolită pe podea. Nu avea el un somn foarte adânc, însă acum răsufla încet și egal. I-am pus o mână pe umăr, iar spatele i se ridica și cobora în același ritm egal.

Ceasul de pe noptieră arăta 3.04 dimineața. Perfect! Era un interval neutru – momentul când toată lumea doarme, când ultimii mușterii de la Kelly's Pub pornesc spre case, când primii muncitori se trezesc din somn și când începe livrarea ziarelor de dimineață. Lumea era tăcută și în așteptare.

Am ieșit din cameră, pășind peste o bucată de parchet care scârțâia, și am mers în vârful picioarelor pe podeaua de lemn din vechiul dormitor al părinților mei, apropiindu-mă apoi de șifonierul dinăuntru, cel plin cu papuci uzați, pantofi zdrențuiți și haine de muncă de care tata nu va mai avea niciodată nevoie. Mi-am strecurat mâna într-un papuc, unde ascunsesem cheia până când urma să am posibilitatea să verific – până ce puteam fi sigură – pentru ce anume era. Am simțit adâncitura unui picior în brantul din blană falsă tocit. Simțeam cheia rece în mână, iar în beznă nu puteam distinge modelele complicate ale lanțului din dreptunghiuri metalice de care era prinsă cheia. Însă simțeam, răsucindu-se la infinit și închizându-se una în alta, când am strâns pumnul în jurul lor.

„Tic-tac, Nic!"

Adidașii mă așteptau lângă ușa din spate, și am simțit o boare de aer rece pe mâini. Pesemne că Everett deschisese iar ferestrele de la parter.

Am sărit pe blat și am închis la loc ferestrele, răsucindu-le zăvoarele.

Apoi am dispărut.

Pădurea asta e a mea.

Era pădurea alături de care crescusem. Se întindea de la mine de-acasă și se continua prin tot orașul, legând totul, tocmai până la râu și până la grote. Trecuseră ani buni, dar, dacă mă opream să cuget un pic și mă mișcam urmându-mi instinctul, puteam urma nenumărate căi prin ea, zi sau noapte. Era a mea, iar eu eram a ei, lucru pe care n-ar fi trebuit să mi-l reamintesc mie însămi. Însă acum erau prea multe necunoscute. Foșnetul animalelor în noapte, ceva extrem de straniu legat de viața de noapte,

de chestiile care aveau nevoie de întuneric pentru a putea supraviețui. Chestii care respirau, creșteau și mureau. Totul, într-o continuă mișcare.

Pădurea asta e a mea.

Am atins cu degetele trei trunchiuri în timp ce mergeam, repetându-mi cuvintele. Era pădurea prin care mă strecuram în toiul nopții pentru a mă întâlni cu Tyler, care-și lăsa camioneta în parcarea băcăniei și mă întâmpina la mijlocul drumului, într-un luminiș pe care fratele meu mi-l arătase când eram mai mică. Eu și Daniel construiserăm odată un fort acolo din crengi și îl înconjuraserăm cu mlădițe pline de spini – „ca să ținem monstrul departe", zisese el. Furtuna care măturase ținutul pe când eram în gimnaziu distrusese fortul, iar Daniel devenise deja prea mare ca să-i mai pese, așa că luminișul îmi rămăsese mie și numai mie.

Însă pădurea asta reprezenta și locul în care Annaleise fusese văzută ultima oară. Asta era pădurea pe care o scotocisem cu zece ani în urmă în căutarea lui Corinne. Pădurea pe care o scotocisem din nou săptămâna trecută. Eram singură pe afară, în acel interval de timp gol în care doar animalele nocturne și oamenii care tânjesc după întuneric umblă.

Lanterna mea măturа umbrele, crengile atârnând până jos și rădăcinile ce răsăreau din pământ, și ceva mic și iute care s-a îndepărtat cu mare repeziciune la apropierea mea. Am încetat să mă mai gândesc că nu trebuie să fac zgomot, astfel încât pașii mi-au devenit tot mai zgomotoși pe măsură ce începeam să mă mișc mai repede.

Am ieșit din lizieră, stând acum chiar pe proprietatea familiei Carter. Atelierul în care locuise Annaleise în timp ce se pregătea pentru ultimul an de facultate era întunecat

și ceva mai în spate față de casa principală. Nu era nici deosebit de mare, însă-l menținuseră destul de îngrijit, dacă nu puneai la socoteală curtea sau șindrila. Casa principală avea luminile exterioare aprinse, ca și cum cei dinăuntru s-ar fi așteptat în orice moment ca Annaleise să revină.

Locuința fetei fusese, propriu-zis, un garaj, înainte ca tatăl ei să-l renoveze și să-l transforme într-un atelier de artă cu câțiva ani înainte – „Fiica mea promite atât de mult!", i se lăudase el tatei. Dar asta se întâmplase înainte să rămână fără serviciu – „restructurări", le zisese el, stând pe veranda din spate împreună cu tata, cu băuturile în mâini. Înainte de divorț – „Ea primește blestemata de casă; i-a aparținut familiei *mele*, iar ea primește blestemata de casă. Înainte de-a pleca la un job în Minnesota sau Mississippi, nu-mi mai aduc exact aminte. Pe când o promisiune chiar părea ceva serios.

Aproape că făcuserăm și noi același lucru cu garajul nostru pentru Daniel, cu câțiva ani mai devreme. Găsirea unui locuințe în Cooley Ridge nu era chiar atât de simplă pe cât era în nord – nu există un inventar constant al apartamentelor care se eliberează, iar majoritatea locuințelor de închiriat rămân ocupate ani la rând. Existau apartamente deasupra magazinelor pe strada principală, plus pivnițe numai bune de închiriat sau rulote pe care le puteai ușor închiria și parca pe terenurile altor persoane pentru o sumă modică. Așa că atunci când Daniel se hotărâse să rămână, se gândise că modificarea garajului e cea mai ieftină variantă. Ellison Construction – firma tatălui lui Tyler – urma să facă lucrarea, însă tata și Daniel aveau să dea și ei o mână de ajutor, ca să mai reducă din costuri.

Construiseră un șopron pentru mașină între garaj și casă înainte de-a începe, ba chiar apucaseră să toarne și

un nou strat de ciment peste podeaua neterminată a garajului, lăsând loc pentru țevi. Însă nu mai ajunseseră să se ocupe și de izolație sau de instalațiile sanitare. Corinne dispăruse, iar lumea se oprise în loc. Daniel se răzgândise apoi în privința modului în care să cheltuiască banii, alegând să locuiască alți câțiva ani împreună cu tata, până ce el și Laura își cumpăraseră casa.

Impresia mea era că Annaleise n-ar fi ales să prindă rădăcini definitiv în Cooley Ridge. Ba chiar și plecase o dată. Plecase și se întorsese, și pun pariu că ea și Cooley Ridge n-au mai știut după aceea ce să facă unul cu altul. Acest apartament era acum al ei, însă apoi i-ar fi putut aparține fratelui ei, care era la liceu. „Doar pe moment", mi-o puteam închipui zicând ori de câte ori venea vorba. „Doar până ce va apărea ocazia potrivită. Până-mi găsesc propriul drum."

O alee șerpuia de la șoseaua principală până la zidul lateral, datând din vremurile când clădirea servea pe post de garaj. Mașina lui Annaleise și alte două erau aliniate sub acoperișul șopronului foarte lat de lângă casă.

Mi-am ținut lanterna stinsă cât am alergat pe distanța rămasă până la ușa ei din spate, simțind cum dinții cheii îmi tăiau palma. Am tras aer în piept și am potrivit cheia în broască, fiecare adâncitură potrivindu-se unde trebuia. Palma mi s-a zguduit ușor când am răsucit cheia, limba încuietorii alunecând fără zgomot.

Tot corpul mă furnica din cauza neliniștii cumplite când am pășit înăuntru.

N-ar trebui să fiu aici!

Am aprins iar lanterna, menținând-o cu capătul în jos, departe de ferestre. Locul semăna un pic cu apartamentul meu, cu pereți înălțați doar pe jumătate pentru a împărți

camerele, însă fără uși. Exista un pat de mărime medie cu o cuvertură pe el chiar în fața mea și un birou pentru desen lipit de peretele opus, cu instrumentele așezate în recipiente speciale, aliniate într-un șir perfect.

Prin despărțitură, am văzut o canapea așezată în fața unui televizor prins pe perete. Toată locuința era mobilată cu zgârcenie, însă cu știință. Totul era discret și minimalist, cu excepția pereților. Aceștia erau acoperiți de tablouri, desene toate, însă chiar și acelea arătau ca și cum fuseseră executate în creion sau cărbune, întregul loc părând complet golit de culoare.

Am plimbat lanterna de la un tablou la altul. Schițe înrămate – operele lui Annaleise, presupuneam –, deși unele păreau replici ale unor imagini celebre. Marilyn Monroe, cu privirea plecată și corpul răsucit într-o parte, stătea rezemată de un zid de cărămidă. O fetiță, cu părul tăiat strâmb suflat peste față. O mai văzusem undeva, dar nu-mi mai aduceam aminte unde anume. Și mai erau și unele pe care nu le recunoșteam. Nu știam dacă erau copii sau chestii originale create de Annaleise.

A, dar exista totuși o temă: fete, toate singure, fără nicio excepție. Fete care păreau vulnerabile, triste și pline de un anumit dor. Fete ignorate, trecute cu vederea, privind țintă de lângă câte un zid: *Uitați-vă! Uitați-vă la noi!*

Fete precum Annaleise cea prinsă de stâlpii de telefon, mute și amuțite.

Annaleise mergea la o cunoscută școală de artă, lucru deloc surprinzător. Pe când era în gimnaziu, câștigase un concurs de fotografie la nivel statal, iar vestea ajunsese la știrile locale. Vedea mereu ce trebuie – fata din partea cealaltă a camerei foto. Timidă și cu osatură fină, cu ochii prea mari, mereu circumspectă, atentă, calculată.

Cea care crea, văzând mereu, dar fără să fie văzută niciodată. Opusul lui Corinne.

Știam că fuseseră și polițiștii aici, însă locul părea complet netulburat.

În mod clar nu avusese loc nicio încăierare în apartament. În plus, știam cu toții că-i plăcea să se plimbe. Dacă i se făcuse rău, nu se întâmplase aici. Poșeta îi dispăruse, dar acest lucru s-ar fi putut explica și prin faptul că o avea cu ea când plecase. Mașina ei era aici. Acesta era Marele Semn. Cine pleacă fără propria mașină? Nu îi găsiseră telefonul mobil, așa că teoria general acceptată era că îl avea cu ea, oriunde ar fi fost asta. Și era închis, dat fiind că nu izbutiseră să identifice unde se afla.

Polițiștii îi scotociseră locuința, de bună seamă că și părinții ei, deși nu auzisem absolut nimic despre vreo dovadă sau vreun indiciu. Însă această cheie era ceva real, solid și de-a dreptul răscolitor. Această cheie era periculoasă.

I-am răscolit prin birou. În șifonier. În dulăpioarele din baie. Chiar și-n coșul de gunoi, aducându-mi aminte de testul de sarcină pe care îl găsiseră acasă la Corinne, îndesat într-o cutie de Skittles.

N-am găsit nimic aici. Un șervețel, un deodorant gol și ambalajul unui săpun. Deși era posibil să fi făcut cineva curat aici înainte de venirea polițiștilor, strângând după ea și scutind-o de vreun motiv de jenă, și îngăduindu-i să păstreze doar pentru ea părțile care ar fi trebuit să rămână ascunse.

I-am verificat și sertarele comodei. Totul era împăturit perfect și îi aparținea doar ei. Niciun obiect bărbătesc. Nicio periuță de dinți în plus lângă chiuvetă. Niciun bilețel pe biroul ei. Absolut nimic aici, în afară de laptopul subțire aflat lângă un mănunchi de cabluri. Mi-am mestecat

pielea de pe o parte a degetului mare. Probabil că deja căutaseră și prin el. L-aș fi putut aduce înapoi înainte să bage cineva de seamă. *Aș fi putut.*

L-am înșfăcat, înainte să mă pot răzgândi.

I-am verificat și sub pat în drum spre ieșire. Am văzut o geantă – încă o dovadă că nu plecase într-o călătorie. Și lângă ea, o cutie albă în care ar fi putut încăpea un album foto mare. Am lăsat laptopul pe podeaua din parchet masiv și am tras cutia afară de sub pat. Ridicându-i capacul, am văzut că înăuntru se aflau schițe care încă nu ajunseseră pe perete.

Le-am frunzărit repede, strângând lanterna metalică rece între dinți și întrebându-mă dacă mai îndesase și altceva printre desene. Ceva care să le fi scăpat polițiștilor, ceva pe care încercase să-l păstreze ascuns. Dar nu, erau doar desene. Și mai multe fete triste. Cu ochii deschiși, închiși, toate singuratice, abandonate, cumva. A trebuit să mijesc ochii pentru a le vedea chipurile, întrucât trăsăturile le erau foarte vagi. Ciorne, probabil. Schițe pe care să le îngroașe și să le contureze mai bine, pentru a le putea oferi, mai târziu, profunzime. Toate s-au transformat parcă într-o ceață când am început să le întorc tot mai repede.

Dar apoi m-am oprit, întorcându-mă înapoi cu câteva imagini. Am scos lanterna din gură și i-am plimbat lumina peste trăsăturile familiare ale chipului, peste curbura zâmbetului sau peste pistruiul de lângă coada ochiului ei drept. Conturul arcuit al gurii ei și rochia vaporoasă ce-i ajungea imediat deasupra genunchilor...

Corinne!

Era un desen care o reprezenta pe Corinne. Nu, era o afurisită de copie a pozei care atârna pe peretele camerei

mele. Fuseserăm într-un câmp de floarea-soarelui. Ferma Johnson. Era la doar câteva orășele distanță, practic o atracție turistică – oamenii conducea ore întregi ca să facă poze acolo. Era locul preferat pentru poze al lui Bailey.

Această poză fusese făcută cu aparatul lui Bailey cu un an înainte să terminăm liceul. Făcuserăm cel puțin o mie de cadre în ziua aceea, pozând una lângă alta până ce ajunseserăm să uităm cu totul că stăm la poze. Lui Bailey îi plăcea să ne facă să ne rotim cât de repede puteam, și-și setase camera pentru expunere lungă, iar după ce developa filmul, arătam precum niște imagini încețoșate, bântuitoare. Precum niște fantome.

N-am încercat niciodată să păstrez acele poze – detestam faptul că nu puteai face niciodată diferența între noi atunci când ne roteam. Le-am luat pe cele cu noi zâmbind, chipuri încremenite și fericite, și le-am atârnat pe pereții mei, ca pe-o dovadă.

Fusesem și eu în această imagine. Corinne avea ochii închiși și un surâs discret, surprins între momente diferite. Ne spunea o poveste pe care nu mi-o mai amintesc, iar mâna ei mângâia partea superioară a unei plante de floarea-soarelui înalte până la talie.

Aceasta era poza mea favorită cu noi. Însă Annaleise o desenase doar pe Corinne. Pe mine mă lăsase în urmă când o schițase pe Corinne, apoi umpluse spațiul gol cu alte plante de floarea-soarelui. Eram dispărută, ștearsă din amintire. O complicație inutilă, ușor de extirpat. Fără mine în ea, Corinne arăta singură și tristă, la fel ca toate celelalte fete din cutie.

Am pus foaia deoparte, iar sub ea am găsit alta. Alt desen după pozele mele, de data asta cu Corinne, Bailey și cu mine. Din nou, desenul o înfățișa doar pe Corinne,

care se uita trist într-o parte. În poză priveam amândouă înspre Bailey, în timp ce ea se răsucea cu capul dat pe spate, iar fusta albă se învârtea în jurul picioarelor ei închise la culoare. Acum era Corinne singură în câmpul de floarea-soarelui.

Cum naiba de pusese Annaleise mâna pe pozele mele? Pesemne că fusese la mine în casă. Pesemne că fusese chiar în *camera* mea. Cine era fata asta alături de care trăisem ani întregi?

Annaleise era cu cinci ani mai mică, așa că abia o observam pe atunci. O observam și mai puțin deoarece era un copil tăcut, iar în momentele în care mi-o aduc aminte se afla în faza aceea stânjenitoare dintre copil și adolescent, slăbănoagă și nesigură.

Asta era tot ce știam despre ea: părinții o trimiseseră cu mâncare suficientă să ne ajungă trei luni după ce murise mama, iar ea nu părea să știe absolut deloc ce să spună atunci când ne-o adusese așa că nici n-a zis absolut nimic; nu avea prea mulți prieteni, nu cred să fi avut mulți prieteni, pentru că în toate momentele în care mi-o aminteam, era singură; câștigase concursul de fotografie, însă aflasem despre asta doar din cauză că se înscrisese și Bailey la el; și mai știam și că îi plăcea înghețata de căpșuni. Sau îi plăcea suficient cât să mănânce la bâlciul de țară din urmă cu zece ani.

Stătea singură, aproape de intrare, în vreme ce eu mă îndepărtam în fugă de roata cea mare; inițial, n-o văzusem. Îl văzusem doar pe Tyler, care mă aștepta. Abia când Daniel mă lovise atât de tare, încât mă prăbușisem la pământ, abia atunci când îmi răsucisem brațul în poziția care trebuia și întorsesem capul, îi observasem chipul

încremenit în spatele unei cupe de înghețată de căpșuni aproape topită, cu limba încă afară, ajunsă la jumătatea cornetului.

Apoi auzisem un pumn făcând contact cu carnea – ceva pârâise – și nu fusese nevoie să mă uit ca să înțeleg exact despre ce era vorba. Cupa de înghețată a lui Annaleise căzuse din cornet, iar ea o rupsese la fugă spre ieșirea principală. Întorsesem capul în direcția opusă exact la timp ca să văd cum picăturile de sânge se adunau pe jos atunci când Daniel se îndoise de spate, cu palmele făcute căuș în jurul nasului, în vreme ce Tyler înjura în barbă și-și scutura mâna.

Am strecurat acum cutia înapoi sub pat. Însă am împăturit desenele cu Corinne și le-am vârât în interiorul laptopului. Oricum erau aproape ale mele.

— Nicolette?

Everett stătea pe marginea patului meu în această dimineață, în vreme ce mă zgâiam la spațiul gol în care atârnaseră, odată, tablourile pe pereții mei.

— Ce faci?

— Mă gândeam doar.

Am deschis sertarul de sus și am scos un schimb de haine. Ascunsesem laptopul și desenele în șifonierul tatei, alături de blestemata de cheie, înainte de-a mă strecura la loc în pat. Însă el deschisese ochii atunci când mă strecurasem înapoi sub așternuturi, apoi îl simțisem uitându-se la fața mea când mă întorsesem pe o parte.

— Ai dormit vreun pic? M-am trezit, și nu erai aici.

— Un pic. N-am putut dormi o vreme, așa că am mai împachetat câte ceva.

Am mers în baie și am dat drumul la duș, trăgând nădejde că Everett avea să o lase baltă.

— Te-am auzit, a continuat el, stând în ușă și urmărindu-mă cum turnam niște pastă de dinți pe periuță.

Am început să mă spăl pe dinți și-am înălțat din sprâncene spre el, câștigând un pic de timp.

— Te-am auzit intrând. Pe unde ai umblat?

A făcut un gest dincolo de pereți, în direcția pădurii. Everett crescuse într-un oraș în care o fată care umblă noaptea pe străzi nu e în siguranță. Unde pădurea e un lucru necunoscut sau primejdios, ori o aventură pe care s-o împărtășești cu prietenii și un cort, și un bax de bere călduță.

Am scuipat în chiuvetă și am zis:

— Am făcut doar o plimbare. Ca să-mi limpezesc gândurile.

L-am simțit în încăpere, ocupând spațiul, așa că mi-am ținut răsuflarea. Știa cum să obțină adevărul. Doar asta era afurisita lui de slujbă. Dacă voia, mă putea încolți din orice unghi, până ce m-aș fi rupt în două. Era foarte bun la ce făcea.

Însă a lăsat-o moartă.

— Trebuie să-mi petrec dimineața la bibliotecă, a continuat el. Pot lua mașina?

Ori de câte ori avea nevoie de internet, trebuia să meargă acolo. Casa asta nu avea nici măcar linie telefonică.

— Nicio problemă! Te duc eu!

Urmăream cum curge apa în chiuveta mea, cu mintea de cealaltă parte a copacilor, scotocind printre desenele lui Annaleise.

Everett ajunsese deja lângă mine, apoi mi-a ridicat bărbia ca să-l pot privi în ochi, cu periuța ițindu-mi-se din gură. M-am smuls din strânsoarea lui.

— Ce e? l-am întrebat.

Mâna i-a căzut, însă privirea i-a rămas ațintită la mine, cu colțurile gurii atârnate în jos.

— Arăți epuizată, a răspuns el. Ai ochii injectați.

Mi-am ferit privirea, am lăsat periuța jos și am început să mă dezbrac pentru duș, sperând că avea să-și mute atenția la altceva.

— Știi, ai putea lua ceva care să te ajute. Să dormi. Mergem mâine la doctor.

Prelua controlul. Complet. Întocmea un plan. Evita criza.

Aburul a început să umple încetișor camera. Chiar și când ieșea cu spatele afară, tot în ochi mă privea.

Am tras mașina chiar în fața intrării în bibliotecă, un edificiu care arăta a bibliotecă doar dacă știai deja la ce te uiți. Odinioară, fusese o clădire victoriană cu două niveluri, bovindouri și o verandă care o înconjura pe toate laturile. Fusese parțial renovată – pereți dărâmați ca să se formeze spații deschise –, însă treptele scârțâitoare, balustradele grele și băile unice rămăseseră.

— De cât timp ai nevoie? l-am întrebat.

— Scuze, probabil toată ziua! Avem proces săptămâna viitoare.

— N-a acceptat înțelegerea.

M-a săgetat cu privirea.

— N-ar trebui să știi astfel de detalii.

N-ar trebui să știu niciodată. Totuși, nu mă oprea din a-l întreba. Cu câteva nopți înainte să plec încoace, încercam să termin toată documentația necesară pentru finalul anului. Stăteam în fața lui Everett la masă în timp ce lucra, iar conținutul servietei sale era împrăștiat pe tot

blatul. Îmi trecusem degetele peste hârtiile lui, urmărind rândurile evidențiate și notițele de pe margini.

„Cazul Parlito?" îl întrebasem.

Exista o cerere de urmărire a telefonului pe care voia s-o respingă. Iar dacă pricepeam eu bine, exista și o încercare de a se cădea la o înțelegere.

El rânjise și strânsese teanc hârtiile. După care întinsese mâna sub masă, către picioarele mele, care se odihneau pe scaunul de lângă el, și mă strânsese de pulpă. Îl întreb mereu. A devenit deja un joc. Iar el nu-mi spune niciodată. Adevărul e că apreciez foarte mult faptul că nu-mi spune. Și că e bun atât la ceea ce face, cât și, în general, la suflet.

— Sună-mă când termini! i-am cerut eu, mijindu-mi ochii pentru a mi-i apăra de lumina soarelui care pătrundea prin parbriz.

M-a strâns de cot înainte să deschidă portiera.

— Fă o programare la doctor, Nicolette!

Uneori, când nu mă concentrez cum trebuie, mă trezesc într-un loc în care n-aveam nicio intenție să ajung. Ca și cum aș avea un mușchi al memoriei. Pornesc spre magazin, dar ajung la școală. Pornesc spre bancă, dar ajung la metrou. Pornesc către Daniel cu mașina, dar mă trezesc în fața vechii locuințe a lui Corinne. Ceea ce trebuie să se fi întâmplat și acum, căci m-am trezit parcată la colțul clădirii în care se afla Kelly's Pub, deși intenționasem să mă întorc acasă.

Privirea mi-a alunecat peste vitrină, peste marchiză, ajungând apoi la fereastra de la etaj, de pervazul căreia atârna unitatea de aer condiționat. Obloanele erau ridicate.

În fine, oricum voiam să discut cu el despre cheie. Și nici nu-mi răspundea la mesaje – nu că l-aș fi învinovățit.

Am împins ușa și am intrat în holul de la Kelly's Pub, înfiorându-mă când am auzit clopoțelul ce-mi anunța intrarea. Măcar noaptea era prea mult zgomot ca să-l bagi în seamă. Am simțit mirosul de fum, de grăsime și de ceva stătut, discret totuși, când am trecut de ușa de la interior care ducea la șirul îngust de trepte.

— Nu-i aici! a strigat cineva, iar zgomotul râsetelor a plutit prin încăperea întunecoasă.

Am sărit câte două trepte o dată și am ajuns la holul cu uși pe ambele laturi, rămânând în fața celei din dreapta. Am ciocănit rapid de trei ori, am așteptat, am încercat încă o dată, după care mi-am lipit urechea de ușă. Am sunat apoi de pe mobil, rămânând cu urechea lipită de ușă, și am auzit cum îi vibra telefonul undeva, în interior, până ce a intrat căsuța vocală: *Salut, sunt Tyler! Lasă un mesaj.* Poate că era la duș. Am încercat să disting zgomotul făcut de apă prin țevi sau vreo mișcare de orice fel înăuntru. Am sunat iar – vibrații, căsuță vocală, după care nimic.

Altă rundă de râsete la parter. Am verificat ora pe telefon: ora 13.00, duminică. Noua oră 17.00. În timpul vacanței de vară îl găseam pe tata pe aici. Dar nu atât de devreme. Niciodată atât de devreme.

M-am întors să plec, dar o ciudată senzație că sunt urmărită mi-a ridicat firele de păr de la ceafă, coborând apoi tot mai jos, pe șira spinării. Șirul de trepte era pustiu. Ușa de la baie era închisă. Am așteptat să aud mișcare undeva, în apropiere. Un foșnet în pereți. O răsuflare în gurile de aerisire. Se zărea o umbră în minuscula fâșie de lumină ce pătrundea pe sub ușa apartamentului de vizavi, însă

nu se clintise deloc. M-am apropiat de ea, încercând să mă mișc cât mai silențios cu putință.

Putea fi unghiul – raze de soare și mobilă –, dar... Am rămas privind țintă la vizorul din ușă, apoi m-am aplecat spre el, văzându-mi propria imagine distorsionată în sticla lui. Precum o oglindă ce deformează, cu ochi prea mari și gură prea mică, totul fiind lungit și straniu.

Am bătut o singură dată, ușor, însă umbra nu s-a mișcat. Perii minusculi de pe ceafă mi s-au ridicat dintr-odată. Am închis ochii și am numărat până la zece. Asta se întâmpla în cadrul unei anchete. Simțeai priviri pretutindeni. Deveneai suspicios în privința tuturor. Totul se destrăma dacă nu rămâneai cu picioarele pe pământ. *Rămâi cu picioarele pe pământ!*

Am coborât iute scările, pașii răsunându-mi în spațiul gol de sub trepte, după care am intrat în bar. O mulțime de fețe pe care le cunoșteam doar vag s-au întors în direcția mea, iar un bărbat s-a aplecat să-i spună ceva tipului de lângă el. I-am urmărit buzele mișcându-se – „E fiica lui Patrick Farrell" –, iar celălalt bărbat și-a dus sticla la gură.

Am încercat să surprind privirea barmanului, însă acesta ori nu mă vedea, ori nu dădea nici măcar o ceapă degerată pe informația asta. Probabil era varianta a doua. Am bătut în tejghea.

— Jackson! am zis, încercând să păstrez un ton coborât.

S-a apropiat, mușchii și tendoanele de pe antebraț încordându-i-se când aduna teanc farfuriile în spatele barului, apoi și-a ațintit ochii verzi și injectați asupra mea.

— Da, Nic?

— Cine locuiește în apartamentul de deasupra? Vizavi de Tyler?

Pielea de la coada ochilor i s-a întins când m-a măsurat din cap până-n picioare, după care și-a frecat cu o mână bronzată chipul închis la culoare.

— Eu! De ce?

Am clătinat din cap.

— Nu contează!

Trebuia să merg acasă. Trebuia să verific laptopul. Trebuia să-l duc înapoi în locuința lui Annaleise, înainte să intre cineva ca să-l caute.

Jackson și-a mijit ochii în vreme ce mă măsura iar iute cu privirea.

— Stai jos, Nic! m-a îndemnat el. Pare că ți-ar prinde bine!

Jackson mi-a turnat ceva într-un pahar cu urme vizibile de buze pe margine de la ultimul client.

— Votcă, da? Din partea casei.

Stomacul mi-a protestat, așa că l-am împins înapoi către el pe suprafața lipicioasă a tejghelei.

— Trebuie să plec!

M-a prins de mână, încercând să-și mascheze strânsoarea puternică în spatele unui surâs glumeț.

— E o mașină albastră, a zis el, ferindu-și privirea de restul lumii. Am văzut-o trecând de trei ori în ultima jumătate de oră. Nu ești singura care-l caută pe Tyler. A fost plecat tot weekendul.

„Plecat tot weekendul." Numai că telefonul lui rămăsese aici.

— Eram doar prin zonă, am răspuns eu.

— Sigur că erai!

M-am întrebat dacă nu cumva Jackson știe mai multe, însă chipul său nu trăda absolut nimic. Și-a înclinat capul,

degetele sale rămânând în continuare strânse în jurul încheieturii mele.

Un bărbat din capătul îndepărtat al barului și-a ridicat paharul – un prieten de-ai tatei, ori poate cineva cu care obișnuia să bea aici. Avea o chică de păr grizonant și obraji de un roșu-aprins, ca al merelor.

— Salutări tatălui tău, scumpo! E totul în regulă?

Privirea i-a alunecat la mâna lui Jackson, apoi i-a revenit la mine.

— Da, totul e în regulă! i-am răspuns, smulgându-mi mâna din strânsoare.

Jackson s-a încruntat, a dat pe gât băutura, după care a trântit paharul pe tejghea.

— Se va întâmpla ceva, Nic! O simți și tu, nu-i așa?

Era ca o tensiune statică în aer. O plasă care se strânge, o mașină care tot dă târcoale. Două săptămâni de săpat în trecut, și toate minciunile începeau deja să iasă la suprafață. Annaleise dispăruse, iar cutia cu probe din cazul lui Corinne era zguduită bine, ba chiar răsturnată cu totul. Și toate numele ieșeau la iveală.

Eram la ușa de la intrare când l-am văzut. Un sedan albastru, cu geamuri fumurii, mergând ușor prin cartier. L-am așteptat să treacă, apoi am pornit spre mașina mea.

Laptopul lui Annaleise n-avea parolă, lucru care mi s-a părut un pic ciudat, însă nu foarte neobișnuit, dat fiind că locuia singură în mijlocul pustietății. Sau poate că poliția i-l spărsese deja, lăsându-l neprotejat. Am căutat prin folderele cu proiecte pentru facultate și cereri de înscriere la diverse școli, sortându-le după data ultimei modificări, ca să văd dacă nu cumva exista ceva nou sau potențial relevant. După care am procedat la fel și cu pozele ei.

Fotografiile erau aranjate simplu, după dată, cu datele inscripționate pe ele care mergeau din urmă cu cinci ani și până în urmă cu trei săptămâni. Am zăbovit nițel la una cu Tyler în camioneta lui, cu gura ușor deschisă și mâna ușor ridicată: *„Zâmbește", spune ea. Iar el ridică mâna pentru a-i face cu ea sau pentru a o împiedica să-l pozeze.* Un moment încremenit în timp. O sută de posibilități, coexistând toate odată. Și, cel mai recent, câteva cadre din timpul bâlciului din acest an. Roata cea mare învârtindu-se amenințător, cu cabinele goale și lumini pâlpâind în amurg. Un copil mâncând vată pe băț, cu gura lipicioasă și mânjită de zahăr roz, fuioarele de vată topindu-se de îndată ce-i ating buzele. Vânzători întinzând mâinile cu rest sau hotdogi, degetele lor începând să se răsfire, și oameni aflați de partea cealaltă, uitându-se către propriii copii sau peste umăr, deja întorși pe jumătate.

Mi-o puteam închipui pe Annaleise stând acolo, la fel cum o făcea și când era mică. Un martor al poveștii, urmărind cum se desfășoară viețile celorlalți. Am închis pozele și am căutat rapid prin fișier, găsind imediat discrepanța. Numele pozelor erau în ordinea numerelor, însă existau câteva omisiuni – câteva *goluri*. Coșul de gunoi fusese golit. Era posibil ca lui Annaleise să nu-i fi plăcut cum ieșiseră. Dar nu puteam scăpa de senzația că cineva căutase deja aici, încercând să descopere ceva ce nu voia să fie văzut. Am derulat până jos, urmărind datele, în căutarea fișierelor lipsă: un calup din urmă cu patru sau cinci luni.

În clipa în care Everett m-a sunat ca să-l iau de la bibliotecă, scotocisem deja în fiecare colțișor al calculatorului. Găsisem portofoliile pe care le scanase și le copiase ea, dar și pozele cu lucrările ei. Verificasem lista ultimelor

site-uri vizitate, care erau mai ales website-uri ale școlilor sau oferte de muncă.

Unde naiba ești, Annaleise?

Am șters tastatura și restul laptopului și am strecurat cheia în buzunarul din față al pantalonilor mei scurți, simțind metalul acesteia încă fierbinte de la statul în soare. Le-am vârât pe amândouă în șifonierul tatei până avea să se facă iar noapte, când lumea avea să fie adormită, tăcută și în așteptare.

Probabil că toate discuțiile mele cu Annaleise n-ar fi ocupat mai mult de o oră adunate. Cu toate acestea, simțeam o ciudată conexiune cu ea, una aproape palpabilă, care avea legătură cu cele mai clare amintiri ale mele.

Pentru că în acea cutie, cea pe care mi-o închipuiam într-un colț al secției de poliție, pitită ca să nu poată fi găsită, numele ei avea să rămână mereu legat de ale noastre. Polițiștii care ne interogaseră pe fiecare în parte, punându-ne întrebări despre noaptea aceea – despre motivul pentru care Daniel avea nasul spart, despre motivul pentru care Tyler avea nodurile degetelor zdrelite, despre motivul pentru care eu arătam ca și cum cineva mă bruftuluise serios. Tyler fusese cel care își amintise.

„Fata aia, Carter", le spusese el polițiștilor. „Începe cu un *A*. Era și ea acolo. Ne-a văzut."

Îmi închipui că îi puseseră și ei întrebări și că și ea ne confirmase povestea, pentru că nu ne-au mai pus întrebări niciodată.

Annaleise fusese alibiul nostru.

Cu o zi înainte

ZIUA 13

— EVERETT E AICI, AM ZIS EU.

Stăteam cu fața spre un colț al băii, mormăind la telefon, cu dușul curgând în fundal.

— Everett e unde? a replicat Daniel.

Aburul umplea camera, acoperind oglinda cu un strat subțirel, ca o ceață.

— *Aici*, i-am zis, aruncând o privire peste umăr. În dormitorul meu. L-am sunat pentru tata, iar el și-a făcut ieri apariția, ca să mă ajute. Și chiar mă ajută.

O puteam auzi pe Laura în fundal – zicând ceva despre vaporii degajați de vopsea și sarcină, și „deschide naibii fereastra!", ceea ce m-a făcut să o iubesc nițel în clipa aceea.

— Bun, e bine! E foarte bine! O pauză, timp în care mi l-am închipuit îndepărtându-se de Laura, apoi l-am auzit iar: Ce i-ai spus?

Am crăpat ușa, iar aburul a năvălit în dormitorul meu, fuioare subțiri târându-se în direcția orificiilor de ventilare. Everett era tot tolănit și cu fața în jos pe pat; puteam să pun pariu că e mahmur. Am închis ușurel ușa și-am străbătut baia micuță, îndreptându-mă către cealaltă ușă, cea a vechiului dormitor al lui Daniel.

— I-am spus adevărul, Daniel. Că poliția încerca să-i pună tatei întrebări despre dispariția unei fete din urmă cu zece ani, chiar dacă starea lui mintală e cum e. S-a dus valvârtej la secție *și* la Grand Pines, amenințându-i cu acționarea în justiție dacă se mai întâmplă o dată.

— S-a rezolvat? Asta-i tot?

— Luni o să vadă ce e de făcut. Să obțină niște hârtii de la doctor sau ceva de genul ăsta. Dar polițiștii o să stea în banca lor până atunci.

— Deci rămâne până luni?

— Așa se pare.

Am auzit-o iar pe Laura: „Cine rămâne până luni?" După care zgomotul a fost înăbușit, ca și cum Daniel acoperea telefonul cu mâna. Și-a dres glasul.

— Laura vrea să-l aduci la noi la cină, diseară.

— Spune-i că-i mulțumesc, dar...

— Super! La șase, Nic!

Nu l-am trezit pe Everett până aproape de seară, și doar pentru că hârtiile lui erau strânse grămadă în mijlocul mesei din sufragerie și pentru că știam că trebuie să recupereze pentru munca pierdută ieri. L-am înghiontit în umăr și i-am întins calmantele cu o mână, ținând un pahar cu apă în cealaltă. A gemut când s-a rostogolit, privirea sa umblând prin cameră în timp ce încerca să-și dea seama unde se află.

— Ia de-aici! l-am îndemnat, lăsându-mă pe vine lângă pat și încercând să-mi ascund zâmbetul.

Cel mai mult îmi plăcea de Everett dimineața, când era leneș și maleabil, iar gândurile îi rămâneau cu câteva secunde în urmă; întotdeauna părea surprins când mintea sa întârzia cu recuperarea evenimentelor recent petrecute.

Înainte ca fluxul sangvin să-i fie inundat de cofeină și să redevină atent și alert.

Îmi plăcea și mai mult de el în rarele dimineți în care se trezea în apartamentul meu și bâjbâia după alarma telefonului său, apreciind greșit distanța până la noptieră, păcălit de apartamentul-studio și de mobilierul vopsit.

— Salut! a zis el, apoi mi-a făcut cu ochiul, după care s-a ridicat pe coate și-a dat pe gât calmantele, înainte de-a se prăbuși la loc pe saltea.

— Vrei să mai dormi un pic?

S-a chiorât la ceas, apoi și-a trântit un braț peste ochi.

— Of, nu!

Dormise aproape douăsprezece ore. În tot acest timp, eu fusesem ocupată cu mutarea cutiilor din sufragerie în proaspăt terminatul garaj. Le făcusem stivă lângă pereți, organizându-le în teancuri: *Pentru tata; Pentru Daniel; Pentru mine.*

Toate celelalte trebuiau să dispară. Și toate celelalte erau strânse grămadă în mijlocul podelei, în saci de gunoi: cărți de bucate și bibelouri de sticlă, reviste de anul trecut și draperii cu modele înflorate care prinseseră și zile mai bune, scrisori legate de vechi carduri de credit și pixuri rămase fără pastă.

— Cafeaua e jos! l-am anunțat. Când ești gata...

Mi-am turnat și mie o cană și am rămas în fața ferestrei din bucătărie care dădea către veranda din spate, cu vedere tocmai până la pădure. Everett m-a mângâiat pe mână, făcându-mă să tresar speriată.

— Scuze, n-am vrut să mă furișez așa! a zis el, întinzând mâna după ibric.

Am dus cana la buze, însă lichidul mi s-a părut amar și mi-a lăsat și un gust rău după. L-am aruncat în chiuvetă, în timp ce Everett își umplea o ceașcă.

— Fac alt ibric, am zis eu.

Aburul se ridica ușor din ceașcă atunci când a luat o înghițitură.

— E perfectă! Drăguță privelișteț a adăugat apoi, rămânând în picioare lângă mine.

Casa noastră era situată pe fundul văii, așa că nu prea aveam cine știe ce privelișteț în afară de copaci, dar bănuiam că tot era mai plăcută decât cea din oraș – clădiri și cer sau, în cazul meu, o parcare. Aici mai era și dealul care se înălța în spatele nostru, cu o vedere superbă către valea din această parte, pădurea întinzându-se până la râu în cealaltă parte. Acolo ar trebui să-l duc. Să-i arăt ceva ce chiar merită văzut. „Bucata asta de teren", i-aș spune, „se află în stăpânirea familiei noastre de trei generații." Nu era mult pământ, dar tata avea oarecum dreptate. Mic cum era el, era al nostru. Proprietatea familiei Carter se învecina cu a noastră de cealaltă parte a unui pârâu care secase cu ceva timp în urmă și care acum se transformase într-un șanț îngust care devenea tot mai puțin adânc de la an la an din pricina frunzelor putrezite și a eroziunii terenului. Următoarea generație urma să fie nevoită să ridice un gard sau să pună un semn dacă voia să știe unde se află delimitarea.

Everett n-a rămas mult timp la fereastră, lăsându-se să cadă pe un scaun din bucătărie și frecându-și tâmplele în vreme ce-și sorbea cafeaua.

— Dumnezeule, ce pun ăștia în băutură pe aici? Spune-mi că-i alcool contrafăcut, ca să-mi pot păstra totuși o minimă stimă de sine!

Am deschis un dulap, cercetând cu privirea ceștile dinăuntru.

— Ha! am exclamat. Aici e Sudul. Mai multă tărie la același preț. Nu e totul îndoit cu apă sau contrafăcut.

I-aș fi putut duce lui Daniel vesela de porțelan de la nunta părinților noștri în seara asta și aproape aș fi terminat cu bucătăria. I-aș fi putut lăsa și banii, înainte să bage de seamă și să refuze. Și, din moment ce Everett se afla aici, asta probabil ar fi fost tot ce-aș fi putut face deocamdată.

— Daniel și Laura vor să mergem la ei la cină în seara asta, l-am anunțat.

— Grozav! a exclamat el. Ar fi și mai bine dacă ar avea și internet!

— Sunt sigură că au. Însă pesemne că Laura ne va pune trei sute de întrebări despre nuntă. Așa că să te pregătești!

Și-a dat capul pe spate și a rânjit din celălalt colț al odăii.

— Trei sute, ai?

— Prețul accesului la internet.

— Un târg cinstit, îmi închipui.

A mers în sufragerie, unde laptopul și servieta lui stăteau pe masă. Era un mic ungher, vizibil din bucătărie, unde aranjasem și depozitasem majoritatea cutiilor. A privit în jur, prin cameră.

— Ai făcut o groază de treabă! De cât timp te-ai trezit?

— De ceva timp! am strigat eu drept răspuns, deschizând restul dulapurilor, așa încât încăperea părea și mai mică, pereții practic închizându-se în jurul nostru.

— Uită-te în jur! Tot mai sunt multe de făcut.

— Mda, bine, probabil că aș fi făcut totul în jumătate din cât ți-a luat ție dacă m-ai fi așteptat...

— Everett, te rog! m-am răstit eu, iar el a bătut cu pixul în masa din sufragerie.

— Ești stresată.

Am înșfăcat un teanc de farfurii și le-am așezat pe masă, în fața lui.

— Normal că sunt stresată. Închipuie-ți cum ar fi ca poliția să-*ți* trateze tatăl în felul ăsta!

— Bun, liniștește-te! mi-a cerut el, făcându-mă să urăsc brusc felul practic în care se exprima.

Condescendent. S-a foit în scaun, făcând lemnul să se frece de lemn.

— În legătură cu tatăl tău, Nicolette...

— Da?

Stăteam de partea cealaltă a mesei de lemn, cu brațele încrucișate la piept.

— Pot opri oamenii să-i pună întrebări în mod oficial, dar nu-l pot opri să le ofere informații în mod voluntar. Înțelegi asta, nu?

Am simțit un nod în stomac.

— Dar el nu știe ce zice! E complet senil. *Înțelegi și tu asta*, nu?

A încuviințat din cap, a deschis calculatorul, apoi și-a mutat rapid privirea de la ecran la mine și înapoi.

— E posibil ca el să fi avut ceva de-a face cu aia?

— Cu ce? l-am întrebat.

A rămas cu ochii la ecran. Făcea să pară că lucra, însă îl cunoșteam foarte bine.

— Cu fata. Cea din urmă cu zece ani.

— Nu, Everett. *Dumnezeule!* am zis eu. Și se numește Corinne. Nu era doar o *simplă fată*. Era cea mai bună prietenă a mea.

A tresărit, iar privirea i-a alunecat cu iuțeală la mine, ca și cum doar ce se trezise în camera mea plină cu mobilier vopsit.

— Te porți de parcă ar trebui să știu asta, dar nu ai pomenit-o niciodată. Nici măcar o dată. Nu te înfuria doar pentru că ai neglijat să-mi spui și mie.

Neglijat. Ca și cum era datoria mea. Eșecul meu. Greșeala mea. Toate poveștile pe care nu i le spusesem: eu și Corinne în biroul directorului. Eu și Corinne în bucătărie, împreună cu mama, pline de făină pe haine, lingându-ne zahărul de pe buze. Eu și Corinne pe bancheta din spate a agentului Bricks în ultimul an de liceu, în prima lui lună în calitate de polițist, încercând să-și păstreze expresia serioasă în timp ce ne spunea: „Nu sunt serviciu de taximetrie. Data viitoare vă duc direct la secție și îi chem pe părinți să vă ia." Aproape toate poveștile din copilăria mea o includeau și pe Corinne. Iar Everett nici măcar nu-i auzise vreodată numele.

Lui Everett nu-i plăcea când anumite detalii îl luau prin surprindere. Fusese, la un moment dat, luat prin surprindere în mijlocul unui proces – clientul său îi ascunsese niște informații – și pierduse. Nu prevăzuse acel rezultat, nu se așteptase deloc la așa ceva, și-l lovise cu o neașteptată intensitate. În spatele ușilor închise, devenea de nepătruns. Complet închis și deprimat până peste poate. „N-ai cum să înțelegi", spunea el întruna și avea dreptate. N-aveam cum. Trei zile mai târziu, prelua alt caz și era ca nou. Pe celălalt nu-l mai menționa niciodată.

Dacă și Corinne s-ar fi aflat aici, pesemne că s-ar fi luat întruna de această vulnerabilitate a lui până ce i-ar fi scos-o la iveală, iar atunci ar fi știut cum s-o manevreze în propriul avantaj. Și l-ar fi prins și pe el în mreje.

Eu eram mai generoasă cu neajunsurile oamenilor. Toată lumea avea demoni, chiar și eu.

— Nici eu nu știu absolut nimic despre anii tăi de școală, am contracarat. Pentru că, ghici ce? Nu contează!

— Familia mea n-a fost implicată în ancheta privind o potențială crimă.

Nu s-a uitat la mine când a zis-o, dar nu l-am învinovățit pentru asta.

M-am aplecat peste masă, simțindu-mi palmele asudate pe ea.

— O, înțeleg! Ar da rău pentru tine, nu-i așa? Ți-ar păta imaculata imagine a familiei?

A plesnit masa mai tare decât ne-am fi așteptat amândoi, judecând după expresia lui. Și-a trecut apoi mâna prin păr și s-a lăsat pe spate în scaun, măsurându-mă din priviri.

— Nu ești tu, a conchis el.

Greșeala era doar a mea. Nici măcar nu eram sigură că Everett apucase să înțeleagă cine sunt cu adevărat. Începuserăm să ieșim împreună când eu luasem deja vacanța de vară, așa că practic petrecusem toată vara fiind iubita lui Everett. Puteam fi orice avea el nevoie, indiferent când avea nevoie. Eram exact definiția flexibilității. Îi puteam aduce prânzul la birou, îi puteam saluta tatăl, puteam rămâne oricât de târziu voiam și puteam dormi până la amiază. Îi puteam ajuta sora să-și caute apartament, puteam scotoci prin târgurile de vechituri după-amiaza, puteam fi liberă ori de câte ori ajungea acasă de la muncă, întotdeauna dornică să fac ce voia el. Când mă întorsesem la serviciu în luna următoare, ajunseserăm să înghesuim de trei ori mai mult timp în același interval ca până atunci.

Singură mă făcusem mică și discretă, descoperind că mă potriveam perfect în viața lui de dinainte să mă cunoască. Un an mai târziu, iar el știa despre mine chestii ca și cum erau o listă de probe prezentate într-un caz, totul fiind ridicat de la locul faptei, etichetat și numerotat în pungi de plastic. *Nicolette Farrell. Vârsta: 28. Tatăl: Patrick Farrell, cu demență ca urmare a unui accident vascular. Mama: Shana Farrell, decedată din cauza cancerului. Orașul natal: Cooley Ridge, Carolina de Nord. Studii: diplomă în psihologie, master în consiliere psihologică. Fratele: Daniel, evaluator de polițe de asigurare.* Mâncărurile preferate, emisiunile preferate, chestiile care-mi plăceau și ce anume îmi plăcea la ele. Trecutul meu era doar o sumă de factori, nu ceva care exista cu adevărat pentru el.

— N-am venit aici ca să ne certăm, a continuat el.

— Știu! am zis, inspirând adânc. Corinne avea niște deficiențe clare. Iar mie mi-au scăpat complet. Sau am ignorat acest lucru. Habar n-am. Iar ancheta a avut și mai multe deficiențe. Însă tatăl meu n-a făcut nimic.

— Atunci spune-mi! a insistat el. Spune-mi povestea!

Când a văzut că mă împotrivesc, a ridicat mâinile în sus, încercând parcă să mă liniștească.

— Ăsta e jobul meu! Și mă pricep la el.

Povestea. Exact asta era acum. O poveste cu goluri pe care încercam cu toții să le umplem cu lucruri care să aibă sens. O poveste din perspective diferite și cu povestitori diferiți, având o singură fată în centru.

— Aveam optsprezece ani și doar ce absolviserăm.

Am coborât vocea, și chiar și mie mi s-a părut bântuitoare. Și bântuită.

— Era cam în acest moment al anului, cu aproape zece ani în urmă. Bâlciul avea loc aici, exact în această săptămână. Ne aflam cu toții la bâlci în seara respectivă.

— Cine erau acești „noi"? a întrebat el.

Mi-am azvârlit brațele în aer.

— Toți! Toată lumea...

— Chiar și tatăl tău?

Am vizualizat imediat o imagine – eu, în boxă, iar Everett punându-mi întrebări. Obținând adevărul de la mine.

— Nu, nu și tatăl meu! Daniel. Corinne, eu și cealaltă prietenă a noastră, Bailey – am mers toate cu mașina lui Daniel. Prietenii noștri urmau să ne aștepte acolo. Toți prietenii noștri.

— Și ați plecat împreună?

— Everett, mă lași să spun povestea sau ai de gând să mă interoghezi întruna?

Și-a împletit mâinile pe masă.

— Scuze! Obiceiul!

Mi s-au încordat toți mușchii. Prea multă cofeină. Am început să umblu încolo și-ncoace prin fața mesei, încercând să scap de efectul ei.

— Nu, n-am plecat împreună. Eu și Daniel ne-am certat rău. Lucrurile au devenit oarecum haotice după aceea, adică nimeni n-a mai stat să observe cine a plecat și cine a rămas, ca să mă exprim mai exact. Eu, una, am plecat cu altcineva, iar Corinne încă era acolo. Am ridicat din umeri, apoi am adăugat: Asta e partea mea de poveste. Bailey n-a mai putut să o găsească pe Corinne după aceea, așa că a plecat acasă cu fratele meu, mai târziu. A presupus că și Corinne plecase împreună cu fostul ei iubit, Jackson. Însă Jackson a jurat că n-a văzut-o deloc în seara respectivă.

Everett a mai luat o gură de cafea, rămânând tăcut și așteptând să continui.

Eu am ridicat iar din umeri.

— Mama ei a sunat acasă la noi în dimineața următoare, întrebând de ea. Apoi a sunat acasă la Bailey și la Jackson. La sfârșitul nopții, deja căutam cu toții prin pădure.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot!

Nu puteai explica restul cuiva care nu se aflase acolo. Care nu o cunoștea pe ea sau pe noi. Mai cu seamă pentru că o poveste e cea mai simplă versiune a evenimentelor – ceva căruia să-i imprimi o formă vocală lipsită de viață și totuși limpede în același timp.

— Știu cum se termină asemenea lucruri, Nicolette.

Am încuviințat din cap, dar nu m-am așezat pe scaun. Nici nu m-am apropiat de el.

— În afară de gluma în care s-a transformat ancheta, totul a luat o întorsătură urâtă – oameni acuzându-se reciproc, oameni spunând anumite lucruri despre Corinne... Secretele, gândurile și suspiciunile tuturor scoase la iveală. O adevărată încurcătură. Eu am plecat la finalul verii, însă nimic nu s-a schimbat. N-am mai găsit-o niciodată.

Everett căzuse pe gânduri. Lumina de pe chipul lui s-a modificat atunci când ecranul laptopului său a intrat în repaus.

— Așadar, cine a făcut-o?

— Poftim?

— Adică, dacă merg și mă așez la bar – s-a cutremurat – după ce-mi revin după noaptea trecută cel puțin... Dacă merg și mă așez la bar, și le fac tuturor cinste cu un rând, și-i întreb: „Ce s-a întâmplat cu Corinne?", ce-mi vor

spune? Întotdeauna există un nume. Chiar dacă nu duce la o arestare sau la un proces, întotdeauna există un consens. Așadar, care-i numele?

— Jackson, am răspuns eu. Jackson Porter.

— Iubitul?

„Cel care ți-a amestecat băuturile azi-noapte", voiam să-i spun. Însă „Iubitul", da, în asta îl transformase ancheta.

— Corect! am răspuns.

Everett a mai luat o gură de cafea, după care s-a pus iar pe treabă.

— El e de obicei. Tot pe el îl suspectează și-n cazul celeilalte fete?

— Annaleise, am completat eu, uitându-mă pe fereastră. N-am idee! Poate...

— Tu ce crezi? El a făcut-o?

— Habar n-am!

Erau prea multe de explicat, prea multe de rezumat într-un interogatoriu încrucișat în boxa martorilor.

— Chestia e că Jackson și Corinne se certau mereu. Nu era nimic nou.

Își petreceau cel puțin jumătate din timp despărțindu-se și împăcându-se la scurt timp. Dacă n-ar fi dispărut Corinne, mi-i puteam închipui prinși în continuare în același cerc. Pe ea, împingându-l pe el să facă ceva ce n-ar fi trebuit să facă; pe el, săturându-se și părăsind-o; pe ea, „iertându-l"; și pe el, întorcându-se la ea. El se întorcea mereu la ea.

Nu conta că, o dată, ea o trimisese pe Bailey la el, pe când el era mai mult decât beat, ca să vadă dacă îl poate face s-o sărute. Sau că, în jumătate din timp, Corinne nu apărea când spunea că va apărea. Sau că apărea

pe neașteptate, jurând că tu însuți făcuseși acel plan și „Cum naiba ai uitat?" și „Ai luat-o naibii razna sau ceva de genul ăsta?"

Nu conta că încerca tot timpul să ne facă să ne dovedim loialitatea față de ea.

— Îi plăcea să-l testeze, i-am răspuns eu. Îi plăcea să testeze pe toată lumea. Dar el tot o iubea.

Everett a înălțat o sprânceană.

— Asta era cea mai bună prietenă a ta?

— Da, Everett. Era și aprigă și frumoasă, și o știam dintotdeauna. Mă cunoștea mai bine decât oricine. Iar asta contează enorm, să știi!

— Dacă zici tu.

S-a întors la treabă, calm și atent, însă eu eram plină până la refuz de adrenalină.

Everett nu fusese niciodată o adolescentă – poate că exista totuși echivalentul în adolescentul băiat, ceva care bolborosește chiar la suprafața unei astfel de prietenii. Însă adevărul pur era că atunci când te iubește o fată precum Corinne, nu te mai întrebi care-i motivul. Pur și simplu nădăjduiești ca lucrurile să rămână exact așa cum sunt.

Nici Tyler n-a înțeles vreodată acest lucru. În mod inevitabil, el a fost cel care ne-a schimbat. Vacanța de iarnă, ultimul an de liceu. Corinne mă târâse la o petrecere la care nici măcar nu voiam să particip – mai cu seamă pentru că se afla și fratele meu acolo. „Nu-i spune lui Tyler", îmi ceruse Corinne. „O să fie o surpriză." Îmi spusese să găsesc un loc pentru gecile noastre, după care o urmărisem din interior cum practic se aruncase peste Tyler, care stătea în spatele camionetei sale, cu oblonul din spate coborât și cu picioarele atârnând peste margine. El o împinsese

într-o parte – nu tare, dar totuși ferm, astfel încât Corinne sfârșise prin a se izbi de mașina aflată lângă a lui.

„Abuz domestic, nemernicule!" îi strigase ea, frecându-și coastele, în timp ce mulțimea începea deja să se adune.

Eu eram deja afară, căci începusem să mă mișc încă din clipa în care o văzusem aplecându-se peste el.

„Nu sunt interesat", zisese Tyler, urmărind mulțimea cu privirea și oprindu-se la mine.

Își făcuse loc prin mulțime, intrând apoi în casă, în timp ce Corinne le povestea tuturor celor dispuși să o asculte propria versiune asupra întâmplării.

„Chiar te întrebai ce-am să fac?" mă chestionase el. Nu sunt dispus să-i intru în joc. Nu te juca cu mine, Nic!

„Nu mă joc!" îi răspunsesem. „N-am știut ce-are de gând să facă."

Își mutase iar privirea la grupul de oameni, iar atunci am remarcat asupra cui i se fixase: Corinne, care se uita la noi.

„Ești prietenă cu ea, deja îi faci jocurile."

Adevăr sau provocare. Provocare. Provocare. Întotdeauna acceptă provocarea.

„Tic-tac, Nic!"

Mă luasem de ea când plecasem de-acolo, în timp ce Tyler mă aștepta la ușă.

„Ce naiba, Corinne?" o luasem la întrebări.

„Trebuia să știi", îmi răspunsese ea, zâmbindu-mi. „Iar acum știi."

Își frecase brațul, apropiindu-se și mai mult de mine când văzuse că Daniel ne urmărea.

„Dar spune-mi, mereu împinge atât de tare?"

Asta se întâmpla cu șase luni înainte să dispară. Apoi începusem să mă îndepărtez de ea puțin câte puțin. Optsprezece ani, aproape adulte, dar tot timpul cutremurându-mă din pricina senzației că în orice clipă aș fi putut ieși din propria piele. Că eram prinsă într-o capcană, că orașul Cooley Ridge era lucrul de care voiam să scap.

Îmi scăpase ceva. Asta i-am spus lui Everett. Ignoram apelurile ei când eram împreună cu Tyler. O respingeam când se ivea pretinzând că avem planuri împreună, plecând în schimb alături de Tyler.

Nu mă uitasem când trebuia, iar ea dispăruse.

Fragmente din aceste povești au încăput și ele în cutia imaginară – ancheta oficială –, în declarațiile martorilor, în suspiciunile oamenilor.

Tyler împingând-o pe Corinne a ajuns în cutie.

Bailey sărutându-l pe Jackson a ajuns în cutie.

Dar mai existau nenumărate alte povești care n-au ajuns niciodată acolo. Lucruri de care m-am atașat deoarece mi se păreau prea personale, precum șoaptele ei în toiul nopții petrecute în sacul de dormit, una lângă alta. Precum momentul în care pasărea a zburat pe fereastra sufrageriei de la etaj, și cum ea nici măcar n-a tresărit, ci doar și-a dat ochii peste cap și a luat o lopată din garaj și a zdrobit pasărea cu ea, în vreme ce aripile acesteia băteau în trotuar, și cum zgomotul scos de aripile ei lovind cimentul m-a bântuit luni întregi. La fel și cuvintele lui Corinne de după aceea: „Cu plăcere!"

Sau excursia din ultimul an de liceu, felul în care mă târâse după ea în dușul de afară – „Nu mai fi așa puritană!" –, transformând totul într-un adevărat spectacol,

picioarele noastre rămânând vizibile pe sub ușa batantă, în timp ce hainele ne erau aninate peste peretele dușului.

„Îmi dai cu săpun pe spate?", mă întrebase suficient de tare, încât cineva de afară să scoată un fluierat. Ea se răsucise lent, așa încât să-i pot vedea tăietura adâncă ce mergea de la șira spinării până la omoplat și încă una, mai jos, fine și precise, făcute parcă de o lamă de brici. Nu zisesem absolut nimic, ci doar mișcasem bucata de săpun de colo-colo, fără să mă apropii vreun pic. N-am aflat nici până în ziua de azi dacă erau de la Jackson, de la tatăl ei ori de la cineva cu totul diferit, dar mi le arătase, iar eu îmi dădusem seama.

Iar când ieșiserăm amândouă afară, cu pielea umedă lipindu-se de hainele noastre uscate, simțisem căldura privirii lui Jackson – îl simțisem urmărindu-mă printre copaci tot restul acelei excursii.

Corinne era de-a dreptul impresionantă aici. Devenise și mai impresionantă din cauză că dispăruse. Dar era doar o copilă, avea optsprezece ani și nu-și încăpea deloc în propria piele. Credea că lumea avea să se muleze conform dorințelor ei. Pesemne că o dăduse complet peste cap prima ocazie în care pricepuse că nu așa stăteau lucrurile.

Everett a ridicat fereastra în sus, marginile acesteia frecându-se de tocul de lemn cu un scârțâit ascuțit de protest, făcând să-i zboare hârtiile de pe masă într-un fâlfâit hipnotic.

Mi-am petrecut restul după-amiezii înfășurând bibelourile de porțelan în ziare vechi și mânjindu-mi astfel buricele degetelor de tuș negru, apoi am încărcat mașina cu cutii pentru Daniel. Când a venit vremea să mergem

acasă la Daniel și la Laura, am închis și am încuiat ferestrele deschise de Everett.

— Va fi ca-n cuptor când ne vom întoarce, a zis Everett.

— Se lasă rece noaptea. Ești la munte. Mergi înainte și pornește aerul din mașină! i-am strigat eu.

Am auzit pornind motorul și-am mai aruncat o ultimă privire pe geamul de la bucătărie. Apoi am tras un scaun de sub masa din bucătărie și l-am proptit sub clanța ușii din spate. Dacă încerca iar cineva să intre, aveam să aflu. Scaunul avea să fie mișcat din loc. Sau ferestrele aveau să fie descuiate.

Aveam să știu.

Am zărit dârele negre de sub ochii Laurei când l-a întâmpinat pe Everett, în timp ce Daniel își freca insistent ceafa de parcă ar fi fost o problemă căreia nu-i dădea nicidecum de cap, însă Laura se comporta exact ca o adevărată gazdă din Sud. Ajunsese deja la o dimensiune care făcea imposibil să o mai poți îmbrățișa altfel decât din lateral, lucru pe care Everett îl și făcea, astfel încât expresia ei a devenit imediat una de bucurie atent exersată.

— Am auzit atâtea despre tine! i-a zis ea lui Everett, apăsându-i ceafa cu degetele ei umflate, în timp ce se prefăcea că-l sărută pe obraji.

— Da, și eu la fel! a zis el, trăgându-se îndărăt și înfigându-și adânc mâinile în buzunare. Mă bucur tare mult că în sfârșit ne cunoaștem!

— Asemenea! a zis ea. Abia aștept să aud toate detaliile despre nuntă! Nic a fost prea ocupată cu casa de când s-a întors!

Un surâs jucăuș în direcția mea.

Everett s-a silit să zâmbească și el când am ridicat din sprâncene în direcția sa.

— Când trebuie să naști? a întrebat-o.

Ea și-a trecut mâinile peste rochia înflorată pe care burta i-o întindea la maximum.

— Peste trei săptămâni.

— Știi ce e?

Laura mi-a aruncat o privire scurtă.

— Fată, a răspuns.

— Ați ales vreun nume?

Încă o privire spre mine, întrucât devenea evident că nu prea îi dezvăluisem mare lucru lui Everett.

— Shana.

— Drăguț!

Ea și-a plecat capul pe un umăr.

— După mama lui Dan și-a lui Nic.

Everett a încuviințat prea repede din cap, iar Daniel a făcut semn din mână către living, salvându-ne pe amândoi.

— Nic zicea că ai nevoie să trimiți niște e-mailuri?

Daniel l-a condus la canapea, iar Laura a renunțat să-și mai joace rolul, lăsându-și umerii să cadă la loc în vreme ce se rezema de perete.

— E un moment nepotrivit? Te simți bine? am întrebat-o.

Laura m-a tras în bucătărie, cu ochii mari.

— O, Dumnezeule, Nic! a exclamat ea.

Așa era ea – credea că, dacă purtam eticheta de cumnată, asta însemna că suntem în mod automat și confidente, fără ca vreuna dintre noi să-și fi câștigat acest drept. Nu mai conta că mă ignorase pe toată durata liceului și după aceea, până ce începuse să iasă cu Daniel, în urmă cu patru ani. Era ca și cum, brusc, hotărâse că

trebuie să devenim apropiate una de alta, iar acum exact asta voia să facă să se întâmple.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Un cronometru de deasupra cuptorului a început să țiuie, însă Laura n-a părut să-l observe.

— *Poliția* doar ce-a trecut pe la noi, a șoptit ea.

Era aproape lipită de mine, iar cronometrul devenea tot mai insistent, și eu simțeam cum o durere surdă își croia loc în spatele ochilor mei. În cele din urmă, Daniel a traversat camera și a lovit cronometrul cu pumnul, încruntându-se la felul în care stăteam eu și Laura.

— Ce voiau? am întrebat, cu fața întoarsă către Daniel.

— A, vrei să spui, în afară de-a mă forța pe mine să nasc mai devreme? a răspuns ea, frecându-se iar pe burtă și expirând tot aerul din plămâni. Au trecut și pe la tine?

— Laura, ce-au zis?

— A, n-au *zis* nimic. Au *întrebat*. Au *cerut* să afle. M-au tratat ca și cum... ca și cum...

— Laura! a avertizat-o Daniel.

Everett stătea în ușă, cu laptopul lipit de șold.

— Totul e în regulă?

— Ai terminat? l-am întrebat, desprinzându-mă de lângă Laura.

— Tocmai mă pregăteam să apăs butonul de trimite pentru câteva e-mailuri.

Privirea lui s-a plimbat de câteva ori de la Laura la Daniel și înapoi.

Laura și-a mutat greutatea pe celălalt picior.

— Ești avocat, a zis ea. Așa că, zi-mi și mie, e legal să interoghezi pe cineva fără niciun motiv?

— Laura...

Nu voiam să-l implic și pe Everett în asta. Nu voiam să implic asta în viața mea alături de Everett.

— Derulați nițel înapoi! a cerut Everett. Încă mai vorbim despre tatăl vostru?

Laura s-a sprijinit cu spatele de blat.

— Poliția doar ce-a trecut pe la noi și mi-a pus întrebări despre Annaleise Carter. Fără niciun motiv! Pot să o facă?

Chipul lui s-a încordat, apoi s-a relaxat.

— N-au arestat pe nimeni, așa că nu aveau niciun motiv să vă citească drepturile. Și nici voi nu sunteți obligați să stați de vorbă cu ei. Dar ei tot pot să încerce.

Ea a clătinat din cap către el.

— Firește că trebuie să stai de vorbă cu ei.

— Nu, în mod legal...

Asta a făcut-o să râdă.

— În mod legal!

S-a desprins de blat și și-a trecut palmele peste șale.

— Dacă nu stai de vorbă cu ei, vor crede că ai avut vreo legătură cu ce s-a întâmplat. Până și *eu* știu asta.

— Ce le-ați zis? am întrebat-o pe Laura.

— N-a fost nimic *de* zis. A fost Bricks, știi, Jimmy Bricks. Ți-l amintești? Dar a mai fost un tip, fără uniformă. Pe el nu-l știu. Mai mult el a vorbit. Ne-a întrebat dacă o cunoșteam, și normal că o cunoșteam, dar nu *bine*. I-ar fi putut spune și Bricks asta. Apoi ne-a întrebat când am interacționat ultima oară cu ea, lucru de care n-am mai fost sigură. Poate la biserică, în urmă cu câteva săptămâni? Poate că m-a întrebat despre bebeluș? *Habar n-am*. Abia o cunoșteam pe fată. Apoi l-a întrebat pe Daniel dacă o cunoștea.

— Își dădeau cu presupusul, a rostit Everett.

— Dar tu? l-am întrebat pe Daniel. *Tu* ce le-ai zis?

— Eu nu eram aici, a răspuns el, strângând din fălci.

Atunci mi-am dat seama ce anume căutau polițiștii. Din ce cauză credea Laura că eu sunt următoarea pe lista lor. *Daniel!* Numele lui fusese extras din cutie.

— Știi ce mi-am zis când și-au făcut apariția aici? Mi-am zis că s-a întâmplat ceva cu Daniel, a zis Laura, ducându-și iar mâinile la burtă. A tras aer adânc în piept și-a continuat: N-ar trebui să li se îngăduie să facă așa ceva. Și-a încleștat pumnii și-a conchis: E *viața* noastră.

Daniel a mângâiat-o pe spate.

— E în regulă! S-a terminat! a zis el.

— Nu s-a *terminat*! l-a contrazis Laura, cu ochii lucind când și-a ridicat privirea spre Daniel. Abia au început.

Niciunul dintre noi n-a mai avut cuvinte care s-o liniștească după asta. La urma urmei, trecuserăm deja o dată cu toții prin așa ceva.

Chiar dacă Annaleise era alibiul nostru, confirmându-mi povestea cum că mă certasem cu Daniel, iar el mă lovise, asta nu-l absolvea de vină. De fapt, îi agrava situația. Din clipa în care povestea începuse să circule prin oraș, lumea se întrebase ce altceva mai făcea el în spatele ușilor închise. Alea de pe spatele meu erau cumva vânătăi? Ce se întâmpla în casa noastră fără o mamă și cu un tată plecat jumătate din timp?

„Cumva el și Corinne fuseseră vreodată combinați?" întrebaseră ei. Îl întrebaseră. Ne întrebaseră pe toți.

„Niciodată", le răspunsese Daniel.

„Niciodată", le răspunsese Bailey.

„Niciodată", le răspunsesem și eu.

Cina consta din pui și legume la grătar pe care Laura le cultivase singură în grădină. Mai făcuse și ceai dulce cu

gheață, din care era evident că Everett nu gustase niciodată. Ochii l-au trădat când a luat prima gură, însă și-a revenit destul de repede, făcându-mă să-l strâng de picior pe sub masă.

— Zahăr și lichior, l-am informat eu. Le luăm foarte în serios.

A zâmbit, iar eu mi-am zis că poate vom trece până la urmă cu bine peste. Dar n-a urmat decât o clipă de tăcere – cuțite frecate de farfurii și o bucată de pâine crănțănindu-mi în gură –, înainte ca Laura să înceapă iar:

— Ar trebui să-i ia la întrebări pe muncitorii din urmă cu zece ani, să vadă dacă nu mai e vreunul care a lucrat și atunci. Le-am zis asta. Doi alcătuiesc deja un tipar, nu-i așa?

Vârfurile părului ei blond erau la doar câțiva centimetri să-i intre în farfurie, așa că i-am făcut semn cu furculița spre el.

— O! a făcut ea. Mersi! a adăugat, aruncându-și-l peste umeri.

— Cina e delicioasă! am lăudat-o eu.

— Îmi dai și mie untul? a cerut Daniel.

— Tot caută pe unde nu trebuie, a continuat Laura.

Am încercat să-i surprind privirea lui Daniel, însă era atent la carnea de pui pe care o desprindea de pe os cu cuțitul, cu o expresie de nepătruns pe chip. Ea și-a împins puțin scaunul îndărăt, răsucindu-se ușor pe o parte.

— Sincer, ar trebui să mai stea nițel de vorbă cu Tyler.

Mâna mi-a încremenit în aer, cu cuțitul deasupra puiului. Ea s-a aplecat mai aproape, conspirativ.

— Fără să vreau să jignesc, Nic. Dar el *era* combinat cu ea, și-am auzit că pe el l-a sunat ultimul...

Daniel și-a lăsat un pic cam tare cana pe masă.

— Cine e Tyler? a întrebat Everett.

Laura a râs auzindu-l, înainte să-și dea seama că el vorbea serios.

Daniel și-a dres glasul și-a răspuns în locul ei:

— Un prieten alături de care am crescut. Era combinat cu Annaleise. El și tatăl său dețin o firmă de construcții, așa că ne mai ajută cu niscaiva reparații.

— Știi, Tyler al lui Nic, a completat Laura, de parcă asta ar fi trebuit să lămurească tot.

— O, Dumnezeule! am exclamat eu, dându-mi ochii peste cap. Fostul meu prieten, Everett. Tyler a fost prietenul meu din liceu.

Everett i-a adresat un zâmbet încordat Laurei.

— Tyler al lui Nic, ai? Apoi, către mine: Și te ajută cu casa?

— O! l-a întrerupt Laura. Dar asta s-a întâmplat acum zece ani. E om cumsecade. Ți-ar plăcea de el.

Daniel s-a înecat cu mâncarea și a tușit în scobitura cotului, iar Laura a întins o mână spre el.

— Te simți bine?

Mie îmi tremura furculița pe farfurie, așa că mi-am apăsat picioarele cu mâinile pentru a mi le opri din tremurat.

— Crezi că e implicat în dispariția lui Annaleise? am întrebat eu. Asta le-ai zis polițiștilor?

— Nu, nu *asta* am vrut să insinuez! Voiam doar să spun că *lui* ar trebui să îi pună întrebări, nu nouă. Probabil că el știe mai multe... Oh! a icnit Laura, prinzându-mă de mână și lipindu-mi-o de burtă.

Am încremenit, încercând să mi-o desprind cât mai politicos cu putință, când ceva s-a răsucit alene, iar eu m-am trezit că-mi țin răsuflarea și că mă aplec mai aproape de ea, mișcându-mi mâna și încercând să-l găsesc iar.

— L-ai simțit? a întrebat ea.

Am privit-o în ochi – mai mult bucălată decât drăguță, compensând unghiurile prea dure ale lui Daniel – și am simțit în clipa aceea cât de norocos avea să fie acest copil. Spre deosebire de mama, Laura avea să trăiască. Iar Daniel avea să știe ce să facă, fără să se prăbușească sub greutatea responsabilităților.

— Așa veți fi și voi doi într-o bună zi, a zis Laura, iar eu mi-am tras cât mai blând mâinile înapoi.

Până la urmă Everett s-a prefăcut că nu aude această ultimă parte a discuției noastre, concentrându-se la mâncarea lui, iar Daniel l-a imitat.

— E chiar bună, Laura! am zis eu.

— Da, chiar e! a adăugat și Everett.

Am strâns masa, ajutată fiind și de Everett.

— Vii cu mine la un pahar în spate? l-a întrebat Daniel pe Everett.

— Vin cu tine în spate, dar va trebui să zic pas paharului cu băutură, a răspuns el, rânjind spre mine. Nicolette m-a scos în oraș, și m-am făcut mangă azi-noapte. Voi, oameni buni, nu glumiți pe-aici!

Daniel a început să râdă.

— Nu, presupun că nu! Unde te-a scos?

— La Murry's? a răspuns Everett. Kenny's?

— Kelly's, l-a corectat Daniel, în timp ce eu frecam farfuriile în chiuvetă. Nu mai spune!

M-am răsucit spre ei.

— Daniel, arată-i curtea din spate! Serios, Everett, credeai că priveliștea noastră e drăguță? Asta e superbă! Stai jos! am îndemnat-o apoi pe Laura, care încerca să mă ajute.

— Mulțumesc! N-am vrut să-ți creez probleme cu Everett.

— Nu mi-ai creat probleme, am liniștit-o eu. Doar că nu prea vorbesc mult despre acasă. Probabil că l-ai luat prin surprindere.

— OK! Păi, tot îmi pare rău! a adăugat ea. Eram tulburată. După ce-au apărut polițiștii aici... Iar când sunt neliniștită, vorbesc prea mult.

Am încuviințat din cap, apoi am făcut ceva ce ne-a surprins pe amândouă când ea se îndrepta către ușa din spate. Am luat-o în brațe. Mâinile îmi erau murdare de săpun, iar de vârfurile firelor ei de păr atârnau niște firimituri, și i-am simțit burta apăsându-mă într-o parte.

— Tu și Daniel veți fi bine, am liniștit-o, iar când i-am dat drumul, a încuviințat scurt din cap, cu ochii în lacrimi, și și-a dres glasul.

— Vii?

Mi-a făcut semn spre veranda din spate, unde Everett și Daniel stăteau sub bec, urmărind apusul.

— Doar o secundă. Tre' să merg la baie!

Mi-am înșfăcat poșeta și-am așteptat în hol până ce-am auzit închizându-se ușa de plasă. Acum, că era aproape gata camera copilului, biroul lui Daniel era reprezentat aproape în întregime de o cămară de depozitare de sub scări, nu mai mare decât un dulap. Am scos plicul galben-închis plin cu bani și-am folosit un pix ca să scriu pe el numele lui Daniel. Nu credeam că Laura vine des aici, dar mi-am dat seama că trebuie să-l las în sertarul biroului lui, pentru orice eventualitate.

Îi datoram bani lui Daniel. Dar dacă-i trimiteam un cec, n-avea să-l încaseze. Dacă i-i înmânam direct, n-avea să-i

primească. Probabil că i-aș fi putut da Laurei, însă eram destul de sigură că nu știa nimic despre ei. Iar să-i spun acum n-ar fi făcut-o decât să se întrebe ce alte secrete mai ținea Daniel față de ea.

Trecuse foarte multă vreme înainte să încep să i-i dau înapoi și-mi fusese destul de greu să-i strâng, după ce achitam chiria și leasingul, plus împrumuturile pentru școală. Însă stăteam aici pe perioada verii, iar puștiul acela îmi plătea o sumă frumușică pentru a locui în locul meu, iar dacă amânam cu o lună plata la mașină – doar de data asta –, îi puteam lăsa lui Daniel banii ăștia. Înainte să se nască bebelușul. Toate datoriile plătite. Toate legăturile tăiate.

Mi-i dăduse înainte să plec, dintr-un simț al responsabilității cam sucit. Îmi dăduse mie banii și lăsase garajul neterminat. „Pentru școală", îmi zisese, apoi mă îndemnase să plec. O soră cumsecade n-ar fi luat banii. Dar el tot mai avea nasul rupt, așa că era greu să nu-mi amintesc. Era greu să zic nu în fața ochilor săi negri. Spusese că vrea să-i iau. Să fie ai mei.

Dar, mai cu seamă, voia ca eu să plec.

Am deschis sertarul lui Daniel și am împins într-o parte un teanc de carnețele, astfel încât el să vadă plicul în spațiul gol rămas lângă ele. Însă în lumina de pe hol am zărit ceva într-un colț din fundul sertarului. O scânteie argintie. Luciul unei chei. Am aruncat o privire peste umăr, după care mi-am vârât mâna înăuntru. Arăta ca o cheie de la o casă, fiind prinsă de un inel simplu, legat de un lanț pentru chei argintiu, cu buclele și zalele unindu-se pentru a forma o literă *A* foarte elaborată.

Nu, te rog!

Am auzit râsete de afară, iar ușa de plasă a scârțâit.

Am scos cheia. Am lăsat banii pe birou și am strecurat cheia în buzunar.

— Everett? am strigat. Îmi pare rău, nu mă simt bine!

S-au întors înăuntru fără să se grăbească deloc, discutând despre momentul când ne vom întoarce în oraș. Daniel a luat o carte de vizită de la Everett, promițându-i să-l sune dacă avea nevoie de ceva, orice ar fi. Everett mi-a pus o mână pe braț în timp ce ne îndreptam spre mașina mea în lumina amurgului.

— M-am simțit bine!

— Mincinosule! am zis eu.

Am aruncat o privire scurtă înapoi spre Daniel, care ne urmărea de la fereastra dinspre stradă.

A-ul putea veni de la orice, mi-am zis în gând.

Cheia putea fi de oriunde.

Nu trebuia să însemne neapărat ceva. Nu trebuia să fie neapărat fratele meu.

— Așadar, aveai de gând să-mi spui vreodată despre tipul ăsta, Tyler?

Dacă drumul până acasă ar fi fost o linie dreaptă pe hartă, nu ne-ar fi luat mai mult de cinci minute. Însă străzile se intersectau în mod inutil, tăind pădurea și muntele, așa că probabil am avut nevoie de vreo douăzeci de minute.

— Ai de gând să mă sâcâi în legătură cu foștii prieteni, așa-i?

I-am aruncat o privire, să văd dacă glumea.

— O, chiar asta ai de gând!

— Încetează să mai fii drăguță! mi-a cerut el.

— Nu-i nimic de zis, Everett.

— Nu asta credea și Laura.

— Așa se întâmplă lucrurile pe-aici. Bârfe din urmă cu zece ani încă sunt relevante. Pentru că nu pleacă nimeni cu adevărat vreodată.

— Însă tu ai plecat.

— Am plecat.

S-a încruntat, fără să pară convins.

— Eram doar niște puști, Everett.

S-a întins și și-a rezemat capul de geamul mașinii, iar un colț al gurii i s-a arcuit în sus.

— Ai mers la balul de absolvire cu el?

— Încetează! i-am cerut, dar el doar mă tachina, iar eu râdeam. Niciun bal.

— Ți-ai pierdut virginitatea cu el la șaisprezece ani, pe bancheta din spate a camionetei lui?

— Ești un așa un nemernic!

— Pentru că am dreptate?

Un surâs enorm.

— Nu! am răspuns eu.

La șaptesprezece ani. În camera lui. Pe patul lui alcătuit doar dintr-o saltea cu arcuri, cu o pătură în plus pe care o luase de pe canapea, pentru că știa că-mi va fi mai cald cu ea. Era ziua mea de naștere, iar degetele îi tremurau pe nasturii rochiei mele, așa că mi-am pus mâinile peste ale lui pentru a-l ajuta.

Mașina mi se părea prea înghesuită, prea fierbinte, așa că am coborât geamurile, lăsând aerul să-mi răsfire părul precum o amintire pe care nu mai izbuteam s-o prind.

— Cu o viață în urmă, Everett.

Am parcat mașina pe aleea casei, lăsând farurile să lumineze veranda pustie.

— Bun, deci acest Tyler i-a făcut ceva lui Annaleise? Tu ce zici? a întrebat Everett.

Dumnezeule, chiar discutam despre așa ceva? Am oprit motorul mașinii, noaptea rămânând întunecoasă și plină de viață.

— Nu știe nimeni dacă ea a pățit ceva. Fratele ei a văzut-o intrând în pădure. Nu știe nimeni dacă a mai ieșit. Poate că a ieșit. Poate că a plecat de bunăvoie.

— Dar el i-ar fi putut face ceva?

I-ar fi *putut* face ceva? Asta era întrebarea.

El a profitat de ezitarea mea:

— Nu vreau să mai stai singură aici.

— Doar nu vorbești serios?

— Fostul tău a fost ultima persoană sunată de pe telefonul unei fete care a dispărut în pădurea din spatele casei tale. Și el a lucrat la tine în casă.

— Tyler nu mi-ar face rău, am răspuns în timp ce intram amândoi.

— Oamenii se schimbă în zece ani, Nicolette.

— Știu asta.

Doar că n-o știam. *Nu cu adevărat.* Oamenii erau precum păpușile matrioșca rusești – versiuni îndesate înlăuntrul unor versiuni mai recente ale lor. Dar ei continuau să trăiască înăuntru, neschimbați, doar că departe de ochii celorlalți. Tyler era *Tyler*. Un om care nu mi-ar face niciodată rău, n-aveam nicio îndoială. Însă și un om care se amuzase când își văzuse iubita atârnată de marginea unei roți din parcul de distracții, un bărbat care o împinsese pe Corinne în văzul tuturor și care nu-și ceruse niciodată scuze pentru asta.

Am verificat scaunul din bucătărie rămas proptit sub clanța ușii din spate. Era un pic mișcat din loc? Tras nițel într-o parte? Exact așa îl lăsasem când plecasem?

— Te simți bine? a strigat Everett.

Simțeam o tensiune electrică peste tot. În aer, în pereți.

— Doar mă gândeam, i-am răspuns.

— Vino în pat!

— Nu sunt obosită, i-am răspuns.

Urmăream reflexiile amândurora în geam. Everett se apropia. Mi-a tras părul peste umăr cu o mână. Gura i s-a lipit de pielea gâtului meu.

— Hai în pat cu mine! a repetat el.

M-am concentrat la spațiul îndepărtat de dincolo de reflexiile noastre, de dincolo de copaci.

— Nu sunt obosită, am repetat și eu.

Simțeam greutatea cheii în buzunar, dinții acesteia apăsându-mi pielea – toate posibilitățile, care existau în același timp.

Cu o zi înainte

ZIUA 12

ERA CEVA ANUME ÎN ACEASTĂ CASĂ.

„Ceva în legătură cu scheletele", spusese tata ieri. N-avea niciun sens ce zicea, dar dacă oamenii devin suficient de disperați, ar putea încerca să găsească un înțeles în ideile lui sucite, și așa eram eu. Iar atunci n-aș mai fi fost singura care căuta.

Îl sunasem pe Everett pentru un sfat în legătură cu tata, iar el spusese că avea să se ocupe. Însă el era în Philadelphia, iar eu eram aici, și nu mai auzisem nimic de la el de la telefonul de cu o zi în urmă. Dacă Everett nu-mi spunea cum puteam opri toate astea, până la urmă aveau să caute și-n această casă, la fel cum făcusem și eu toată noaptea. Până îmi dădusem seama ce voise tata să spună: dressingul. Se referise la dressingul lui. Într-al meu căutasem deja. Iar al lui Daniel era complet gol.

La acesta se referea el, la dressingul neluminat din dormitorul principal. Sigur la el se referea.

Dar tot ce-am găsit în el au fost vechile lui haine de lucru pe care n-avea să le mai folosească niciodată și papucii zdrențăroși pe care chiar trebuia să-i arunc, plus câteva monede împrăștiate pe podeaua de lemn plină de praf.

Am smuls hainele de pe umerașe într-o ultimă încercare disperată de-a găsi ceva, iar umerașele de metal s-au lovit unul de altul în timp ce se legănau pe suport. Până ce-am devenit o fată care stătea în mijlocul unui morman de veșminte mucede și încerca din răsputeri să n-o ia razna.

Cu asta te alegi dacă pleci urechea la un senil, Nic.

Cu asta te alegi.

M-am ridicat în șezut și am tras o gură mare de aer pentru a-mi opri agitația mâinilor, însă tot mai simțeam cum tremurăturile mă străbăteau până în vârful degetelor. Mi-am plecat capul în piept și am încercat din nou, încrucișându-mi palmele pe peretele din fața mea și proptindu-mi fruntea de tencuială, privirea concentrându-mi-se la textura lemnului de sub mine.

Praf pe podea, un bold cu gămălie rotundă care probabil că rămăsese acolo de când încă mai trăia mama și două șuruburi mici lângă piciorul meu stâng, pe care le-am aruncat într-un colț. *Dacă mi-aș pierde încetișor mințile, unde mi-aș păstra lucrurile?* Am pipăit șuruburile cu degetul gol de la picior și, în timp ce se rostogoleau, am văzut că aveau capetele vopsite în alb, la fel ca pereții. Am verificat spațiul din fața mea – și iată, unui grilaj pentru aer condiționat îi lipseau cele două șuruburi de jos. Colțul din stânga sus era doar parțial strâns. Am tras aer în piept și am simțit fiorul descoperirii, al speranței. Mâinile continuau să-mi tremure în vreme ce desfăceam șurubul până ce a căzut pe podea alături de celelalte, astfel încât grilajul ajunsese să atârne strâmb, lăsând acum expus orificiul dreptunghiular de dincolo de el.

Nu puteam vedea în interior din acest unghi, dar mi-am vârât brațul înăuntru și am simțit hârtia – carnete legate cu spirale metalice. Le-am scos afară, lăsându-le să cadă

pe podea, iar câteva pagini desprinse au plutit prin aer, până au poposit deasupra lor. Hârtii, praf și carnete acopereau acum podeaua dressingului. Cât de adânc mergeau toate astea? Cât de departe ajungeau secretele ascunse de tata prin această casă? Îmi închipuiam deja hârtiile care căptușeau spațiile dintre pereți, precum niște schelete.

Am împins mormanul de haine la perete și m-am suit pe el, ridicându-mă pe vârfuri ca să pot privi în întuneric. Orificiul de ventilație o cotea la un moment dat, pornind în sus, la nouăzeci de grade, aproape de capăt. M-am întins după ultimele resturi rămase, atingând cu buricele degetelor colțul unei pagini îngălbenite, când a sunat soneria de la ușă.

Căcat!

Căcat căcat căcat!

Nu mai era timp. Nu mă puteam mișca suficient de repede. Oare puteau face rost atât de iute de un mandat de percheziție? Oare știau ce să caute? Unde să caute?

Am încremenit, ținându-mi răsuflarea. Mașina mea era în fața casei. Știau că sunt acasă.

Soneria a sunat din nou, apoi s-a auzit bubuitul înfundat al cuiva în ușă. Nu trebuia neapărat să răspund. *Plecată la o plimbare; la duș; mă luase o prietenă.* Dar mai conta dacă eram sau nu aici? Dacă aveau un mandat, nu mai era nevoie de prezența mea în casă, eram destul de sigură de acest lucru.

Am scos un geamăt și am vârât totul la loc, în gura de ventilație. Am mototolit foile și le-am împins cât de adânc mergeau. Apoi am înșurubat la loc două dintre șuruburi, dar s-a auzit iar soneria și mai că am scăpat pe jos cel de-al treilea șurub, așa că l-am vârât în buzunar, după care m-am repezit în jos, pe scări, cu părul și hainele în neorânduială, ca și cum doar ce coborâsem din pat.

Bun așa!

Am tras adânc aer în piept, am avut grijă să casc și am deschis ușa.

Soarele se afla în spatele lui Everett, care avea telefonul scos și mâna ridicată spre ușă, ca și cum se pregătea să mai bată o dată. S-a luminat la față când m-am aruncat în brațele lui cu o ușurare descătușată. *Everett!* Nu poliția. Everett!

Picioarele îmi erau încolăcite în jurul taliei lui și i-am inspirat mirosul – gel de păr, săpun și scrobeală – în timp ce intra înăuntru, râzând.

— Și mie mi-a fost dor de tine! a zis el. N-am vrut să te trezesc, dar voiam să-ți fac o surpriză.

I-am eliberat trupul, apoi i-am privit jeanșii, tricoul polo subțire și servieta de pe verandă.

— Sunt surprinsă, am zis, cu mâinile încă pe el – pe brațele lui solide, simțindu-i strânsoarea; totul era real. Ce cauți aici?

— Mi-ai cerut ajutorul, așa că-l ai! Aceasta e una dintre acele situații de care trebuie să te ocupi personal. În plus, aveam nevoie de o scuză ca să te văd, a răspuns el, plimbându-și iute privirea pe trupul meu nearanjat.

Surâsul i s-a mai șters nițel, și a încercat să și-o ascundă, mimând nedumerirea.

— Unde mi-am pus servieta? A, aici era...

A tras servieta în interiorul casei, iar când s-a uitat din nou la mine, expresia era cea obișnuită, liniștită și atent măsurată.

— Iar acum, ce trebuie să facem? am întrebat eu, cu umerii încordați și cu-o migrenă care își făcea deja loc în spatele ochilor.

— Deja am trecut pe la secția de poliție pe drum încoace. Le-am lăsat actele și le-am cerut să înceteze să-i mai pună tatălui tău întrebări, în așteptarea unei evaluări a stării lui.

Am simțit cum tot corpul mi se relaxează și cum mușchii îmi devin moi.

— O, Dumnezeule, te iubesc!

El stătea în mijlocul livingului, observând tot ce era în jur: cutiile stivuite în jurul spațiului unde luam masa și al holului, masa șubredă și ușa de plasă care scârțâia. Podeaua prinsese și zile mai bune, iar mobila fusese dată la o parte de lângă pereți, ca să-i pot vopsi. Și mai eram și eu. Acum se uita la mine. Mi-am lipit palmele de șolduri ca să le mențin nemișcate.

— Ți-am spus că o să mă ocup, a zis el.

— Mulțumesc!

Iar apoi am fost doar eu și Everett în acest loc despre care credeam că n-o să-l vadă niciodată, și nu eram sigură ce să fac mai departe.

Privirea lui a trecut încă o dată pe lângă mine.

— O să fie bine, Nicolette!

Am încuviințat din cap.

— *Tu* te simți bine?

Am încercat să-mi imaginez ce vedea el: pe mine, un dezastru. Nu mai făcusem duș de ieri și pesemne că scotocisem toată noaptea prin dressing. Băusem mult prea multă cafea, iar mâinile îmi tremurau dacă nu strângeam ceva în ele.

— A fost stresant, am răspuns.

— Știu! Ți-am simțit-o ieri în voce.

— Of, rahat, tu n-ai treabă de făcut?

Ce zi era? Joi? Nu, vineri. Da, sigur vineri.

— Cum de-ai scăpat?

— Am adus-o cu mine. Urăsc să fac asta, dar va trebui să lucrez mai tot weekendul.

— Cât stai? l-am întrebat, trecând pe lângă el ca să-i iau servieta – mai mare decât o geantă pentru o noapte – de lângă ușa de plasă.

— Mergem astăzi să discutăm cu medicul tatălui tău și să sperăm că vor avea hârtiile care ne trebuie până luni. Însă după aia va trebui să plec.

Gândul mi-a fugit la jurnalele din gura de ventilație. La ușa care nu voia să se încuie. La persoanele dispărute, de atunci și de acum.

— Ar trebui să stăm la un hotel. Locul ăsta n-are deloc aer, și o s-ajungi să-l urăști.

— Nu te mai prosti! a zis el. Cel mai apropiat hotel e la cel puțin patruzeci de kilometri distanță.

Deci verificase, și cu siguranță nu luase în considerare motelul ieftin de la șosea dintre acest oraș și următorul, care categoric avea camere libere.

— Așadar, fă-mi turul de onoare! mi-a cerut el.

Dintr-odată, nu mai voiam s-o fac. Am ridicat din umeri, parcă dând la o parte casa și tot ce reprezenta ea – fără să mă mai gândesc că *Ăsta e scaunul tatei, asta e masa mamei, care odinioară le-a aparținut bunicilor, pe care ea a curățat-o până la lemn și a restaurat-o* –, transformând-o în schimb într-o cutie din lemn și încercând să o văd cu ochii lui Everett.

— Nu-i cine știe ce! Locul unde luăm masa, livingul, bucătăria, spălătoria. Baia e în capătul holului și mai e și o verandă în spate, însă mobilierul a fost scos, iar țânțarii sunt o mare pacoste.

Everett părea să caute un loc unde să-și așeze laptopul, unul special adică, și s-a oprit la masa pe care mâncam,

— Aici! a hotărât el, adunând chitanțele și hârtiile în teancuri, strângând laolaltă lucruri și aruncându-le în sertarele din bucătărie pe care doar ce le golisem.

Și-a așezat laptopul pe masa proaspăt curățată, lângă servieta sa tip acordeon.

— Pot lucra aici?

— Sigur, dar nu e internet!

A făcut o grimasă, însă apoi a ridicat o chitanță care îmi scăpase – de la Home Depot, cu data aproape indescifrabilă subliniată cu un evidențiator galben – și s-a încruntat la ea.

I-am luat-o din mână și am mototolit-o, ca și cum era lipsită de importanță.

— Nu mai locuiește nimeni aici de mai bine de-un an. Așa că era cam lipsit de noimă să plătim internetul.

Fără a mai pomeni că nici înainte nu avuseserăm internet tras. Pe aici, rămâneam des fără semnal de la satelit dacă se strica vremea chiar și un pic, așa că nici nu merita să-l mai enervăm pe tata din această pricină. Majoritatea își pot verifica e-mailul și pe telefon, însă o singură rețea de telefonie funcționa aici, iar Everett avea contract la alta.

— Poți folosi biblioteca! E aproape de secția de poliție. Destul de aproape. Te pot duce eu cu mașina.

— E-n regulă, Nicolette! Dar poate am putea trece pe la bibliotecă când mergem să-l vedem pe tatăl tău, ca să trimit un document.

— Ești sigur? Pentru că...

— Am venit aici să te văd pe tine, a răspuns el. Nu să stau la bibliotecă. Mi-a fost dor de tine!

Acum, că tot pomenise de asta, nu ne despărțiserăm de chiar așa mult timp. Nu că era ceva neobișnuit să fim despărțiți, dar mă întrebam ce-ar fi fost să ne lăsăm purtați în virtutea inerției și să nu facem niciodată un pas aiurea, să nu ne abatem de la curs? Ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi oprit brusc, doar ca să ne tragem un pic răsuflarea?

Îi fusese dor de mine, eram sigură! Voia să mă ajute, da, normal! Dar mai aveam și senzația că acest caz de care se ocupa acum îi dădea mari bătăi de cap. Poate că avea nevoie de o pauză. Să dea un pic uitării munca. I-o simțisem în glas, la telefon.

— Ce-au zis polițiștii?

Și-a trecut o mână prin păr.

— N-au avut multe de zis. N-au fost prea bucuroși să mă vadă, dar nici nu pare să fie prioritatea lor absolută momentan. Nu sunt chiar sigur că declarația lui va fi de ajutor, date fiind împrejurările. S-a uitat la mine cu coada ochiului în timp ce-și aranja hârtiile pe masă și a adăugat: Povestește-mi și mie despre fata care a dispărut! Sunt peste tot afișe cu ea.

— N-aș numi-o chiar fată, însă numele ei e Annaleise Carter. Fratele ei a văzut-o intrând în pădure, iar a doua zi dimineață n-a mai venit acasă. N-a mai văzut-o nimeni de atunci.

Privirea mi s-a îndreptat în mod involuntar către curtea din spate, dincolo de care se întindea proprietatea lor.

— O cunoști?

— Everett, toată lumea cunoaște pe toată lumea într-un oraș ca acesta. Nu eram prietene sau ceva de genul, dacă la asta te referi. E mai mică decât mine, dar locuia în spatele casei noastre.

Am înclinat din cap înspre bucătărie, iar Everett s-a dus la fereastră.

— Nu văd decât copaci.

— Păi, na, nu chiar în spatele casei. Dar sunt cei mai apropiați vecini ai noștri.

— Aha!

Nu a plecat de la fereastră, lucru care mă stingherea un pic. Existau secrete în această pădure – trecutul ieșea la iveală și se întrepătrundea cu prezentul, un nesfârșit și de neoprit șir de piese de domino puse deja în mișcare. Am clătinat din cap ca să-mi alung gândul în vreme ce Everett se întorcea iar cu fața la mine.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

Fetele care tot dispar; polițiștii și tatăl meu, și lucrurile pe care le tot spune; hârtiile din dressing de care voiam să scap înainte să dea și altcineva de ele.

— Am pierdut inelul, i-am răspuns, răsuflarea venindu-mi în valuri slabe, sacadate, în vreme ce încercam să-mi controlez panica.

Am simțit înțepături când din ochi mi-au țâșnit lacrimi, iar Everett a devenit o imagine încețoșată.

— Îmi pare rău! L-am scos ca să pot pune lucrurile în cutii și am tot mișcat obiecte de colo-colo, iar acum nu-l mai găsesc.

Mâinile au început din nou să-mi tremure, iar el mi le-a prins și m-a tras aproape de trupul său. Mi-am odihnit fruntea pe pieptul lui.

— OK! E-n regulă! Atunci, e undeva prin casă?

— Nu știu! L-am pierdut!

Am auzit un ecou în casă, fantoma mea, probabil, o altă versiune a mea prin aceste încăperi, din alte vremuri. Mi-am retras mâinile și am încleștat pumnii.

— L-am pierdut!

Două fete dispărute, la zece ani distanță. Bâlciul, revenit în oraș. Și noi, toți. Acoperind pauza asta de zece ani, ca și cum n-ar fi fost aproape nimic. Doar o clipire din ochi. O scurtă privire aruncată peste umăr.

— Nu plânge! a zis el, plimbându-și degetul mare pe obrazul meu și ștergându-mi lacrimile.

„Doar o bucată de metal", spusese Tyler. „Doar bani."

— E asigurat, a adăugat Everett. Sunt convins că va apărea până la urmă!

Am dat din cap la pieptul lui. Mâinile sale îmi apăsau ușor omoplații.

— Ești sigură că te simți bine?

Am încuviințat încă o dată și i-am simțit râsul în piept.

— Nu mi te-am imaginat niciodată ca pe-o fată care plânge pentru un inel.

Am tras încet aer în piept și m-am desprins de el.

— Chiar era un inel drăguț!

A râs sincer, mai tare de această, cu capul dat pe spate, ca de fiecare dată.

— Haide!

Și-a petrecut un braț pe după umerii mei în timp ce pornea spre scări, cu bagajul în cealaltă mână.

— Terminăm turul de prezentare?

Am râs și eu lângă el.

— O să-ți dorești să fi ales hotelul.

Stăteam acum amândoi pe holul îngust care mergea de-a lungul întregului etaj al casei. Erau un dormitor principal cu baie proprie, plus două alte dormitoare, legate între ele printr-o baie comună.

— Asta e camera tatei, l-am informat, arătând către patul mediu și dressingul vechi dinăuntru. L-am tras pe

Everett după mine și am închis ușa când am trecut pe lângă ea, după care am continuat prezentarea: Aceasta a fost a lui Daniel, am zis eu la ușa următoare, însă și-a luat deja mobila din ea.

Acum se transformase într-un loc de depozitare pentru lucrurile cu care tata nu mai știa ce să facă: romane vechi, materiale de predare, cutii cu programe școlare, cărți de filosofie cu colțurile îndoite și notițe scrise cu caligrafia lui înclinată.

— Vom primi un tomberon săptămâna viitoare. Hai mai departe! Mi-am dres glasul: Asta e a mea!

Patul galben părea trist, iar camera arăta mult prea mică acum, că se afla și Everett aici. Lui nu-i plăcea să stea nici măcar în micul meu apartament transformat în atelier; îmi imaginam ce părere are despre cameră.

— Poate ar trebui să stăm în cealaltă cameră? Are patul mai mare, a zis el.

— Eu *nu* dorm în patul părinților mei. O să dorm pe canapea, dacă e prea mic pentru tine.

S-a uitat la mine, apoi s-a uitat la pat.

— Vedem noi mai târziu!

Everett și-a lipit telefonul de geamul mașinii și a murmurat un „Aleluia!" sarcastic când am ajuns la jumătatea drumului către Grand Pines. Telefonul i-a țiuit drept răspuns, descărcându-i e-mailurile acum, că reveniserăm pe tărâmul semnalului.

A cercetat rapid cu privirea împrejurimile înainte de a-și îndrepta toată atenția la e-mailuri.

— Ar trebui să ne întoarcem la toamnă! Pun pariu că e o priveliște pe cinste, a zis el.

Tap, tap, tap făcea ecranul telefonului în timp ce tasta pe el.

— Da! am zis și eu, chiar dacă știam amândoi că n-o să ne întoarcem.

Toamna pare că vrea să se răzbune aici când pică frunzele – timp de două zile, când bate vântul, cad ca o ploaie pe jos de zici că-i o furtună, acoperind totul ca o pătură de nea.

— E mai drăguț iarna! am spus eu.

— Hmm!

— Doar dacă nu încerci să ajungi pe undeva. Atunci șoseaua asta zici că-i trecătoarea Donner[1].

— Mmm!

Tap, tap, tap pe tastatură, apoi un *fâș* când a fost trimis mesajul.

— E și un monstru acolo, am adăugat eu.

— Mmm! Stai! Cum?

Am rânjit la el.

— Verificam doar.

Femeia care lucra la recepția Grand Pines a început să se aranjeze nițel când am intrat noi pe ușă. Spatele drept, părul dat pe spate, pieptul scos în afară. Eram obișnuită cu asta, cu felul în care reacționau oamenii când îl vedeau pe Everett.

Everett provine dintr-o veche familie înstărită din Philadelphia. Tot ce ține de familia sa e așa, precum clădirile vechi și impunătoare, curți cu piatră cubică și case acoperită cu iederă. Și, la fel cum e cazul și cu Clopotul

[1] Trecătoare din munții Sierra Nevada, aflată deasupra lacului Donner, unde, în iarna anilor 1846–1847, un grup de familii de coloniști a rămas blocat în urma unui lanț de evenimente nefericite, astfel încât, până să sosească ajutoarele, patru luni mai târziu, din 87 de persoane mai rămăseseră în viață doar 48, recurgând inclusiv la canibalism pentru a supraviețui (n. tr.).

Libertății[1], imperfecțiunile le fac și mai interesante. Mai demne de viața pe care le-a hărăzit-o soarta. Everett poate atrage tuturor atenția, la propriu – chiar și prietenilor săi, chiar și mie. E ca o vrajă, o vrajă minunată, felul în care poate exprima autoritate fără să pară că o face pe șeful, încredere fără să fie încrezut. Îmi imaginez că membrii familiei sale au fost învățați aceste lucruri așa cum au fost învățați să se târască pe când erau bebeluși – *Să-i știi pe clasici și berea de calitate.* Perfect acordați, cu toții, cu un tată care să țâțâie imediat dezaprobator dacă deviau de la calea impusă.

Am rămas plină de încredere alături de Everett în timp ce intra cu pași mari în Grand Pines. N-aveau nicio șansă cei de aici, și o știam prea bine.

În timp ce mergea mai departe ca să se întâlnească cu directorul, femeia din spatele recepției a ridicat o sprânceană spre mine, apoi un colț al gurii, zicând parcă: „Drăguț!"

Am încuviințat din cap. *Știu.*

Apoi privirea ei m-a luat în primire, ca și cum m-ar fi desfăcut bucată cu bucată, făcându-mă să simt că hainele nu-mi veneau deloc bine, că părul nu-mi era aranjat așa cum trebuie, și mai știam și că mâinile probabil încă îmi tremurau de la cofeină.

— Am venit să-l vedem pe tatăl meu. Patrick Farrell, am zis eu.

---

[1] Liberty Bell, un simbol de referință al independenței Statelor Unite, aflat în Philadelphia, Pennsylvania, care, se crede, a fost tras pentru a marca festiv citirea în public a Declarației de Independență la 8 iulie 1776. A crăpat de mai multe ori de-a lungul timpului. Acum este adăpostit în Liberty Bell Center, sub un pavilion de sticlă, pentru a fi protejat (n. tr.).

— Bine, sigur! a răspuns ea, ridicând telefonul.

Asistenta pe care o văzusem în prima zi m-a condus în salonul comun, unde tata își făcea de lucru cu un pachet de cărți, un joc ce părea a fi Solitaire, dar care nu părea să urmeze vreo regulă pe care s-o înțeleg.

— Uite pe cine am găsit, Patrick! Pe fiica ta.

El a ridicat privirea, afișând un surâs mare și sincer, iar eu mi-am simțit chipul făcând exact același lucru.

— Bună, Nic!

O propoziție atât de simplă, de minunată!

— Ești tare popular astăzi! a continuat asistenta, lăsându-ne singuri.

Am prins-o de braț în timp ce dădea să plece.

— Cine a fost aici? Poliția?

— Ce... Cine?

Rămăsese privindu-mi țintă degetele încleștate pe mâneca ei, așa că i-am dat drumul repede.

— Nu, bărbatul care vine aici la prânz!

Și-a trecut palma peste mânecă, netezindu-i încrețiturile.

— Daniel? am întrebat, privind de la ea la tata.

Femeia a clătinat din cap.

— Nu, celălalt! Patrick, cine-i bărbatul care vine la prânz în fiecare vineri?

Tata bătea darabana cu degetele în masă și se uita pe lângă, rânjind ușor.

— Nu îți pot spune, Nic!

Am rânjit și eu la asistentă, ca și cum era o glumă. Destul de amuzantă, chiar.

— Tată, cine a fost aici?

— Nu am voie să-ți spun.

A fost destul de insolent cât să și râdă.

Asistenta i-a făcut tatei cu ochiul, apoi s-a întors spre mine.

— Un tip arătos. Ochi albaștri, păr șaten, mereu în jeanși și bocanci de lucru...

Am întors capul spre tata, care își mesteca interiorul obrazului.

— *Tyler?* am întrebat.

Asistenta l-a bătut pe tata pe umăr și a plecat. El își adunase iar cărțile, iar acum era atent să le împartă între mine și el. Habar n-aveam ce să fac cu mâna primită. Tata a lăsat un popă pe masă, părând să aștepte să zic ceva.

— De ce naiba ar veni Tyler încoace?

— De ce să nu vină Tyler? Ai depus cumva vreo cerere de exclusivitate în privința prieteniei cu Tyler Ellison? E rândul tău! a adăugat, făcând semn spre cărțile mele.

Am aruncat un as și am încercat să-mi relaxez umerii, încercând să împiedic această discuție să alunece prea iute departe de el.

— Ha! Nu mi-am dat seama că voi aveți atâtea în comun!

Tata s-a încruntat când a ales altă carte, după care a lăsat jos un cinci de caro.

— Fii atentă!

— Asta și fac! Zi-mi ce vrea Tyler de la tine!

Mi-am mutat atenția de la joc, încercând să-l fac să se concentreze.

El a ridicat din umeri, evitând contactul vizual.

— Nu vrea nimic. Doar vine încoace. A făcut semn spre mâna mea până ce am lăsat o carte la întâmplare, apoi a adăugat: E un puști de treabă, Nic. Cred că îi place mâncarea de aici.

S-a uitat prin toată camera, ca și cum ar fi devenit confuz pe moment.

— Sau poate îi place tânăra asistentă care lucrează aici vinerea. Habar n-am. Dar vine la prânz.

Am aruncat o privire peste umăr și am văzut-o pe asistentă prin ușa deschisă cum pierdea vremea aproape de biroul de la recepție. Era mai scundă ca mine, cu o uniformă banală, iar rujul îi era întins mult dincolo de linia buzelor, însă era atrăgătoare. Avea părul negru și aranjat. Era tânără. Plină de viață.

— Și nu trebuie să-mi spui și mie? l-am întrebat.

— Categoric nu!

Doi de inimă neagră.

— Și de ce, mă rog, dacă tot nu are niciun motiv specific pentru a veni încoace? Gândește-te și tu, tată!

Doi de inimă roșie.

— Nu ești atentă, a zis el în timp ce tăia teancul în două – nu știu dacă se referea la cărți sau la Tyler.

Un grup nou de rezidenți a venit înăuntru, iar câteva asistente au început să intre și să iasă, cărând mape după ele. Ni se termina timpul. Tata a strâns teanc toate cărțile, iar eu mi-am așezat o mână peste a lui.

— Tată, trebuie să discut cu tine!

— Credeam că asta facem, a spus el.

— Tată, ascultă-mă! Ne-am ocupat noi. Polițiștii nu îți pot pune întrebări. Să *nu îi lași* să îți pună întrebări. Să ne zici nouă imediat. Sau asistentei. Sau doctorului. Nu au voie să o facă. Nu ești obligat să discuți cu ei. Ai înțeles?

— Eu... Sigur că nu! N-o să-i las! a răspuns el.

Dar i-ai lăsat.

— Îmi doresc să fi fost un tată mai bun, Nic!

— Tată, nu...

— Chiar îmi doresc asta. Acum, că s-a terminat, îmi dau și eu seama. Dar nu poți da timpul înapoi, nu-i așa?

Am clătinat din cap. *Nu, nu poți.*

S-a bătut ușurel cu degetul într-o parte a capului.

— Asta e penitența mea, nu crezi?

Ca și cum faptul că-și pierdea mințile era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru că fusese un tată jalnic.

— N-ai fost egoist. N-ai fost rău.

Nu fusese în niciun fel. Mă făcea să râd, îmi oferise un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă, și nu ridicase niciodată mâna la mine, nici măcar vocea. Pentru o mulțime de oameni, asta îl făcea bun. Un tată bun. *Un om bun.*

S-a aplecat peste masă și m-a luat iar de mână.

— Ești fericită, Nic?

— Da! am răspuns.

Aveam tot ce-mi doream în Philadelphia. Aveam o viață întreagă acolo.

— Bun, bun!

L-am strâns de mână.

— Nu meriți asta! i-am spus. Nimic din toate astea!

El a început să bată iar darabana cu degetele, repetând mișcarea de două ori, apoi s-a aplecat spre mine și și-a coborât vocea până la o șoaptă răgușită:

— Nic, ascultă-mă! Trebuie să plătesc! Trebuie!

— O să mă ocup eu de tot! i-am zis. Nu mai spune nimic! Nimic! Niciun cuvânt. *Nimănui.* Ai înțeles?

— Am înțeles!

Dar știam că asta n-avea să dureze decât în jur de-o oră.

— Trebuie să te concentrezi! Trebuie să-ți amintești ce ți-am zis!

— O să-mi amintesc, Nic!

Și-a ridicat fața spre mine, cu ochii ca ai unui copil, așteptându-mă să-i ofer explicații.

Mi-am coborât privirea la mâna mea așezată peste a lui, observându-i petele de bătrânețe ce-i punctau dosul palmei și pistruii de pe a mea.

— Tată, vor să te ducă la secție. Trebuie să nu mai vorbești cu ei. *Te rog!*

A deschis gura să zică ceva, dar eu am ridicat mâna ca să-l împiedic. Peste umărul tatei, l-am văzut pe Everett stând chiar la intrarea în cantină, privirea sa găsindu-mă imediat. Am ridicat mâna, iar tata mi-a urmărit privirea.

— Tată, vreau să cunoști pe cineva. El e Everett, am adăugat când s-a apropiat.

Amintește-ți cine e Everett. Te rog!

S-a uitat la Everett, apoi la mâna mea goală, și a zâmbit.

— Sigur, sigur! Mă bucur să te cunosc, Everett!

Acesta a prins mâna tatei și i-a scuturat-o.

— Și eu mă bucur, Patrick! Îți cer scuze că n-am putut veni de Crăciun.

Trebuia să luăm un avion, dus-întors, scurt, pentru o vizită din Ajunul Crăciunului înainte să petrecem restul sărbătorilor cu familia lui Everett, însă o furtună de zăpadă ne stricase planurile, și nu mai reușiserăm să o reprogramăm. Dar acesta era un detaliu pe care tata cu greu l-ar fi găsit printre amintirile sale. A scos un sunet indistinctibil, care lui Everett i-a sunat probabil a neplăcere.

Everett s-a întors spre mine.

— S-a aranjat totul, doar dacă nu cumva vrei să rămâi la cină?

Dintr-odată, am avut impresia că aveam iar șaptesprezece ani, că stăteam în bucătărie și că tata mă întreba dacă plec sau rămân. „Plec", îi spuneam eu. Mereu plecam. Eram deja cu un picior plecată imediat ce încetasem să mă mai conving că mama avea să supraviețuiască.

— Am o mulțime de treabă, am răspuns acum. Dar ne vedem mai târziu, tată!

Everett și-a lăsat cartea de vizită pe masă.

— Le-am spus directoarei și asistentelor de la birourile din față, dar dacă cineva încearcă să discute cu tine – indiferent cine –, îmi dai un telefon!

Tata a ridicat o sprânceană spre mine în timp ce mă pregăteam să plec. Când m-am uitat în urmă, el încă ne privea. Am clătinat din cap o dată, rugându-mă să-și amintească.

Am dat o fugă la baie, în timp ce Everett stătea de vorbă cu femeia din spatele biroului de la recepție. Am închis ușa cabinei și am format numărul lui Tyler, senzația de neliniște curgându-mi parcă prin vene.

— Răspunde, fir-ar! am murmurat, dar firește că n-a răspuns.

Mi-a trecut prin minte să sun la informații și să obțin numărul de la Kelly's, ca să văd dacă e acolo. Dar din fața ușii băii s-a auzit un ecou slab al vocii lui Everett:

— Ce spunea, mai exact, Patrick Farrell?

M-am năpustit imediat afară.

— Everett? am strigat, urmărindu-l cum se desprindea cu încetineală de biroul de la recepție. Gata?

Bârfele! Cea mai primejdioasă parte a unei anchete. O adevărată infecție, de care nu poți scăpa. Un lucru care-mi era extrem de familiar, chiar și înainte de slujba mea de consilier pentru elevi.

Sunt primejdioase, pentru că pornesc de la ceva adevărat, de la o sămânță sădită în pământ, căpătând apoi viață proprie. Se amestecă laolaltă – adevărul și ficțiunea –, iar uneori devine foarte greu să mai faci distincție între ele. Uneori devine foarte greu să-ți mai amintești care parte mai există cu adevărat.

Când a dispărut Corinne și am epuizat locurile în care să căutăm, oamenii pe care să-i întrebăm și pistele pe care să le urmăm, singurul lucru care le-a mai rămas celor din oraș au fost discuțiile.

Despre Corinne, despre Bailey și despre mine. Nesăbuite, însetate de viață și fără să ne gândim niciodată la consecințe. Despre cum ne treceam câte o sticlă din mână în mână în poiana din fața grotelor și cum invitam băieți înăuntru. Despre cum șterpeleam acadele din magazin (ca o provocare, mereu o provocare) și nu aveam niciun respect față de proprietate sau autorități. Despre cum n-aveam nicio limită una cu alta, o încâlceală de membre, păr și sărutări sub razele soarelui – „Făceau chiar și schimb de iubiți, să știți."

Căci uitați-vă și voi la probele astea care stau cuminte în cutie: Jackson o sărută pe Bailey; Corinne se dă la Tyler în timp ce eu mă uit la ei! Noi trei ne învârtim, imaginea devine neclară, precum niște fantome într-un câmp de floarea-soarelui. Iar eu, ieșită în afara roții celei mari, urmărind cum se năpustește moartea spre noi. Locuiam prea aproape – prea aproape una de alta, prea aproape de o misterioasă margine, prea nesăbuite și invincibile, prea naive în privința propriei noastre mortalități, prea, *prea*. Discuțiile: că poate noi singure o provocaserăm.

Poate că așa și e.

Iar de cealaltă parte a discuției: Daniel, Jackson și, poate, Tyler, cei care ne urmăreau cu priviri îngrijorate. Cei care ne dădeau târcoale, urmărindu-ne, așteptându-ne. Cei care-și dădeau frâu liber furiei, cei care acționau. Cei care se despărțeau de noi, cei care ne alungau când erau nemulțumiți și care, mai apoi, se întorceau pentru a o lua de la capăt.

Cine era, de fapt, surprins, când se uita din afară înăuntru?

După toate discuțiile, n-am înțeles cum de mai rămăsese vreunul aici.

Am condus încet din pricina strălucirii soarelui pe cale să apună și a șoselei care se curbează treptat și apoi brusc, fără niciun avertisment. Și a căprioarei care te poate aștepta chiar acolo, încremenită exact pe banda despărțitoare dublă de culoare galbenă. Și pentru că Everett își tot verifica e-mailurile și semnalul poate că avea să se piardă chiar la următoarea cotitură.

Mă așteptam să înceapă să înjure telefonul.

— Vrei să ne oprim iar la bibliotecă?

— Nu, a răspuns, rezemându-și capul de geam. Poate aștepta până mâine.

— Ți-e foame? l-am întrebat.

— Sunt lihnit.

— Bun! Cunosc un local. I-am aruncat o privire scurtă și am adăugat: Acasă n-am decât mâncare de încălzit la microunde. Putem da mâine o fugă la magazin.

— Trebuie să te hrănești mai bine, a zis el. Mi se pare c-ai mai slăbit.

Judecând după cum cădeau pantalonii pe mine, probabil că avea dreptate. Fusesem ocupată, sărisem peste mese, îmi umplusem burta cu cafea și suc, până începusem să simt acidul bolborosind și atacându-mi stomacul. Mi se părea că totul are un gust metalic sau de stătut.

Am tras mașina în parcarea din spatele Kelly's Pub, căci străzile din fața acestuia erau deja pline cu mașini și pentru că acela era locul în care parcau cei din oraș.

Camioneta lui Tyler nu era acolo, însă motocicleta lui Jackson era într-un colț.

Mulțimea de vineri seară era diferită de cea din timpul zilei. Studenți veniți de la facultate acasă și căutând să-și ocupe timpul cu ceva. Cei ieșiți de la muncă și dornici să dea pe gât niscaiva pahare înainte de-a se întoarce la familii. Însă mirosul era mereu același: alcool, grăsime și parfum, totul amestecat cu sudoare.

Două persoane se ocupau de un bar plin cu oameni. Jackson se afla în celălalt capăt, alături de o femeie pe care o cunoșteam doar vag, o tipă cu un maiou prea strâmt și un păr foarte drept, lung până în talie. Aceasta s-a uitat în direcția mea când am intrat.

— Găsiți-vă un loc! a zis ea, dând din cap în direcția meselor, ca și cum habar n-aveam cum funcționau lucrurile pe-aici.

M-am strecurat la o masă de două persoane lipită de geam, având astfel cale liberă spre holul îngust unde se aflau scările ce duceau la apartamentele de deasupra.

— Aruncă tu o privire la meniu, iar eu merg să iau ceva de băut pentru amândoi! am spus, ridicându-mă.

Everett le-a făcut semn ospătarului și ospătăriței din local, însă am clătinat din cap.

— E mai rapid așa. Crede-mă!

M-am îndreptat spre partea de bar unde se afla Jackson și am bătut în tejghea, întrucât el stătea tot cu capul în jos.

— Iisuse, ce te-aduce azi pe aici, Nic? m-a întrebat cu un surâs înfumurat.

— Votcă tonică, i-am răspuns. Dublă.

— O zi grea?

— Și apă.

Jackson s-a oprit și s-a uitat peste umărul meu la Everett, care studia meniul cu mare atenție în lumina chioară.

— Cine dracu' îi ăla?

— Everett. Logodnicul meu, i-am răspuns, în vreme ce privirea injectată a lui Jackson revenea la mine. L-ai văzut pe Tyler? Trebuie să stau de vorbă cu el!

— Așa că te-ai gândit să-ți aduci logodnicul la el acasă? Asta-i o cruzime chiar și pentru tine.

Am tresărit.

— E o urgență!

— Nu l-am văzut, Nic, a răspuns el, făcând să alunece băuturile în fața mea. Dar asta – a înclinat din cap în direcția lui Everett – nu e cea mai bună cale să-i atragi atenția.

Am sorbit din băutură.

— Fă-mi o favoare! am continuat, arătând spre paharul cu votcă tonică. Continuă să tot aduci din astea.

La masă, Everett mă urmărea în timp ce dădeam comanda, iar după ce a plecat ospătărița, colțul gurii i-a rămas săltat în sus, deși nu știam dacă responsabil era alcoolul sau cu totul altceva.

— Nu te-am auzit vorbind niciodată așa cu cineva, în afară de mine, a zis el. E drăguț.

Accentul meu n-a fost niciodată la fel de puternic ca al majorității celor de-aici. Tatăl meu nu era din zonă. Mama fusese, dar plecase la un moment dat. Mersese la școală, îl cunoscuse pe tata, se măritase cu el. Avusese o carieră, o viață întreagă departe. Dar se întorsese cu Daniel. Spunea că voise să-și crească copiii acolo unde crescuse și ea, unde locuiseră și părinții ei, unde muriseră și unde fuseseră îngropați. Ea însăși e îngropată acum lângă ei.

Când am plecat, a trebuit să învăț să-mi ascund accentul, deși era unul slab – să-mi retez cuvintele, să scurtez

vocalele, să nu mai accentuez *I*-urile, să ascut *A*-urile. Să vorbesc cu o eficiență firească. Până ce am ajuns să vorbesc ca și cum aș fi putut fi de oriunde.

Accentul ieșea la iveală când mă îmbătam, dar nu mă îmbătam des. Acum nici măcar nu beam, dar tot mi se strecura în glas.

— Ești chitită să mă îmbeți și să profiți de mine, Nicolette? a întrebat Everett, iar eu m-am silit să zâmbesc.

Am petrecut mare din cină holbându-mă la ușa deschisă, irațional de furioasă pe absența lui Tyler. Pe vizitele pe care i le făcuse tatălui meu, pe întrebările la care trebuia să primesc răspuns, pe felul în care îmi închipuiam că Tyler se uita la propriul telefon, văzând că eu îl căutasem și hotărând să-mi ignore apelul.

Aproape ne terminaserăm burgerii, iar Everett tocmai sorbea ultima picătură din al treilea pahar cu votcă tonică, când a apărut și Tyler. S-a oprit o clipă, a cercetat mulțimea cu privirea de la intrare – zărindu-mă pe mine, zărindu-l și pe Everett – și apoi a dispărut.

— Mă întorc imediat! am zis eu. Baie.

Everett stătea cu spatele la ușă, așa că nu m-a văzut făcându-mi loc prin mulțime și cotind la dreapta în hol în loc să mă îndrept către cealaltă parte a barului, unde se afla baia.

— Hei! am strigat, însă Tyler a continuat să urce scările. Trebuie să vorbesc cu tine!

S-a oprit pe trepte, dar nu s-a întors spre mine.

— El e?

Am tropăit pe scări în urma lui, coborându-mi glasul:

— Ai fost la tata în vizită? De ce îmi vizitezi tatăl?

S-a întors și ne-am trezit foarte aproape unul de altul. M-am lipit cu spatele de balustradă.

— Poftim? Am o lucrare în apropiere. Trec o dată pe săptămână și luăm prânzul împreună. Îi prinde și lui bine un pic de companie. Iar eu sunt aproape de el.

— Îi prinde bine un pic de companie? Încerci să mă faci să mă simt vinovată?

— Nu! Nu încerc să te fac să te simți în niciun fel.

A părut să bage de seamă cât de aproape stăteam unul de altul, așa că a tras aer în piept și a făcut un pas îndărăt.

— Mama ta a murit, iar el n-a mai fost acolo pentru voi. Cunosc, eram acolo. Înțeleg. Nu-i datorezi absolut nimic. Nu te învinovățește nimeni.

— Nu de asta... Am o slujbă și-o viață. Nu mă pot *opri* pur și simplu pentru că tata a băut practic până n-a mai știut de el.

A încuviințat din cap.

— Bine, Nic! Nu trebuie să mă convingi pe mine. Așa că merg în vizită la el. E alegerea mea, să știi!

— A zis că nu trebuie să-mi spună nimic, am continuat eu, căci acel aspect trebuia să aibă o anumită importanță.

Mă simțisem ca și cum Tyler voia să ascundă ceva față de mine, iar acum eram absolut sigură.

— Despre ce discutați? Ce ți-a spus?

Și-a dat capul pe spate, fixând tavanul cu privirea.

— Despre nimic. Pur și simplu... vorbim. Nu trebuie să-ți spun nimic din cauza asta, Nic. *Acesta* e motivul.

Mi-am înfipt un deget în pieptul lui.

— Să nu mă minți!

Și-a mișcat falca dintr-o parte în alta.

— Nu te mint! Și o știi și tu.

Pe vremuri, eram sigură de asta. El era cel în aveam cea mai mare încredere. Însă un lucru era cert: îmi ascunsese faptul că merge în vizită la tata și nici nu voia să aflu.

— Spune-mi de ce, Tyler!

— Las-o baltă, nu-i nimic de zis! S-a apropiat cu un pas de mine și a adăugat: El e familia ta, iar tu erai a mea. Ai plecat, însă el a rămas. Eu nu renunț pur și simplu la oameni atunci când nu mai am nevoie de ei. Asta-i tot, Nic!

Mi-am înconjurat talia cu brațele. „Când nu mai am nevoie de ei."

— N-am mai fost *a ta* de zece ani. El nu mai e problema ta. Asta-i tot, nu crezi?

O clipă, am crezut că o să mă contrazică. Că o să-mi spună toate motivele pentru care mă înșelam, toate chestiile pe care nu le înțelegeam. În schimb, a râs. A râs cu ochii închiși, iar ce-a ieșit aducea cu o grimasă.

— Bine! Nicio problemă! A făcut un pas în spate, apoi a scos la iveală un inel pentru chei, adăugând: Zece ani, ai? Aș fi jurat că n-a trecut chiar atât de mult.

A scos o cheie de pe inel – *pe a mea* – și mi-a aruncat-o, dar am lăsat-o să zăngănească pe scări, reverberând în timp ce tot cădea.

— Auzi, eu mai am niște treabă de făcut. Fă-mi plăcerea și stai departe!

Apoi am simțit-o – pumnul în stomac –, senzația că îmi scapă ceva de mare importanță, că nu dibuiesc despre ce-i vorba. Din nou.

Am ridicat mâna, ca să-l opresc, însă avea ochii închiși.

— Ia-l de-aici! Vreau să cobor și eu la parter și să beau un nenorocit de pahar, și nu vreau să fiu nevoit să-i văd moaca!

— Tyler...

— Nu, Nic! A făcut un gest spre bar, adăugând: Nu pot...

Și-a lăsat mâna să cadă.

— Uite, hai să ne facem viața mai ușoară! Mi-ai cerut să te las în pace, iar acum îți cer și eu să faci același lucru. Asta vrem amândoi, nu-i așa? Simplu!

Și iată-mă acolo, o fată de optsprezece ani care se desparte de iubitul ei. Caracterul definitiv al unei bucăți de metal reverberând pe beton pe niște scări sordide. N-am mai avut parte de acest moment, și poate că a fost vina mea că m-am furișat sau a lui, pentru că s-a prefăcut că n-am făcut-o, însă nu ne-am despărțit niciodată în mod oficial. E o prostie că mă gândesc la asta tocmai acum. Că acele momente disparate alcătuiesc cea mai lungă și mai importantă relație a mea de până acum. Că poate am rămas totuși împreună în toți acești zece ani, căci nu ne-am despărțit niciodată cu adevărat. Ci doar am plecat. „Renunț la oameni când nu mai am nevoie de ei."

Aceasta e senzația pe care n-am putut să o îndur pe atunci. Motivul pentru care m-am furișat în toiul nopții, fără să-mi iau măcar la revedere. Dar zece ani nu schimbă mare lucru, nu împiedică apariția senzației de amețeală, nu schimbă expresia de pe chipul lui.

M-am întors cu spatele, ca să nu vadă ce îmi făcuse și mie.

Am bâjbâit după cheie, apoi m-am întors cu pași mari în bar, după care am plesnit cu palma în tejgheaua barului.

Jackson s-a uitat la mine cu coada ochiului.

— Așa bine a mers, ai?

— Nu fi nemernic! i-am cerut. Te rog!

A așezat un pahar cu votcă pe tejghea.

— Din partea mea! Trebuie să pleci! Am luat paharul, dar el m-a prins de braț, adăugând: Pe bune. Pleacă!

De data asta am dat pe gât jumătate de pahar înainte să mă întorc la masă.

— Haide!

A trebuit să-l târăsc pe Everett înapoi la mașină; depășise deja cu mult limita. Am scotocit prin poșetă ca să-mi găsesc cheile, iar Everett m-a încadrat cu mâinile pe acoperișul mașinii.

— Bună! a zis când am ridicat privirea la el.

M-a sărutat, lovindu-și dinții de ai mei, iar o mână i-a alunecat în josul trupului meu.

— Păstrează-ți ideea! i-am spus, împingându-l în spate.

Apartamentul lui Tyler dădea înspre parcare, iar eu nu eram, după cum insinuase Jackson, „chiar atât de crudă".

— Cred, a continuat el, că m-am îmbătat.

— O descriere destul de precisă, am replicat, ajutându-l să se așeze pe scaunul pasagerului.

S-a oprit, cu mâna pe umărul meu și cu privirea întoarsă spre clădire.

— Ne urmărește cineva, a zis.

— Intră în mașină, Everett!

— Totuși, am avut toată ziua această senzație.

S-a clătinat ușor, apoi s-a așezat pe scaun.

— Că ne urmărește cineva. Tu n-ai simțit-o?

— Nu ești tu obișnuit cu pădurea, i-am răspuns.

Însă un fior mi-a urcat pe spate, căci o simțeam și eu. Simțeam ochi în pădure, în spatele ferestrelor întunecate. Îi simțeam peste tot.

Felinarul se mișca iar pe veranda din față, proiectând umbre și năluci.

— Locul ăsta e plin de capcane în întuneric, a zis Everett, venind în urma mea pe alee.

— E plin de capcane când ești beat, am replicat eu, conducându-l înăuntru.

Everett s-a prăbușit practic pe canapea, cu capul îndreptat spre tavan.

— O să doară al naibii de dimineață.

— O să fac un foc, am spus eu.

— O să fie ca într-un cuptor.

— E răcoare noaptea, am replicat. Odihnește-te!

În timp ce el zăcea acolo, cu ochii închiși și cu brațul atârnat într-o parte ca o păpușă din cârpe, am verificat toată casa, fereastră cu fereastră, ușa din spate cu scaunul ei proptit sub clanță și fereastra fără zăvor de la dormitorul meu. Totul părea la locul lui. În final, am mers la ușa dressingului din dormitorul principal, plimbând prin interior lanterna mobilului meu. Aerisirea din dressingul tatei era exact cum o lăsasem, dar cât avea să mai rămână așa?

— Nicolette? a strigat Everett de jos.

Nu mai aveam timp.

— Vin! i-am răspuns.

L-am ajutat pe Everett să se bage în pat și am reușit să-i scap când încerca să mă tragă sub el.

— Mă întorc imediat! i-am zis.

Am desfăcut șuruburile grilajului de ventilație și am luat jurnalele și hârtiile la parter, unde m-am așezat în fața focului vioi. Am frunzărit tot – jurnalele dovedindu-se mai degrabă registre – și am simțit cum piesele puzzle-ului se așază preț de o singură clipă. Și bucățile de hârtie rămase: descrieri ale bijuteriilor mamei, bonuri de cumpărături sau liste cu șiruri de achiziții de la magazine de amanet. Am smuls paginile din jurnal, le-am mototolit și

le-am azvârlit în foc, urmărind cum li se încreţeau marginile, devenind negre.

Apoi am scos hârtiile din sertar, aşezând pe masa pe care mâncam toate bucăţile cărora încercam să le găsesc un înţeles. Extrageri de la bancă. Chitanţe subliniate cu evidenţiatorul. Le-am ars pe toate. S-au transformat în cenuşă, în nimic, în fum. Nu mai aveam timp să studiez în amănunţime, să încerc să înţeleg treptat, uşor. Se întorcea răzbunându-se, precum frunzele toamna. Îşi schimbau culoarea, ca o avertizare, apoi, când vântul prindea putere, începeau să cadă.

Cu o zi înainte

ZIUA 11

ADOLESCENȚII ÎMPRĂȘTIAȚI PRIN TOATĂ POIANA AU adormit în cele din urmă, iar eu mi-am făcut loc cu grijă prin tabăra lor, pășind peste cutii de tablă goale și saci de dormit, îndreptându-mă către grote. Zorii își făceau deja apariția printre copaci, cerul căpătând o nuanță de un roz decolorat, însă întunericul parcă îmi dădea cu tifla de la intrarea în grote. Timpul încetează să mai existe acolo. Prea multe cotituri pentru ca lumina să mai poată pătrunde. Distanța e prea mare. Trebuie să te miști pipăind, din instinct. Cu mâinile pe talia lui Tyler, urmând pașii lui, cu râsul lui Corinne reverberând din adâncuri...

Acum zece ani, aceste grote ne aparțineau nouă.

De la mine de-acasă, cu mașina, sunt la mai bine de șaisprezece kilometri distanță, dar prin pădure sunt mai degrabă trei sau patru kilometri. Corinne, eu și Bailey o luam pe aici înainte de-a ajunge la vârsta necesară pentru a conduce o mașină. Nu doar către grote. Asta a venit după. Asta era întotdeauna provocarea. Mai întâi a fost poiana unde ne întâlneam toate trei, exact cum procedează acum puștii ăștia.

Locul era administrat și întreținut de o firmă privată, dar acum era abandonat și pe jumătate sălbăticit, însă instalațiile sanitare din clădirea cea veche unde se aflau toaletele erau încă funcționale. Locul perfect pentru focuri de tabără sau petreceri. Le aparținea tinerilor și, la fel ca o vrajă, îl dădeau uitării de îndată ce plecau mai departe.

Ne strecuram pe porțile ruginite ale grotei, urmând cărarea încadrată de funie până în adâncuri, mergând cât de departe cutezam. Cu lanternele stinse, cu fiori reci pe șira spinării, simțind o bătaie pe umăr: „Adevăr sau provocare..."

În întuneric, eram doar mâini, râsete și șoapte. Ne agățam una de alta sau ne lipeam cu totul de pereții umezi, încercând să rezistăm mai mult decât toți ceilalți. Pretinzând că vedem fantome, pretinzând că *suntem* fantome, până când cineva ceda și-și aprindea lanterna.

Turnurile oficiale în interiorul grotei se opriseră cu o generație în urmă, după ce avusese loc un accident. Un cuplu se pierduse de grup, rătăcindu-se în bezna totală, și doar unul supraviețuise până dimineață. Femeia alunecase pe rocile umede și se lovise la cap, iar soțul ei nu mai izbutise s-o găsească în întuneric. Tot dăduse roată grotei târându-se pe palme și pe genunchi, umblând în cerc și strigându-i numele, dar fără să mai poată ajunge la ea. Strigase după ajutor din spatele porții încuiate, însă pădurea cea nesfârșită îi înghițise rugămințile. Te poți dezorienta ușor acolo, jos – pare improbabil să rămâi blocat în aceeași peșteră și să nu-l mai găsești niciodată pe celălalt, dar, dacă ai fost vreodată acolo, înțelegi perfect. Se poate întâmpla.

O găsiseră într-o baltă alcătuită din propriul sânge, iar pe el, la nici douăzeci de metri distanță.

Explorau un tunel îngust aflat în afara rutei oficiale. Nu băgaseră de seamă că plecaseră toți până ce nu se stinseseră luminile. Bâjbâiseră înapoi până în grota principală, căutând cărarea cu funie pentru a o urma până la intrare. Și atunci, ea se pierduse de el.

Firește, asta era povestea lui. Dar existaseră zvonuri, șoapte, care se tot perpetuaseră. Că el o omorâse. Că așa-și plănuise. Sau că fusese un accident, o răbufnire de pasiune, o împingere prea puternică. Sau, după cum ne spunea Daniel: monstrul îl împinsese să o facă. Acesta trăia în pădure, iar aceasta era casa lui, și-ți vorbea doar într-o șoaptă ce părea ecoul propriilor tale cuvinte.

Oricum ar fi fost, locul era închis acum, generatorul nu mai avea combustibil, iar șirul de becuri era stins de tot – și, odată cu el, se stinseseră și veniturile orașului. Atracțiile turistice existau din belșug pe atunci. Cu grotele aproape, cu munții de jur împrejur și cu râul care tăia orașul în două. Ferma Johnson era și ea aproape, cu câmpul ei de floarea-soarelui la o distanță ușor de parcurs cu mașina – oamenii se opreau pe marginea drumului și pătrundeau în mijlocul lor ca într-un labirint, cu aparatele foto atârnate la gât.

Încă ne mai aminteam acele imagini, priveliștea, *stilul de viață* care stârnea curiozitatea oamenilor. Însă orașul aflat la treizeci de kilometri distanță avea o cale ferată cu un trenuleț ca-n desene animate și organiza excursii de o zi, și mai avea și râul și munții, era aproape de Ferma Johnson și, prin urmare, ne fura toți vizitatorii.

Prinseseră în rocă porțile de metal chiar în gura grotei, le legaseră cu lanțuri și cu un lacăt, de care atârnaseră apoi un semn: *Pericol. Interzis. Păstrați distanța!*

Ca o tentație, ca un adevărat de blestemat de Reflector al lui Batman care proiectează pe cer: „Tineri! Veniți încoace!"

Și normal că veneam.

Porțile și lacătul erau mai mult pentru spectacol. Toată lumea cunoștea pe cineva care cunoștea pe cineva care avea o cheie. Probabil că existau vreo opt copii ale cheii în uz la momentul când am absolvit noi, transmise mai departe ca într-un ritual de trecere, de la anii mai mari la cei mai mici – provocările, pariurile, intimitatea întunericului din săli pierzându-și farmecul după absolvire. Când cei care căutau intimitate și secrete depășeau momentul pereților reci și al podelelor umede și treceau la motelul aflat la jumătatea distanței dintre orașul nostru și următorul.

Când a dispărut Corinne, polițiștii n-au reușit să caute peste tot. Pur și simplu zona era prea vastă, iar ei aveau prea puține resurse, până ce au venit ajutoarele de la poliția statală. Mai ales pentru o tânără de optsprezece cunoscută pentru farsele ei. N-au reușit să elimine complet posibilitatea ca ea să fi fugit.

Însă grotele se aflau aproape de principala șosea aflată între bâlci și orașul nostru, un drum de acces doar pe jumătate asfaltat pe vremea alocărilor financiare de la comitat. Un loc convenabil pentru a te debarasa de un cadavru.

Jackson a fost cel care le-a sugerat polițiștilor să ne împartă în grupuri de căutare la două zile după dispariția lui Corinne: „A verificat cineva grotele?" N-aveau cum să *nu* le verifice. Nu cu noi, toți, suflându-le în ceafă, gata să ne aventurăm din propria inițiativă, înarmați cu lanterne, disperare și o cheie ilegală.

Eram acolo când au intervenit polițiștii; Bailey lângă Jackson, cu fața înfiptă în pieptul lui, el având deja tricoul mânjit de machiajul ei; Tyler, cu degetele împletite cu ale mele, strângându-mă prea tare; Daniel, cu brațele încrucișate la piept, bosumflat și cuprins de neliniște. Polițiștii veniseră cu o unealtă uriașă pentru tăiat lanțuri, însă nu mai aveau nevoie de ea. Lacătul era descuiat, lanțul era desfăcut, poarta atârna ușor întredeschisă, iar întunericul ne tachina.

Jimmy Bricks a intrat cu o lanternă enormă în mână, iar agentul Fraize încerca să ne țină la distanță, în vreme ce ne strângeam tot mai mulți. Am așteptat la nesfârșit, anticiparea strângându-mi parcă gâtul, iar aerul de vară părând prea dens și sufocat de mirosul de putreziciune.

Au stat acolo jos mai bine de o oră, însă singurul lucru pe care l-au adus înapoi a fost inelul.

Inelul era splendid, de-a dreptul unic. Benzi înguste de argint întrepătrunse, strângând între ele un șir de pietre albastre minuscule. L-au aruncat pe masă, în fața mea, a doua zi, închis într-o pungă de plastic sigilată.

— Uită-te mai bine la el! mi-a cerut agentul Fraize.

O parte dintre pietricele erau înnegrite, acoperite cu sânge uscat. Am închis ochii și am clătinat din cap.

— Nu-i al ei! i-am zis.

În săptămânile următoare, au încercat să dea de urma proprietarei inelului – am auzit de la agentul Fraize, care era căsătorit cu secretara școlii, care le-a zis membrilor clubului ei de lectură. Au încercat să facă legătura cu Corinne, apoi cu Jackson, cu un bon sau o carte de identitate de la un magazin de amanet. Însă inelul a apărut exact cum dispăruse Corinne.

Din nimic.

În nimic.

Bailey zicea că nu e al lui Corinne. Jackson zicea că nu e al lui Corinne. Însă poliția se agăța de acea idee, cum că exista ceva ce noi nu știam despre ea. Ceva care o făcuse să se ducă acolo, după care ea se impregnase în pereții grotei – oasele i se preschimbaseră în rocă netedă, dinții, în piatră zimțată, hainele i se dezintegraseră în beznă –, singurul lucru rămas în urmă fiind metalul unui inel și sângele lipit de el.

Din ce alt motiv le-ar fi zis Jackson polițiștilor să caute acolo? Asta fac cei vinovați atunci când vina amenință să-i copleșească. Stă în natura omului să vrea să se descarce. Să fie absolvit de vină.

Apoi blocaseră încă o dată grotele: lanțuri noi, poartă nouă, lacăt nou. Fără chei. Din ce știu eu, n-au mai fost deschise în ultimii zece ani.

Credeam că pentru asta veniseră aici noaptea trecută puștii care dormeau acum în poiană. Credeam că se aflau aici ca să o caute pe Annaleise, la fel cum și noi o căutaserăm pe Corinne. Că poate și ei știau mai multe, ceva ce erau prea speriați să spună. Dar nu era cazul.

Am scormonit pământul când a dispărut Corinne. Când poliția n-a mai putut, când n-a mai vrut, noi am continuat să căutăm. Ne-am aruncat atât de adânc în dispariția ei, că unii dintre noi n-au mai izbutit niciodată să iasă la liman.

„Monstrul trăiește acolo", spunea Corinne. După care mă prindea de mână și mă trăgea înăuntru, râzând până rămânea fără aer. „Vino să ne găsești!" striga ea, apoi auzeam pași – ai lui Jackson sau ai lui Tyler –, mici raze de

lumină proiectate pe podea în timp ce ne aruncam iute din calea lor.

Am rămas acum în fața acelor porți, înconjurând cu mâinile barele de fier ruginit și ascultând cum briza se năpustea prin beznă și-și trimitea ecourile într-un urlet gutural. Lacătul era încuiat, iar lanțul era acoperit de un strat de mușchi aspru care s-a desprins prea ușor, mânjindu-mi palmele.

Am urmărit conturul lanțului până la lacăt. Am tras de bare, însă acestea nici nu s-au clintit pe piatră. Abia au scos vreun zgomot, în vreme ce lacătul și lanțul continuau să reziste. Degetele mi s-au încleștat în jurul barelor și m-am apropiat și mai mult, lipindu-mi cu totul fața de fier și ațintindu-mi privirea la locul în care lumina dispărea după colț.

— Alo? am șoptit, ascultând cum cuvântul ricoșa din pereți. Mi-am dres glasul și am mai încercat o dată: Annaleise?

Nimic în afară de vocea mea ce-mi răspundea la strigăt.

Am încercat porțile dintr-un alt unghi, trăgând de barele de metal paralele cu stânca, pentru a vedea dacă cedează, dacă alunecă. Am strâns barele și le-am scuturat cu putere, până ce-am auzit o fată murmurând în apropiere:

— Ai auzit?

M-am strecurat între copaci înainte ca ea să bage de seamă.

Am avut un moment de panică – simțind că n-am să mai fiu în stare să găsesc drumul înapoi spre casă fără o cărare pe care să o pot urma. Trecuse atât de mult de când fusesem aici de una singură! Dar mi-am amintit tot. De

la cărarea bătătorită care ducea la poiana unde mă întâlneam cu Tyler, până la zgomotul râului, de care mă lăsam condusă până ajungeam acasă.

Valul de căldură nu încetase, așa că eram asudată și murdară când am sosit în curtea din spate a casei mele.

Când am văzut mașina lui Daniel parcată pe alee, am încremenit la marginea pădurii. Am mers până la ușa din spate, care ducea în bucătărie, încercând să găsesc un motiv pentru care se afla aici. L-am auzit vorbind la telefon, pantofii săi umblând de colo-colo pe podeaua din lemn solid.

— Doar spune-mi dacă ea e acolo!

O pauză. Alți pași.

— Termină cu prostiile! Doar spune-mi dacă e în regulă. Ne-am certat, și... ea... Habar n-am! Nu se simte bine!

Pașii au continuat.

— Nu, am venit încoace, mașina ei nu-i aici... Toate căcaturile ei sunt aici, dar ea a dispărut.

— Daniel?

Am împins ușa din spate, la fel cum procedasem când ieșisem.

El s-a ivit de după colț, cu telefonul la ureche.

— Nu mai contează! a spus, strecurându-și telefonul înapoi în buzunar. Bună, Nic! a adăugat lent și măsurat, cu mâinile în șolduri și mimând o atitudine relaxată. Unde-ai fost?

— Am ieșit la o plimbare.

Privirea i-a rămas ațintită la hainele mele, aceleași de ieri, ceea ce l-a făcut să se încrunte.

— În pădure?

— Nu! am răspuns. Pe șosea! Mi-am dres glasul și am adăugat: Hei, știi cumva dacă cineva a verificat și grotele?

Ridul dintre ochi i s-a adâncit, iar colțurile gurii i s-au lăsat în jos.

— Ce tot zici acolo?

— Grotele. Polițiștii s-au uitat măcar o dată înăuntru?

Daniel mi-a mai aruncat o privire din cap până-n picioare, făcându-mă să-mi încleștez pumnii pentru a ascunde țărâna și mușchiul.

— Cred că ar trebui să-i lăsăm să-și facă treaba, a răspuns el. Nu ajută pe nimeni să ne băgăm și noi.

— Orișicât. Cineva ar trebui să verifice.

— Nic, a continuat el, fluturând din mână, am venit să discut cu tine!

Și-a răsucit gâtul. O clipă, am crezut că se pregătește pentru o scuză, așa că m-am pregătit să-i urmez exemplul.

— În legătură cu tata. Am vești bune și vești proaste.

Neah, se pare că nu!

— În primul rând, a zis Daniel, avem o dată pentru proces.

Aveam două declarații oficiale care depuneau mărturie în favoarea incapacității totale a tatei și o cerere pe care Everett mă ajutase să o depun, ce îl numea pe Daniel tutore primar, apoi pe mine, în cazul în care murea Daniel.

— Dar va mai dura încă două luni.

— Două luni? am întrebat.

— Da! Iar dacă tata refuză să semneze actele pentru a scoate casa la vânzare, va mai dura până după procesul care mă va numi tutorele lui ca să o putem pune pe piață.

— O să stau de vorbă cu el!

Daniel și-a dres glasul.

— Poate ar trebui să pleci acasă.

Ochii mi-au rămas pironiți într-ai lui. Îmi spunea mereu dacă să rămân sau să plec, și voiam să aflu motivul. De ce voia să plec.

— Credeam că vrei ajutorul meu. Tu mi-ai zis. Mi-ai zis că vrei să vin.

— Mă descurc, a răspuns el, cu chipul impenetrabil.

Imposibil de citit. Tipic Daniel!

— O să stau de vorbă cu tata! am insistat. O să semneze actele! Vom vinde casa!

A încuviințat din cap. Privirea i-a rămas fixată la pădure.

— Ia-ți telefonul cu tine data viitoare când ieși! Ca să nu-mi fac griji!

În primul rând al parcării de la Grand Pines se afla o mașină de poliție, iar eu, din instinct, am parcat în spate. Știam că mă comport irațional, dar chiar și-așa...

Polițistul a ieșit din clădire chiar când coboram din mașină, așa că am rămas lângă ea, răsfoind iarăși hârtiile. Exista ceva vag familiar la mersul lui, cu privirea pironită la pantofi și cu mâinile vârâte în buzunare. Ceva la părul brunet-închis tuns perfect, sub care se vedea pielea maro-deschis – „scorțișoară", obișnuia să spună Jackson când se referea la Bailey. Ca și cum grupul etnic de care aparținea ea avea un miros sau o aromă anume.

— Mark? am strigat, îndepărtându-mă de mașină. Mark Stewart?

Polițistul căruia Annaleise îi lăsase un mesaj chiar înainte să dispară: *Am câteva întrebări despre cazul Corinne Prescott. Putem stabili o oră ca să discutăm?*

Mark Stewart. *Aici!*

A încremenit la jumătatea drumului rămas până la mașină, izolat parcă pe liniile albastre ale unui loc de parcare pentru handicapați. Am fugit ușor spre el, șlapii din picioarele mele plesnind cimentul, iar hârtiile alunecându-mi din teancul strâns la subraț. Le-am prins mai bine între cot și mijloc, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Nic Farrell? Îți amintești?

Ochii i s-au mărit de surpriză, însă expresia i-a fost înlocuită repede de o încuviințare și un surâs.

— Bună, Nic! Uau, au trecut...

A lăsat ideea să plutească în aerul dintre noi.

— Da! am zis. Dumnezeule, ce te-ai înălțat!

I-am cercetat chipul cu atenție, însă se închisese complet, devenind și familiar, și de necitit, totodată. Bailey era mereu cuceritoare, genul de persoană de la care nu-ți mai poți smulge privirea, indiferent de câte ori ai mai văzut-o. Mama lor era japoneză – tatăl ei o cunoscuse acolo în timpul celor patru ani petrecuți în marină – și încă mai avea acel stil de-a vorbi cam pedant pe care Bailey îl putea imita la perfecție.

Aceeași combinație la fratele ei – părul brunet, ochii căprui, pielea ca de scorțișoară – avea cumva un efect total opus. Se pierdea în mulțime, îl uitai repede. M-am întrebat dacă el și Annaleise fuseseră apropiați. Dacă el știa ceva mai multe lucruri, pe care le păstra doar pentru sine însuși. Cum ar fi motivul pentru care întrebase ea, în primul rând, despre cazul Corinne Prescott.

Mark avea paisprezece ani când am plecat eu. Singurul lucru pe care mi-l amintesc cu adevărat despre personalitatea lui era că se comporta excepțional de stângaci, în felul

acela lipsit de maturitate tipic băieților, în propria casă. Afară, era posomorât și tăcut. Iar când mă loveam de el în fața casei sale, departe de familia sa, roșea când mă vedea, ca și cum îl jena faptul că îi cunoșteam și cealaltă versiune.

— Ce cauți aici? l-am întrebat.

Obrajii i-au căpătat o nuanță purpurie, așa că m-am bucurat că încă mai aveam acest efect asupra lui. Avea să-l determine să supracompenseze prin dezvăluirea de informații suplimentare.

— Am primit un pont, a răspuns el, privind pe lângă mine. De la o asistentă. Despre o potențială infracțiune. Ni s-a cerut să-i dăm curs.

Am încuviințat, încercând să-mi potolesc mâna și să-mi liniștesc respirația.

Ar putea fi oricine? Câți pacienți se află aici? Ce scria în broșura aia? 620? Poate 260. Chiar și-așa, o șansă mai mică decât unu la sută.

— Și ce-ai mai făcut? Locuiești tot în oraș?

— Neah! Doar muncesc acolo. Stau la câțiva kilometri de Bailey. O zonă drăguță. Doar o știi!

Se comporta de parcă aș fi știut ceva despre Bailey. Habar n-aveam unde locuiește sau cu ce se ocupă. Nu voiam să pun întrebări, să atrag atenția asupra stânjenitorului adevăr: nu mai vorbeam cu Bailey. Încetaserăm după dispariția lui Corinne. Nici măcar o dată de atunci încoace.

Cutia aia din secția de poliție? Le face oamenilor anumite lucruri. Te face să spui lucruri despre ceilalți. Devine o înregistrare permanentă a trădării tale, cu semnătura ta imediat sub ea.

— Păi, am adăugat, mă bucur că te-am văzut, Mark!

Ajunsesem deja aproape la ușă, când m-a strigat:

— Hei, Nic, a spus el, folosind un glas pe care nu i-l mai auzisem până acum: glasul de polițist. Mai rămâi o vreme în oraș?

Am ridicat din umeri.

— Mă ocup de niște chestii neterminate.

Am strâns și mai tare hârtiile, ca să-mi opresc mâinile din tremurat.

Nu m-a întrebat de ce mă aflam aici sau pe cine vizitam.

Știa deja.

Imediat ce s-au închis ușile în urma mea, m-am repezit spre salonul tatălui meu.

Tata părea deosebit de rătăcit astăzi sau zguduit, sau amândouă, mai degrabă.

Stătea pe marginea patului, holbându-se la perete și legănându-se ușurel înainte și înapoi. Am ciocănit în ușa deschisă, însă nu mi-a răspuns.

— Tată? am strigat.

S-a întors ca să se uite la mine, apoi a revenit la perete și la legănatul lui. Se închidea deja în sine.

Nu exista niciun pericol iminent. Niciun motiv pentru care directoarea să-l sune pe Daniel sau să programeze o întâlnire ca să-și detalieze preocupările la adresa lui. Pesemne că erau destul de mulțumiți de propriile persoane.

Dar, pentru mine, toate astea erau și mai înfricoșătoare. El nu se agăța cu ghearele de propria sănătate, nici nu se lupta să înțeleagă și nici nu se înfuria din pricina sentimentului de rătăcire. Pur și simplu, renunța.

Pe peretele de vizavi de pat se aflau poze cu noi, cu mine și cu Daniel, cu asistentele și cu doctorii, oameni de

care lui n-ar fi trebuit să-i fie teamă. Oameni pe care ar fi trebuit să și-i amintească. În clipa de față, privea drept prin ei. M-am așezat lângă poza mea. În ea, aveam părul mai scurt și zâmbeam, iar tata îmi înconjura umărul cu un braț. Poza era de anul trecut, când îl aduseserăm aici, și fusese făcută chiar în această cameră, pentru că nu găsiserăm nicio poză mai recentă cu noi doi. *Cu fiica, Nic*, era notat dedesubt cu scrisul de mână al lui Daniel.

Tata continua să se legene. Mormăia ceva – repetând cuvinte pentru el însuși, legate unul de celălalt și alcătuind ceva lipsit de sens.

— Tată, am încercat din nou, dar el a privit drept prin mine.

Apoi s-a oprit, a ezitat scurt și s-a concentrat.

— Shana? a întrebat.

Am închis ochii, iar el s-a întors la legănatul lui.

Pe pereți nu se afla nicio poză cu mama. Fusese o decizie grea, asupra căreia eu și Daniel cumpăniserăm cel mai mult – dacă să o punem sau nu și pe ea sus, pe perete, și să-i insuflăm speranța că mama încă mai trăia. Sau dacă se ne prefacem că nici nu existase. Ce era mai rău? Eu și Daniel dezbătuserăm subiectul la cina din seara de dinainte să-l mutăm aici. Eu fusesem cea care luase decizia, pentru că o știam prea bine: pierderea. Pierderea a ceva pe care credeai că-l ai. Asta era cu mult, mult mai greu.

Am ieșit pe holul luminat prea puternic, unde bâzâitul tuburilor fluorescente acoperea complet zumzetul slab al glasurilor din celelalte saloane.

— Bună! i-am spus primei persoane cu aspect de lucrător aici care a trecut pe lângă mine.

Fără uniformă, îmbrăcată casual, cu părul lăsat liber și un chip ca de pasăre. Am recunoscut-o de ultima oară când fusesem aici. Am prins-o de braț când a încercat să treacă pe lângă mine cu un surâs țeapăn pe față.

— Ce i-ați făcut? am întrebat-o.

Poate c-a fost felul în care am prins-o de braț sau poate expresia din privirea mea, căci a clipit lent și a zis:

— Îi trimit un mesaj doctorului.

— Nu! Vreau să stau de vorbă cu Karen Addelson, am rostit pe un ton ferm, încercând să adopt cea mai bună imitație a lui Everett, pronunțând numele întreg al directoarei.

— E într-o ședință.

Dacă Everett ar fi fost aici, cu siguranță ar fi scos-o afară din acea ședință fără să pară că ar fi fost ideea lui. Ar fi lăsat-o pur și simplu pe această femeie să se convingă singură să o facă: *N-ar trebui să dureze mult; o, înțeleg care e problema; păi, poate că aș putea vârî nițel capul înăuntru, să văd dacă poate lipsi o clipă.* Ar fi făcut să pară că fusese de la bun început ideea ei.

— Trebuie să stau de vorbă cu ea, am repetat.

— O să o anunț de îndată ce termină.

— Acum! am insistat. Trebuie să stau de vorbă *acum* cu ea. A trecut cumva cineva să-l vadă pe tata? De aceea se leagănă acum înainte și înapoi pe pat, fără să scoată niciun cuvânt? Asta vreți să spuneți prin – am ridicat mâinile, schițând în aer ghilimelele închipuite – grijă deosebită pentru pacient?

S-a înroșit instantaneu.

— Bine! Puteți merge în sala de așteptare! O să-i spun că sunteți aici.

I-am urmat pașii hotărâți pe hol.

— De ce a venit poliția încoace? am întrebat-o.

A ezitat scurt, apoi și-a reluat mersul.

— Nu știu. Polițiștii și-au făcut apariția acum o oră...

— Polițiștii sau *polițistul*? am întrebat. Mark Stewart?

S-a oprit în ușa biroului, apoi s-a întors la mine cu o expresie uimită.

— Un polițist. Și-a dres glasul, apoi a adăugat: Asiatic, cred.

A roșit iar, ca și cum nu era un mod de exprimare tocmai corect politic pentru a descrie pe cineva.

Doar un tip. Un copil stângaci și bosumflat. *Mark.*

— Și l-ai lăsat să stea de vorbă cu tata? Pe voi am să vă fac responsabili dacă asta – am făcut o mișcare cu brațul pentru a cuprinde tot ce era tata în clipa de față – se înrăutățește.

Ea a făcut un gest în direcția canapelei, după care s-a așezat la biroul de la recepție.

— Eu eram aici. Habar n-am avut ce se întâmplă. A ridicat telefonul și a apăsat un buton, spunând: Fiica lui Patrick Farrell se află în sala de așteptare.

Karen Addelson era în fața biroului ei, ieșind să conducă un cuplu și cerându-și scuze un minut întreg în fața lor pentru întrerupere. Apoi directoarea și-a întins mâinile în față.

— Nicolette! Intră, te rog!

Ca și cum mă aștepta.

Biroul ei era plin de flori în ghiveci și cu o mică grădină zen pe o măsuță de cafea, cu o greblă miniaturală care trasa dâre ușoare prin nisip.

— Ce i-ați făcut tatălui meu? L-am văzut pe agentul Stewart în parcare, iar tata era practic într-o stare catatonică în camera lui. Ce naiba s-a întâmplat?

— Ia loc, te rog! a repetat ea.

M-am așezat pe scaunul cu spătar drept din fața biroului ei, ignorând canapeaua pe care mi-o indicase. E greu să simți că faci lucrul corect când te lăfăi pe o canapea supradimensionată în fața unei grădini zen.

Nu s-a grăbit deloc în timp ce ocolea biroul pentru a-și ocupa locul obișnuit. După ce s-a așezat, și-a împreunat mâinile pe registrul de pe birou, scoțându-și în evidență venele albăstrii de pe nodurile degetelor și făcând să pară că are cu zece ani mai mult decât îmi închipuisem inițial. Șaizeci de ani. Vârsta tatei. Dumnezeule, el nici n-ar fi trebuit să fie aici!

— Domnișoară Farrell, a început ea, nu pot împiedica poliția să chestioneze un pacient, oricât de mult mi-aș dori eu ca lucrurile să nu stea așa. Au fost doar câteva întrebări. Se pare că tatăl dumitale ar putea fi potențialul martor al unei crime.

Am început să râd.

— Sigur! Sunt convinsă că polițiștii speră ca el să fie un martor de nădejde pe care să-l poată folosi în boxa martorilor.

— Domnișoară Farrell, a zis ea, chiar dacă el s-ar dovedi un martor imposibil de folosit la tribunal, noi suntem legați de mâini. Din punct de vedere legal, nu le putem interzice polițiștilor să îi pună întrebări unui pacient. Responsabilitatea vă aparține vouă.

— L-ați văzut? E o epavă. Nimic din ce spune n-are sens.

— Ascultă-mă! El a stat de vorbă cu asistenta, iar asistenta spune că el i-a zis Nic și că a tot pomenit de o fată dispărută. Că știe el ce s-a întâmplat. Iar ea a trebuit să anunțe, vezi bine.

M-am căznit să nu mi se citească surpriza pe față, însă un val de amețeală m-a luat prin surprindere, făcându-și loc din stomac și urcându-mi până-n gât.

— Nu, nu *înțelegeți*? Dacă el credea că altcineva sunt eu, atunci deja nu mai știa ce zice. Nu vedeți eroarea de raționament de aici? Nimic din ce spune el n-are sens.

— Ba, din contră, tatăl tău e un bărbat foarte inteligent. Întotdeauna adevărul e pe aici, pe undeva. Poate că ar trebui să-l întrebi pe el. Întreabă-l despre fata dispărută și vezi ce zice!

— Erai acolo, cu el? am întrebat-o.

I-a luat câteva clipe să se adune, iar eu am recunoscut în pauza ei tactica folosită de obicei de Everett: fii calm, liniștește situația. Înfrânează-ți emoțiile, profită de avantajul creat.

— Nu! Polițistul a insistat să fie între patru ochi. Doar reprezintă poliția, până la urmă. Am mâinile legate.

M-am îndepărtat de masă. Când mă înfuriam, nu-mi mai puteam înfrâna lacrimile. Ca și cum două sentimente diferite se amestecau și alcătuiau un întreg. Iar asta mă făcea să mă înfurii și mai tare, întrucât păream slabă, când eu voiam de fapt să par încrezătoare și îndreptățită, la fel ca Everett. Cel mai măreț lucru pe care am putut să-l fac a fost să ies clocotind de furie din încăpere.

A durat mai bine de-o oră până ce tata m-a recunoscut, iar în tot acest timp am stat în camera lui, așteptând

răbdătoare. După care, parcă s-a produs un declic. S-a uitat la poza de pe perete și apoi la mine, aflată pe scaunul pentru musafiri așezat în colț.

— Nic! a zis, bătând darabana cu degetele pe suprafața noptierei lui. Nic, prietena ta! Fratele prietenei tale! Știai că e polițist? Eu nu știam...

— E-n regulă, tată. O să mă ocup eu. Spune-mi ce te-a întrebat! Spune-mi ce i-ai zis!

M-am ridicat și am închis ușa, în vreme ce el mă urmărea cu coada ochiului.

— Despre fată. Fata care a dispărut.

M-au cuprins toți fiorii.

— Nu trebuie să răspunzi. S-a întâmplat acum zece ani, iar Mark probabil că oricum nici nu-și mai amintește...

— Nu, nu Corinne! Adică, da, ea! Dar, de asemenea, cealaltă. Cealaltă fată. Cea...

— Annaleise Carter? Tu n-ai cum să fii martor. Te afli aici de... Mi-am dres glasul și am încheiat: Te aflai aici când a dispărut ea.

— De cât timp, Nic? De cât timp mă aflu aici? E important!

Am făcut o scurtă pauză.

— Aproape un an.

A tras brusc aer în piept.

— Sunt în întârziere.

— Tată, ce te-au întrebat? am zis eu, încercând să-l fac să se concentreze.

— Voiau să știe dacă o cunoșteam bine. Și pe fratele tău. Mereu fratele tău. Care n-ar fi trebuit să facă așa ceva.

A rămas privindu-mă fix în ochi, ca și cum ar fi putut vedea acolo urma pe care mi-o lăsase Daniel cu zece ani

înainte. Ca și cum se întâmplase cu doar o clipă în urmă. Am simțit înțepătura răzbătând la suprafață precum o amintire și mi-am plimbat limba pe interiorul obrazului, așteptându-mă să simt gust de sânge. Mișcarea brațului său, care-l condamnase la o permanentă suspiciune.

— Și dacă eu cred că exista o legătură între ele. Între Corinne și Annaleise. Da! Asta voiau să afle. Sunt prea multe în casa aia, Nic.

— Nu e nimic în casă, tată. Ai cuvântul meu!

— Sunt o mulțime! a insistat el. Trebuie să... Păstrez amintiri. Un dosar cu toate, ca să-mi ajut mintea, un...

Asistenta a deschis ușa.

— Doamna Addelson dorește ca pacientul să fie consultat de un doctor. Haide, Patrick! a zis ea, fără să încerce să mă privească în ochi.

Tata s-a ridicat și s-a aplecat când a trecut pe lângă mine, lăsându-și mâna grea pe umărul meu.

— Cu scheletele, a șoptit el. Găsește-le! Găsește-le tu prima!

Am petrecut drumul spre casă sunând oameni care nu-mi răspundeau la telefon. Daniel era la serviciu, undeva, pe teren. Tyler era probabil și el ocupat cu munca. Everett nu mi-a răspuns, însă mi-a trimis un mesaj după aceea, spunându-mi că e blocat într-o ședință și că mă va suna mai târziu.

Când am parcat pe alee, Laura aștepta pe veranda din față, proptită pe coate și foindu-se fără să-și găsească locul pe treptele de lemn.

Ceva era în neregulă. Noi două nu aveam o relație de genul vizite inopinate. Nu mai vorbiserăm de la petrecerea

bebelușului. Și ce gen de vești aducea, dacă nu mi le putea transmite la telefon? Mi-am ținut respirația cât am mers până la trepte, simțind cum îmi bubuie inima în piept, înainte să văd glastrele și sacii cu pământ pentru flori împrăștiați pe verandă.

— Salut! a zis ea, ușor nesigură. Dan zicea că v-ar prinde bine niște lucruri pentru grădină. Și cum eu sunt în modul „construit cuiburi", dar am rămas fără chestii cu care să-l construiesc... Aș face-o eu însămi, dar cad în nas ori de câte ori încerc să fac ceva în grădină. E jenant.

— Mulțumesc! Nu trebuia! Dar mulțumesc!

— Și, a reluat, voiam să-ți cer scuze pentru sâmbătă! Pentru prietenele mele.

Am clătinat repede din cap.

— Nu-i nevoie! E-n regulă!

— Ba nu, nu e! a zis ea. Uneori nu gândesc. Sunt oameni cumsecade, de fapt. Dar asta nu le scuză.

— Bine! am acceptat, doar ca s-o fac să înceteze, apoi m-am așezat lângă ea, pe trepte. Te-aș invita înăuntru, la răcoare, însă cred că-i mai rău acolo. Vrei ceva de băut?

— Nu, sunt bine! a răspuns ea. Ești ocupată? Sau ai timp să-mi îngădui să-ți dau și eu o mână de ajutor cu toate astea?

Avea un glas plin de speranță, așa că n-am putut să o refuz. Nu așa. Nu acum. Nu când toți ceilalți nu-mi răspundeau la telefon și tot ce mai aveam să-mi țină companie erau cuvintele tatei. Cu scheletele, după cum se exprimase el. Simțeam că mintea mea dorește să se avânte după el, în vizuina de iepure în care căzuse.

— Da! am răspuns. Am timp.

Laura avea un anumit miros, un iz de la lucrul în grădină, care se agățase, prinzând practic rădăcini, de ea. Ca și cum ea însăși înflorea sau se dezvolta. Pielea îi devenise transparentă sau venele i se întunecaseră la culoare, în timp ce sângele îi năvălea pe sub piele, îngăduindu-mi să văd rețeaua fină ce se întindea prin trupul ei. *Viață*, mi-am zis în gând.

— Acestora le place doar la umbră, a zis ea, arătând spre o glastră, așa că m-am gândit că s-ar potrivi perfect în grădina laterală. S-a oprit, încruntându-se, apoi a adăugat: Vreo vietate și-a făcut de cap cu ea.

M-am ridicat de pe trepte și am întins mâna în jos ca s-o ajut să se ridice. Și-a netezit materialul rochiei, întinzându-și gâtul ca să privească casa de sus până jos.

— Este o construcție solidă, a zis apoi. Mai are nevoie de câteva reparații. Dan se bucură că ești aici.

— Are un mod tare ciudat de-a o arăta.

A ignorat comentariul cu o fluturare din mână.

— Are o mulțime de chestii pe cap, cu munca, tatăl tău, casa și bebelușul. E, pur și simplu, stresat. A rânjit, apoi a continuat: Am de gând să-i cer să ridice o anexă lângă casa noastră, însă mi-am zis că mai bine aș aștepta până trec toate astea.

A făcut un gest cu mâna în jurul propriului cap, dar nu eram sigură dacă se referea la casa noastră sau la *tot*.

— Bună idee!

Am ales glastrele mai mari și am pornit pe lângă zidul casei. Laura a luat câteva mai mici, venind încetișor în urma mea.

— Știu că Daniel nu e perfect, a continuat ea. Știu că ați avut anumite diferențe de opinie. Dar are grijă de tatăl tău și are grijă și de noi. O să fie un tată bun – vezi și tu, nu?

— Desigur! am răspuns în mod automat.

Era răspunsul pe care-l aștepta, cel care trebuia dat.

Laura s-a încruntat, ca și cum m-ar fi citit cu mare ușurință.

— Era doar un copil pe atunci, Nic! La fel ca tine.

Ca și cum era ceva ce discutaseră împreună. Ca și cum Daniel o atrăsese în mijlocul familiei noastre cu toată istoria care venea la pachet – nu doar ca o adăugire, ci și cu ceva în plus. O parte a trecutului nostru, la fel de mult ca și viitorul nostru. Acum se sprijinea de zidul lateral, urmărindu-mă.

Am oftat, dând din cap în semn de aprobare.

— Bine, Laura! am zis, ștergându-mi palmele de pantaloni. De unde începem?

Mobilul mi-a sunat când eram în duș, în timp ce pământul se desprindea și dispărea răsucindu-se în scurgere. Am întins mâna prin perdea și am atins butonul microfonului, ca să nu ud telefonul.

— Alo? am zis, așteptându-mă la Daniel sau la Everett.

Dar glasul... glasul era la fel de clar ca și amintirea mea. Încordat și rapid. Ușor și nesigur.

— Sunt Bailey, a zis ea.

— Bună! am răspuns eu ca o idioată.

Am oprit apa și am rămas goală acolo, cu părul picurând și cu pielea de găină.

— Îl vor duce pe tatăl tău la secție mâine, pentru întrebări. A lăsat să-i scape o răsuflare prelungă, înainte de-a continua: Nu știu de ce îți zic asta.

Nimic nu rămâne secret în orașul ăsta. Nici în pat, nici la masa unde iei cina, nici la bar, nici între membrii familiei, între prieteni sau vecini. Nici măcar între noi.

Panica mă cuprinsese cu totul, tot soiul de idei dădeau năvală, un amalgam de liste cu lucruri de făcut formându-mi-se deja în cap, înceţoşat, imposibil de citit. *Everett! Sună-l pe Everett!*

— Îți rămân datoare! Nici nu știu cum să-ți mulțumesc!

Cuvintele mele reverberau în baie, așa că am fost nevoită să ciulesc urechile ca s-o aud pe Bailey din pricina propriei mele respirații.

O pauză. Apoi:

— Stai departe de mine!

Dacă acestea sunt datoriile mele, dacă așa le plătesc, atunci poate că aceasta e a ei.

L-am sunat pe Everett după ce mi-am înfășurat trupul într-un prosop, în timp ce picăturile de apă cădeau pe linoleum.

— Chiar mă pregăteam să te sun înapoi. Îți cer scuze! a zis el.

— Am nevoie de ajutor de specialitate, l-am anunțat.

— Bine! a răspuns el. În legătură cu tutelajul? Ai declarațiile, nu?

— Încearcă să-l aducă pe tata la interogatoriu. În legătură cu o crimă. Everett, el nu e întreg la minte, am adăugat cu glas tremurător. Nu știu ce spune sau ce le va spune. Zi-mi cum să-i împiedic!

— Derulează nițel înapoi! Ce s-a întâmplat?

I-am povestit fragmente. O fată dispărută în urmă cu zece ani. O altă persoană dispărută, care a scos la iveală acel caz pentru o privire mai atentă. Totul, pe un ton ascuțit și sacadat. Glasul îmi era înecat de lacrimi.

— O să mă ocup eu, a zis Everett.

— Dar ce pot să fac? Cu cine să discut?

— Am zis că o să mă ocup eu. Sună la azil, dă-le numărul meu, spune-le să mă sune dacă cineva, indiferent *cine*, încearcă să stea de vorbă cu tatăl tău! Spune-le că îi vom da în judecată dacă nu mă sună. N-o să avem un caz. Dar tu spune-le totuși!

Am făcut ce mi-a zis. Am sunat-o pe Karen Addelson și i-am lăsat în căsuța vocală un mesaj limpede, lipsit de echivoc, pe care-l repetasem de trei ori în oglindă. Apoi l-am sunat pe Daniel și i-am zis ce-mi spusese Bailey și ce spusese apoi Everett.

Am încercat iar să-l sun pe Tyler. M-am gândit să-i las și lui un mesaj, dar știam că e o idee proastă. Orice rămânea înregistrat putea fi folosit într-o anchetă atunci când aveau să înceapă iar să ne disece pe toți, și oricum deja îl cercetau pe Tyler pentru un motiv. Se mai întâmplase și înainte. Mi-am amintit unul dintre lucrurile care ajunseseră în cutia cazului lui Corinne!

Înregistrarea unui mesaj vocal, Corinne către Jackson. „Îmi pare rău", zisese ea, cu un glas înecat, deloc tipic ei. Detectivul trimis de Stat mi-l dăduse să-l ascult, ca să vadă dacă știam la ce se referea ea în acel mesaj. „Te rog, Jackson! Te rog, întoarce-te! O să fiu la bâlci! Caută-mă acolo! O să fac orice! Doar nu o face. Nu o face! Te rog!"

Jackson jurase că nu se întâlniseră deloc. Dar dacă o făcuse, dacă ultimul lucru de pe înregistrare era stabilirea

unei întâlniri între Corinne și Jackson... Era suficient: un mesaj vocal implorator, și apoi nimeni nu o mai văzuse. Era suficient ca să condamni pe cineva într-un loc ca acesta.

Am închis când a intrat mesageria vocală a lui Tyler, apoi am început să caut. Am căutat scheletele din casă. Trebuia să le găsesc! Trebuia să le găsesc eu prima!

Cu o zi înainte

ZIUA 10

NU MAI PUTEAM DORMI ÎN CASĂ, CĂCI ÎMI FĂCEAM griji că lipsea ceva – *cineva* fusese în casă, pesemne umblând chiar acum pe-afară. Am ieșit pe veranda din spate cândva după miezul nopții ca să iau aer și să-mi limpezesc mintea. M-am așezat pe treptele din spate, dar am lăsat luminile exterioare stinse – mă simțeam prea vulnerabilă altminteri, neavând în cap altceva decât cuvintele tatei: „Pădurea are ochi".

Am rămas privind în noapte – umbrele care se conturau pe fondul întunericului –, lăsându-mă cuprinsă de brațele somnului. Umbrele se mișcau odată cu norii ce alunecau prin fața lunii. Formele întunecate, pe care le surprindeam cu coada ochiului, se strecurau precum niște monștri.

Polițiștii încă n-au găsit nimic – nicio probă solidă. Sau, dacă au găsit, nu spun nimic. Și nu pare a fi stilul lor. Nu cei pe care îi cunosc eu.

Agentul Fraize era polițist acum zece ani, când a dispărut Corinne. Acesta i-a spus soției sale despre Jackson, despre Bailey, despre Tyler și mine. Soția sa era secretara școlii – poate că tipul s-a gândit că ea știa ceva ce l-ar fi

putut ajuta la caz. Poate căuta doar informații, însă nu făcea decât să lase să-i scape: „Bailey și Jackson? Corinne și Tyler? Îți mai aduci aminte de Daniel Farrell? Povestește-mi despre ei! Povestește-mi tot!"

Jimmy Bricks era în ultimul an când a intrat Daniel la liceu. Pe lângă faptul că era primul din neamul Bricks care mergea la facultate, tot el deținea și recordul liceului pentru cele mai multe beri băute cu furtunul odată. Recordul rămăsese nedoborât la momentul absolvirii mele. Eram prea apropiați ca vârstă. Cercurile noastre se suprapuneau. Îl vedeam cu toții la petreceri când se întorcea acasă de la facultate. Dădea glas zvonurilor despre Corinne ca și cum erau fapte extrase dintr-o anchetă a poliției și nu invers.

Abia când au adus-o pe Hannah Pardot de la Biroul Statal de Investigații a început să înainteze cazul. Detectivul Hannah Pardot, care nu zâmbea niciodată, nici măcar atunci când încerca să o facă pe drăguța, cu privirea ei pătrunzătoare și rujul roșu ca sângele, care uneori îi mai păta dinții. Ea mă tulbura cel mai tare, în special pentru că fusese și ea, la un moment dat, o fată de optsprezece ani. Ea părea să știe că mai erau lucruri legate de Corinne pe care nu le putea spune nimeni.

Avea cam treizeci de ani pe atunci, cu părul castaniu și creț, și cu ochii ei cenușii, care nu dezvăluiau absolut nimic. Poate că făcuse copii între timp și se așezase la casa ei. Poate că se pensionase mai devreme. Sau poate că se succedaseră nenumărate cazuri de atunci încoace și pe noi ne uitase de mult – nu că noi am fi păstrat-o în amintirile noastre.

Hannah era meticuloasă și nu lăsa să-i scape nimic către ceilalți, concentrându-se doar la faptele simple,

lipsite de echivoc. Dacă ar fi fost de la început acolo, poate că ar fi descoperit ce se întâmplase cu Corinne.

Poate că ar fi fost și acum aici, ca să afle ce s-a întâmplat cu Annaleise.

Faptele! Era greu să vezi faptele în mod limpede. Faptele erau precum priveliștea de pe veranda noastră – umbre în întuneric și forme pe care le inventezi din însăși teama care îți dă târcoale.

Era ceva acolo, afară. Picioare care zdrobeau frunze, tot mai zgomotoase, apropiindu-se din ce în ce mai mult – cineva care alerga. Adrenalina m-a făcut să sar în picioare, în vreme ce tot sângele îmi năvălea în cap. Pașii se apropiau tot mai iute, dinspre stânga mea. Mi-am ținut răsuflarea, încercând să văd ce era, însă oricine ar fi fost, rămânea ascuns dincolo de liziera copacilor. A trecut de casa mea, frunzele continuând să-i foșnească sub tălpi la intervale regulate, înainte să urmeze o pauză prelungită atunci când a sărit peste pârâul care secase cu mult timp în urmă, pe terenul familiei Carter.

Mi-am căutat telefonul – *înăuntru* – și m-am gândit la durata necesară cuiva să ajungă aici. Pașii s-au estompat cu totul cât timp am dezbătut eu acest subiect în minte.

Du-te!

Mă mișcam rapid prin iarbă, însă tălpile mele goale au protestat când am pătruns în pădure, făcându-mă să pășesc mult mai prudent. Mi-am înăbușit un țipăt când o crenguță ascuțită mi-a zgâriat glezna și m-am sprijinit de un arbore, încercând să disting zgomot de pași. Nimic altceva decât tăcerea acum. Mă auzise? Plecase de tot?

Mi-am ținut răsuflarea, strângând trunchiul arborelui, și am numărat până la douăzeci.

Tot niciun zgomot.

Am păşit cu atenţie, oprindu-mă la fiecare câteva secunde ca să ascult, până ce am ajuns la dealul dintre terenul nostru şi cel al familiei Carter. M-am lăsat pe vine, suind dealul pe palme şi genunchi şi încercând să găsesc o vedere mai bună a locului printre copaci.

Acolo! O lumină! O umbră mişcându-se prin faţa spaţiului dintre draperiile atelierului modificat. M-am mai apropiat nitel, urcând dealul în zigzag. Lumina era slabă – insuficient de puternică pentru a proveni de la o veioză, doar o simplă licărire printre umbre. O lanternă, ecranul unui televizor sau, poate, al unui computer.

M-am furişat mai aproape, însă draperiile au fost trase într-o parte, iar umbra s-a chiorât afară. Felul în care lumina lunii se reflecta în fereastră îi scotea ochii în evidenţă, făcându-i să licărească, aşa că mi i-am închis şi eu, în eventualitatea în care şi cel dinăuntru proceda identic. M-am strecurat în spatele primului copac întâlnit în cale, rămânând cu spatele lipit de trunchiul acestuia, şi am încercat să-mi domolesc respiraţia.

O uşă a fost descuiată, o cheie a fost răsucită în broască – cealaltă persoană era acum afară. Am văzut frunzele mişcându-se, pe cineva umblând cu precauţie. Încet, la început, apropiindu-se tot mai mult. Apoi mai iute, îndepărtându-se, dispărând cu totul.

Am aşteptat preţ de câteva minute, nici nu ştiu cât timp am rămas aşa, înainte de-a mă întoarce spre casă, cu picioarele tremurând şi cu tălpile amorţite de la solul pe care păşeam. Cineva fusese în locuinţa lui Annaleise în toiul nopţii. Cineva care cunoştea foarte bine pădurea.

Cineva care avea o cheie. Cineva care putea alerga prin beznă fără să șovăie vreun pic.

Apa dușului s-a răcit, iar eu nu eram sigură dacă tremuram din pricina temperaturii sau a adrenalinei rămase în corp. Însă apa oferea o senzație plăcută. Căldura zilei începea deja să se simtă, iar eu nici măcar nu începusem să caut pe cineva care să repare aerul condiționat. Tyler zisese că de vină o fi probabil un condensator defect, însă Daniel voia o a doua opinie. O opinie din partea cuiva *priceput*, așa se exprimase de fapt.

M-am îmbrăcat, am pus de un ibric de cafea, m-am lăsat să cad într-un scaun de bucătărie și mi-am odihnit capul pe brațe în timp ce fierbea apa. Am încercat să-mi limpezesc mintea, să o golesc de tot, să alunec într-o uitare lipsită de griji. Însă trebuia să dau de Tyler înainte să plece. Trebuia să-l privesc în ochi când îl întrebam. Trebuia să știu.

Încă un minut. Doar o clipă, apoi aveam să plec.

Cafeaua era călduță când am izbutit să mă urnesc de la masă. *Căcat!* Am dat iute pe gât o ceașcă, în loc să iau micul-dejun, și am sărit în mașină, conducând direct la Kelly's Pub.

Camioneta lui Tyler nu mai era acolo, însă vedeam luminile slabe din cafenea prin geamurile murdare. Motocicleta lui Jackson era în parcarea din spate, ca de obicei. Deși era miercuri dimineață, deja la bar se aflau câțiva inși. Whisky în pahare. Bere în sticle. Și un bol cu diverse soiuri de alune pe tejgheaua dintre ei.

Clopoțelul a sunat când am intrat pe ușă. Jackson m-a privit drept în ochi din spatele barului.

— Te pot ajuta cu ceva?

Când am venit mai aproape, am văzut că încerca să-și înfrâneze un rânjet răutăcios.

— Dumnezeule, tu muncești tot timpul aici? l-am întrebat.

— E jobul meu, a răspuns el, cu palmele aspre desfăcute și proptite în tejghea, aplecat în așa fel încât mușchii îi întindeau materialul tricoului, iar tatuajele de pe antebrațe îi tresăltau, pline de viață.

Unghiile îi erau roase din carne, și nu-mi dădeam seama dacă buricele degetelor îi erau pătate de alcool sau de nicotină.

— Apropo, l-ai ratat cu câteva ore!

A zis-o fără să mă privească în ochi.

Eu și Jackson ne purtaserăm întotdeauna precaut unul cu celălalt. Chiar și atunci când cuvintele lui purtau greutatea unei amenințări, erau parcă îngropate sub altceva. Știam prea multe despre el, iar el despre mine. Prea multe am aflat unul despre celălalt, dar și despre Corinne în timpul anchetei. Abia după dispariția ei mi-am dat seama cât de puține lucruri împărtășise prietena mea cea mai bună cu mine. Când n-am mai putut găsi răspunsurile la întrebările precise ale lui Hannah Pardot. „Ce părere avea ea despre părinții ei? Ce spunea despre Jackson? Știai că avea de gând să se întâlnească cu el? Ce-i cerea ea lui în acest mesaj?" Nu-i puteam oferi decât răspunsuri ipotetice. Pe acelea le știam. „Ar fi plecat ea cu cineva pe care doar ce-l cunoscuse? Ar fi plecat de-aici? Ți-ar fi cucerit prietenul și să pretindă că e pentru propriul tău bine?"

Însă „Care era starea ei de spirit?" Chestiile cu adevărat grele – răspunsurile tangibile, răspunsurile cu adevărat importante –, acelea erau evazive. O cunoșteam doar pe acea Corinne care exista în variantele ipotetice, teoretice: „Ar fi vrut, ar fi putut, ar fi fost capabilă?"

Abia când Hannah Pardot a scos-o la iveală pe adevărata Corinne, am aflat și eu ce era cu ea. Corinne Prescott: mai reală în presupusa moarte decât atunci când era în viață.

Jackson a scăpat cu lucrurile pe care le ținea ascunse: „N-am văzut-o; ea nu m-a găsit acolo; nu știu la ce făcea referire mesajul."

Însă doar pentru că eu nu l-am luat niciodată la întrebări.

La acea vreme, lumea voia să-l creadă. „Jackson Porter, care o iubea pe Corinne, care n-ar fi putut niciodată."

Era ceva cu el pe când eram adolescenți. Ceva legat de înfățișarea lui care-i făcea pe oameni să-l creadă. Nu părea chiar sincer, să fim bine înțeleși, însă trăsăturile lui te făceau să ai încredere în el.

Oamenii îi vedeau ochii căprui, care erau mari și încadrați de gene prea lungi pentru un băiat, ceea ce-l făcea să pară mereu că ascultă chiar și atunci când nu o făcea. Iar părul lui, care nu avea chiar aceeași culoare ca ochii, lucru ce părea perfect logic, făcându-te să ai încredere în el. Dar mai era ceva în plus – totul era simetric la el. Ceea ce-l făcea incapabil să trădeze încrederea cuiva. Când a dispărut Corinne și-au început întrebările, am căpătat brusc senzația că Jackson putea – și fusese capabil dintotdeauna – să scape cu orice.

Și știam că minte.

Nu voiam să mă aflu în aceeași încăpere cu el. Sau să vorbesc despre el. Și de asta și profitase Hannah Pardot. Nu de cuvintele mele, ci de distanța pe care încercam să o pun între mine și Jackson. De această reticență a mea de-a comenta orice cuvânt rostit de Jackson. Când m-a întrebat, nici n-am confirmat, nici n-am infirmat. Am apelat la „Nu știu," adică exact singura replică pe care mi-o lăsase la dispoziție Corinne.

În final, nici n-a mai contat. Bailey a cedat la prima tentativă, imediat ce-a aflat de testul de sarcină descoperit în baia lui Corinne. A umplut cutia cu toate trădările și temerile noastre. I-a spus lui Hannah Pardot tot ce voia să audă: „Nic? Crede că e prea bună pentru acest oraș. Dar nu e absolut nimic fără noi. Absolut nimic". Și „Nu, noi nu știam nimic de sarcina lui Corinne, însă trebuie să fi fost cu Jackson, și la asta probabil că se referea ea în mesajul vocal, iar Jackson nu-l voia, evident". Bailey a urmărit firimiturile presărate de Hannah pentru ea, servindu-i în schimb exact povestea care i se cerea: Corinne era impulsivă și nesăbuită – ba chiar dăduse foc hambarului familiei Randall –, iar eu încă mai eram șucărită că ea se dăduse la Tyler la petrecere. Iar Daniel era prea aspru cu mine – cu sublinierea cuvântului „aspru". „Jackson n-avea de gând să o mai ierte și de data asta", a spus Bailey. „Mi-a zis el."

El era! El trebuia să fie. Nu o mai voia nici pe ea, nici copilul.

Bailey a inventat povestea și, din moment ce era una dintre cele mai bune prietene ale lui Corinne, a transformat-o în ceva adevărat – toată lumea adăugând mai apoi straturi peste straturi deasupra ei: „Am auzit-o vomitând în baie; nu mai purta deloc tricouri din acelea scurte,

pentru că evident că îl ascundea; îi era rușine. Jackson i-a dat papucii. Săraca fată! Săraca fată, păcat de ea! Ea și-a făcut-o totuși cu mâna ei, vă dați seama!"

Nici nu mai știu ce-am gândit când am aflat. De ce am îmbrâncit-o pe Bailey, de ce-am țipat, de ce am acuzat-o când l-a distrus pe Jackson. De ce îmi păsa.

Pentru că ea chiar l-a distrus. Asta-i povestea pe care lumea a ajuns să o creadă, chiar dacă n-a reușit nimeni să o dovedească. Și acesta-i motivul pentru care el lucrează acum în acest bar, de unul singur. Și pentru care nicio altă fată nu i-a mai rămas prin preajmă. Acum, aceiași ochi și aceleași gene imposibil de lungi îl făceau să pară că ascultă prea atent, că trage, practic, cu urechea, punând ceva la cale. Înfățișarea sa era prea plină de coincidențe. Simetria lui era doar o mască. Iar el, monstrul din spatele ei.

Acest bar era cel mai sigur loc în care să-l ții.

— De ce nu pleci de-aici, Jackson?

Nu mi-a răspuns. Tatuajele i s-au tresăltat când a început să șteargă tejgheaua dintre noi. Însă credeam că știu. Aici îi aștepți pe oameni. Să se întoarcă. Pentru ca lucrurile să capete sens.

— Tu de ce te tot întorci aici? a întrebat el.

— Ca să ajut cu tata.

— Deci te întorci doar pentru el?

A rânjit iar, evitându-mi privirea.

M-am lăsat să cad pe un taburet.

— De când a devenit acceptabil din punct de vedere social să bei la micul-dejun? am întrebat eu.

Jackson și-a lipit buzele strâns una de alta, fixându-mă o secundă în plus cu privirea.

— E trecut de prânz.

Am aruncat o privire la ceasul din spatele barului, holbându-mă la secundarul care se oprea scurt după fiecare mișcare. Pesemne că ațipisem o oră sau două la masa din bucătărie. Profitând în timpul zilei de somnul de care nu avusesem parte în timpul nopții.

— Ce dorești, Nic?

Am răpăit cu degetele pe tejghea așa cum ar fi făcut-o tata, după care m-am oprit. Mi-am desfăcut degetele, lipindu-le de lemn. Le-am impus să nu mai tremure din pricina cofeinei.

— Știi unde lucrează Tyler?

— În același loc în care a lucrat tot timpul.

— Știi la ce mă refer.

Tyler nu avea un birou. El și tatăl său lucrau de acasă, unde lui Tyler i-a plăcut să rămână mult după o vârstă pe care nu o mai consideram de mult acceptabilă, spunând că vrea să pună bani deoparte.

„Dar atunci va trebui să-i cheltuiești pe un motel ori de câte ori vrei vrea să aduci o fată în cameră la tine", îl tachinam eu, stând prea aproape de el.

Iar el rânjea și spunea: „Le duc acasă la ele".

Și apoi mă ducea acasă la mine, ca să-și întărească spusele.

Însă acum locuia aici. Într-un apartament situat deasupra barului. Iar eu nu eram sigură dacă azi lucra din casa părinților săi sau era plecat pe teren.

Jackson a aruncat cârpa pe tejghea și mi-a făcut semn să-l urmez afară din bar, departe de urechi curioase. Am rămas în holul dintre ușa de la intrare și scări, iar el s-a aplecat în jos, spre mine.

— Stai departe de el zilele astea! Ai încredere în mine!

— Ce tot zici acolo?

Îi simțeam pe cei din bar ciulind urechile la noi, încercând să ne-audă – simțeam toate zvonurile care puteau lua naștere după această întâlnire a noastră: „Jackson și Nic, șoptindu-și unul altuia despre caz. Jackson și Nic, prea aproape unul de celălalt."

— Annaleise Carter, a zis el. Toți îl strâng cu ușa pe Tyler în cazul ăsta. Și faptul că ești și tu aici? Nu dă deloc bine pentru el.

— De unde știi asta?

— N-are importanță! Nu mai turna și tu gaz peste zvonuri, Nic!

— Ce zvonuri?

Mi-a retezat-o cu o singură privire, așa că am renunțat la vreun răspuns la comentariul meu.

— Sunt logodită. Nu vreau decât să stau de vorbă cu el.

— Trebuie să stai departe de el. Annaleise era...

A ezitat, căzând pe gânduri. Annaleise rămăsese tot o fată de treisprezece ani pentru mine. Eu plecasem și ratasem ce devenise ea.

— Annaleise era ce?

— Era obsedată. Și-a dres glasul, apoi a continuat: De Corinne. Petrecea o groază de timp pe-aici. Se purta mult prea prietenos. Tot punea întrebări.

— Despre ce s-a întâmplat?

— Nu chiar. Nu e ca și cum era obsedată de ce s-a întâmplat, ca să fiu mai precis. Doar... de ea. Jackson a privit peste umărul meu, spre bar, cu gura foarte aproape de urechea mea: Spunea lucruri pe care jur că mi le zicea mie Corinne, folosind exact același ton. Era înfricoșător, Nic! De-a dreptul înfricoșător. O putea imita al naibii de bine, o chestie cu adevărat bolnavă.

A strâns din fălci, toți mușchii din corp încordându-i-se.

— Eu niciodată... Băga groaza în mine mai rău decât orice altceva. Dar polițiștii tot au stat de vorbă cu mine. Au fost aici chiar în dimineața asta. Pun pariu că acum sunt la Tyler, că *tot* voiau să afle pe unde lucrează. Pun prinsoare că vor sta de vorbă și cu fratele tău, cât de curând.

— Cu Daniel? De ce naiba ar vrea să stea de vorbă cu el?

Jackson și-a lipit iar buzele una de alta și a rămas fixându-mă cu privirea, fără să clipească.

— Doar nu vorbești serios! am zis eu. Daniel n-ar face așa ceva!

A ridicat din umeri.

— Am auzit că și pe el îl suna foarte des. Trecea pe aici, întrebând de el, așa cum întrebi tu acum de Tyler. Am auzit că soția lui a petrecut câteva zile acasă la sora ei acum câteva luni – nu știu dacă are vreo legătură sau nu. Zvonuri. Doar știi cum funcționează!

Zvonuri. Întotdeauna pleacă de la ceva. Daniel nu îmi spusese că Laura plecase. Pe de altă parte, de ce mi-ar fi zis?

— Jackson, doar spune-mi unde lucrează!

— Chiar nu știu, a zis el, privirea alunecându-i de la mine.

Minciună! Din nou!

M-a lăsat singură la intrarea în bar. Iar undeva, pe drum, în timp ce căpătam senzația că pierd controlul a tot ceea ce reușisem să țin laolaltă – familia mea –, iar panica mea căpăta noi și noi puteri, mi-am pierdut orice urmă de mândrie. L-am urmat înăuntru. Am ridicat glasul în liniștea barului.

— Știe cineva unde pot da de Tyler Ellison?

Bărbatul cu paharul de whisky a tușit în pumn. M-am apropiat până când aproape că m-am lipit de el.

— Știi sau nu? l-am întrebat, apropiindu-mă atât de mult, încât tăria din răsuflarea lui mi-a înțepat ochii.

A ridicat paharul între noi ca pe un scut, apoi a zâmbit în timp ce și-l ducea la buze.

— Neah, eram doar curios să aflu cum anume a convins o fată să dea buzna într-un bar ca să-l caute.

A râs singur la gluma lui.

Bărbatul cu berea l-a ignorat. S-a încruntat și și-a înclinat sticla spre mine.

— Fiica lui Patrick Farrell, corect?

Celălalt bărbat a rămas tăcut, iar eu am încuviințat din cap.

— Ellison Construction a primit un proiect la calea ferată. O gară nouă. Finanțată de consiliul orașului.

A luat o gură mare de bere, apoi a trântit sticla pe tejghea.

— Pentru afurisiții de turiști!

Celălalt bărbat a bombănit ceva legat de bani, fonduri, străzi și școli.

— Bănuiesc că ai să-l găsești acolo. Cum se mai simte tatăl tău?

— Nu prea bine, am răspuns. De fapt, destul de rău. Starea lui se agravează.

— Vinzi casa? Așa am auzit?

— Nu știu, i-am răspuns.

Totul devenise parcă iarăși fluid. Tata nu semnase hârtiile. Însă casa devenise doar vârful aisbergului acum.

M-am întors ca să plec, însă Jackson m-a prins de mână.

— Fii isteață! m-a sfătuit el.

Și, precum un ecou, l-am auzit pe Tyler șoptindu-i lui Jackson jos, la râu. „Fii isteț", îi zisese el, apoi eu călcasem

pe o rămurică, iar ei se răsuciseră amândoi, prefăcându-se că discutau despre altceva.

„Jackson le-a zis polițiștilor că el n-a văzut-o deloc la bâlci, Nic", îmi zisese Tyler mai târziu. „Pretinde că n-a văzut-o deloc în noaptea aceea."

Dar era o minciună.

Îi *văzusem* pe Jackson și pe Corinne. *După* bâlci. Dar dacă spuneam că... Trebuie să înțelegeți cum stăteau lucrurile. Poveștile pe care oamenii le puteau țese pornind de la puținele lucruri pe care le știau deja, de la adevărurile pe care le scoteau din acea cutie.

Aveau nevoie de cineva pe care să dea vina. De cineva pe care să-l transforme în personaj negativ și pe care să-l vâre într-o celulă, pentru a se putea simți iarăși în siguranță. De cineva care să joace rolul, care să fie monstrul.

Or eu nu le puteam oferi așa ceva. Ar fi fost suficient ca să închidă pentru totdeauna cutia. L-aș fi putut condamna definitiv.

Jackson nu era doar un fraier pe care Corinne să-l poată păcăli la nesfârșit. Nu era vreun puști furios care să se simtă trădat, așa cum ar fi vrut să te facă să crezi anchetatorii. N-avea nicio legătură cu vreun copil, cu vreo ceartă. Când Corinne îl scotea din sărite, când îl respingea și când îl făcea să-i răspundă cu aceeași monedă, suficient pentru a o părăsi, lui îi plăcea.

Știam asta, căci o făceam cu toții.

Îi plăcea pentru ceea ce urma – telefonul prin care-l implora să se întoarcă la ea. Mesajul acela pe telefon pe care îl foloseau ca să ne joace pe degete: „Te rog! Te rog, întoarce-te!" Felul în care ea îl iubea, categoric, atunci când el o făcea. Nimeni nu te putea iubi vreodată atât de aprig,

de intens, de total. Iar părțile din tine pe care voiai să le păstrezi ascunse – ei îi plăceau cel mai mult.

„Nic", zisese ea când a murit mama, trăgându-mă la pieptul ei și plângând și ea. „Te iubesc! Aș face schimb cu tine, dacă aș putea. Știi asta, nu?"

Rămăsesem lipită de ea, fără să zic nimic. Corinne avea obiceiul să vorbească așa, ca și cum oamenii erau obiecte cu care să faci schimb, piese pe o tablă de șah pe care să le mutăm de colo-colo, pe care să le putem controla.

„Vrei să urmărim cum arde ceva?" mă întrebasem ea apoi.

În noaptea aceea, merseserăm la hambarul abandonat al familiei Randall. Luase cu ea o canistră de benzină pe care o golise acolo, trasând conturul.

Mă lăsase pe mine să aprind chibritul, după care mă ținuse de mână, în timp ce-l urmăream cum se face scrum. Stătuserăm prea aproape, atât de aproape, încât simțeam cum se aprinde fiecare bucată de lemn în parte, cum ia foc, cum se transformă în nimic.

Îl sunasem apoi pe Tyler ca să vină să mă ia, iar el ne zisese să spunem că fuseserăm împreună toată noaptea.

„Plecați!" ne îndemnase chiar înainte să sune la 911.

Luase asupra ei toată vina pentru incendierea hambarului.

„Le-am spus că exersam cum să aprind un foc. Precum cercetașele. În caz de urgență. L-am scăpat de sub control."

Cu un surâs enorm pe chip. Toată chestia fusese doar o mică favoare. Șase luni în serviciul comunității și mânia tatălui ei, un mic dar ca să mă ajute să îndur mai ușor moartea mamei mele.

Cum să *nu* o iubesc pe Corinne Prescott în acele momente? Cum să nu o iubească toți? Îmi place să cred că

pentru asemenea lucruri, și nu pentru că eram atrasă de partea rea din ea sau pentru felul în care putea distruge lucruri fără să tresară – o pasăre moartă, un hambar abandonat. Îmi place să cred că făcea toate acele lucruri pentru că și ea mă iubea, la rândul ei.

Acum pot vedea toate acele lucruri ceva mai limpede, ajutându-mă și de filtrul timpului. Cum, dacă înclini nițel cadrul și schimbi perspectiva, poate că ea nu a luat toată vina asupra ei doar pentru mine. Că poate a fost doar o za în plus în lanțul de „Îți rămân datoare", un șantaj emoțional care într-o bună zi avea să fie invocat și de care avea să profite din plin.

Corinne, cred eu, considera că până și cu însăși viața se putea negocia cumva. Că în toate exista un soi de dreptate ascunsă. Că anii petrecuți pe pământ reprezentau, de fapt, doar un joc. Un risc pentru obținerea unei recompense, un test pentru răspuns, un război cu prieteni și dușmani și un scor la final. Acum știu că tot ce făceam sau ziceam, și tot ce nu făceam și nu ziceam, era păstrat într-un registru în mintea ei – și întotdeauna într-un colțișor, ascuns bine de tot, al minților noastre.

L-am sunat pe Daniel din mașină în timp ce porneam să-l caut pe Tyler, iar el a răspuns la primul apel.

— Alo? a zis, tastând ceva în fundal.

— Spune-mi că nu te prosteai cu Annaleise Carter!

Tastatul a încetat brusc.

— Iisuse Hristoase, Nic!

— La naiba, Daniel, glumești? Unde dracu' ți-a fost mintea? Ce naiba făceai? Și *Laura*...

— Știu că nu-mi ții predici legate de fidelitate, Nic. Dar nu! a zis el. Nu!

Mai apăsat. Dar tot nu-l credeam. Asta spui atunci când ești luat la întrebări. De asta te agăți când nu mai ai de ce, deși toate probele indică spre tine. Asta spui și te rogi ca altcineva să îți susțină spusele.

Am făcut-o și eu o dată pentru el.

Cu zece ani în urmă, când am auzit-o pe Hannah Pardot întrebându-l pe fratele meu în living:

— Tu și Corinne erați implicați în vreun soi de relație?

Îmi lipisem urechea de grilajul din podeaua băii și îl auzisem jurând:

— Niciodată! Niciodată!

Când îmi venise și mie rândul, îi repetasem cuvintele. „Niciodată", zisesem. „Niciodată."

— Nic? Mă asculți?

Glasul lui Daniel s-a încordat la telefon.

— Jackson a zis...

— Jackson habar n-are ce dracu' vorbește! Am o groază de treburi cu care am rămas în urmă. Așadar, mai ai nevoie și de altceva sau m-ai sunat doar pentru interogatoriu?

— Bine! Bine!

Am închis, simțind cum mă ia cu rău de la stomac. Încă o dată, am văzut o fată dispărută în centrul pânzei. Cuvintele lui Jackson se răsuceau, preschimbându-se într-un avertisment. Annaleise își făcuse loc, insidios, în viețile tuturor celor care aveau legătură cu Corinne Prescott. Ca și cum ar fi căutat ceva.

La semafor am observat cu coada ochiului un afiș cu o persoană dispărută cu ochii mari și întrebători. M-a străbătut un fior, iar mâinile au început iar să-mi tremure.

Și eu căutam ceva.

Mă întrebam dacă ea găsise deja ce căuta.

Tyler nu era la gară. Era la vreo sută de metri dincolo de ea, unde extindeau peronul, cu un cofraj enorm și o șapă de ciment deja la locul lor. De partea cealaltă a străzii, înconjurat de oameni îmbrăcați exact la fel – jeanși tociți, bocanci de lucru de culoarea pielii și tricouri, aceeași uniformă pe care o adoptase și el cu unsprezece ani în urmă –, îl distingeam perfect. În timp ce restul echipei purta căști de protecție din plastic galbene, el purta o șapcă de baseball cu logoul ECC scris cu litere groase deasupra cozorocului.

Un tip slăbănog s-a uitat peste umărul lui Tyler, apoi i-a făcut semn cu bărbia.

— Cred că ai companie.

Tyler s-a întors încet. Chipul i-a rămas impasibil când m-a recunoscut, o atitudine deloc tipică pentru Tyler. În mod normal, când apăream, el se întorcea și-mi zâmbea. „Salut, Nic!", ca și cum fusesem plecată doar o zi. Nu șase luni, un an, mai mult.

Însă acum expresia nu i s-a modificat.

— Salut! a zis.

O scurtă răsucire a degetului mare de la mână, singurul indiciu că nu eram altceva decât un străin. Ochii i-au alunecat iute într-o parte, acolo unde se afla slăbănogul care ne urmărea.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Trebuie să stau de vorbă cu tine. E urgent!

M-am dojenit în gând pentru asta. „Urgent", așa cum se exprima Everett într-o ședință de afaceri.

— Sigur!

A gesticulat către o rulotă mică, făcându-mă să mă îngrijorez că urma să vorbim în fața tatălui său, dar, când am intrat, mi-am dat seama că biroul era al lui. Un singur pupitru, cu cheile camionetei sale aruncate peste niște hârtii. Câteva scaune cu spătarul drept, împrăștiate prin toată încăperea. Planuri și avize prinse cu bolduri de panouri din plută. Când lucra pentru tatăl său, în timpul școlii și după aceea, am crezut mereu că e doar temporar. Că își dorea să facă ceva mai mult, la fel ca mine. Dar el n-a mers la facultate după ce-a absolvit, așa că ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu doar să presupun că muncea pentru tatăl său numai pentru că mă aștepta pe mine.

Zece ani mai târziu, iar el conduce firma. Zece ani mai târziu, cu două diplome mai puțin decât mine, și era de două ori mai împlinit.

M-a urmat înăuntru și a închis ușa, apoi a rămas rezemat de ea.

— Scuze, nu te așteptam! A aruncat o privire pe geam, adăugând: Chiar nu e cel mai potrivit moment!

— Îmi pare rău! Dar s-a întâmplat ceva...

Am încercat să-i citesc chipul, însă cozorocul îi era mult tras în jos, așa că nu i-am putut vedea ochii. Doar gura, o linie subțire.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, cu spatele rămas în continuare lipit de ușă.

Distanța dintre noi părea tangibilă, forțată și stânjenitoare.

— Noaptea trecută. După miezul nopții. Cineva a fost acasă la Annaleise.

Un mușchi al maxilarului i-a tresărit brusc. Voiam să-i smulg șapca aia de pe cap. Aveam nevoie să-i văd ochii.

— Iar tu știi asta deoarece...

— Deoarece l-am văzut.

— Nic, trebuie să stai dracului departe de pădurea aia! Trebuie să renunți la asta!

— Tyler...

— Ce e?

— Trebuie să te întreb.

O pauză, dorindu-mi să nu mă forțeze să-l întreb.

Și-a potrivit șapca mai bine, apoi s-a întors la uitatul pe geam.

— Ce vrei, mai exact, să mă întrebi?

În câte feluri i-aș fi putut spune asta? M-am apropiat de el, însă chipul îi rămânea ascuns în umbră.

— Tu ai fost?

Și-a întors privirea către mine, ca și cum toată această discuție l-ar fi prins pe picior greșit.

— *Ce* să fiu eu? La ce dracu' te referi?

Mi-am coborât glasul, chiar dacă eram singuri:

— Tu ai fost acasă la ea azi-noapte? După miezul nopții? l-am întrebat.

Tyler și-a întors capul și m-a privit în ochi – „Ce zici acolo, Nic?" –, până a trebuit să-mi feresc privirea.

— Ai o cheie? l-am întrebat.

— Tu chiar faci naibii mișto de mine acum?

— Nu mi-ai spus niciodată, am zis eu. Nu mi-ai zis niciodată dacă era treabă serioasă sau doar i-o trăgeai.

Și-a scos șapca, și-a trecut o mână prin păr, apoi și-a pus șapca la loc. A mestecat în gol o vreme, apoi a adăugat:

— Doar i-o trăgeam, Nic. Mulțumită?

— Nu, nu sunt mulțumită!

Glasul mi-a tremurat, așa că am tras adânc aer în piept ca să mă adun.

— Cineva a fost acolo.

— Poliția, probabil. Din moment ce doar au trecut pe-aici.

Futu-i! Afurisitul de Jackson, care avea în pizda mă-sii dreptate!

— Ce voiau? Ce le-ai zis?

A privit iar pe geam.

— Vor s-o găsească pe Annaleise. Și să găsească goluri în alibiul meu. Vor să mă prindă cu minciuna.

Am căzut pe gânduri.

— Care-i alibiul tău, Tyler?

S-a strâmbat.

— Asta-i problema. N-am niciun blestemat de alibi. Alibiul meu e că, pur și simplu, n-am fost acolo. Bine, cu excepția faptului că fusesem cu câteva ore mai devreme. Așa că alibiul meu e că nu am fost acolo când a dispărut ea. Că n-am avut nicio ceartă care să capete o turnură urâtă.

— Asta cred ei?

A ridicat din umeri.

— Asta-i povestea pe care par să și-o dorească. Că am sunat-o. Că ne-am certat. Dintr-un motiv pe care încă nu l-au elucidat, am căzut amândoi de acord să ne întâlnim în pădure. Ea m-a acuzat că umblu cu tine. Eu... am făcut ceva.

Și-a întins mâinile în față, îndoindu-și degetele ca și cum le-ar fi strâns în jurul gâtului ei delicat.

— De ei depinde să dovedească asta, am zis eu.

— Oare? Chiar așa să fie? Dacă toată lumea o crede deja, iar tu apari la mine la muncă în toiul zilei?

— Îmi pare rău! am șoptit, simțind cum mă înroșesc la față. Îmi pare rău că am venit! Voiam doar să aflu.

A încuviințat din cap.

— Nu, îți cer scuze! Sunt șucărit. Sunt șucărit pe ei. Nu pe tine. Probabil că poliția a fost acasă la ea, Nic.

— Nu, nu poliția. Nu era nicio mașină. Era cineva care a venit pe jos.

Cineva care nu voia să fie văzut. Cineva care avea o cheie. Cineva care știa codrul cu ochii închiși.

— Cineva din familia ei, atunci.

— Prin pădure, Tyler. Cineva a venit prin pădure.

S-a uitat iar fix la mine, apoi a pornit spre ușă, și-a îndreptat iar cozorocul șepcii ca să stea exact la mijloc și a încuviințat o dată din cap.

— N-am fost eu. S-a mai uitat o dată de sus până jos la mine și a adăugat: Du-te acasă! Pleacă de-aici, înainte să vină să-ți bată și ție la ușă!

L-am urmat afară din rulotă în lumina oferită de soare, șantierul părându-mi-se prea luminos, ca un soi de fotografie supraexpusă.

Mesele încep să se amestece una cu alta, împreună cu orele, pierzându-și consistența, exact așa cum au fost și zilele de dinainte. Somnul venea greu, iar eu încercam să-i suplinesc lipsa cu ajutorul prea multor cafele pe timpul zilei. Era trecut de nouă seara când mi-am amintit că trebuie să mănânc. Erau prea multe posibilități. Toate acele nume și evenimente legate unul de altul în acea cutie ipotetică, plutind de colo-colo, desfăcându-se în mintea mea. Și multe altele – poveștile care n-au încăput niciodată în cutie. Întrebările pe care nu ni le-am pus niciodată unul altuia și care acum începeau să iasă la iveală.

Ca să rezolvi o taină, ca să rezolvi o taină *aici*, nu poți veni din afară.

Aici existau oameni care știau mai multe decât spuneau, dar care alegeau să păstreze tăcerea, precum faptul că Jackson se întâlnise cu Corinne. Precum faptul că îi văzusem împreună. Sigur mai existau taine printre noi. Trebuia să înțeleg tăcerea. Odată cu Corinne vine Annaleise. Odată cu Annaleise vine Corinne.

Aplică filtrul următoarei imagini, urmărește-o cum capătă claritate!

Pe fereastră, afară, se vedea o lumină, în pădure. Cineva era iar acasă la ea. Nu m-am sinchisit să-mi iau telefonul, ci doar lanterna care se afla în sertarul de lângă cuptorul cu microunde de când mă știam.

Îl pierdeam deja, și nu puteam îngădui asta. Trebuia să aflu.

Noul polițist trimis de Stat, care stătea la motelul din oraș? Altcineva? Annaleise?

Găsește-i! Află răspunsurile!

M-am furișat prin curte așa cum o făceam când eram mică, fără niciun zgomot și rămânând în umbre până am ajuns la liziera copacilor. Am văzut lanterna săltând în sus și-n jos periodic în depărtare, apoi am rupt-o la fugă până am ajuns prea aproape. Mi-am lăsat lanterna stinsă. Luna era suficientă pentru a nu păși greșit, sau poate că era doar memoria mea.

Însă lumina nu se mai îndrepta către locuința lui Annaleise sau a mea. Se îndepărta. Se retrăgea. Umbla prin pădure cu pași siguri, cu un scop precis, prin pădure. Către un ascunziș, pesemne. Sau o mașină, de partea cealaltă.

Ne mișcam de mai bine de jumătate de oră, iar un fior de panică își făcea deja loc în pieptul meu. Eram în

dezavantaj, eram singură, eram neînarmată, neprotejată – fără telefon, hartă sau GPS. Singurele opțiuni erau să urmăresc lanterna sau să mă opresc fără să am habar unde mă aflu.

Și totuși...

Aveam senzația că știu încotro ne îndreptam. Nu datorită direcției, ci a intervalului de timp. Mai străbătusem acest drum pe timp de noapte.

Însă abia când am ajuns în poiană am fost sigură. Un spațiu deschis enorm, departe de șosea. O cărare îngustă, încadrată de funie, ducând către grote. Am rămas în pădure, urmărind lanterna. În cele din urmă, altă lanternă s-a ivit pe cărare, făcându-mă să-mi doresc în gând să se apropie până ce avea să o lumineze pe persoana pe care o urmărisem până acolo.

Preț de o clipă, m-am așteptat să văd brațe subțiri, păr blond și ochi mari; piele palidă și haine murdare. Poate că nu era nimic altceva decât speranță, dar așa stăteau lucrurile: mă așteptam s-o văd pe Annaleise.

Însă era un băiat. Un adolescent. *Fratele ei.* Iar persoana aflată alături de el era o fată cu păr negru, ce-și ținea o mână la ochi pentru a și-i feri de lumină.

— Doamne, mă orbești, boule!

— Unde-i David?

— Aduce băuturile. Carly e în mașină. Nu-i place aici când suntem doar noi. Spune că nu e sigur. Fata a ezitat scurt, apoi a adăugat: Vreo veste despre sora ta?

— Neah, a răspuns el, coborând lumina lanternei.

— Îmi pare rău, Bryce! a zis fata.

Bryce. Așa! Nu părea deosebit de zdruncinat de faptul că sora lui era dată dispărută. Și nici nu semănau – nu

așa cum semănasem eu cu Daniel. Bryce era bondoc, moștenind maxilarul pătrățos al tatălui său și umerii lui lați.

— Poate că o să apară până la urmă, a zis el.

Nouă zile, și asta era tot ce putea spune băiatul ăsta! Mie, una, mi s-ar fi părut suspect dacă nu i-aș fi cunoscut genul – parte a unei generații de copii care se-așteaptă să primească totul de-a gata: cei care dispar, ei bine, se întorc ei. Misterul, dezlegat pentru ei. Cu zece ani în urmă, noi am întors pe dos această pădure. I-am urmărit pe polițiști în locuri în care deja căutaseră și-am căutat noi înșine în locuri în care ei nu căutaseră. Dar nu și acești copii. Din câte se părea, ei pur și simplu puteau ignora totul, oferi condoleanțe și aștepta să le vină berea.

Poate la mijloc era faptul că Annaleise nu era de-a lor. Un pic prea mare pentru ei, deja plecată, la facultate, apoi se întorsese. Ea nu le aparținea nici lor, nici nouă. Era pierdută în gaura în care nimeni n-o mai căuta.

Am auzit un motor și m-am făcut mică, departe de lanterne și de faruri.

— Iată-l! a zis fata. Haide, pădurea asta mă bagă în sperieți! Fratele meu îmi spunea că e un monstru în ea.

Bryce a dat din cap și a urmat-o.

Dacă te lași atras de-o legendă, dacă o lași să devină mai mult decât o poveste, atunci nu mai reprezintă deloc o exagerare să-ți închipui că fata aceea, Corinne, a dispărut fără urmă. Se întâmplă tot timpul din astea, în toată țara, mai ales în păduri, în toiul nopții. Iar dacă același lucru i se întâmplase și lui Corinne, atunci i s-ar fi putut întâmpla și lui Annaleise.

Nici măcar să-ți imaginezi un monstru nu mai e o exagerare. Unul care te urmărește, așteaptă și te determină

să faci lucruri. Să inspiri mirosul de fum scos de focul făcut de niște adolescenți. Să-i urmărești cum se prăbușesc unii în brațele celorlalți, într-o încâlceală de membre. Să simți cum țărâna rece ți se depune sub unghii în timp ce acesta așteaptă, ascultându-le teoriile, poveștile și căcaturile. Așteptând până ce adorm cu toții, ca tu să te poți strecura în grote și să vezi ce secrete – dacă există așa ceva – au de oferit.

Nu e chiar așa de greu. Nu departe de unde stăteau ei, ceva făcea exact același lucru, iar ei habar n-aveau.

În clipa aceea, eu eram monstrul.

Cu o zi înainte

ZIUA 9

STĂTEAM CU SPATELE LIPIT DE PERETELE DORMITORULUI, cu urechea ciulită la fereastra deschisă, ca un copil ce trage cu urechea la discuția de-afară. Daniel încerca să-i gonească pe polițiști, să-i împiedice să ne târască într-o nouă anchetă.

„Stai departe de asta", îmi zisese, și avea dreptate.

Deja îi dădusem o declarație agentului Fraize, deși era o chestie absolut inutilă. „Ai văzut ceva în pădure? Ai auzit ceva în noaptea aceea? Indiferent ce?"

„Nu, domnule, nu, domnule, nu, domnule."

N-aveam niciun fel de relație cu Annaleise. Nu exista nimic pe nicio hârtie care să ne lege una de alta, cu excepția acelei ipotetice cutii din secția de poliție din urmă cu zece ani, iar aia era doar coroborarea unui alibi. Și totuși, iată că acum aveam un nou polițist în fața casei, cerând să discute cu mine.

Tonul îi era grav, dar precaut. Atent.

— Aș vrea doar să-i pun câteva întrebări scurte despre relația ei cu Tyler Ellison...

Și iată-l. *Tyler!* Tyler are o legătură cu mine, iar eu am o legătură cu Daniel. Brusc, tot nodul acesta încurcat pe

care l-am format împreună este scos la iveală, împuns și desfăcut până ce vom dezvălui ceva neintenționat. Ceva ce va fi folosit ca să ne separe. Hannah Pardot era expertă în astfel de chestii. Tipul acesta însă nu prea. Dăduse tocmai peste Daniel, iar Daniel îl depășea la toate capitolele. În orice caz, polițistul acesta nu reușea să ajungă la mine.

— Cred că doarme, l-am auzit pe Daniel spunând. Ascultă, mă pregătesc să plec la serviciu, așa că nu mai pot zăbovi! Încearcă și tu după-amiază!

— E important! O femeie a dispărut, și fiecare zi în care nu e găsită crește riscurile pentru ea. E de datoria noastră morală să urmărim orice potențială pistă.

Ca și cum ieșise direct din concursul Witness Questioning 101. Ce naiba, avea doar o lună de școală? Datorie morală! De-a dreptul comic! Ca și cum era *datoria lor morală* să disece orice aspect al vieții cuiva, a oricui se încadra în cele trei grade de separare[1]. Ca să-i distrugă pe cei rămași în viață ca să-i găsească pe cei care nu mai sunt.

Trecuseră deja opt zile de când Annaleise fusese dată dispărută. Faptul că-mi puneau mie acum întrebări despre Tyler n-avea să schimbe rezultatul final pentru ea. Nu *pe ea* o căutau. Căutau chestii *despre el*. În pofida bunelor

[1] Experiment social pornind de la cel realizat de Jeff Rodrigues în 1967 și numit „șase grade de separare" (teoria conform căreia oricine poate avea legături cu orice altă persoană de pe planetă printr-un lanț de cunoștințe care nu are mai mult de cinci intermediari). Potrivit experimentului, rețeaua mobilă franceză O2 a ajuns la concluzia că, prin intermediul rețelelor sociale de astăzi, în special Facebook, cele șase grade de separare s-au redus acum doar la trei (n. tr.).

intenții ale lui Daniel, în pofida avertismentelor lui, dacă nu ieșeam afară, polițiștii aveau să creadă că am ceva de ascuns.

Mi-am luat haine curate pe mine și am coborât desculță la parter, discuția celor doi fiind acoperită cu totul de lemn și tencuială. Am deschis ușa de plasă și mi-am umbrit ochii, ferindu-mă de soare.

— Daniel? l-am strigat.

Mașina fără însemne era parcată la jumătatea aleii. Polițistul acesta voia să facă să pară că e doar în trecere, ca și cum se afla din întâmplare prin cartier și nu era vorba de ceva serios. Mașina era bleumarin, cu geamuri fumurii, și avea nevoie de o spălare.

— E totul în regulă? am întrebat.

Bărbatul nu purta uniformă și era mai masiv și mai tânăr decât mi-l închipuisem inițial după voce. Cam de vârsta mea sau chiar mai mic – de vârsta lui Annaleise –, ceea ce-l făcea prea tânăr ca să fi luat parte la ancheta din cazul lui Corinne. Modul în care vorbea mă făcea să cred că nu e de pe-aici. Mă rog, nu din acest oraș. O oră mai spre est era destul ca să schimbe lucrurile. Munții și o singură șosea plină de curbe menținea acest loc izolat, separat de toate.

— Nicolette – și-a verificat carnetul – Farrell?

Categoric nu era de-aici. Chiar dacă era prea tânăr ca să mă cunoască personal, numele sunt legate de case. N-ar fi trebuit să reprezinte vreun mister. Proprietatea familiei Carter se învecinează cu cea a familiei Farrell, iar familia McElray deține terenuri de ambele părți, deși încă nu s-a construit nimic pe ele. Familia Lawson făcuse o ofertă pentru casa și terenul de peste drum atunci când Marty Piper, ultimul din clanul Piper, trecuse în neființă după

cel de-al treilea și ultimul atac de cord, însă casa și terenul rămâneau în continuare fără proprietar, din pricina unor încurcături juridice cu actele.

Rămăsesem uitându-mă la pădure, în direcția casei lui Marty, când polițistul a zis:

— Domnișoară?

— Da?

Daniel și-a rotit gâtul și a venit să mi se alăture pe verandă.

— Sunteți Nicolette Farrell?

— Da!

— Sunt detectivul Charles. Trăgeam nădejde să vă pun câteva întrebări despre relația dumneavoastră cu Tyler Ellison.

Părea să aștepte ceva – poate ca eu s-o fac pe gazda din Sud, precum Laura, să deschid ușa de plasă și să-l invit înăuntru, pentru a-i oferi o ceașcă de ceai. Străinii vin în oraș doar atunci când înaintează ancheta. Detectivul Charles, eram sigură, era noul Hannah Pardot.

După ce a făcut câțiva pași șovăitori în direcția casei, am coborât treptele verandei, întâmpinându-l la jumătatea curții și simțind cum tălpile mi se înfundau în pământul umed după ploaia de azi-noapte.

— Cum e motelul? l-am întrebat, doar ca să verific. Sau v-au cazat într-un loc mai drăguț?

A schițat o grimasă.

— Îmi pare rău, ne-am mai întâlnit? a întrebat el.

— Nu sunteți de aici, nu-i așa? am contracarat eu.

— Nu, doamnă! a răspuns el, răsfoindu-și carnetul.

Era mult mai înalt decât mine, așa că n-am putut vedea scrisul. Și-a dres glasul, zăbovind cu pixul chiar deasupra hârtiei.

— Nu va dura decât câteva clipe. Voi urma un set de întrebări standard. Am auzit că aici e un loc numai bun de unde să încep. Nu a ridicat deloc capul cât timp a vorbit, sau cel puțin nu până ce a zis: Vă rog să descrieți relația pe care o aveați cu Tyler Ellison!

— Chiar că se va isprăvi foarte repede, domnule detectiv! N-avem niciun fel de relație. Îmi pare rău că v-ați pierdut vremea venind încoace!

Ochii i-au fugit cu iuțeală la mine, apoi i-au revenit la carnet.

— Dar în trecut?

— A fost iubitul meu în liceu, i-am răspuns. Am 28 de ani.

A dat paginile înainte și înapoi, a mormăit de câteva ori, apoi a părut să găsească ceea ce căuta.

— V-ați mai întâlnit de atunci? Am înțeles că ați mai fost văzuți împreună de atunci încoace.

I-am zâmbit.

— Eu locuiesc în Philadelphia. Dar când mai veneam în vizită, desigur.

— Și nu mai veniți? a întrebat el.

— Sunt logodită, i-am răspuns, și am văzut cum privirea i-a fugit la degetul meu gol.

A dat iar paginile.

— Ăăă, a fost văzut în preajma casei dumneavoastră. Destul de recent. Foarte recent.

Începeam să mă enervez și n-am făcut nicio încercare de-a o ascunde.

— Mă ajuta...

Daniel a pășit în față, întrerupându-mă:

— Eu i-am cerut să vină. Conduce o firmă de construcții. Facem reparații la casă. Nic rămâne aici doar pentru puțin timp. El *îmi* face o favoare, ajutându-mă.

Detectivul Charles s-a întors cu fața spre Daniel.

— Sunteți prieteni?

O ezitare extrem de scurtă, dar tot am simțit-o.

— Da! a răspuns Daniel.

„Fii isteț!" Oferă cele mai succinte răspunsuri. Închide bucla, nu face deschideri inutile, pentru că vor profita de ele. Și le vor umple.

— Păi, chestia e că...

Detectivul Charles a mai dat câteva pagini, iar atunci am zărit o pagină goală. Nemernicul se juca, de fapt, cu mine – cu amândoi. N-avea nimic scris pe pagini. Doar câteva cuvinte mâzgălite pe margini. Doar se prefăcea că nu știe cine suntem ori toată istoria noastră. De fapt, avea deja totul întipărit în memorie. Făcuse cercetări în privința noastră, iar acum doar își interpreta rolul. Dumnezeule, de cât timp se *afla* oare aici?

Am pus o mână pe brațul lui Daniel și l-am strâns cât am putut de ușor, înainte ca detectivul Charles să ridice iar privirea.

— Chestia e că nu putem găsi telefonul mobil al lui Annaleise... și pare să fie și închis. Dar am aruncat o privire mai atentă la conversațiile ei. Iar ultimul apel la care a răspuns, în noaptea de dinainte să fie dată dispărută, a fost de la Tyler Ellison. În jur de unu noaptea.

— Am înțeles că erau combinați, am răspuns eu, iar el a bătut cu pixul în pagină.

— Nu, vedeți, asta-i cealaltă chestie! Tyler a zis că se despărțiseră. Iar când am întrebat care ar fi fost motivul – pentru că asta-i o coincidență al naibii de mare, să te desparți de o fată și apoi ea să dispară –, am aflat că prin oraș se zvonește că despărțirea lor ar fi avut de-a face cu dumneavoastră. De ce credeți că așa stau lucrurile?

Am simțit cum mi se încordează falca și cum mi se încleștează pumnii.

— Pentru că, din punct de vedere cronologic, exact asta s-a întâmplat. Iar în acest oraș, ceea ce se întâmplă în trecut se va întâmpla de fiecare dată, domnule detectiv. Dacă ați fi fost de pe-aici, ați fi știut asta.

— Nu-i nevoie să deveniți defensivă. Nu încerc decât să înțeleg ce s-a întâmplat.

— Atunci, întrebați-l pe Tyler!

— L-am întrebat, a zis el. Deși e un tip extrem de greu de găsit.

A fost o vreme în care tot ce trebuia să fac era să-l chem în minte – un singur gând, minuscul –, iar el imediat apărea în carne și oase, ca și cum l-aș fi invocat. Însă acum trebuia să fiu de acord cu el. Tyler începea să aducă tot mai mult cu o fantomă, ca și cum, dacă aș fi clipit o idee prea lung, el ar fi dispărut de-adevăratelea.

Detectivul Charles a ciocănit iar în carnet.

— El spune că Annaleise l-a sunat la unu noaptea și că, stați să văd, a hotărât să o rupă cu ea. Pentru că, și citez: „Ea voia mai mult decât eram eu dispus să-i ofer". Ce credeți că vrea să însemne?

— Presupun că exact ce a zis. Nu pare genul care să vrea să rămână legat.

A schițat un surâs nițel cam înfricoșător – acum semăna cu un rechin gata să joace o carte câștigătoare.

— Asta-i exact opusul la ceea ce am auzit eu. Mie mi se pare că el a rămas legat de-a binelea de acest loc.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Uitați cum stau lucrurile, până săptămâna trecută, eu nu mai stătusem de vorbă cu Tyler de mai bine de-un an. Habar n-aveam cum funcționa, de fapt, relația lor.

Detectivul a simțit inflexiunea din vocea mea, sunt sigură, așa că m-am străduit să mențin un ton egal, în vreme ce Daniel îmi punea o mână pe spate.

„Liniștește-te!"

— Domnișoară Farrell, eu nu încerc să vă creez probleme sau ceva de genul ăsta. Nu vreau decât să capăt o imagine cât mai bună despre starea de spirit a lui Annaleise din noaptea aceea.

Minciună!

— Când ați fost dumneavoastră și cu Tyler Ellison ultima oară... împreună? a întrebat el, rămânând cu ochii în carnet.

— Dacă mă întrebați ceea ce cred că mă întrebați, acesta e un gen de întrebare foarte personală.

— Conducem o anchetă legată de dispariția unei persoane. Firește că e personal. Gândiți-vă la fată, domnișoară Farrell!

„Gândiți-vă la fată!"

— Anul trecut, am răspuns.

— Nu săptămâna trecută? Nu când v-ați întors acasă?

— Nu! am răspuns eu.

— Vă întoarceți acasă, iar Tyler pretinde că se desparte de Annaleise chiar în noaptea respectivă, după care ea e dată dispărută în dimineața următoare. Vedeți și dumneavoastră cum arată lucrurile!

Vedeam bine ce povești scorniseră deja, precum și pe cea care voiau să le-o livrez pe tavă. Însă mai trecusem o dată prin asta. Cu toții trecuserăm. Puștiul ăsta habar n-avea de nimic.

— Am înțeles că atunci când poliția n-are niciun indiciu, devine disperată și încearcă să găsească un sens chiar și atunci când nu există niciunul. Că încearcă să

unească puncte fără nicio legătură între ele pentru a alcătui o imagine pe care s-o poată înțelege. Indiferent că e adevărată sau nu.

Lui Daniel i-a sunat telefonul și a răspuns la el fără să se mai scuze:

— Alo? a zis. Poftim?

A continuat să asculte, iar eu am rămas cu ochii la el, pentru a nu trebui să mă uit la detectivul Charles, a cărui privire fixă o simțeam dându-mi o gaură într-o parte a țestei.

— Vin imediat acolo! a zis el. Apoi, către detectiv: Tatăl nostru nu se simte bine. Trebuie să plecăm. Mult noroc cu cazul! S-a întors apoi spre mine, adăugând: Vor să mergem acolo. Imediat!

— O, Dumnezeule! am exclamat, dând apoi fuga în casă, încuind ușile și înhățându-mi pantofii și poșeta.

Daniel pornise deja mașina când am ieșit afară, discutând la telefon cu firma de asigurări pentru care lucra pe postul de consilier, explicând că nu va putea ajunge pe teren.

Daniel își câștiga existența evaluând pagube. Lucra de acasă, mergând oriunde îl trimiteau nenumăratele firme din regiune. Totul era o listă de bifat – exista o formulă pentru dezastre, necazuri și tragedii. Totul avea o valoare și un cost. Presupun că se obișnuise deja să sape în adâncurile faptelor, stabilind a cui e vina, cine a comis înșelăciunea. Sau descoperise că era chiar bun la ce făcea. După ce trecuse prin cazul lui Corinne, poate că era un mod de-a se liniști – să găsească logica în haos. Să găsească adevărul.

— Nu, a continuat el, n-am să reușesc să ajung astăzi! Voi recupera mâine! Mda, îmi iau concediu medical.

A sunat-o pe Laura când ne aflam deja pe stradă. Detectivul stătea în mașina lui, luându-și notițe și prefăcându-se că nu ne urmărește în timp ce ne îndepărtam.

Tata era legat cu curele, întins pe spate și cu ochii pironiți în tavan. Camera era plină de oameni, cu toții angajați la clinică pe diferite posturi. Când eu și Daniel am dat buzna înăuntru, doctorul a făcut un adevărat spectacol din a-și pune degetele pe interiorul încheieturii tatei, care era moale și legat cu o curea groasă de culoare ivorie.

— Ce dracu' i-ați făcut? am întrebat, trecând pe lângă doctor și încercând apoi să desfac o curea cu care fusese prinsă cealaltă încheietură a tatei.

— Domnișoară Farrell!

Acum aveam și eu o mână pe umăr, însă glasul părea mult mai îndepărtat.

— Domnișoară *Farrell*!

Glasul unei femei, ceva mai puternic acum, apoi mâna i s-a mutat pe încheietura mea, împiedicându-mi orice mișcare.

— E pentru propria lui siguranță. Și a noastră.

M-am uitat la mâna de pe încheietura mea, la degetele lungi și la monturile crăpate ce duceau la încheietura noduroasă și la brațul suplu. Daniel!

Abia atunci am reușit să arunc o privire așa cum trebuie la cei din încăpere. O asistentă ce părea zdruncinată bine, cu părul scos pe jumătate din coc. Mai erau încă doi bărbați înăuntru care nu păreau a fi doctori sau asistenți și care îl urmăreau pe tata cu atenție. Și femeia care-mi rostise numele, îmbrăcată în uniformă și stând aproape de ușă.

— Acum e sedat, ne-a informat femeia. Dar nu știm în ce formă se va afla când se va trezi.

Aerul era stătut și rece și părea extrem de impersonal. Niciun miros de-acasă. Medicamente, detergenți de curățenie, înălbitor. N-aveau cum să-i facă bine pentru memorie. El avea nevoie de mirosul podelelor de lemn și al pădurii din spatele casei noastre. Avea nevoie de gazele de eșapament ale jafului lui de mașină și al grăsimii de la Kelly's Pub.

— Păi, când se va trezi legat cu curele, vă zic eu că n-o să fie deloc bine pentru el, am replicat.

Ea a strâns din buze și a întins mâna în direcția mea, fără să-mi ofere altă alternativă decât să i-o strâng.

— Eu sunt Karen Addelson, directoarea acestui loc. Nu cred că am avut plăcerea să ne cunoaștem, domnișoară Farrell. Haideți, vă rog, în birou la mine, amândoi!

Nu mi-a dat drumul la mână, prinzându-mă, în schimb, și cu cealaltă de cot.

— O să fie bine! Cineva va rămâne cu el.

Și-a mutat mâna de pe cotul meu pe șalele mele, apoi m-a condus afară din salon, Daniel venind și el alături de mine.

Karen Addelson era îmbrăcată elegant, așa cum o făceam și eu în Philadelphia. Fustă creion, balerini negri moderni, bluză croită să arate atât profesional, cât și feminin. Mi-a dat drumul la mână în vreme ce mergeam în șir ordonat pe partea dreaptă a holului, lăsând loc pentru scaune cu rotile și cărucioare de serviciu. Schițând un zâmbet încordat, a aruncat o privire peste umăr ca să vadă dacă o urmam. Bluza îi era aproape transparentă, cu un maiou din mătase pe dedesubt, și alcătuia un asemenea contrast cu chipul ei lipsit de orice machiaj și cu părul adunat într-un coc strâns, că parcă nu reușeam să o citesc în niciun fel.

Am urmat-o într-o încăpere cu flori în glastre pe ambele pervazuri ale ferestrelor panoramice și cu o tejghea din spatele căreia o secretară ne-a adresat un zâmbet absent.

— Nu voi răspunde la niciun telefon, a informat-o Karen în vreme ce intra cu pași mari în propriul birou.

Trei scaune tapițate și o canapea pe un perete, pupitrul ei fiind pe celălalt. Ne-a făcut semn spre canapea. Daniel s-a lăsat să cadă pe pernuțele acesteia, dar eu am rămas în picioare. Everett nu s-ar fi așezat în veci aici – „Ți-ai pierde avantajul, Nicolette", mi-l imaginam șoptindu-mi la ureche. Așa era Everett: mă învăța mereu cum să mă descurc în anumite situații, ca și cum m-ar fi putut modela și transforma în egalul său. Mi-l imaginam pe tatăl său procedând identic cu el, învățându-l cum să se comporte, și un Everett în miniatură încuviințând, învățând, copiind, devenind.

Karen s-a așezat pe scaunul din fața canapelei, iar eu am rămas în picioare, lângă canapea, aproape de Daniel.

— Sunt îngrijorată, a început ea. Tatăl dumneavoastră a suferit un atac în această dimineață.

— Ce naiba înseamnă asta? a întrebat Daniel. Un atac?

— A devenit extrem de agitat...

— E din cauză că aici nu există nimic care să-l ajute să-și amintească, am zis eu. Și eu aș fi agitată dacă m-aș trezi într-un loc pe care nu-l cunosc.

— Posibil să aveți dreptate, domnișoară Farrell, nu-i neg dreptul la asemenea senzații. Însă explozia lui a mers dincolo de simpla dezorientare. Mă tem că va trebui s-o numesc paranoia. Iar asta mă face să mă întreb dacă această instituție chiar e locul potrivit pentru el. Poate că i s-ar potrivi mult mai bine un loc care să vin în întâmpinarea acestor nevoi speciale ale sale.

— Paranoia? a întrebat Daniel.

— Da! Țipa că-i urmărește cineva fiica și că el refuză să rămână aici. Nu l-am putut controla. A devenit violent, insistând că trebuie să-l lăsăm să plece, ca să dea de dumneavoastră. Ca să vă *ajute*.

S-a uitat fix la mine, iar eu mi-am ferit privirea, închipuindu-mi-l țipând după fiica lui – după mine. M-au cuprins toți fiorii, de paranoia sau nu.

— A fost nevoie de doi oameni care să-l țină pentru ca un doctor să-l poată seda. Dar tot ce zicea era „Fiica mea nu e în siguranță".

Îl simțeam pe Daniel privindu-mi chipul. Fiorul mi-a urcat în susul șirei spinării, golind parcă încăperea, dar și stomacul și plămânii mei odată cu ea.

— Dacă se referea la un eveniment petrecut în trecut, atunci aș putea înțelege, a continuat ea. S-ar potrivi destul de bine cu direcția a ceea ce știm noi despre starea lui. Așa stau lucrurile? Ați fost vreodată în pericol, domnișoară Farrell?

Am clătinat din cap.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu el.

Cuvintele lui îmi reverberau în cap, ca și cum le-aș fi auzit cu urechile mele.

— Ei bine, cum ziceam, halucinațiile paranoice mă fac să mă întreb dacă acest loc e potrivit pentru el, a continuat ea, readucând în discuție subiectul întâlnirii noastre.

— E vina mea, a intervenit Daniel.

— Poftim? a făcut Karen.

Ne-am uitat amândouă la el; obrajii îi ardeau ca și cum lucrase prea mult în soare.

— Vecina noastră a dispărut. Annaleise Carter? Poate că ați văzut la știri? I-am spus și lui. Privind în urmă, îmi

dau seama că a fost o greșeală. Pur și simplu mi-a scăpat. Ea a dispărut în pădurea din spatele casei noastre, unde stă acum sora mea. Voiam ca el să afle de la mine, nu de la știri. N-ar fi trebuit să-i spun. Îmi pare rău! Nu e totuși paranoia. E confuzie. O greșeală.

Karen și-a plecat capul pe un umăr, analizând cuvintele fratelui meu. În cele din urmă, a încuviințat din cap.

— E de înțeles. Supărător, ca să folosesc un eufemism. Vom continua să-l monitorizăm totuși. Dacă se va transforma într-un tipar...

— Îmi pare rău! a adăugat el. Voi sta de vorbă cu el.

— Dați-mi voie mie! am intervenit eu. Eu sunt cea la care s-a referit tata.

Mă bucuram că rămăsesem în picioare, mă bucuram pentru încrederea oferită de postura mea.

Karen s-a ridicat și ea.

— Cred că e o idee bună.

— Fără curele! am adăugat.

Daniel a plecat la cantină ca să comande trei prânzuri care să fie apoi aduse în salonul tatei. Eu stăteam așezată turcește în scaunul din colț, bând un suc acidulat de la automat, când s-a trezit tata. Înăuntru se mai afla și un om de pază, lângă ușă, la cererea lui Karen.

— Bună, tată! am rostit cu prudență.

El și-a frecat absent încheieturile, îngăduindu-mi să-i văd urmele roșii rămase pe oasele de la încheietură. M-am aplecat peste patul lui, astfel încât să mă vadă pe mine înaintea camerei care nu era a lui și pe bărbatul pe care nu-l cunoștea.

— Ești bine, am adăugat. Și eu sunt bine.

S-a ridicat pe coate și a tresărit.

— Nic? a zis, privirea concentrându-i-se, mijindu-i-se, cercetând împrejurimile.

— Te afli la Grand Pines și ești bine, eu sunt aici, cu tine, și sunt bine.

A întins mâna și și-a așezat-o pe obrazul meu.

— Nic, slavă Domnului! Nu e sigur pentru tine.

— Șșt, tată! am spus eu, uitându-mă la bărbatul de lângă ușă. Sunt bine!

Daniel a intrat cu prânzurile noastre în clipa aceea, ținând în brațe trei cutii din polistiren.

— E și Daniel aici, vezi? Suntem bine!

Tata s-a ridicat în șezut în pat la fel ca un copil după un coșmar, adică și ușurat, și îngrozit. S-a uitat la Daniel, apoi la mine și la bărbatul de lângă ușă.

— O să ai grijă de ea? i-a zis lui Daniel.

Daniel a desfăcut cutiile, s-a uitat pe rând în ele și apoi ne-a întins fiecăruia câte una.

— Da, tată! a răspuns, făcându-mă să simt un nod în gât. Nu poți lăsa ca lucrurile să scape de sub control, da?

Tata și-a frecat iar încheieturile, ca și cum nu-și putea aduce aminte dacă ceva anume trebuia să se afle acolo.

— Tată, a insistat Daniel, e foarte important!

M-am aplecat în față, întinzând un șervețel în poala tatei.

— Tată, totul e-n regulă!

El a rămas privindu-l fix pe Daniel.

— Promite-mi! a insistat el. Promite-mi că o să ai grijă de ea!

Daniel era deja cu mâncarea în gură. Nimic nu-i putea alunga pofta de mâncare. A rămas cu ochii ațintiți asupra tatei.

— Știi că așa am să fac, a răspuns el, mestecând.

Karen Addelson a intrat împreună cu doctorul.

— Cum stau lucrurile pe aici? Patrick? Te simți mai bine?

— Poftim? A, da! Da! Și-a înhățat sendvișul ca și cum juca un rol, adăugând apoi: Ea e fiica mea. V-ați cunoscut? Nic, fă cunoștință cu Doamna Șefă! Doamnă Șefă, faceți cunoștință cu fiica mea!

— Mă bucur să vă cunosc! am rostit atât eu, cât și Karen. Acuma, Patrick, a continuat Karen, ce-ar fi să dăm totul uitării? Ia-ți prânzul, apoi doctorul o să-ți dea ceva! Vom discuta mâine mai în amănunt. Bine?

Eu am încuviințat încurajator din cap. Daniel a încuviințat și el. Tata se uita de la unul la altul și a încuviințat și el până ce ea a ieșit din salon, după care m-a strâns de încheietură.

— Promite-mi, Nic!

— Îți promit! i-am zis.

Habar n-aveam ce-mi cerea sau cu ce eram de acord. Aveam senzația că așa e cel mai bine pentru toți.

Karen ne aștepta la recepție.

— Îi vom face mâine o evaluare. Să stabilim care va fi cea mai bună abordare cu el. Haideți să ne întâlnim din nou săptămâna viitoare! Mi-a întins cartea ei de vizită, adăugând: Ținem legătura!

Eu și Daniel n-am mai scos un cuvânt, pășind unul în fața celuilalt, luându-ne la revedere de la recepționeră, mulțumindu-i bărbatului care ne-a deschis ușa, până ce am ajuns iarăși în mașina încinsă ca un cuptor, în care am mers cu geamurile coborâte la maximum până ce și-a intrat în rol aerul condiționat dinăuntru.

— Ce dracu' s-a întâmplat acolo? am zis eu.

— Al naibii să fiu dacă știu, a răspuns el, rotindu-și ambele mâini pe volan, în vreme ce soarele de la amiază se reflecta pe asfalt ca pe luciul unei ape.

— Chiar i-ai povestit despre Annaleise? Sau a fost doar primul lucru care ți-a trecut prin cap?

— Nu! a zis el. Chiar i-am povestit.

— Deloc inteligent din partea ta.

— Nu! Deloc inteligent!

A oftat, expresia lui greu de citit devenind și mai impenetrabilă.

— Ai greșit când ai făcut-o, am adăugat.

Rozul îi urca pe gât, în vreme ce nodurile degetelor i se albeau de încordare, ca și cum sângele părăsea un loc și năvălea în celălalt.

— Sunt și eu perfect conștient, Nic. Perfect. O să revin mâine, ca să văd în ce stare se află.

— Bine! La ce oră?

S-a uitat iute la mine, apoi și-a întors privirea la drum.

— Nu-ți face griji! Mai fă niște treabă pe lângă casă! O să-i duc actele de punere în vânzare, ca să le semneze.

— Casa încă nu e gata.

A strâns din fălci.

— De aceea probabil c-ar trebui să rămâi acasă.

Cam atâta cu efuziunea sentimentală pentru el. Așa comunicam noi doi de fiecare dată. Prin lucrurile pe care nu ni le spuneam. Dezvoltaserăm un adevărat obicei după ce se îmbolnăvise mama, certându-ne în spațiul liber rămas între cuvinte în legătură cu orice altceva în afară de ceea ce trebuia să ne spunem de fapt.

Era cu mine în ziua în care îi zgâriasem camioneta lui Tyler cu bandoul portierei pasagerului de la mașina mea, chiar în ziua în care ieșiserăm pentru prima dată împreună.

„Nu ești niciodată atentă!" urlase Daniel, trântind tare portiera pasagerului.

„Tu ai parcat prea aproape!" urlasem și eu, în timp ce Tyler evalua paguba.

Absolut nimic despre lista de lucruri care trebuiau rostite: faptul că tata se îndepărta tot mai mult de noi, faptul că Daniel renunțase la școală, ce se va întâmpla după ce moartea mamei. Nu, noi ne certam pentru cât de aproape parcam de mașinile celorlalți, pentru o bucată de metal zgâriat sau dacă eu eram cea care întârziase ori venise el prea devreme.

Așa crescuserăm noi doi. Aceasta era povestea mea și a lui Daniel.

— Deja am anunțat că azi nu lucrez, a continuat el. Te ajut și eu! Să facem lucrurile să înainteze.

Substratul cuvintelor: nu înaintasem deloc de una singură.

Eu mi-am dat seama prima. Că lucrurile nu mai erau cum le lăsasem. Am rămas în ușă, nemișcată, în timp ce Daniel trecea pe lângă mine.

— A intrat, am zis eu.

Daniel s-a răsucit cu fața la mine.

— Poftim? Cine?

Am trântit ușa și m-am rezemat de ea, răsuflând mult prea repede.

— Polițistul acela! Futu-i, a intrat în casa noastră!

Am arătat spre locul în care luam masa, unde domnea haosul, dar era haosul *meu*. Sortasem și așezasem lucruri în cutii nu după genul obiectelor, ci după perioada de timp: lucruri din copilăria mea, lucruri mai noi, pe care nu le văzusem niciodată, și lucruri pe care le puteam lega de

amintirile de la optsprezece ani – atunci când a dispărut Corinne. Și lucruri despre care nu eram sigură, împrăștiate pe blatul mesei.

Însă acele lucruri nu mai erau dispuse așa cum le lăsasem. Cineva scotocise prin ele și le mutase. Cartea de renovări în casă, pe care o găsisem într-un sertar din bucătărie, cu colțurile îndoite, și pe care o lăsasem pe masă, acum era deschisă la pagina unde pusesem semn atunci când o închisesem. Bonuri cu data ștearsă, rearanjate în teancuri greșite.

— De unde știi? E un adevărat dezastru aici?

— A fost aici, Daniel. Lucrurile au fost mutate. Jur!

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, și am rămas așa, uitându-ne unul la altul, înlăuntrul celuilalt, până ce el a zis:

— Verifică toată casa!

Am încuviințat din cap și am urcat scările două câte două, până în camera mea. Dacă polițistul căuta ceva semne de-ale lui Tyler, n-ar fi trebuit să verifice aici? Însă camera era exact cum o lăsasem. Chiar și sertarul de sus, pe care nu îl închisesem în graba mea de-a discuta cu polițistul. Camera tatei era aproape goală, iar dressingul era sărăcăcios – papuci pe podea, umerașe de metal goale, câteva haine de lucru.

Însă camera lui Daniel – cea în care se aflau vechile lucruri ale tatei – fusese scotocită. Cutiile, mutate și stivuite, hârtiile lăsate pe afară, fără nicio încercare de-a le ascunde.

Am auzit pașii lui Daniel pe scări, apoi pe hol, după care răsuflarea greoaie peste umărul meu.

— Ce e? m-a întrebat.

— Aici! Cineva a răscolit pe-aici.

Daniel privea dezastrul creat. Vechea lui cameră. Dezordinea lăsată de tata.

— Deci nu cineva care să caute indicii despre Tyler, a zis el.

— Nu!

Daniel a prins cu un gest blând clanța ușii. De când cu bâlciul, nu mai dăduse niciodată cu pumnii în pereții, nici cu picioarele în pământ sau în propria mașină. Decât dacă voia să-l vadă cineva făcând-o. Ca să se întrezărească un tipar. Însă se străduia prea tare, nemaiîncăpând parcă în propria piele, abținându-se parcă prea abitir. S-a întors încetișor și a pornit în jos pe scări.

L-am urmat, privindu-l cum verifică ferestrele și cum le împinge ca să fie sigur că zăvorul e tras cum trebuie.

— Ai încuiat?

S-a întors spre mine.

— Pentru că nu există niciun semn de pătrundere prin efracție, Nic.

— Am încuiat, am rostit cu încetineală. Însă încuietoarea ușii din spate e stricată.

A făcut ochii mari, apoi a bombănit ceva doar pentru sine, străbătând cu pași mari bucătăria și verificând el însuși ușa. A tras de clanță, iar aceasta a cedat, exact cum spusesem și eu.

— Ți-am zis, doar, am adăugat, cu mâinile în șolduri.

Mâna îi rămăsese pe clanță, răsucind, răsucind, în caz că ar fi obținut un rezultat diferit.

— Era stricată de dinainte? Înainte să ajungi tu aici?

— Da!

— Ești sigură?

— Dacă sunt sigură? Da, sunt sigură, Daniel! Dumnezeule!

Chipul i s-a înroșit atât de tare de furie reținută, încât a pornit-o în direcția cealaltă, începând să i se umple de puncte albe, umflate, ce-i împrăștiau furia.

— De ce dracu' n-ai zis nimic? De ce nu te-ai ocupat să fie reparată? Tu ce dracu' faci aici?

— Care ar fi fost diferența? Fii serios, Daniel, crezi că o încuietoare mai solidă ar fi împiedicat pe cineva hotărât să intre?

„Fii rațională! Fii calmă!" Cuvintele lui Everett, care însă erau inutile în familia noastră. Așa funcționam noi.

— Nu, Nic, dar ar fi o dovadă. Un geam spart, niște amprente pe sticlă...

— Of, scutește-mă! N-o să irosească nimeni resurse pe o pătrundere prin efracție într-o casă din care n-a dispărut nimic. Vor da vina pe copii. Nu-i pasă nimănui!

— O, ba *cuiva* îi pasă! m-a contrazis el.

Am înghițit în sec. Am tras adânc aer în piept. Am încercat să mă concentrez, căutând o explicație rezonabilă.

— Poate a fost Tyler, am presupus eu. Încă mai are o cheie, de acum un an...

Daniel a scos un sunet adânc din gât, deși nu mi-am dat seama dacă era din cauza mea sau a lui Tyler.

— Poate că voia să repare aerul condiționat. Și poate că...

Daniel și-a azvârlit brațele în aer, făcând un pas spre mine.

— Ce? A fost distras de grămezile de nimicuri și și-a irosit toată ziua scormonind prin lucrurile tatei din vechea mea cameră?

— Nemernicule! am murmurat.

Am stins lumina din hol pentru a verifica aerul condiționat, căci Dumnezeu știe că îmi doream într-adevăr să

am dreptate. Celelalte posibilități îmi dădeau o stare de amețeală. Mă făceau să mă simt precum cineva care împunsese prea tare cutia aceea din secția de poliție, iar acesteia îi sărise capacul și lăsase să se reverse ceva afară, iar acum numele umblau liber, prinse de un vârtej, malefice și pline de disperare.

Tyler era singurul răspuns sigur. *Te rog, fii Tyler!*

Am răsucit în jos butonul aerului condiționat și am ascultat pereții. Nimic. Nimic care să pornească, niciun fâșâit, niciun grilaj de aerisire care să huruie.

Lui Daniel i se albiseră nodurile degetelor. Era chiar lângă mine, iar glasul îi era straniu de coborât.

— Tyler lucrează. N-are nevoie să vină ca să-și vâre nasul pe-aici sau să folosească o cheie când suntem noi plecați. Sunt sigur că ne poate convinge și cu vorba bună să-l lăsăm să intre. Dar nu-i nevoie să zică nimic.

Mi-am proptit palmele în pieptul lui și l-am împins ușor, pentru a-mi crea un pic de spațiu. Încă doi centimetri. Așadar, urma să ne certăm iarăși din cauza lui Tyler. Aceasta era măcar o ceartă al cărei curs îl știam deja pe dinafară.

— Ar fi sunat, mai întâi, a zis el. Te-a sunat? Când eu am tăcut, a insistat: Te-a sunat?

— Nu, dar acum... acum nu mai vorbește cu mine.

Daniel a lăsat să-i scape un râs ca un lătrat.

— Futu-i, e in-cre-di-bil! Chiar ai reușit, Nic! Ai reușit să o superi pe singura persoană care părea imună. Chiar ai reușit să mergi prea departe! Felicitări!

— Ești un nemernic!

— Iar tu ești atât de-al dracului de proastă uneori, că mă scoți din sărite!

A rămas privindu-mă țintă și eu l-am privit la fel, cu capul înclinat într-o parte – el, cu obrajii roșu-aprins și

gâtul plin de pete albe, cu pumnii încleștați, iar eu simțind ceva întunecat și urât curgându-mi prin vene.

— Acum ai de gând să mă lovești? l-am întrebat.

Răsufla cu greutate, plin de furie, iar terenul fragil pe care stăteam acum parcă s-a făcut țăndări.

O întrebare care crea o enormă distanță între noi și totuși ne și atrăgea unul spre celălalt: *aici, exact aici.* Nodurile degetelor sale luând contact cu obrazul meu și începutul sfârșitului a toate.

Daniel a făcut un ocol larg în jurul meu. A lăsat ușa din față deschisă larg.

M-am lăsat să cad pe lângă perete, strângând telefonul la piept.

Locul ăsta își făcea de cap cu mine. Mă făcea să uit de mine. L-am sunat pe Everett, însă a intrat direct mesageria vocală. Am sunat la birou și am menținut un ton exersat și egal cât timp am discutat cu secretara, Olivia, care devenise una dintre cele mai bune prietene ale mele. O prietenă făcută prin intermediul lui Everett, totuși, o prietenă.

— Pregătește martori, a zis ea. Mi-ar plăcea să sporovăim nițel, însă locul ăsta parcă e gata să se destrame săptămâna asta. Auzi și tu?

Și auzeam: telefoane sunând în fundal, zumzetul slab al vocilor. Ea a continuat:

— Iisuse Hristoase, câtă nevoie am de-o noapte în oraș cu fetele! Când te întorci? Căcat! Trebuie să închid! Îi spun că l-ai sunat!

Am rămas zgâindu-mă la telefon și întrebându-mă pe cine să mai sun ca să-mi recapăt controlul. Adevărul e că nu mă pricep să-mi fac prieteni apropiați. Mă comport perfect în alte împrejurări, la întâlniri după muncă și la

adus lasagna la masa comună. Mă pricep de minune să fiu prietenă cu prietenii lui Daniel. Dar nu și să fac schimb de numere de telefon și să sun doar ca să stăm de vorbă.

Abandonez mereu oamenii. Felicitările de sărbători durează doar cât stau în același apartament, apoi mă mut și nu mai las nicio adresă viitoare. Nu mai răspund la e-mailuri. Nu mai răspund la telefon. E un obicei. E mai ușor așa. Sunt prietena dintr-un grup pentru care vor organiza o petrecere de rămas-bun, dar care nu va mai păstra apoi legătura. Am trepte de urcat, datorii de plătit, o viață de construit.

Și cine mi-a rămas după atâtea mutări? Everett, de un an. Colega mea de apartament, Arden, dar care e doctoriță, deci ocupată, și fiecare decizie pe care o face ea e de viață sau de moarte, ceea ce face ca orice altceva să pară complet banal. Coordonatorul lucrării mele de licență, Marcus. L-aș putea suna pe el, și să-mi vântur problemele ca din întâmplare. La un nivel superficial. Nu ceva de genul: „Prietena mea cea mai bună a dispărut când aveam optsprezece ani, și totul se repetă, iar eu îmi pierd tatăl, și cineva mi-a intrat în casă. Poate polițiștii, poate nu."

Există oameni pe care-i suni ca să le dai veștile: „Am cunoscut un tip. M-am logodit. Am un nou job". Pentru a împărtăși cu ei suișurile și coborâșurile. Însă prieteni pe care să-i suni pentru chestii profunde, chestii care supraviețuiesc în spațiile întunecoase din inimile noastre? Acei oameni nu mai există de mult timp pentru mine. Nu de când am plecat din Cooley Ridge.

Everett m-a sunat înapoi noaptea, pe când făceam curățenie în casă – mânată în luptă de vina cauzată de mustrarea

lui Daniel. Auzeam glasuri în fundal, care s-au estompat când el s-a îndepărtat.

— Bună, scuze! Credeam că e mai devreme. Nu dormeai, nu?

— Nu, i-am răspuns. Ce se petrece acolo?

— Chestii de drept plictisitoare. Plictisitoare, dar de neoprit. A oftat, apoi a continuat: Mi-e dor de tine! Cum merge treaba cu cererea?

— Hârtiile au fost depuse, iar acum așteptăm o dată a înfățișării. Mă ocup de casă. Cum merge cazul?

— Ei, știi și tu! Bucură-te că nu ești aici! Eu sunt tot la birou. Te-ai înfuria.

Am verificat încuietoarea și am văzut că se făcuse aproape zece.

— Mi-aș face apariția acolo și ți-aș aduce cina.

— Dumnezeule, ce-mi lipsești!

Apoi, alt glas – al unei femei. Mara Cross.

— Stai un pic! mi-a cerut el. Apoi, cu mâna pe difuzor: Ăăă, Pad Thai. Da! Mersi! După care, s-a întors la mine: Scuze! Comandăm de mâncare.

— E și Mara acolo? l-am întrebat.

— E toată lumea aici, a răspuns el, fără să ezite nici măcar o secundă.

Everett avea o relație dureros de sănătoasă cu fosta – sau cel puțin așa credea el. Însă zâmbetul ei era prea forțat când se uita la mine, iar atitudinea, mult prea țeapănă când mergea alături de el, de la genunchi și până la gât. Nu erau cu adevărat prieteni, în ciuda iluziilor pe care și le făcea Everett. Olivia n-o suporta pe Mara, după cum vorbea cu ea și apoi cu mine. De bună seamă că din acest motiv deveniserăm prietene.

Îl întrebasem acum mult timp pe Everett de ce se despărțise de Mara, pentru că ea zâmbea mereu, era atrăgătoare, deșteaptă și mereu *prezentă*. „Eram incompatibili", îmi răspunsese el, ceea ce, inițial, pentru mine, nu avusese niciun sens. Păreau că se potrivesc de minune. Ba chiar erau egali. Ea avea opinii solide și muncea și mai multe ore decât el, și erau în stare să discute despre aceleași subiecte: prejudicii, moțiuni și apeluri. Cuvinte pe care le înțelegeam, dar care nu aveau niciun sens pentru mine.

Îmi plăcea să-mi închipui că nu se potriveau în alt sens – în pat. Ori de câte ori o vedeam, ori de câte ori o surprindeam uitându-se la Everett ca și cum îl cunoștea prea bine, eu mă agățam strâns de cuvintele „eram incompatibili", imaginându-mi ceva ce denota stângăcie, ceva nesatisfăcător. Numele ei devenise sinonim cu această imagine, iar eu mă trezeam sincer surprinsă când ea câștiga cazuri. *Ea? E așa de stângace! Discursul ei a fost atât de incompatibil cu situația!*

Mai ușor decât să mă gândesc că nu trebuie să fiu niciunul dintre aceste lucruri: puternică și cu opinii ferme, să domin încăperea. Altminteri, am fi incompatibili, sau cel puțin așa funcționează logica. Ce-o fi văzut el la mine? Pe cineva pe care să-l poată modela, crea, prezenta și plasa în lumea sa exact așa cum își dorea? Ce-o fi văzut la mobila mea vopsită și la lunga noastră discuție din apartamentul lui Trevor? O lespede brută? „Trebuie să pornești de la nimic", îi spusesem eu. Poate că el o interpretase prea literal. Poate că nu știa că eu eram deja ceva.

Cunoșteam lucruri despre Everett, la fel cum și el cunoștea lucruri despre mine. Din ceea ce alesese să

împărtășească. Sau din momentele împărtășite de familia sa, de genul „Ha-ha, îți mai aduci aminte?" Scheletele lui unde sunt?

Avea prieteni, mai ales tipi, care variau de la genul nematurizat niciodată complet – insuportabili, dar nu periculoși. Nici nu apucau să te bântuie. Nu erau un etalon. Spuneau povești despre Everett organizând petreceri cu bere băută direct din butoi sau despre momentul în care înghițise un peștișor viu, lucru dezgustător, dar departe de dispariția celei mai bune prietene și a unei familii de suspecți. Dacă n-ar fi dispărut niciodată Corinne, poate că ne-am fi întâlnit la un pahar de ceva când ne întorceam în oraș, poate că am fi împărtășit povești de acest gen cu iubiții noștri sau cu soții noștri. „Iar apoi Bailey a vomitat pe adidașii lui Josh Howell..."

Exista o diferență, un hău, între acel gen de poveste și un trecut adevărat.

Oare exista ceva de genul ăsta și în trecutul lui Everett?

Unde erau poveștile care îl defineau, cele care îl disecau, care îl prezentau așa cum e în realitate?

Cine era bărbatul cu care fusesem de acord să mă mărit?

— Spune-mi ceva despre tine! i-am cerut eu. Ceva pe care nu-l mai știe nimeni.

I-am auzit scaunul scârțâind când s-a lăsat pe spate; mi l-am închipuit scoțându-și picioarele din pantofi și așezându-le pe lemnul închis la culoare. Cum își întinde brațele deasupra capului, cum i se întind nasturii cămășii și cum i se vede materialul alb al maioului de pe dedesubt.

— E vreun joc? a întrebat el, și i-am simțit căscatul din voce.

— Sigur! i-am răspuns. Sau nu trebuie neapărat să fie.

— Bun! Să vedem! Bine! Să nu râzi! Am încercat să folosesc cardul tatei în gimnaziu ca să cumpăr materiale pornografice online. Nu mi-a trecut prin cap că extrasele de cont vor dezvălui o astfel de informație.

— Ce scârbos! am râs eu. Dar nu se pune. Tatăl tău știe.

— Bleah! Nu-mi mai aminti! Tot nu-l pot privi în ochi când mă gândesc la ce-am făcut.

— Ce drăguț ești! Dar nu la asta m-am referit. Mă refeream la ceva mai grav, înțelegi? Ceva ce nu mai știe nimeni.

Scaunul i-a mai scârțâit de câteva ori, însă nu credeam că-mi va răspunde. Însă apoi a făcut-o:

— Am urmărit cum murea un om, odată, a răspuns el.

Atmosfera din cameră s-a schimbat. Glasul i-a coborât, iar eu i-am simțit gura apropiindu-se de receptor.

— Eram în liceu. Avusese loc un accident pe autostradă, iar eu n-ar fi trebuit să ies. Se strânsese deja o mulțime de oameni în jur, dând ajutor. O ambulanță era pe drum. Nu mi-am putut smulge privirea.

Da, mi-am zis în gând. *Iată-l! Iată-l pe Everett! O simte și el?*

— Spune-mi mai mult! am insistat.

O răsuflare adâncă. Am auzit pași, o ușă închizându-se, scaunul lui scârțâind din nou. N-am îndrăznit să-l întrerup.

— Nu știu dacă am tăria necesară pentru jobul meu, a continuat el. Îmi place să mă ocup de fapte și de legi, și cred că toată lumea are dreptul la cea mai bună apărare. La un proces corect. Îmi fac treaba cum se cuvine, să nu mă înțelegi greșit! Dar, uneori, există un moment. Un moment în care îți dai seama că cel pe care-l aperi e vinovat. Și nu mai există cale de întoarcere. Iar dreptatea e o

sabie cu două tăișuri. Ca și cum aș face dreptate cu „un elan nețărmurit", ca să-l citez pe tata. Dar care e dreptatea adevărată, Nicolette? Care e?

— Cazul Parlito?

— Orice caz, a răspuns el, oftând. Sunt un avocat mai bun când nu știu.

— Poți face altceva, am zis eu.

— Nu-i chiar așa de simplu.

— Ba da, e! l-am contrazis. Nu-mi pasă cu ce te ocupi. Doar știi asta, nu? Nu dau doi bani dacă ești avocat sau nu.

S-a oprit.

— Corect! Dacă zici tu... Nu ne permitem toți acest lux. Am treizeci de ani. Sunt *asociat*. Asta e viața mea.

— Ce vreau eu să zic e că nu trebuie să fie neapărat așa.

Schimbă-ți tunsoarea, lasă-i pe toți în urmă! Mergi într-un loc nou și nu mai privi niciodată înapoi! Poți s-o faci! Putem s-o facem!

A râs, ca și cum s-ar fi luat singur în derâdere. Punând o oarecare distanță între el însuși și discuția noastră.

— Ia zi-mi tu, Nicolette, tu ai vrut mereu să te faci consilier?

— Nici gând! Voiam să devin cântăreață de country.

— Stai nițel! Știi să cânți? Am senzația că asta e ceva ce-ar trebui să știu.

— Nici măcar un pic.

Râsul său era ușor ca bumbacul.

Adevărul era că eram un consilier groaznic când venea vorba de consilierea propriu-zisă. Spuneam lucrurile care nu trebuia, nu ofeream niciodată sfaturile care trebuiau. Dar eram o ascultătoare excelentă, așa că învățasem să nu vorbesc prea mult. Puteam ghida elevii către resursa necesară sau resursa necesară către ei, pentru a găsi ajutorul

de care aveau nevoie. Vedeam ce ascundeau aceștia și îi lăsam să mi-o arate. Își vărsau toate tainele adolescentine în biroul meu. Pe hârtie, eram un consilier excelent.

Poate că era din cauză că simțeau și ei un spirit înrudit sau poate că vedeau ceva înlăuntrul meu, așa cum văzusem și eu la Hannah Pardot – senzația că aceasta știa mai multe doar pentru că fusese și ea odată la fel ca noi.

Poate că știau că văzusem chestii întunecate. Și că aveam să înțeleg.

Sau poate că simțeau că mă pricep de minune la păstrat secrete.

Chiar mă pricep.

Am încheiat apelul când a sosit mâncarea lui Everett, simțind deja că nu mai pot ajunge la el, într-o lume aflată mult prea departe de mine. Cu Tyler, fusese exact opusul. Trebuise să-i șterg numărul din telefon ca să îmi fie imposibil să-l mai sun din impuls după un pahar într-un bar, după o întâlnire ratată și, mai ales, după una relativ reușită.

Însă la doar o clipă după ce-am încheiat discuția cu Everett, tot ce simțeam era distanța dintre noi și felul în care devenise ceva lipsit de consistență, o fărâmiță pe care o creasem din speranța că ceva atât de bun mi se întâmplase tocmai mie.

Am dormit pe sponci, până ce-am renunțat. Prea multe gânduri mi se învârtejeau prin minte, prea multe nume. M-am gândit la cine ar fi avut vreun motiv să ne intre în casă, ca să scotocească prin lucrurile tatei sau prin camera cea veche a lui Daniel. Lista se întindea de-a lungul a mai mulți ani. Nu eram sigură dacă rezolvam ce se întâmplase atunci sau ce se întâmplase acum. Poate că tata

avea dreptate, cum că timpul nu e ceva real. Ci doar un lucru pe care-l creăm ca să mergem mai departe. Doar o etichetă pentru a da un sens lucrurilor.

„Dacă aș fi un monstru", ne zisese Corinne pe veranda din față, în timp ce ne legănam lanternele și făceam umbrele să joace, „m-aș preface că sunt om".

Bailey râsese, iar Daniel zâmbise. Ea se îndreptase spre el, îi luase bărbia în mână și îi întorsese capul într-o parte și-n alta, mijindu-și ochii în timp ce privea fix în ai lui.

„Nu", adăugase ea, „om și pe dinafară, și pe dinăuntru."

Apoi se uitase la Bailey, trecându-și degetele prin părul ei lung și negru, făcând asta doar pentru că acolo se afla și Daniel, iar ea era mereu pregătită de spectacol. Nasul ei îl atingea pe-al lui Bailey, iar Bailey nici nu tresărise. Învățaserăm cu toții că trebuie s-o lăsăm în pace.

„Lasă-te purtat de val, și totul va fi bine în final. Există un plan pe care îl cunoaște doar Corinne, iar noi jucăm cu toții un rol în el."

„Hmm", zisese ea. „Nu, nu, nu aici, dar el a fost aici. Vine în vizită uneori. Ce te pune să faci, Bailey? Te pune să săruți iubiții celorlalți?"

Asta ești tu, Corinne, cugetasem eu, însă n-o rostisem cu voce tare. Nici Bailey n-o zisese.

„Te face să îți placă?"

Acum mâna ei era pe spinarea lui Bailey, pe sub tricoul ei, cu trupul lipit de al lui Corinne, iar ochii lui Daniel deveniseră întunecați și încețoșați, aflându-se parcă sub o vrajă.

„Te face să visezi la el în toiul nopții? Sau la băieți care nu sunt ai tăi?"

Apoi se trăsese un pas îndărăt, întrerupând vraja. Bailey clipise de două ori, iar Daniel intrase în casă.

Corinne surâsese ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Mă prinsese de bărbie și mă privise adânc în ochi. Eu mă văzusem reflectată în pupilele ei iluminate de lanternele care atârnau deasupra noastră, legănându-se în vânt. Clipise și ea și-și lipise obrazul de al meu, întorcându-se cu fața către Bailey, și-mi șoptise la ureche: „Te-am găsit!"

Cu o zi înainte

ZIUA 8

ACUM, CĂ GOLISERĂM GARAJUL, ÎMI DĂDEAM SEAMA de ce încercase Daniel să-l modifice în anii precedenți: ferestre pe ambele părți și lumină care se strecura de deasupra, grinzi expuse sub un acoperiș înclinat; un colț păstrat pentru depozitare care ar fi fost perfect pentru o baie. Am rămas în ușă, uitându-mă la pereții neterminați, pierdută în amintiri cu Daniel și cu tata, cu Tyler și cu tatăl lui, lucrând cu toții aici în diminețile de la început de iunie, cu zece ani în urmă. Înainte să se schimbe totul.

Huruitul slab al unui motor care apoi s-a oprit m-a făcut să ies cu spatele din garaj.

— Nic? a strigat un glas adânc din partea cealaltă a curții.

Unul pe care inițial nu l-am recunoscut. Îmi zgândărea memoria, trăgând de ițele acesteia, în vreme ce încercam să-l asociez cu un chip.

M-am răsucit și am dat peste un bărbat care se dădea jos de pe o motocicletă, având soarele în spate și chipul umbrit. Am pornit spre el, ferindu-mi ochii de soare, până ce tipul a devenit mai puțin umbră și mai mult persoană.

Acolo unde i se termina mâneca începea scrisul – elaborat și unduitor –, coborându-i până pe degetele mari.

— Jackson? am întrebat, căci tot era prea departe ca să-i văd fața.

A dat aprobator din cap.

— Da, salut! Bună! Scuze că trec așa! Îl căutam pe Tyler.

— Nu-i aici.

Am rămas la marginea drumului și am urmărit cum cuvintele de pe brațul lui păreau să se onduleze când își trecea degetele prin părul castaniu numai lațe. Dacă ștergeai tatuajele, îl tundeai și-i schimbai hainele, devenea americanul clasic. Maxilar puternic și pometi bine definiți, umeri lați, constituție suplă. Exista un motiv pentru care fusese al lui Corinne. O singură versiune mai rămăsese acum în interiorul său. Mâna stângă îi tremura ușor când și-a dus țigara la gură, evaluându-mă cu atenție prin fumul acesteia.

— Ești sigură? m-a întrebat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Îi vezi cumva camioneta? M-am uitat peste umăr și mi-am făcut mâna căuș în jurul gurii, strigând: Hei, Tyler, ești aici? M-am răsucit cu fața spre el, simțind mirosul tot mai înțepător al fumului, și am adăugat: Da, sunt sigură!

— Nu-i de glumă! a zis el. L-am *tot* căutat. Și nu sunt singurul. Nu l-am mai văzut de vineri.

Iar astăzi era luni. Șapte zile de când Annaleise fusese dată dispărută.

— Ce te face să crezi că eu l-am văzut?

Tocurile bocancilor lui s-au înfipt în pământ când s-a sprijinit de motocicletă.

— Lucrez într-un bar, Nic. Unde lumea vorbește. Un bar deasupra căruia locuiește Tyler.

— Nu l-am văzut, Jackson. Jur! Nu l-am mai văzut de vineri.

A ezitat scurt, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul în țărâna unde strada întâlnea iarba.

— Îi aud telefonul în interiorul apartamentului său. Și... nu vreau să sun la poliție. Dar mă întrebam... poate ai tu o cheie? Voiam doar să verific.

Am simțit un gol în stomac – nu-l mai văzusem pe Tyler de trei zile. Nu mai primisem nicio veste de la el. Îmi închipuiam tot soiul de explicații posibile pentru faptul că nu se mai arătase la față în ultimele zile, dar până acum niciuna dintre ele nu avea de-a face cu propria lui siguranță.

— N-am nicio cheie, am răspuns.

Aveam înainte, apoi el se mutase. Deja mergeam îndărăt spre casă, ca să-mi iau cheile de la mașină.

— Stai să-mi iau și poșeta!

Jackson a încuviințat din cap.

— Da, sigur! a zis.

Luni dimineața, la ora nouă, barul era închis, lucru pentru care mă bucuram. Jackson insinuase că și-așa circulau suficiente zvonuri.

— Camioneta lui lipsește, am zis eu, stând în parcarea cu pietriș din spatele barului.

Am ridicat privirea spre fereastră – jaluzelele erau coborâte.

— Știu. A lipsit tot weekendul. Însă telefonul...

— Nu, ai dreptate, am zis eu.

— Îl pot suna pe proprietar, dar nu vreau să atârn vreo tinichea de coada lui Tyler. Nu cu poliția punând deja

întrebări despre el. O parte din mine se gândește că pur și simplu îi evită – eu asta aș face. Însă...

— Telefonul.

Care suna înăuntru, deși nici urmă de Tyler.

— Corect! Telefonul!

Jackson a descuiat ușa de la intrare, iar zona holului mi s-a părut de-a dreptul claustrofobică așa, cu barul întunecos și încuiat dintr-o parte și cu scara îngustă și ușa de sticlă mânjită de praf. A încuiat ușa în urma mea și mi-a făcut semn spre scări.

— După tine!

Pașii noștri reverberau la unison, holul mirosea slab a țigări, iar mâna lui s-a frecat o dată de a mea pe balustradă. Scândurile podelei scârțâiau în holul de deasupra, iar Jackson a rămas în urma mea, făcându-și de lucru cu telefonul.

— Dă-mi voie mie! i-am cerut.

Mi-am scos mobilul și l-am sunat pe Tyler, ținând aparatul pe lângă corp și stând cu urechea lipită de ușă.

— Îl auzi? a întrebat Jackson, apropiindu-se mult prea mult.

— Da, îl aud!

Am închis ochii, căznindu-mă să aud mai bine. Distingeam picuratul ritmic al robinetului de la chiuvetă. Huruitul aerului condiționat care se trezea la viață. Dar niciun pas. Niciun foșnet de așternuturi. Niciun strigăt după ajutor.

— Nu-l aud, am spus.

— Asta ziceam și eu.

Există o mare diferență între a ți se spune la telefon că o persoană a dispărut sau a vedea afișe prinse de copaci ori o imagine la știri, și să primești confirmarea dispariției

acesteia tu însuți, în persoană, să-i *simți* absența. E înțepătura unei senzații neliniștitoare care crește și se transformă într-o teroare pustiitoare. E un vid care se umple cu toate oribilele posibilități ce coexistă toate odată.

Am bătut iar la ușă, la fel cum procedasem și în cazul lui Corinne de-atâtea și de-atâtea ori – prin grote, întrebându-mă dacă rămăsese vreun colțișor pe care să-l fi trecut cu vederea, vreo încăpere ferită, rămasă nevăzută.

— Tyler, eu sunt! am strigat cu un glas tremurător din cauza panicii. Tyler!

Aveam pumnul încleștat când Jackson s-a desprins de ușă.

— Haide! a zis, pornind deja în direcția scărilor.

M-a condus prin barul pustiu într-o cămară, de unde a luat o scară. A cărat-o fără efort pe ușă și a ocolit prin parcare, după care a proptit-o direct sub fereastra lui Tyler.

— Tu ești alibiul meu și eu sunt al tău. Nu i-am spart casa. Doar îl verificam. Ai înțeles?

Am încuviințat din cap unul spre celălalt, pecetluind o înțelegere.

A aruncat o privire la străzile din spatele nostru, acum goale. Mi-am pus palmele pe treptele scării, însă Jackson și-a așezat o mână pe umărul meu.

— Eu! Arăt ca un angajat de la utilități publice. Tu arăți ca o fată drăguță pe o scară. Pe mine nu mă va lua lumea la întrebări.

Detestam faptul că are dreptate, pentru că voiam să intru în acea cameră. Simțeam nevoia să mă conving cu propriii ochi că Tyler nu se află acolo – că viziunile din capul meu, cu trupul său lipsit de viață lângă telefonul ce tot suna, nu sunt reale. Că e în regulă, pe undeva. Simțeam

nevoia să-i văd telefonul și să știu de ce-l lăsase acolo, să mă uit în dulapul lui și să știu unde plecase.

L-am urmărit pe Jackson suindu-se pe aparatul de aer condiționat, apoi săltându-se înăuntru și trăgându-l în interior odată cu el. Am rămas uitându-mă în sus, așteptând, strălucirea puternică a soarelui de deasupra ferestrei făcând să mă usture ochii. Din pricina senzației de nesiguranță respiram cu dificultate.

Jackson s-a aplecat pe geam.

— E gol! a strigat.

I-a luat mult prea mult să așeze aparatul de aer condiționat la loc. După ce-a coborât, a strâns scara și a mers înapoi în interior fără să scoată o vorbă.

— Ce-ai văzut acolo? Unde e? Știi? l-am întrebat, ținându-mă aproape de el.

L-am urmat tot drumul până la spațiul de depozitare înainte să-mi răspundă:

— Neah, n-am vrut să-i scotocesc printre căcaturi. Nu-i acolo! Asta-i tot ce știu. Poate că a plecat în camping sau ceva de genul ăsta.

Inutilul Jackson Porter! Ar fi trebuit să mă urc eu. Eu i-aș fi căutat sacul de dormit și bidoanele. I-aș fi căutat periuța de dinți. I-aș fi scotocit prin telefon. M-aș fi logat la calculatorul lui și i-aș fi cercetat istoricul de căutări.

Sau poate că o făcuse și Jackson. Și poate că, pur și simplu, nu voia să-mi zică.

Am rămas amândoi în mijlocul barului gol cu taburetele strânse pe tejghea, simțind cum panica din piept crește tot mai mult.

— Ia! mi-a zis, dând jos un taburet. Hai să-ți pregătesc micul-dejun! Mai stăm nițel de vorbă.

M-am așezat pe taburet, simțind cum adrenalina dispare odată cu ultimele mele rămășițe de energie. Prăbușirea era abia la început.

— Cafea! am cerut. Tare!

A lăsat semnul cu ÎNCHIS spre stradă și luminile stinse, așa că tot ce-aveam era strălucirea soarelui prin geamuri. Ochii mi se obișnuiau cu întunericul.

— Servești micul-dejun la bar?

— Nu. Îmi fac micul-dejun doar pentru mine. Deschidem la prânz astăzi. Totuși, dacă aprindem luminile, lumea va încerca să intre.

— Cam atâta cu economia de căcat!

— E mai mult decât de căcat, Nic.

A spart un ou și l-a trântit direct în tigaie.

— Face foarte bine la afaceri.

— E chiar drăguț, Jackson! Nu ți se pare că profiți de avantaj?

— Nu mi se pare în niciun fel. Doar dacă nu stai să te gândești prea mult. Cine sunt eu, ca să judec? Între timp, am cel mai stabil job din tot statul.

— Bravo ție! am murmurat.

A lăsat să alunece un ou cu gălbenușul lucios în sus pe o farfurie în fața mea, iar eu l-am înțepat cu furculița, făcând lichidul să curgă în voie.

— Care-i problema? a întrebat. Nu-ți plac ouăle?

Am băgat o bucățică în gură, însă nu avea gustul care trebuia: metalic, cumva. Ușor nelalocul lui.

— Ți-o mai amintești pe Hannah Pardot? l-am întrebat.

— Pe cine?

— Știi doar. Femeia de la biroul statal care a anchetat dispariția lui Corinne.

Cum de nu-și mai amintea un asemenea lucru?

— A, da! Detectivul Pardot. Habar n-aveam care e prenumele ei. Uau, te-a lăsat să-i spui Hannah? Dumnezeule! Pesemne că îi plăcea cu adevărat de tine.

Nu, nu-i plăcea. Iar acum, că tot o pomenise, ea nu se prezenta niciodată cu numele Hannah, și nici eu nu îi spusesem vreodată așa. „Da, doamnă detectiv." „Nu, doamnă detectiv." „Mulțumesc, doamnă detectiv!" „Îmi pare rău, doamnă detectiv!" Cu toate astea, eu mi-o aminteam ca *Hannah* Pardot.

„Hannah vrea să stea de vorbă cu tine, Nic." Acela era tata, stând în fața ușii mele. „Nu ești obligată, dar cred că ar trebui."

„Deja i-am spus tot lui Bricks."

„Atunci spune-i același lucru și lui Hannah."

Tot tatăl meu. „Îți mulțumesc pentru ajutor, Hannah!" Era un bărbat foarte educat și putea cita versuri întregi sau filosofi la momentul potrivit. Era un văduv care încerca să facă față. Fiul său îi lovise fiica, iar eu îi ascultam prin grilajul din baie.

„Ascultă, Hannah – pot să-ți spun Hannah? Asta e o problemă de familie, asta-i tot. Am impresia că și cazul lui Corinne se poate să fie o problemă de familie. Fata era mereu aici, încercând să scape de ceva."

Tatăl meu era extrem de atrăgător în felul acela specific uneori profesorilor, cu costumele lor desperecheate, cu papioanele și galoșii ieftini, și părul pe care nu se sinchisesc să și-l aranjeze. Avea un zâmbet blând și ochi care străluceau datorită ușoarei agitații care-l stăpânea tot timpul zilei.

— Am auzit pe cineva spunându-i așa, i-am răspuns lui Jackson. Nici de mine nu îi plăcea.

— Și, ce-i cu ea? a întrebat el.

— O vor trimite încoace. Sau pe cineva asemănător. Iar dacă vom fi cu toții aici, de cine crezi că se vor lua?

S-a oprit, și-a vârât restul dejunului în gură și l-a făcut să alunece mai ușor pe gât cu ajutorul unui pahar cu suc de portocale, apoi s-a șters pe față cu mâna goală.

— Ar trebui să plecăm toți într-o călătorie lungă.

Am zâmbit.

— Da, asta n-ar părea absolut deloc suspect!

Mi-a luat farfuria din față și le-a lăsat pe amândouă să cadă în chiuvetă, după care a dat drumul la apă fără să se uite la mine.

— Vreau să-ți spun ceva. Nu-i nevoie să-mi dai niciun răspuns.

— Bine!

A rămas atent la apa care continua să curgă, părând captivat de felul în care atingea fundul chiuvetei argintii.

— Nu i-am făcut niciun rău lui Corinne. O iubeam.

— Știu!

A ridicat capul, iar privirea lui aproape că m-a zdrobit. Am înșfăcat paharul, ca să am ceva de făcut cu mâinile.

— Chestia e, Nic, că bebelușul nu era al meu.

Am încremenit. Cu ceașca la jumătate drumului spre gură.

— Tyler ți-a zis și ție? a insistat el.

— Nu! am răspuns cu glas abia auzit.

— Nu știu dacă m-a crezut când i-am zis. Avea dreptate totuși – nu puteam dezvălui așa ceva. Tot ar fi fost un motiv. Gelozie, nu?

Am încuviințat din cap, imaginându-mi-i pe Tyler și pe Jackson lângă râu. „Fii isteț", zicea el.

— Dar nu știam, Nic. Nici măcar nu *știam*... Ea nu mi-a zis nimic. De ce nu mi-a zis?

Și-a pus mâinile pe tejghea, chiar în fața mea.

— Nu am făcut niciodată sex, Nic.

Simțeam cum mi se încing obrajii și cum ceașca îmi devine tot mai alunecoasă în mână.

— Bine!

A clătinat din cap, apoi s-a uitat la mine pe sub genele lungi.

— Mă crezi? Ea ți-a zis? Ți-a zis cine era?

— Nu mi-a zis nimic, i-am răspuns eu. Jackson, asta și vor polițiștii. Vor să începem să ne lăsăm iarăși cuprinși de îndoieli. Să ne punem întrebări unul altuia. Să scoatem iar tot la iveală. Las-o baltă. Las-o în pace!

A oprit robinetul, de pe mâini căzându-i picături de apă în timp ce le ținea în sus.

— Nu pot. Știi ce mi-a zis Corinne în noaptea aceea?

O văzuse după bâlci, știam asta, dar acum era pentru prima dată când recunoștea, și nu eram sigură care e motivul.

— M-a implorat să o primesc înapoi, iar eu i-am zis nu. I-am zis că o terminasem cu ea. Că îmi găsisem pe altcineva. Am fost atât de prost, de încăpățânat – oricum n-ar fi funcționat niciodată, nu cu Corinne prin preajmă. Nu la vedere. Tot pe locul al doilea aș fi fost și pentru ea, după Corinne.

— Bailey? am întrebat.

S-a desprins de bar și s-a rezemat de dulapul cu sticle de tărie.

— Corinne știa, mi-am dat seama. Mi-a spus că mă va primi înapoi, iar eu i-am zis nu. Ea singură și le-a făcut, să știi. Tăieturile de pe spate.

Am încuviințat din cap. Pe atunci, nu știam. Dar acum, da.

— Doamne, ar fi trebuit să spun da! Mă gândesc tot timpul la asta. Eram doar un puști idiot. Ar fi trebuit să spun da, iar ea încă ar fi fost aici.

— De ce-mi zici toate astea?

— Pentru că am încredere în tine.

A rămas unde era, însă surâsul său îl făcea să pară mai aproape.

— Pentru că nu i-aș spune nimănui cum în una dintre ultimele nopți, Tyler se întoarce de la o întâlnire, se așază la bar, și apoi fratele tău vine și el și-i cumpără un rând și-i cere, clar și răspicat, să te lase în pace. Apoi sună telefonul lui Tyler, care afișează un ditamai zâmbetul și-i spune lui Dan: „Cu *ea* ar fi trebuit să porți această discuție." După care răspunde chiar acolo la telefon, exact acolo, taman în fața lui Dan, ca și cum s-ar împăuna. „Bună, Nic", spune el, apoi îi cade fața și-ți spune să te liniștești, după care își lasă paharul pe tejghea și iese naibii afară, iar fratele tău îl urmează după câteva minute. Și o tulesc amândoi prin parcare în direcția ta, după care este anunțată dispariția lui Annaleise.

Mâinile îmi tremurau pe tejghea. Tot trupul îmi era încordat.

— Nu e...

— Sunt sigur că nu e, a spus el. Dar știi cum se împrăștie rahaturile pe aici. Auzi o astfel de poveste sau cum Corinne m-a implorat s-o primesc înapoi, deși era însărcinată cu copilul altcuiva – zici ceva de genul ăla, și s-a terminat totul!

Am rămas tăcuți, pretinzând că ne gândim la chestii normale, banale, ca și cum el nu m-ar fi amenințat și mi s-ar fi confesat în același timp. După care, încep să râd.

— Urăsc locul ăsta!

— Ți-e dor de el! a spus Jackson.

— Mi-e dor de el așa cum foștilor condamnați le e dor de foștii colegi de celulă.

Ca de gheața de după pumn. Vin perechi-perechi.

— Crezi că te vei muta vreodată înapoi?

— Niciodată! i-am răspuns. Cum el continua să mă privească, am adăugat: Mă căsătoresc. Cu un tip din Philadelphia.

— Tyler știe?

— Da!

— Dar el e cel pe care l-ai sunat după miezul nopții. Nu, ai dreptate, nu e treaba mea!

Am surprins un poem de Poe urcându-i pe antebrat, plus un citat din Kerouac trasat de-a curmezișul încheieturii. Ca și cum și-ar fi vârât nasul prin cărțile tatei, ar fi împrumutat cuvinte de acolo și s-ar fi ascuns în spatele lor.

— Tre' să plec! Mersi pentru micul-dejun!

— Mă bucur că te-am văzut, Nic!

M-am oprit în ușă, apoi m-am întors spre Jackson, care continua să mă privească.

— E moartă, Jackson! am adăugat.

— Știu!

Am trecut pe acasă pe la părinții lui Tyler când mă întorceam; camioneta lui nu era nici acolo. Cu tot timpul pe care îl petrecuserăm împreună, nu-i cunoșteam prea bine părinții. Tyler nu era genul care să aducă o fată acasă la el la cină. Stăteam înăuntru doar când era vremea urâtă. Aveam tot timpul camioneta lui la dispoziție și mai era și pădurea. La prima vedere, ar putea părea că nu era nimic de făcut acolo, dar sincer, toată lumea e a ta. Iar pădurea era a noastră. Poiana unde ne ridicaserăm un cort. Grotele,

dacă eram cu prietenii. Și râul. Petreceam o groază de timp aproape de râu, întinși pe spate, cu degetele întrepătrunse.

Râul trecea printre casele noastre, lucru care acum pare mai degrabă metaforic decât fizic. Puteam ajunge de la mine de-acasă la Tyler dacă nu era râul. Practic, era posibil să treci peste el prin zonele mai înguste, urcându-te pe unul dintre copacii care căzuseră de-a curmezișul lui. Însă nu prea era la îndemână și mai era și oarecum periculos în întuneric. Un singur pas greșit și cădeai în el. Într-o apă mai rece decât te-ai fi așteptat, cu stânci ascuțite și cu noaptea complet indiferentă la situația ta disperată.

Nu, era mai bine să luăm camioneta lui din fața farmaciei și să mergem împreună de-acolo. Iar drumul era și mai scurt.

Am trecut prin fața acelei farmacii în drum spre casă, apoi pe lângă școala generală, pe lângă secția de poliție, biserică și cimitir. Simțeam că mintea îmi plutește departe când am oprit la semafor, ținându-mi respirația până s-a făcut verde.

N-am intrat în casă sau în garaj; comisesem o eroare și lăsasem ușa întredeschisă când plecasem cu Jackson în mare grabă. Am suit dealul din spatele casei mele, privind în jos, spre vale, și imaginându-mi tot ce s-ar fi putut întâmpla acolo. Terenul familiei Carter era lângă al meu, dincolo de albia pârâului secat – puteam vedea o fâșie de alb de la garajul modificat, în depărtare; râul era ceva mai departe, complet ascuns acum. Iarna, după ce cad frunzele și depinzând de unghi, îl poți întrezări. Acum, tot ce poți auzi e un vuiet scăzut și regulat. Îl puteam auzi mult mai puternic după câteva zile de ploaie.

Uneori, îl mai găseam pe Daniel aici, deși îmi închipuiam că locul era doar al meu. Obsesiile mele, locurile mele, de bună seamă că le aparțineau tuturor copiilor care trăiseră vreodată aici. Pesemne că și Annaleise stătuse aici, urmărindu-și lumea de la picioare. Pesemne că dăduse peste poiana, cu fortul ei, despre care credeam că ne aparține numai nouă. Pesemne că știa toate potecile din pădure, toate ascunzișurile, exact ca noi.

Am urmat-o pe cea pe care o cunoșteam cel mai bine – cea care mergea în linie dreaptă până la poiană. Odinioară credeam că lăstărișul călcat în picioare, țărâna goală, erau rezultatul pașilor mei și ai lui Daniel făcuți de-a lungul timpului, însă probabil că începuse cu ani în urmă și avea să mai continue mulți ani și după noi.

Iată copacul cu o gaură în trunchi! Mi-am vârât mâna în el și am scos la iveală câteva ghinde și niște pietricele pe care le ascunseserăm acolo cu câțiva ani mai devreme. Iată și locul din colț, unde suprafața era cea mai dreaptă și unde eu și Tyler ridicam cortul adus de el. Iată și locul de întâlnire a două trunchiuri de copac, unde eu și Daniel adunam crengi mai lungi, pentru a-i ține pe intruși la distanță!

Eu, Corinne și Bailey preluaserăm la un moment dat poiana, cu mult înainte de băieți, pe când încă ne mai jucam împreună, și încercaserăm să-i determinăm pe Daniel și pe prietenii săi să și-o câștige înapoi. Corinne ținea ridicat un băț mare deasupra capului, prefăcându-se că e vrăjitorul din *Stăpânul Inelelor*, la care băieții se uitaseră în living. Se transformase într-un eveniment de pomină: eu, Corinne și Bailey apărându-ne domeniul, Daniel și prietenii săi încercând să se strecoare înăuntru fără să fie prinși, și glasul tunător al lui Corinne, „Nu poți trece!",

transformându-se într-un hohot de râs. Ne jucaserăm până se făcuse întuneric, iar Corinne încercase să-i facă să-și recunoască loialitatea față de ea ca Regină a Poienii, fluturându-și toiagul prin fața corpului și legănându-și șoldurile pe un cântec neauzit. În cele din urmă, Daniel o aruncase pe Corinne pe umărul său – era slăbănoagă și mlădioasă, aproape măturând pământul cu părul, în vreme ce ea țipa „Te blestem, Daniel Farrell!", pentru că ea era, chiar și pe atunci, Corinne Prescott.

Îi simțeam împresurându-mă aici înainte să se schimbe lucrurile – ca și cum trecutul era viu, existând chiar lângă prezent. Daniel fusese primul care renunțase la acest loc. Mereu responsabil, prea matur, fără să mai aibă timp de chestii copilărești. Corinne și Bailey n-au mai vrut nici ele să piardă vremea pe aici. „E distractiv doar dacă cineva se luptă cu tine să ți-l ia", spunea Corinne. „Altminteri, care mai e rostul?"

Am încercat să-mi aduc aminte de toți cei care fuseseră aici cu mine. Daniel și Tyler, Corinne și Bailey.

Iar apoi am încercat să-mi închipui un străin care ne urmărea pe toți.

Toate acele ocazii în care încercam să ne speriem unul pe altul cu diverse zgomote – un animal, o boare de vânt. „Un monstru", spunea Daniel, și ne dădeam cu toții ochii peste cap. „Nimic", zicea Tyler, trăgându-mă mai aproape de el în cort. „Te apăr eu." Dar dacă totuși era ceva? Dacă monstrul era doar un copil care ne urmărea? Dacă era Annaleise, ghemuindu-se prin tufișuri? Am încercat să mă fac mică, să mă fac timidă, să mă fac *ea* și să văd viețile noastre desfășurându-se prin ochii ei. Oare ce vedea ea? m-am întrebat. La ce se gândea? Cine eram eu prin filtrul privirii ei? M-am ridicat în picioare, rătăcind către

mijlocul poienii, încercând să-mi imaginez cum arătam pe atunci cu toții.

Eram atât de prinsă în amintirile altor persoane, de senzația celor care împărțeau același spațiu cu mine, că la început nici n-am recunoscut senzația creată de cineva real. De cineva *acum*.

Plesnetul unei rămurele și foșnetul lăstărișului. Perii de pe ceafa mea, care se ridicau drept răspuns.

Mă aflam în mijlocul poienii, vulnerabilă, și am simțit ochi. Eram sigură că aud și o răsuflare.

— Tyler? am strigat.

Detestam faptul că el era mereu primul care-mi venea în minte. Numărul pe care încercam să-l formez după miezul nopții, după care mă opream. Numele pe care îl sunam când auzeam ușa de la intrare deschizându-se cu un scârțâit.

— Annaleise? am strigat cu un glas doar un pic mai puternic decât o șoaptă.

Mi-am scos mobilul, astfel încât, dacă *era* cineva, el sau ea să vadă că-l am.

Zgomote – pași – imediat dincolo de punctul în care puteam vedea ceva, din adâncurile pădurii.

Am mers cu spatele, către copaci, îndreptându-mă spre casă. Am auzit ceva dintr-o parte și m-am răsucit imediat în acea direcție.

Țineam telefonul cu ambele mâini. Și aveam și semnal. Un semnal splendid, în pădure, de la singura rețea de telefonie care acoperea această zonă. Altminteri, un abonament groaznic – nu schimba singur conexiunea la altă rețea, internetul era cel mult lent, însă acum eram singură în pădure și *aveam semnal*.

Everett îmi luase o dată telefonul, când al lui era la încărcat în cealaltă cameră. Încercase să se uite la scorul unui meci, se enervase și îmi zisese: „De ce folosești această rețea? E groaznică!"

„Ba nu e groaznică", îl contrazisesem eu. Însă era.

Iar acum mi-am zis: *Pentru că. Pentru orice eventualitate. Pentru asta. Pentru aici.* M-am gândit la toate lucrurile mărunte de care trebuia să mă agăț. Toate lucrurile mărunte pe care le luasem cu mine când plecasem. Un fir subțire, transparent, care ducea până înapoi acasă.

Am dus telefonul la ureche și am sunat singura persoană care știam că va veni, fără să pună nicio întrebare.

Telefonul a sunat de două, de trei ori, iar eu începeam deja să mă panichez, când Daniel a răspuns.

— Sunt în pădure! l-am anunțat. În poiană!

— Bine! a răspuns el. Ești în regulă?

Izul slab care plutea adus de briză – fum de țigară. Împrăștiindu-se la fel de brusc pe cât îl simțisem.

— Nu știu! i-am răspuns.

Eram cu mâna pe trunchiul cu gaura, pipăind scoarța aspră și familiară, ce-mi oferea un oarecare sentiment de siguranță.

Îi simțeam panica în respirație, imaginându-mi-l deja cum sare în picioare.

— Care-i problema? a întrebat el.

Privirea îmi rătăcea prin pădure, căutând sursa. Mi-am coborât glasul:

— Nu știu. E ca și cum ar fi cineva aici.

L-am auzit înjurând înfundat.

— Vin acolo! Rămâi la telefon! Dă de înțeles că vorbești în continuare la telefon. Fă mult zgomot, Nic! Și mergi direct spre casă.

I-ar fi luat douăzeci de minute să ajungă aici dacă ar fi fost acasă. Mai mult, dacă s-ar fi aflat pe undeva, pe teren.

Habar n-aveam despre ce să vorbim și am ajuns să ne împărtășim cele mai stupide chestii pe care mi le puteam imagina:

— Mă gândesc ca eu și Everett să ne căsătorim în secret.

O idee complet fără sens.

— Nu suport ideea unei nunți mari. Toți oamenii aceia pe care nu-i cunosc – familia lui Everett cunoaște pe toată lumea. Probabil că vor fi peste două sute de persoane din partea lui și cinci din partea mea. Iar tata... Cum ar fi dacă în ziua aia el nici măcar n-ar ști cine sunt? Cum ar fi dacă nu ar vrea să mă conducă la altar? Sau poate că ar trebui s-o organizăm undeva, departe, doar noi, familia. Într-un loc cald.

— Unde ești acum? a întrebat el.

— Da! Sunt pe potecă, am ajuns la stejarul ăsta superb, ți-l mai amintești?

Am ridicat o piatră ascuțită de pe potecă și m-am răsucit cu iuțeală. Am auzit un zgomot în stânga. Foșnet de frunze. Am continuat să mă deplasez, mai hotărâtă, de această dată.

— Te aud! a zis el.

— Dacă familia lui Everett insistă asupra nunții, presupun că vor veni și Olivia – care lucrează cu Everett – și Laura, desigur, dacă vrea. Și poate va veni și Arden, de la facultate.

Nu-mi mai veneau și alte nume în minte.

— Să fie intimă, înțelegi? Dar să aibă semnificație.

— Continuă să vorbești! a zis Daniel. Sunt pe Fulton Road.

Am continuat să merg, să vorbesc, și habar n-aveam dacă mai era cineva acolo, urmărindu-mă.

Eu și Daniel nu discutam despre chestii personale, despre orice nu era esențial, cel puțin acum. Dacă mă suna, avea un motiv. Dacă îl sunam, o făceam pentru a-i da o nouă adresă, pentru a-l informa în legătură cu planurile mele de Crăciun sau ca să-l anunț că mă logodisem.

— Am fost odată, pe când lucram ca stagiar, la o nuntă; se căsătoreau părinții unui fost elev de-ai mei. Tare ciudat a fost! Tatăl se recăsătorea, iar fiul îmi ceruse să particip și eu. Probabil că a fost complet nepotrivit, acum, că mă gândesc la asta, un elev de optsprezece ani aducând o profesoară de douăzeci și trei pe post de parteneră, dar atunci nu m-am gândit în astfel de termeni. Era vară, chiar după ce el absolvise, și nu era practic o întâlnire – era doar faptul că el mă trecuse pe lista de invitați. Credeam că el voia să-mi spună totuși ceva. În fine, nunta a fost ridicolă. Oamenii aceia erau putred de bogați, Daniel. Adică bogați e un eufemism. O nuntă care putea plăti studiile la facultate, care putea hrăni o țară mai mică. Nu știu de ce mă invitase și pe mine. Nu știu ce voia să văd acolo. Nu știu nici pe unde umblă acum.

— Sunt pe Cranson Lane. Vezi pe cineva?

M-am răsucit iar, dar tot nu mi-am dat seama de unde provenea acea senzație.

— Nu! Acum cred că ar trebui să-l caut. Și să-l întreb. A mai fost un pușți, mai târziu, care mi-a zis că pur și simplu *trebuie* să asist la meciul lui de fotbal. Oricum eram acolo – trebuia să participăm la un anumit număr de meciuri în fiecare semestru. Însă pe el nu-l interesa de fapt ca eu să-l văd jucând. Îmi arăta ceva. Minciunile pe care i

le spunea tatăl său după meci. Presiunea. Dar el nu voia s-o spună direct, înțelegi? Uneori e mai ușor s-o arăți.

— Unde ești?

Am privit peste umăr, însă vederea mi se încețoșase nițel din pricina adrenalinei sau poate a panicii.

— O, aproape am ajuns acasă acum! Trebuie să-l sun pe puștiul ăla. Shane nu-știu-cum. Dumnezeule, nici măcar nu-mi mai amintesc numele lui de familie! Am participat la nunta tatălui său și nici măcar nu-mi pot aminti numele lui? Încep să se amestece toate, la un moment dat. Pur și simplu, sunt prea multe. Hei, văd deja casa!

— Nic! Intră în casă și încuie ușile!

Așa am făcut. Am lăsat piatra să cadă, simțind cum telefonul meu tăia aerul în timp ce dădeam nebunește din mâini, alergând. Am străbătut în fugă distanța dintre pădure și casă, trântind ușa în urma mea și apoi încuind-o, așa cum îmi spusese Daniel.

— Sunt înăuntru! l-am anunțat cu răsuflarea tăiată, după care m-am apropiat de geamul bucătăriei și m-am uitat spre pădure.

N-am văzut nimic acolo. Niciun semn de viață.

— Te simți bine?

— Sunt înăuntru! am repetat, cu mâna la inimă.

Calmează-te!

— Rămâi în casă! a zis el. Sunt aici!

SUV-ul lui albastru a înaintat până lângă garaj, apoi l-am urmărit coborând de la volan, însă n-a mers direct spre casă. A mers drept spre pădure.

Am dat iar fuga la ușa de la intrare.

— Daniel! Ce naiba faci?

— Rămâi în casă, Nic!

A început să fugă, îndepărtându-se de mine.

Ba pe naiba! N-aveam de gând să stau în casă, în timp ce el intra în pădurea din care eu doar ce ieșisem cuprinsă de panică. Am mers și eu până la marginea ei și am rămas unde începeau arborii, încercând să respir egal și încet. L-am urmărit transformându-se în mici fragmente – o bucățică din el alunecând după un copac, un braț ascuns de o ramură, pașii estompându-se în vânt. Am rămas cu privirea atentă la locul în care dispăruse de tot, încercând să-i transmit să revină.

Am așteptat, răsuflând tot mai zgomotos, pulsul începând să mi-o ia razna, apoi am tresărit, speriată, când telefonul mi-a sunat în mână. Everett! Am atins butonul de respingere și am auzit imediat pași apropiindu-se.

— Daniel? am șoptit, lungindu-mi gâtul ca să văd mai bine. Apoi, mai tare: Daniel?

Am văzut mai întâi o chică de păr blond, apoi un umăr. O jumătate de chip și picioarele lui lungi și suple. A ieșit clătinând din cap și vârându-și ceva la spate, sub betelia pantalonilor.

— N-am văzut pe nimeni, m-a anunțat el.

— Ăla e un *pistol*?

Nu mi-a răspuns. A continuat să se apropie de casă, așteptându-se să-l urmez.

— Ești sigură că ai auzit pe cineva? a întrebat el.

— De ce naiba ai un pistol?

— Pentru că locuim în mijlocul pustietății, iar polițiștilor le ia prea mult să ajungă acasă la cineva. Toată lumea are o armă.

— Nu, nu toată lumea! N-are cum să fie sigur să te plimbi peste tot cu un pistol vârât în pantaloni.

Mi-a ținut ușa de plasă deschisă, așteptând până am intrat în casă, apoi a tras adânc aer în piept.

— Nic, ești sigură? Spune-mi exact ce-ai auzit!

Nu-i puteam întâlni privirea.

— Eram în poiană, cea în care ne făceam forturi, și am crezut că aud pași.

M-am căznit să-i aud și-n memorie, însă aveam senzația că e ceva forțat, că eu fac frunzele să foșnească, dând volumul mai tare.

— Am crezut că simt miros de fum de țigară. Dar nu sunt sigură.

Poate că cineva mă urmărise, dar poate că nu fusese cazul. Cum zicea și Daniel, pe acolo umbla un monstru. Nu e deloc exagerat dacă n-ai dormit suficient, dacă doar ce ai fost amenințat, dacă cei pe care îi iubești încep să dispară. Atunci nu e foarte greu de crezut că monștrii există pe aici.

— Poate că ar fi trebuit să fii sigură înainte să suni și să bagi dracului groaza în mine.

M-am uitat urât la el.

— *Eu* eram îngrozită.

A apelat la tehnica aia a lui cu trasul aerului adânc în piept, încercând să nu explodeze de furie la adresa mea. Mi-am simțit umerii încordându-se, așa cum se întâmpla cu ai lui când era nervos.

— Ai ochii injectați. Ai dormit? m-a întrebat.

Vedeam bine că nu mă crede. Pe măsură ce timpul sărea între atunci și acum, chiar și eu începeam să nu mă mai cred.

— Un pic... Nu prea pot, de fapt, i-am răspuns. Nu pot dormi aici...

— Nic, doar ți-am zis să vii să stai cu noi. Vino și stai cu noi!

Am început să râd.

— Pentru că asta ar rezolva tot, nu-i așa? Când ai făcut rost de pistol, Daniel?

A început să scormonească prin teancul de bonuri de pe masă, mijindu-și ochii, apoi așezându-le înapoi cum fuseseră.

— Laura mi-a povestit ce s-a întâmplat la petrecerea copilului. Se simte groaznic. Las-o să aibă grijă de tine! Mă scoate din minți.

— Și tu cum ai putea explica așa ceva? De ce aș vrea brusc să stau la voi?

— Aerul condiționat, a răspuns el, iar un colț al gurii i-a săltat ușor, pentru scurt timp.

— Nu pot, Daniel! În plus, fără să te jignesc, dar Laura chiar e foarte băgăreață.

A clătinat din cap, dar nu m-a contrazis.

— Ascultă, mâine trebuie să merg pe teren, dar trec pe-aici dimineață, ca să văd cum ești. Dacă nu dai de mine, știi că poți s-o suni pe Laura. Se descurcă și ea.

— Corect!

— Nu-i acorzi suficientă încredere, Nic!

Am zărit conturul pistolului în vreme ce se îndepărta.

— E trăsătură de familie! am strigat după el, însă el doar a clătinat din cap în vreme ce continua să meargă. Daniel?

S-a oprit și s-a întors spre mine.

— Îți mulțumesc că ai venit!

S-a întors iar și mi-a făcut cu mâna, dispărând apoi. Ajuns la mașină, și-a așezat brațele pe acoperișul acesteia.

— Ai depus declarațiile?

— Una din două, am răspuns. Încă lucrez la cealaltă.

A încuviințat din cap.

— Pistolul a fost al tatei, a adăugat. Am considerat că nu mai e sigur pentru el să-l păstreze. L-am luat de la el ca să nu-și facă rău singur. Sau altcuiva.

Așadar, aveam un tată care bea prea mult. Prin urmare, uneori nu mai venea acasă. Așa că uita să meargă la cumpărături. Așa că ne lăsa cu dispozitivele noastre. Așadar, aveam noroc. În marea schemă a vieții, zece ani mai târziu, o vedeam prea bine: aveam noroc amândoi.

Corinne nu avusese norocul ăsta. Dar noi nu o știuserăm niciodată. Hannah Pardot fusese cea care îl făcuse pe tatăl lui Corinne să cedeze, ea îl făcuse să plângă și să-și dezvăluie toate secretele. Hannah Pardot știuse cum și unde să insiste. Pesemne din cauza a ceea ce îi spusese tatăl meu. „E o problemă de familie", zisese el, coborându-și vocea, pentru a-i da însemnătate.

Corinne mai avea doi frați mult mai mici. Ea avea unsprezece ani când părinții ei îi făcuseră pe Paul Jr. – PJ, cum îi spunea Corinne – și pe Layla, doi ani mai târziu. Erau doar niște copilași, de șapte și, respectiv, cinci ani, când dispăruse Corinne. Tăcuți și dârji, lucru neobișnuit pentru copii – asta îi spusese Hannah Pardot lui Bricks, și asta le spusese și Bricks tuturor celorlalți. Hannah le punea întrebări, în timp ce ei stăteau pe canapeaua albă formată din bucăți din livingul lor, în vreme ce mama lor le oferea limonadă, iar ei doi se tot uitau la tatăl lor, așteptându-și comenzile. Se uitau la tatăl lor când Hannah îi întrebase dacă sora lor mai mare li se păruse supărată sau tristă, ori dacă mai aveau ceva de spus. „Indiferent ce, oricât de mărunt ar fi fost", le zisese ea. Absolut orice

despre „starea ei de spirit". Copiii se uitau la tatăl lor, întrebători. Se uitau la el ca și cum el era răspunsul.

Mama lui Corinne o dusese pe aceasta la spital de două ori. Hannah Pardot citise rapoartele cu voce tare în fața tatălui lui Corinne: o dată, pentru un cot dislocat – „m-am cățărat afară pe geam", ne spusese nouă Corinne, dându-și ochii peste cap; altă dată, pentru o lacerare a locului unde începea părul – „am sărit în râu, ale naibii stânci alunecoase".

„Da!" i-a zis tatăl ei lui Hannah Pardot. „Din cauza mea." Suspinând și vărsând lacrimi mari și urâte. Hannah Pardot i-a chemat și pe Bricks, și pe Fraize înăuntru, pentru că era sigură că bărbatul avea să mărturisească tot.

Acesta nu era genul de bețiv care să rămână nu știu cât în bar, cum era tata, uitând cu totul de sine. El era genul care bea whisky în sufragerie și găsea oameni pe care să se înfurie, în loc să se înfurie pe el însuși.

„Nu am lovit-o!" a pretins el. „Nu am lovit-o niciodată."

„Nu", a zis și mama ei. „El nu a lovit-o niciodată. Doar a pedepsit-o."

O împingea, dacă încerca să-i răspundă. O dată, a împins-o în jos, pe scări. O singură dată. Atunci s-a întâmpla faza cu cotul.

Strânsoarea lui era puternică și de neclintit. Azvârlea cu farfurii în pereți, aproape de capetele lor. O dată, a ratat. Era tot timpul amenințător și periculos, iar, la un moment dat, Corinne a devenit imună. Imună la zgomotul scos de o pasăre care se izbește de geam, bătând continuu din aripi la pământ.

Ieșea din casă, venea la mine, îmi spunea că ne făcuserăm planuri. Acum îmi dau seama de înțelesul cuvintelor ei. „Ce, ai luat-o dracului razna? Ne-am făcut planuri. Trebuia să dorm la tine."

Într-un final, am încetat și eu să-i mai cânt în strună. Am respins-o și eu.

I-au căutat prin casă după urme de sânge. După probe. După semne că mai avusese loc vreun *accident* pe care tatăl ei să-l treacă sub tăcere.

Nu mi-o puteam închipui pe Corinne scornind povești la spital; „Am căzut. M-am strecurat afară pe geam și am căzut." Lăsându-și tatăl să câștige. Pur și simplu, nu mi-o puteam închipui pe Corinne așa. Făcându-se mică și cu privirea în podele. Puterea ei, mi-am dat eu seama, nu era nelimitată, așa cum credeam cu toții. Avea și ea limite, iar când a plecat din casa aia, a refuzat să mai cedeze vreun milimetru. Era o trăsătură deja deprinsă: cum să forțeze, cum să manipuleze. Știa pe ce drum să apuce. O învățase de la propriul tată – „să nu forțezi prea tare; să cedezi un pic, dar nu de tot." Întunericul trăiește în toată lumea. Ea știa acest lucru mai bine decât oricine. Toată lumea are două fațete, iar ea privise adânc în a fiecăruia dintre noi până o găsise.

Văd o Corinne în fiecare an. O pot distinge clar din cealaltă parte a pupitrului meu. Tipul cu voință puternică, crud, adorat. Fata tristă, extrem de tristă, schițată cu creionul, pe care o vezi numai atunci când îi îndepărtezi pe toți cei care o înconjoară.

Nu-i îndepărta!

Te rog! Nu-i îndepărta!

E răutăcioasă, dar vă iubește, aș vrea să le spun. *Așteptați răbdători, priviți mai cu atenție!*

Văd mânecile lungi și știu ce se ascunde dedesubt.

Tava cu mâncare lăsată nemâncată, ignorată, în timp ce ea i-o retează abrupt cuiva.

Băieții pe care îi respinge în mod repetat, sperând că aceștia se vor întoarce, pentru că nu se pot apropia de ea atât cât trebuie. Pentru că nu îi lasă ea.

Vreau s-o chem în birou la mine pentru absolut niciun motiv – ignorându-i pe cei care se chinuie prea tare ca să facă față presiunii școlii sau cu părinți care divorțează, ori pe cei care sunt practic disperați după atenție. Eu o vreau pe *această* fată, care nu îmi apare în dosare. Vreau s-o chem la mine doar ca să știe că, pe măsură ce va crește, iar toți cei din jur o vor abandona – așa cum se va întâmpla, în mod inevitabil –, eu voi fi aici.

De data asta, sunt aici.

A sunat Tyler, făcându-mă să tresar speriată, trează, chiar când reușisem să adorm. Numele i-a apărut pe ecran, și iată-l, o imagine în mintea mea, sigură și aproape.

— Alo? Tyler?

M-am ridicat din pat și am pornit pe hol, în caz că era în camioneta sa, în fața casei, așteptând în burnița nemiloasă.

— Salut, Nic!

— Ești bine? Ești acasă?

Noaptea era întunecoasă, și nu vedeam nici urmă de Tyler.

— Da. Jackson zicea că-ți faci griji pentru mine.

— *El* și-a făcut griji pentru tine. Adică, și eu mi-am făcut. Pe unde-ai fost?

— Am avut de rezolvat niște chestii.

— De ce nu ți-ai luat telefonul cu tine?

O pauză, ca și cum ar fi trebuit să-mi dau și singură seama.

— L-am uitat.

Detestam faptul că Tyler mă mințea. N-ar fi trebuit să ne mințim unul pe altul. Poate că nu ziceam tot ceea ce gândeam, dar nu ne mințeam niciodată – eu îl făcusem să promită acest lucru.

— Tyler! am continuat. Vorbește cu mine! Te rog! Am crezut că ai pățit ceva. Am crezut...

M-am foit, neliniștită, în liniștea care-a urmat.

— Am fost în Mississippi, a răspuns cu un glas rapid și grăbit.

Fără telefon, se înțelegea de la sine.

— Acasă la tatăl ei?

— Voiam doar să mă conving cu propriii ochi. Nici urmă de Annaleise, a adăugat. Nici urmă de nimic.

Am rămas la telefon, ascultându-i respirația.

În cele din urmă, a întrerupt tăcerea:

— Ai avut dreptate. Avem nevoie de un pic de spațiu.

L-am simțit cum alunecă și mai departe de mine în timp ce vorbeam unul cu altul.

— Tyler...

— Ai nevoie de ceva, Nic?

Pe un ton de politețe profesională.

De ce aveam cu-adevărat nevoie? De la el? Pentru el?

— Doar să știu că ești bine.

— Sunt bine! a răspuns el. Ne mai vedem, Nic!

Era ceva deopotrivă familiar și neliniștitor la ploaia de aici. În oraș, bătea în ferestre și în caldarâm, și făcea să se reverse rigolele, ca și cum ne-ar fi împresurat. Cauza ambuteiaje și făcea holurile apartamentelor prea alunecoase.

Însă aici, ploaia era doar o altă parte componentă a peisajului înconjurător. Ca și cum ar fi fost ființa care viețuia aici, iar noi, doar niște simpli musafiri.

Mă făcea să mă simt măruntă și trecătoare. Mă făcea să mi-o închipui pe mama exact în această casă, ascultând exact această ploaie. Exact aceleași molecule de apă reciclate și refolosite, precum o diagramă circulară de la ora de științe. Iar înainte de asta, pe bunicii mei cumpărând acest teren, construind această casă din temelii, stând în fața acestei ferestre, ascultând exact același lucru. „Unele religii consideră că timpul e ciclic", zicea tata. „Că există ere care se repetă. Însă altele cred că timpul este Dumnezeu. Un dar pentru noi, ca să ne dezvoltăm și să existăm în el."

Glasul tatălui meu mă liniștea când încercam să găsesc un înțeles al lucrurilor.

Pentru că ceea ce contează cu adevărat atunci când stai aici, înconjurat de munți din toate părțile și cu ploaia căzând, într-o casă construită de bunicul tău, e că îți este foarte ușor să observi cât de lipsit de importanță ești de fapt.

Cât de rapid te-ai putea transforma din ceva în nimic.

Cum într-o clipă poți fi o fată care râde în mijlocul unui câmp de floarea-soarelui, iar în următoarea, un chip care te va obseda dintr-un un afiș lipit într-o vitrină.

Cât de înfricoșător, de pustiu și de gol, iar apoi, cât de izbăvitor!

L-am scos o dată pe Tyler în ploaie. Și l-am întrebat: „O simți?"

Mi-am împletit degetele cu ale lui și i-am așteptat răspunsul șoptit:

„Da!"

S-ar fi putut referi la orice – la răceala feței lui, la apa de ploaie din pantofii lui, la cerul care-i șoptea despre iubire, despre singurătate și despre mine. Însă îmi plăcea să cred că și el simțea același lucru. Că el era persoana care înțelegea de fiecare dată.

Am încercat să adorm la loc. Am zăcut în pat, cu ochii închiși, concentrându-mă la zgomotul ploii bătând în acoperiș – trăgând nădejde că avea să-mi țină mintea ocupată și să mă atragă într-o binecuvântată uitare.

Însă Cooley Ridge îmi vorbea prin intermediul fiecărei picături, îndemnându-mă să mă trezesc.

„Rămâi cu ochii deschiși! Privește!"

Timpul se poate desfășura în toate direcțiile și-ți poate arăta lucruri dacă-i îngădui. Poate că acesta era felul în care o făcea. Poate că asta încerca să-mi arate Cooley Ridge. Că timpul se străduia să-mi explice lucruri.

„Tic-tac!"

Cu o zi înainte

ZIUA 7

CASA PĂREA MAI LUMINOASĂ, MAI VIE, CU STRATUL NOU de vopsea ales de Laura – un ton pal, în culoarea migdalelor, îl numise ea. Însă mobila fusese îndepărtată de lângă pereți și stătea în poziții nenaturale, acoperită la întâmplare cu folii de plastic și dându-i astfel întregului parter un aspect de casă a groazei de la un bâlci. Pesemne că devenisem deja imună la mirosul de vopsea ori ceva de genul ăsta. Abia când am ieșit afară, ca să arunc tot plasticul la tomberon, și m-am întors în casă, m-a lovit – zidul de vapori, lipicios și sufocant –, ceva pe care nici măcar deschiderea tuturor ferestrelor nu l-ar fi putut îndepărta. Era nevoie să dăm drumul la aer, ca să poată circula prin toate filtrele. Aveam nevoie de afurisitul de aer condiționat!

Am așezat ventilatoarele lui Daniel prin tot parterul, le-am pornit și am lăsat ferestrele deschise.

Apoi am plecat. Un incendiu catastrofal pornind de la firele electrice n-ar fi fost cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla cu această casă.

La Grand Pines se organizează un brunch de duminică care ține loc de eveniment de familie. Mergi la biserică,

apoi vii în vizită la membrii familiei pe care i-ai trimis de-acasă. O zi a căinței. În care-ți poți cântări propriile păcate. Vinovăție stabilită cu ajutorul omletei.

Era un bufet, iar eu stăteam în urma tatei la coadă, făcându-mi tava să alunece pe barele de metal în spatele celei luate de el, sunetul scos de acestea semănând cu niște unghii care zgârie pe-o tablă.

— Încearcă baconul! mi-a sugerat el, iar eu am adăugat supusă o fâșie pe farfuria mea. Sari peste ouă! a adăugat din colțul gurii. Biscuiți! Ia doi!

Am luat unul – n-aveam deloc poftă și nu voiam să-i irosesc, dacă tot nu erau chiar așa de buni.

În rucsacul atârnat pe umăr aveam o hârtie semnată de un doctor pe care o luasem de la ghișeul din față. O declarație care atesta incapacitatea mintală a tatălui meu și nevoia lui de un tutore. Mai aveam nevoie de încă una pentru tribunal, iar doctorul de aici îmi dăduse deja datele de contact ale unuia care urma să vină în vizită în această săptămână.

Mă simțeam ca și cum îl păcăleam pe tata, așezând baconul pe farfurie, acceptându-i sfaturile, comportându-mă ca și cum eram aici pentru mâncare, pentru a fi în prezența lui. Nu eram *neprezentă* aici pentru vreunul dintre aceste lucruri, însă acestea nu erau motivele principale. Mă întrebam dacă Daniel și Laura își făcuseră deja un obicei din a veni să-l viziteze în timpul brunch-ului. Probabil. Tata a zâmbit când am ajuns, ca și cum era cel mai natural lucru din lume ca eu să mă aflu aici, iar o parte a mea se întreba dacă nu cumva declarația era o greșeală. Dacă nu cumva situația lui se ameliora. Dacă nu cumva toate astea erau ceva reversibil – o chestie oribilă, dar temporară, care avea să dea, treptat, înapoi. *Iisuse, tată, îți mai*

aduci aminte când nu-ți mai aminteai cine suntem? Chiar că mi-ai tras o sperietură pe cinste!

Ne-am așezat la masa la care îl găsisem în urmă cu o săptămână – era, se pare, locul lui obișnuit.

— Ar trebui s-o vezi pe Laura, i-am zis. Am mers la petrecerea bebelușului, ieri. Zici că e gata să plesnească.

A început să râdă.

— Ce au?

Știa deja. Ar fi trebuit să știe.

— Fată. O încuviințare scurtă din cap din partea lui, așa că am adăugat: Shana, am zis, iar privirea lui a rămas fixată în a mea, după care i-a alunecat ușor în lateral.

Spusesem un lucru greșit; acum urma să-l pierd. Urma să-i văd pe amândoi dispărând.

— Știi, când mama ta m-a adus acasă pentru prima dată, m-am îndrăgostit.

Sau de data asta avea să mă ia și pe mine cu el.

— De Cooley Ridge? am întrebat.

— Ei, dar nu trebuie să faci mutra aia, Nic! a rânjit el. Dar nu! Nu de Cooley Ridge! M-am îndrăgostit *de ea*. Pentru că vedeam tot ce ținea de ea aici. Era ca o piesă de puzzle scoasă din întreg, dar, când am așezat-o aici, unde îi era, de fapt, locul, a fost ca și cum am înțeles. Era atât de frumoasă!

Cele mai limpezi amintiri cu mama sunt cele în care se estompa. Era bolnavă. Într-un scaun cu rotile, cu o pătură galben cu albastru pe picioare, pentru că îi era mereu frig, cu Daniel ținându-i o cană cu un pai în ea aproape de gură, amândoi devenind tot mai slabi, mai palizi, mai ascuțiți. În poze, era splendidă. Înainte de cancer, fusese un amestec perfect de duritate și blândețe, și mereu cu un surâs sincer și cald pe chip.

— Chiar semeni cu ea. Și tu, și Daniel, chip leit cu ea, a adăugat el.

— Daniel seamănă cu tine.

Am încercat baconul, însă m-a copleșit amețeala. L-am desfăcut în bucăți mai mici, ca el să nu observe.

— Acuma, da, sigur, așa spune lumea. Dar când erați amândoi mici, erați identici cu Shana. M-a privit din cap până-n picioare și a adăugat: Imaginează-ți cum ar fi fost ca ea să nu fi avut copii! N-ar mai fi rămas absolut nimic din ea.

— Bine! am zis.

Nu-mi plăcea cum se uita la mine, ca și cum din ea ar mai fi supraviețuit ceva – o piesă de puzzle scoasă din întreg, o bucățică din ea peste ochiul meu stâng, peste buza de jos, peste vertebrele șirei spinării. Privindu-mă cu atenție, așa cum făcea și Corinne odată, până ce ajunsese să pretindă că poate zări monstrul din noi.

— Aproape am făcut-o, să știi. Când părinții ei au murit în acel accident, iar ea s-a trezit singură pe lume, mi-a spus că n-o să vrea niciodată să aibă un singur copil. Era ori niciunul, ori mai mult de unul. Nu încăpea discuție. Tata și-a mestecat mâncarea și și-a dat ochii peste cap, apoi a continuat: Tare încăpățânată era! Mult timp, am crezut că n-o să fie niciunul. Chiar am crezut asta. Daniel ne-a luat prin surprindere, știai?

— Nu, nu știam!

Părinții mei erau deja în vârstă când ne-am născut noi, însă am presupus că așa își doriseră ei: carierele, mai întâi, apoi familia.

— Atunci ne-am mutat înapoi. Era disperată să te aibă cât mai curând posibil. Dumnezeule, mă scotea din minți! Chiar nu înțelegeam de ce făcea așa mare caz, însă era

hotărâtă ca tot ce i se întâmplase ei să nu reprezinte soarta copilului ei. Singură, fără familie. Era de neclintit când afirma că voi vă veți avea mereu unul pe altul. Acum, că nu mai e, îmi dau seama că avea, desigur, dreptate. Daniel avea nevoie de tine.

— Sunt sigură că el n-ar fi de acord cu această afirmație, am zis eu, râzând. Sunt o adevărată pacoste.

— Nu, nu, Nic! Ești exact ce are el nevoie. Și o știe. Dar tu știi totuși cum e el.

Nu mai aveam subiecte de discuție sigure. Doctori care trimiteau declarații care să-mi pronunțe tatăl incapabil din punct de vedere mintal. Fete dispărute. O casă plină de secrete. Copii făcuți în mod accidental. Daniel. Iar peste tot existau ochi. Nu doar în pădure. Ci și aici. Îmi simțeam privirea rătăcind, iar degetele mele băteau darabana pe masă. Puteam doar testa diverse subiecte cu tata, dându-le târcoale de la distanță, zgâriindu-le doar suprafața. Ca să nu-l pun pe jar. Ca să nu forțez ieșirea la iveală a unor lucruri care trebuiau să rămână îngropate. Însă aveam nevoie ca el să știe unele lucruri – aveam nevoie ca el să *înțeleagă*.

— Tyler a făcut niște reparații prin casă pentru noi, l-am informat, ciugulind dintr-un biscuit.

— E bine! E un om bun!

— Nu l-ai plăcut niciodată când eram copii, l-am tachinat.

— Nu-i adevărat! Muncea din greu și te iubea. De ce să nu-mi placă?

— Credeam că tații de adolescente ar trebui să-i urască pe iubiții fiicelor lor. E o regulă!

— N-am citit niciodată manualul ăla. Clar, a zis el, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului. N-am știut niciodată ce să

fac cu tine, Nic. Cum să mă comport, adică. Ai ajuns bine, până la urmă, doar prin propriile forțe.

— N-am ajuns bine, l-am contrazis eu, pe jumătate râzând, în timp ce fărâmam biscuitul în bucățele mărunte, imposibil de mâncat.

— Ba ai ajuns! Uită-te la tine! Uită-te acum la tine!

Trebuia să ghidez cu mare atenție discuția înapoi la subiect. Cu mare grijă.

— Tyler a zis că am obține un preț mult mai mare pe casă dacă am termina garajul, i-am zis eu. Îți amintești când tu și Daniel aveați de gând să vă ocupați de el?

M-a privit în ochi, zâmbind.

— Mi-a cerut s-o facem, a răspuns el, gândindu-se la lucrul care nu trebuia, exact la lucrul care nu trebuia. Sau mi-a zis. Îl știi pe Tyler. Zicea că vrea să se însoare cu tine.

Am simțit cum mă încing la față, cum încep să mă furnice buricele degetelor, încercând, totodată, să-mi închipui discuția. Nu știam asta, așa că am fost luată complet prin surprindere.

— Așa a zis, ai? Tu ce i-ai răspuns?

— I-am răspuns că erați doar niște puști, firește. I-am spus să vadă lumea mai întâi. I-am spus despre timp...

Privirea i-a alunecat într-o parte, și deja simțeam cum mintea începe să-i plutească și ea.

— Ce-i cu timpul? l-am întrebat, trăgându-l înapoi.

Asta l-a făcut să se concentreze din nou la mine.

— Că îți arată lucruri, dacă îi îngădui.

Mi-am plecat capul pe un umăr.

— Asta era vorba mamei.

Când era bolnavă, și eu plângeam, ea zicea că mă poate vedea, că ne poate vedea, pe mine și pe Daniel, transformându-ne în niște oameni superbi.

— Păi, eu i-am zis asta. Când era însărcinată cu Daniel, își făcea atâtea griji, și același lucru s-a întâmplat și cu tine, așa că ne-am obișnuit să inventăm tot soiul de povești...

Tata era iarăși absorbit de amintiri. Îl pierdeam dacă nu-l readuceam iar în prezentul de acum.

— Tyler ce-a avut de zis la asta? l-am întrebat.

Poate că voiam într-adevăr să aflu. Să vizualizez discuția lor, precum o muscă pe perete, cu Tyler stând pe canapea, iar tata, în fotoliul lui.

— Hmm?

A săltat capul și a ridicat din umeri.

— N-a zis nimic. Nu-mi cerea permisiunea. Așa că i-am zis: „Nu te înfuria când îți va zice nu!"

Am zâmbit, auzindu-l.

— Credeam că trebuie să afli. Era ziua în care fata Prescott... În fine. Au urmat apoi lucruri mult mai importante, iar tu ai plecat după aceea. Însă voiam să afli despre asta. E un om bun. Un tip cumsecade. Cred că totuși încă e mai furios pe mine. Pentru că nu i-am dat noul tău număr.

— Ești un tată bun! am răspuns eu. Chiar ești.

— Sunt un tată de tot rahatul, și o știi foarte bine. Dar am încercat să fac ce trebuie atunci când chiar conta. Nu sunt sigur cum a ieșit.

— Tată, uită-te la mine! S-a terminat! i-am zis eu.

L-am privit fix în ochi, forțându-l să-și aducă aminte această discuție.

— Orice s-a întâmplat atunci s-a terminat. Gata, e bun făcut. E timpul să scoatem casa la vânzare.

A tăiat biscuitul, apoi a ațintit cuțitul de întins unt spre inima mea.

— Mănâncă-ți dejunul, scumpo! Începi să dispari.

*

Știam că răspunsurile privind dispariția lui Annaleise țineau de ce văzuse cu zece ani în urmă, chiar dacă polițiștii nu erau chiar atât de siguri. Știam că răspunsurile urmau să vină toate odată. Că lumea nu avea să afle ce se întâmplase cu Annaleise până nu avea să afle ce se întâmplase cu Corinne, iar acest lucru era valabil și pentru mine.

Trebuia să mă întorc în timp.

Trebuia să o fac cât timp ancheta încă se mai afla în stadiul de *găsiți-o*. Înainte să se preschimbe în altceva, ceva mult mai rău.

Hannah Pardot își făcuse apariția din afara orașului cu zece ani în urmă, cu expresia ei stoică și rujul roșu-aprins, într-o misiune. Ancheta se transformase din *găsește-o pe fată* în *rezolvă cazul*. Adică două chestii diferite. Două presupuneri diferite.

La o săptămână după dispariția lui Annaleise, deja simțeam cum începe schimbarea.

Trebuia să înțeleg cum arăta totul din punctul de vedere al lui Annaleise – absolut totul –, pornind de la începutul acelei seri din urmă cu zece ani. Pornind de la ce văzuse ea la bâlci.

Bâlciul nu are o intrare oficială. Are un câmp care se transformă într-o parcare ce șerpuiește printre clădirile care odinioară erau grajduri și care acum sunt folosite pentru a vinde bilete pentru tururi și jocuri. Există un hambar de depozitare pentru echipamentul de prim ajutor într-o parte a gheretelor/boxelor pentru bilete, iar dincolo de el, nimic altceva decât copaci.

Dacă treci de vechile grajduri, spațiul se deschide și se transformă în câmpuri unde o dată pe an, timp de două

săptămâni, gheretele se trezesc la viață, iar roata se ridică amenințător, mândră și maiestuoasă. Toamna, baloane cu aer cald se înalță în aer, legate cu frânghii de pământ. Era locul în care veneam ca să atingem cerul.

În seara aceea, aerul era plin de zgomote: copii care chiuiau sau se plângeau, părinți râzând sau strigând. Muzică de la carusele, clopoței de la gheretele cu jocuri. Adolescenți strigându-se unul pe altul de la distanță – de la o masă de picnic, din fața toaletelor mobile, din vârful roții. Mi s-a oprit răsuflarea când am văzut-o tocmai din parcare cum se învârte. Spre deosebire de majoritatea lucrurilor care păreau mai mici acum, că eu crescusem, roata părea și mai mare. Mai de neatins. Am încercat să îmi imaginez o fată atârnând de exteriorul cabinei. Aș fi intrat în panică. Mi s-ar fi făcut rău. Aș fi fost furioasă.

O fată îmbrăcată în fustă care atârnă de exteriorul cabinei, în timp ce prietena ei cea mai bună îi șoptește în ureche, iar iubitul ei privește de dedesubt. Poate că e adevărat ce se spunea, că ne-o făcuserăm cu mâna noastră.

Faptul că mă aflam aici parcă mă făcea să mă simt aproape de Corinne, cum nu o mai făcusem de multă vreme. Îi simțeam mâinile reci pe coatele mele, îi auzeam răsuflarea în ureche, îi miroseam guma cu mentă în răsuflare. Dacă aș mai fi putut închide ochii și întinde mâna prin timp, ca să o prind de încheietură... Să o cuprind în brațe strâns, fără absolut niciun motiv... N-aș îndrăzni! N-am îndrăznit niciodată!

Cineva s-a lovit de mine – un copilaș de vreo trei ani, cred, izbindu-se de mine înainte să-și schimbe direcția și să dea peste altcineva în nerăbdarea lui de-a ajunge mai iute înăuntru. Părinții lui mi-au aruncat un „scuze" în grabă și s-au repezit pe urmele lui. Soarele era coborât

pe cer, aproape dispăruse cu totul, iar becurile înșirate pe câmp erau aprinse, în vreme ce eu rămăsesem în loc, urmărind agitația. Împrejurimile mi se păreau țipătoare și aproape orbitoare, făcându-mă să-mi închid pleoapele drept răspuns.

Am pornit printre gheretele cu bilete. Iarba fusese tăiată aici, rămânând mai mult solul expus, cu mici petice de verde. Foarte aproape de intrare, pe acest sol murdar, era locul în care mă prăbușisem atunci. Aici era locul unde Daniel mă lovise în fața tuturor celor rămași în roată. M-am răsucit, închipuindu-mi-o pe Annaleise stând sprijinită de această construcție și mâncând înghețată de căpșuni. Urmărindu-ne pe toți.

Pe mine, dând peste Tyler.

Pe Tyler, așteptându-mă.

Și pe Daniel, prinzându-mă de mână și plesnindu-mă peste față.

Pe Tyler repezindu-se, pocnindu-l pe Daniel în față, apoi lăsându-se pe vine lângă mine. Mâinile lui, desprinzându-mi brațele răsucite de sub corp. „Te simți bine? Nic, te simți bine?"

„Nu știu. Nu șt..." Dând isteric din picioare în țărână, ridicându-mă, sprijinindu-mă de Tyler, simțind cum lucrurile capătă iar contur clar, arsura loviturii, înțepătura momentului. „Mă simt bine", ziceam eu. Mâinile lui erau peste tot. Îmi dădeau părul la o parte, de pe față, în jos, pe gât, pe brațe, pe talie. El arunca o privire peste umărul meu, cu maxilarul încleștat, și atunci am văzut-o pe Corinne alergând spre noi. Bailey era mai departe, făcându-și și ea loc prin mulțime.

Nu știu dacă Annaleise mai era încă acolo. Nu m-am mai uitat. Poate că trecuse deja de ieșire. Poate că fugise

în spatele clădirii, urmărindu-ne cu privirea ei de nepătruns printre boxele pe care acum le vedeam clar. Da, ea ne confirmase alibiul, însă mă întrebam dacă nu cumva fusese martoră și la ceea ce urmase.

Țin minte că Tyler m-a ridicat în picioare, m-a mai verificat o dată, întrebându-mă din nou și din nou dacă sunt bine.

„Stai aici!" mi-a zis.

S-a apropiat de fratele meu, și-a lăsat o mână în jos, apoi s-a aplecat spre el și i-a zis ceva la ureche. Daniel s-a uitat direct la mine, drept prin mine, iar eu a trebuit să-mi feresc privirea.

„Nic", m-a implorat el de la depărtare, însă Corinne era deja acolo.

„Bailey, du-te și adu niște gheață!" a strigat Corinne când aceasta s-a apropiat de noi, iar eu simțeam deja cum simpla ei prezență prelua controlul, făcând ceea ce trebuie.

După aceea, am plecat. Am plecat de acolo, luându-l și pe Tyler cu mine, și am găsit șopronul unde se oferea primul ajutor, unde un bărbat stătea pe un scaun pliant, cu un gogoloi de tutun într-un colț al gurii.

— Sunteți bine, copii? ne-a întrebat el, fără să se ridice.

— Aveți gheață? a întrebat Tyler.

Bărbatul a deschis un frigider micuț de la picioare, apoi a folosit o cană de plastic pentru a vârî niște gheață într-o pungă sigilabilă, pe care mi-a întins-o.

Tyler m-a mai verificat o dată și m-a întrebat dacă mă simt bine, plimbându-și mâinile peste tot.

„Tyler", i-am zis. „Mâna ta!"

Două noduri îi erau zgâriate, ca și cum lovise în unghiul greșit muchiile ascuțite ale lui Daniel, iar degetele îi

erau golite de culoare. L-am întrebat pe bărbatul de acolo dacă are plasturi.

Acesta s-a uita la mâna lui și a adăugat:

„Ar putea fi rupte."

„E-n regulă!" a răspuns Tyler, trăgându-mă după el. „Hai să mergem!"

Însă vedeam că bărbatul ar fi putut avea dreptate; deja se umfla și se înroșea, iar Tyler își ținea mână atârnând moale într-o parte.

„Tyler..."

„O să iau și eu o pungă cu gheață", a bombănit el.

„Măcar spal-o un pic!" l-am îndemnat, iar el a încuviințat din cap.

„Bine! Nu pleci, bine?"

„Sunt chiar aici!" i-am răspuns.

Însă în clipa în care a dispărut, tot ce am mai văzut a fost imaginea cu Daniel zăcând grămadă jos, cu nasul plin de sânge, și felul în care îmi rostise numele. Felul în care se uitase la mine. Trebuia să stau de vorbă cu el. Trebuia să discutăm amândoi. Despre asta. *Chiar acum.* Chiar și pe atunci, îmi dădeam seama câtă importanță avea acest moment precis. Cum viitorul nostru, al tuturor, atârna în balanța acestei discuții.

Am plecat spre cercul de pământ ca să-l găsesc pe Daniel, însă acolo nu mai era nimeni. M-am gândit că poate cineva îi dăduse pe toți afară sau poate chiar asmuțiseră paznicii pe noi. Am trecut de grajduri și nu l-am văzut nici în parcare.

Am dat să mă întorc înăuntru, la Taylor, și atunci am auzit cuvintele rostite de Corinne pe un ton scăzut, de undeva de unde nu o puteam vedea. Am trecut de grajduri, în dreapta – glasul și râsul ei mă atrăgeau în acea direcție.

Am văzut-o mai întâi pe Corinne. În spatele clădirii, chiar în afara bâlciului, ținând un șervețel de hârtie ud pe fața fratelui meu. Capul lui se sprijinea pe umărul ei. Cealaltă mână a ei era vârâtă sub tricoul lui, aproape de betelia pantalonilor, trasându-i linii pe piele. Am urmărit cum buzele ei se lipesc de maxilarul lui și cum îi șoptește ceva la ureche. Iar din întreaga ei postură, după felul în care fratele meu stătea rezemat relaxat de zid, mi-am dat seama că nu era prima oară. Știam că el m-a văzut pentru că și-a mișcat iute mâinile, deși fără efect, ca s-o îndepărteze, înainte să mă întorc și să plec. Și am auzit cuvintele ei retezând abrupt spusele fratelui meu când acesta a împins-o. Însă era prea târziu.

El mințea, și acum o știe foarte bine. Știe că și eu am mințit pentru el. „Niciodată", spusesem. „Niciodată."

M-am întrebat dacă i-a văzut și Annaleise. Dacă era pe-acolo, pe undeva, printre copaci. Sau ghemuită printre mașinile din parcare. Era prea tânără ca să plece acasă singură. Ar fi avut nevoie de un adult. Așa că trebuie să fi fost pe undeva, prin jur.

Mă întrebam cum trebuie să fi arătat pentru ea la vârsta de treisprezece ani – ce-o fi crezut că se întâmplă de la distanță, din ascunzișul ei? Și dacă o fi revăzut acele fapte în minte ca adult, oare amintirea o fi suferit schimbări între timp? O fi ajuns să înțeleagă altcumva lucrurile? Crezusem că eu eram singura care știa despre Corinne și Daniel, dar poate că nu fusese așa.

N-am știut niciodată cu exactitate ce se întâmplase între ei doi sau cu Bailey, după aceea. Am dat fuga înapoi înăuntru, spre locul de lângă șopron, înainte ca Tyler să iasă înapoi afară. Am plecat apoi cu camioneta lui, iar el

m-a lăsat pe mine să conduc din cauza mâinii rănite, și am trecut pe lângă un grup de copii, care au râs de Tyler.

„La naiba, îți lași gagica să conducă în locul tău camioneta?" Iar o fată a adăugat: „Așa da, asta e iubirea adevărată!"

Nu știam cum de s-au despărțit Corinne și Daniel, când sau unde s-au întâlnit Corinne cu Jackson sau de ce a ajuns Daniel s-o conducă pe Bailey acasă. N-am îndrăznit să întreb. Niciunul dintre noi n-a întrebat.

Am rămas privind îndelung lumea de la intrare, încercând să-mi închipui cum ar fi putut arăta asemenea clipe prin intermediul lentilelor unui aparat foto. Ce-aș fi văzut dacă acest moment ar fi încremenit în loc? Ce-aș fi gândit? Despre mama care-și prinde copilul de braț, chiar înainte să se piardă în mulțime; despre tinerii de la coada la Tilt-A-Whirl, sărutându-se când nu se uită ceilalți; despre femeia cu păr lung și negru, care ține de mână o fetiță, încremenită și ea în mijlocul mulțimii și privindu-mă la rândul ei.

Chipul acesta mi s-a limpezit în minte, prinzând contur, așa că m-am pus în mișcare, pornind în direcția ei.

— Bailey? am strigat.

Bailey. Chipul ei întorcându-se de la mine, părul negru trasând un arc în vreme ce își răsucea trupul...

Nu în biserică, ci în asemenea momente poate că ajungeam să cred în Dumnezeu sau ceva de genul acesta. Într-o ordine în mijlocul haosului, într-un înțeles. Că ne lovim de oamenii care trebuie, că-i întâlnim pe cei ce ne iubesc, că există un motiv suprem pentru toate. Bailey stătea în mijlocul bâlciului exact în noaptea în care mă aflam acolo. Bailey, pe care nu o mai văzusem de când absolvisem

facultatea. Bailey, care fusese acolo, cu noi, în noaptea în care o luase totul razna.

Tot trupul mă furnica din pricina senzației că îmi era menit să fiu acolo, că universul așeza piesele pentru mine, că timpul chiar îmi arăta ceva.

Știam că mă văzuse și ea, că încremenise și ea la fel ca mine, însă acum se mișca deja prin mulțime. Eram deja la jumătatea drumului, făcându-mi loc printre copiii care fugeau către următoarea distracție.

— Bailey! am strigat încă o dată.

S-a oprit când aproape ajunsesem lângă ea, apoi a privit peste umăr și s-a prefăcut surprinsă că mă vede.

— Nic? Uau! Nu ne-am mai văzut de mult, nu-i așa? a adăugat ea.

Ne uitam una la alta, fără să zică niciuna ceva, în timp ce fetița continua să o țină de mână.

— Ai o fiică? am întrebat, zâmbindu-i fetiței.

Aceasta stătea agățată de piciorul lui Bailey, cu chipul pe jumătate ascuns și cu un singur ochi căprui uitându-se în sus, la mine.

— Unde-i tati? a întrebat micuța, cu fața înclinată către mama ei.

— Nu știu! i-a răspuns Bailey, cercetând mulțimea cu privirea. Ar trebui să fie pe aici.

— N-am știut că te-ai căsătorit, am adăugat eu.

— Ei bine, ți-a scăpat. Deja sunt divorțată. Mă rog, în curs de. A cercetat iar mulțimea, presupun că în căutarea fostului, după care a continuat: Dar tu? a întrebat, continuând să caute cu privirea. Măritată, copii?

— Nu și nu, am răspuns, deși credeam că nu ascultă.

— Acolo! a murmurat, ridicându-și mâna deasupra capului. Peter!

Peter era proaspăt bărbierit, proaspăt tuns și avea un maxilar pătrățos, fiind mai înalt decât media, și mi-a displăcut de cum l-am văzut. Poate din felul în care mergea, ca și cum știa despre sine însuși că e ceva la care merită să te uiți. Poate din felul în care rânjea la Bailey, în timp ce fiica lor fugea spre el, ca și cum ținea scorul la ceva, iar ea pierdea.

— Ai întârziat! a zis Bailey, întinzând spre el o geantă supradimensionată. Lecția ei de înot e la zece.

— Știu, a răspuns el, apoi s-a uitat la mine și a zâmbit. Bună, sunt Peter!

Am ridicat dintr-o sprânceană spre el până ce i s-a șters zâmbetul.

— Bun, păi, hai să mergem, scumpa! S-o lăsăm pe mami să se distreze!

Bailey s-a lăsat pe vine, a prins-o pe fetiță și a îmbrățișat-o strâns.

— Ne vedem mâine, iubita! i-a zis ea, apoi s-a ridicat cu încetineală și i-a urmărit adâncindu-se în mulțimea din interiorul bâlciului. Păi, mă bucur că te-am văzut, Nic! Trebuie să plec!

— Trebuie să te întreb ceva. Despre Corinne.

A făcut ochii mari. Apoi s-a răsucit și a pornit către ieșire.

— Bailey!

A prins-o din urmă și am continuat alături de ea pe lângă Tilt-A-Whirl, cabinele acesteia apropiindu-se periculos de mult de marginea șinei înainte să fie smucite înapoi.

— Nu, Nic! Am terminat-o cu aia! *Toți* am terminat-o.

Am închis ochii strâns.

— Bailey, răspunde-mi doar la nenorocita de întrebare și plec!

Vorbeam cu ea așa cum ar fi făcut-o și Corinne, cuvintele ieșind afară înainte să le pot opri.

Iar ea aștepta, așa cum o făcea de fiecare dată. Aproape că nu mai voiam să insist, dar trebuia să știu.

— Annaleise Carter. Ți-o mai amintești?

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Am auzit c-a dispărut.

— A încercat vreodată să discute cu tine? Despre Corinne? Despre noaptea aceea?

A început să clatine din cap, apoi s-a oprit. Ochii îi străluceau.

— Ce e? am întrebat-o.

— A fost ciudat, a răspuns ea. Adică, abia o cunoșteam pe-atunci. Și nici nu mai locuiesc aici. Însă acum câteva luni am dat peste ea la piața aceea a fermierilor din Glenshire?

Bailey mereu termina propozițiile în felul ăsta, ca și cum ne scuza pe noi pentru ceva ce era posibil să nu știm. Am încuviințat din cap, așteptând-o să continue.

— Sau bănuiesc că ea a dat peste mine. N-aș zice că am recunoscut-o. Dar ea a zis „Bailey? Bailey Stewart?", ca și cum fuseserăm prietene. Sincer, cred că atunci a fost prima oară când a stat vreodată de vorbă cu mine.

— Ce voia? Te-a întrebat despre Corinne?

— Nu, absolut deloc, a răspuns ea, apoi și-a încrețit chipul. M-a întrebat dacă vreau să luăm prânzul împreună. M-a mai întrebat dacă am cumva nevoie de o bonă pentru Lena. Era ca și cum voia... să-mi fie prietenă.

— Te-ai dus? Să luați prânzul? I-ai cerut să o facă pe bona?

— Nu! Sunt prea bătrână pentru astfel de prietene... pentru oameni de acasă. M-a privit în ochi și a completat: Am crescut, Nic. Nu mai sunt aceeași fată.

— Îți amintești...

A ridicat o mână.

— Ai zis o singură întrebare. Ai zis că o să pleci...

Glasul i-a șovăit și și-a pierdut toată încrederea, gura i-a rămas întredeschisă, iar privirea ei urmărea ceva peste umărul meu.

Am zărit spatele unui bărbat care mergea singur. Cu o țigară în mână, părul căzându-i claie peste față. Era ceva extrem de familiar la felul cum mergea, cu umerii cocoșați în față.

— E cumva Jackson? am întrebat eu.

— Hmm?

Părea dispusă să reia discuția.

— O, habar n-am! Nu l-am mai văzut de o eternitate.

— Din ce-am auzit, lucrează la Kelly's, am zis eu, iar ea a ridicat din umeri.

— Nu mai merg acolo.

— N-a făcut-o el, Bailey, am adăugat.

Bailey s-a tras îndărăt un pas, ajungând să stea cu spatele lipit de un chioșc ce vindea hotdogi.

— Știu asta, a răspuns, ceea ce m-a surprins.

Cuvintele *ei* fuseseră cele care îl transformaseră într-un suspect. Răspunsurile *ei* date lui Hannah Pardot. Acuzațiile *ei*.

— Atunci, de ce i-ai făcut pe toți să creadă că el a făcut-o?

— Mi-au spus că era gravidă! Jackson a mințit despre asta. Apoi au venit polițiștii, în căutare de răspunsuri. Eram doar o puștoaică! a țipat ea.

— Ba nu, aveai optsprezece ani. Toți aveam optsprezece ani. Tot ce ai zis s-a transformat în dovadă. *Tot*. L-ai distrus.

— Toți aveau un motiv, Nic. Dacă n-a fost el, tu cine crezi că ar fi putut fi?

Bailey era mai inteligentă pe cât o credeam eu pe atunci. Însă era la fel de capabilă de-a veni cu o diversiune pe cât mi-o aminteam.

— Pe bune? Care era motivul tău, Bailey? Doamne, ești fantastică!

Dar credeam că știu. Bărbatul care mergea în spatele nostru. Jackson Porter. „Ce te convinge monstrul să faci? Te faci să visezi la ei? La băieții care nu sunt ai tăi?"

— N-am fost *eu*. Ea era monstrul. Nu-ți dai și tu seama acum? Ne e mai bine tuturor fără ea, a zis Bailey.

— Nu spune asta!

Adevărul e, eu chiar credeam că Bailey avusese noroc. Pentru Bailey Stewart, viața alături de Corinne ar fi putut să o ia în două direcții diferite. Bailey era superbă – atrăgătoare într-un mod natural. Însă Cooley Ridge era doar al lui Corinne. Ea atrăgea toată atenția. Așa că Bailey ori i se putea supune lui Corinne, lăsând-o pe aceasta să o manipuleze cum voia, ori Corinne ar fi distrus-o. Bailey avusese noroc că era slabă. Că putea fi modelată și manipulată cu atâta ușurință. Existau lucruri și mai rele decât să fie un preș pentru șters picioarele.

Însă Bailey mai avea și o latură întunecată care îi permitea să fie manipulată, care voia să iasă afară. Avea noroc că era iubită de Corinne.

„Adevăr sau provocare, Bailey!"

Corinne muta paiul de la suc dintr-un colț al gurii în celălalt.

Provocare, *am zis eu în gând.* Alege provocarea!

„Adevăr", a zis Bailey.

Surâsul lui Corinne a devenit și mai larg.

„Jackson sau Tyler? Și explică!"

Nu exista un răspuns corect. Niciodată nu exista unul.

„M-am răzgândit", a zis Bailey. „Provocare."

„Nu, nu, nu, Bailey, draga mea! Adevăr sau poți pleca. Acuma, spune-mi, pe care dintre iubiții noștri ți-ar plăcea să-l faci al tău?"

M-am lăsat pe spate pe coate, urmărind-o pe Bailey cum se foia stânjenită. Corinne mi-a surprins privirea și-a rânjit.

„Acceptă mereu provocarea, Bails", am zis eu.

„Pe Tyler", a răspuns Bailey, cu pomeții pătați cu roșu.

Am început să râd.

„Mincinoaso!"

Ea și-a fixat privirea asupra mea.

„Tu primești un bilet de liberă trecere peste tot, Nic. Lumea crede că ești mai bună decât ești, de fapt, datorită lui. Acesta *e motivul meu. Tyler."*

Corinne a început să râdă.

„Bine jucat, Bailey!"

A tras-o spre ea pe Bailey, a înconjurat-o cu brațele dintr-o parte și a strâns-o.

— Dumnezeule, ce mult te iubesc! Pe amândouă vă iubesc! Sunteți groaznice!"

Detestam faptul că acum Bailey nu se comporta deloc tipic ei. Că o putea numi monstru pe Corinne, ca și cum ar fi putut înlătura orice altceva.

— Spune-ți ție însăți tot ce vrei, Bailey! Mereu ai fost o mincinoasă foarte pricepută.

— Nu te purta de parcă n-ai ști la ce mă refer. Am auzit-o, a zis Bailey. Am auzit ce-a zis în vârful roții.

Am clătinat din cap, prefăcându-mă că nu-mi amintesc.

— Cine zice așa ceva? a întrebat ea. Era bolnavă, Nic. Și molipsitoare.

— Nu știu la ce te referi, am insistat eu.

A râs, ca și cum eu eram acum gluma.

— Tre' să plec!

— Stai un pic! i-am cerut. Te pot suna mai târziu? Ne putem întâlni undeva. Departe de toate astea?

Adică de bâlci, de roata care se înălța amenințător deasupra noastră în timp ce vorbeam, făcându-ne să ne purtăm aspru una cu cealaltă și să intrăm în defensivă.

— Nu! a răspuns ea. Las-o baltă!

Bailey știa mai multe, eram sigură. Îmi doream să fie și Everett aici, să o încolțească, să o convingă să-și dezvăluie secretele, să se absolve de vină. Am înșfăcat un șervețel din cea mai apropiată gheretă, am găsit un pix în geantă și mi-am mâzgălit numărul pe el.

— Dacă te răzgândești, eu mai rămân o vreme în oraș! Dau o mână de ajutor cu tata.

A făcut șervețelul să alunece în buzunarul de la spate. Dumnezeule, chiar era superbă! Fiecare mișcare a trupului ei părea atent coregrafiată.

— La revedere, Nic!

— Fiica ta e splendidă! am adăugat.

A dat să plece, și-a aruncat părul peste umăr și mi-a mai aruncat o ultimă privire arzătoare.

— Sper că nu e și ea ca noi!

Am auzit caruselul în urma noastră, schimbând vitezele, metal pe metal, în vreme ce cabinele s-au oprit brusc și au început să se învârtă în direcția opusă. Chiotele de încântare din interior. Am încercat să mă concentrez la asta, la fiecare sunet individual, ca să nu trebuiască să mă gândesc la mine, la Bailey și la Corinne, în vârful roții.

Pesemne că îi păream chiar jalnică lui Bailey, stând acolo și prefăcându-mă că nu știu la ce se referea când acel cuvânt șoptit începuse să devină tot mai puternic peste ani. Astfel încât uneori, când mă gândeam la Corinne, era singurul lucru pe care-l auzeam.

Mâinile ei reci pe coatele mele. Răsuflarea ei în urechea mea. Râsul lui Bailey, încordat și neliniștit, în fundal. Mirosul gumei mentolate a lui Corinne. Degetele ei jucându-mi pe piele. „Sari!" îmi zisese.

Îmi zisese să sar.

Cu o zi înainte

ZIUA 6

MAI AVEAM CÂTEVA ORE PÂNĂ SĂ TREBUIASCĂ SĂ ajung la petrecerea bebelușului Laurei, care era organizat în pivnița bisericii. Însă de fiecare dată când mă gândeam la acea încăpere, mi-l imaginam pe agentul Fraize împărțindu-ne în echipe de căutare și vedeam imagini cu Annaleise și cu Corinne atârnate pe pereți, interschimbându-se acum în mintea mea.

— Așadar, ne vedem acolo diseară?

Daniel era în fața casei, cu un aparat de spălat cu presiune, urcat pe a doua treaptă a unei scări sprijinite de zidul lateral.

— Am zis că vin.

— Dă-mi lista! a cerut el, cu mâna întinsă.

— Serios? Acum n-ai altceva de făcut decât să lucrezi la casă? Să o pregătești pentru vânzare?

A întins mâna pentru a doua oară spre mine.

— Haide, oricum nu am voie să fiu acolo!

Am întins și eu mâna ca să-i dau hârtia, iar el a citit iute ce scria pe ea.

— Aparat de spălat cu presiune, am înțeles. Mă ocup întâi de tencuială, apoi de vopsit, dacă vine și Tyler să m-ajute.

— Vine și Tyler?

— Nu știu! Așa trebuia, dar n-am mai primit nicio veste de la el, a răspuns Daniel, ațintindu-și iar privirea la mine. Așa că fă-mi o favoare și trage toată mobila pe care poți s-o tragi departe de pereți. Mă ocup eu de obiectele mai mari. Du-te și ia foliile de plastic din portbagaj!

S-a întors la spălatul casei. Chiar o făceam. Vindeam casa. O pregăteam. Ne vedeam de viețile noastre. Mergeam mai departe.

— Nic! a zis el. Portbagajul! Du-te!

Parcă pluteam în vreme ce mă apropiam de mașina lui, parcă eram ametită de tot. Somnul venise greu în ultimele câteva nopți, și-i făcea ceva aiurea minții mele – ca și cum aveam mult prea multe lucruri de rezolvat și nu mă mai puteam agăța de nimic solid. Am scos foliile de plastic din portbagaj, simțind mirosul ametitor, și le-am strâns la piept, astfel încât îmi fluturau în față. Mă închipuiam sufocându-mă în ele sau întinse pentru a proteja un loc al crimei. Mama întindea pe jos folii de plastic, pentru ca eu și Daniel să putem picta pe șevalete în bucătărie, iar pe urmă, acestea ajungeau acoperite de picături și de dâre, de puncte colorate – un fermecător accident.

Nu mai puteam respira. Le-am dat drumul la capătul scărilor către verandă, iar Daniel s-a întors ca să se uite la mine.

— Nic, ce naiba? a exclamat el, ca și cum eram cea mai mare dezamăgire a vieții sale.

— Nu mă simt bine!

A oprit aparatul și a coborât de pe scară.

— Păi, dacă tot nu m-ajuți aici, a zis el, atunci du-te la biserică și dă o mână de ajutor acolo!

Am încuviințat din cap.

— Cred că mă voi întoarce târziu. Am planuri după aceea.

— Ai planuri după aceea?

— Da, am răspuns. Am planuri.

Planuri care constau din dorința de-a mă afla oriunde altundeva în afară de aici.

— Poți rămâne cu mine și cu Laura diseară. Vopseaua scoate vapori. Nici eu n-aș vrea să-i inspir, să fiu în locul tău.

— Poate! am zis eu, iar el a dat din cap în semn de aprobare.

— Bine! Atunci, ne vedem mai târziu!

Poate că de vină era apropierea bisericii de secția de poliție sau poate era cimitirul din spatele ei, acolo unde mama era îngropată alături de bunicii mei, însă parcă era ceva neliniștitor la această construcție, cu stranele ei de lemn mirosind a pământ și cu felul în care trebuia să înaintezi pe culoarul îngust și apoi pe lângă altar ca să poți ajunge la treptele către pivnița din spate. Am petrecut fiecare duminică aici când eram copil, însă am încetat să mai vin după ce-a murit mama, la fel ca Daniel, de altfel. Tata nu venea deloc. Duminica, era prea ocupat să doarmă după beția de dinainte – sau să doarmă, pur și simplu. Iar Tyler nu venea decât dacă îi ceream eu să vină cu mine. Acum nu mai era nimic pentru mine sub acoperișul cu turlă deasupra.

Biserica era doar un alt loc din fosta mea viață aici. Chestia pe care o făceam în fiecare duminică dimineață, urmată de snacksurile de la CVS alături de Corinne și de Bailey și de oricine altcineva mai umbla alături de noi în acel moment. Ne așezam pe capotele mașinilor în timpul

verii sau ne înghesuiam în magazin când se strica vremea, Luke Aberdeen aflându-se de obicei la casă și rămânând cu ochii pe noi, nu fără motiv.

Ultima dată când fusesem la biserica de aici se întâmplase la nunta lui Daniel și-a Laurei, acum trei ani. Aceeași senzație neliniștitoare o avusesem și-atunci. Stăteam în picioare lângă altar, într-o rochie roz pe care Laura o alesese doar ghicindu-mi măsurile, căci eu nu i le trimisesem niciodată. Era un pic prea lungă – ajungând până la nivelul pulpelor, în loc să cadă doar nițel dincolo de genunchi –, prea strâmtă la piept și lăsând să se vadă niște găuri mari la subraț. Mă simțeam complet nelalocul meu. Arătam nelalocul meu.

Mă strecurasem apoi în această pivniță, așteptând mulțimea. Tyler mă găsise jucând darts de una singură, în camera de recreere. Îi auzisem pașii de după colț, apoi îl auzisem aruncându-și sacoul pe primul scaun întâlnit în cale, în vreme ce ținteam cu un ochi închis.

„Drăguță rochie!" spusese el.

„Mai taci!"

„Vrei să ieșim de-aici?"

Îmi arătase o ieșire secretă – un șir de trepte printr-un dulap din spate, un oblon antifurtună și un lanț cu un lacăt enorm, care-l ținea legat. Însă Tyler avea codul de când lucrase aici, după o inundație. El avea o cale de scăpare din orice.

Daniel nu mă iertase pentru că lipsisem la petrecerea de după.

— Nic! a scheunat Laura când m-a văzut, desprinzându-se de lângă sora ei mai mare și mama ei, care atârnau tot soiul de podoabe.

Am zâmbit.

— Daniel a zis că ți-aș putea fi de ajutor aici.

— O, Doamne, da! a spus ea, apoi s-a aplecat spre urechea mea: Mama e *nebună*. Katie încearcă să o țină ocupată, dar ea parcă a luat-o razna. Nu-mi dau seama dacă e doar cuprinsă de entuziasm sau îngrozită că va deveni bunică.

Am încuviințat prea repede. Existau momente mărunte, precum acesta, când suferința dădea năvală parcă de nicăieri. Era vicleană și alunecoasă, așa că nu-ți dădeai seama până ce nu era deja acolo. Venea odată cu cele mai simple și mai lumești sarcini: mama nu ar fi atârnat niciodată ghirlande roz la petrecerea mea. Eu nu m-aș fi aplecat în veci la urechea cuiva și să-i șoptesc pe un ton conspirativ „Mama e nebună". Ea n-avea să devină niciodată bunică.

Laura a tras rapid aer în piept, frecându-și burtica de parcă tocmai ce-ar fi primit o lovitură.

— Stai să-ți aduc niște punci!

— Nu, mersi! Doar dă-mi ceva de făcut!

— Bine! Ăăă, Katie? a strigat ea peste umăr. Ce poate și Nic să facă?

Am lăsat-o pe Katie să mă pună la curent cu detaliile. Atârnarea unui semn, dispunerea jocurilor, așezarea brioșelor așa cum trebuie pe măsuțele pliante. Privirea ei tot continua să se abată către tabla pe care o folosiseră polițiștii în colț – imaginea lui Annaleise încă era prinsă de perete, alături de o împărțire în pătrate a pădurii, fiecare căsuță având desemnată câte o literă. Bricks și agentul Fraize ne întâmpinaseră pe toți aici și ne împărțiseră în grupuri. Eu fusesem desemnată în Echipa C, care trebuia

să caute pe terenul familiei Carter, mergând până la râu. Daniel era în A, adică terenul familiei Piper (inclusiv casa abandonată – nimic acolo, ne spusese el după aceea), al lui McElray și al nostru. Tyler era în E, ceea ce însemna zona din apropierea casei familiei Carter – avea de căutat în zonele vecine și pe terenul din spatele școlii generale. Și să nu credeți că nu ne-am dat seama.

Am hotărât să încep să dau eu tot jos de pe perete, depozitându-le cu fața în jos pe masă.

— Mulțumesc! a zis Katie. Mă simțeam aiurea să le dau jos, dar cine ar vrea să se uite la ele în timpul unei petreceri pentru un bebeluș?

A clătinat din cap. Avea părul exact ca al surorii sale, lung și fin, însă al ei era încărcat de un puf care-l făcea să se înfoaie către creștet. Katie era deja divorțată de două ori, însă i-am văzut un inel pe deget.

— Felicitări! i-am zis.

— A treia oară e cu noroc, a răspuns ea cu un glas cântat. Și tu? Am auzit că te-ai logodit cu un avocat trăsnet din nord?

Îi simțeam privirea arzătoare pe degetul meu gol.

— Da! Inelul e totuși la curățat.

— Dacă ai nevoie de sfaturi despre nuntă, știi la cine să apelezi! a adăugat ea, râzând.

— Mersi, Katie!

O oră mai târziu, locul arăta ca un omagiu adus vatei pe băț, iar invitatele începeau să sosească.

— Oh! a exclamat Katie. Masa pentru cadouri!

A aruncat câteva cutii ambalate pe masa din colț, pe care încă se mai aflau împrăștiate câteva bomboane mentolate în ambalaje roz cu verde.

— Eu mi-am lăsat cadoul în camera de recreere, i-am spus lui Katie.

La camera de recreere se ajungea trecând prin bucătărie, fiind lipită de băi, așa că am auzit pe cineva trăgând apa când am intrat să-mi iau punga cu cadoul. Am închis ochii și am vârât mâna înăuntru, pentru a-l pipăi pentru ultima oară.

Mersesem la magazinul Babies „R" Us cu intenția de-a găsi cadoul perfect, însă fusesem copleșită cu totul de enormitatea acelui loc. Raioane peste raioane – o întreagă industrie dedicată conceperii și creșterii de ființe umane minuscule –, iar eu habar n-aveam de unde să încep. Și nici ce voiau sau își doreau Laura și Daniel nu știam. Am verificat micul chioșc de lângă ușă, în căutarea registrului lor, însă păreau să nu aibă unul, așa că am cumpărat un mic costum – o minusculă rochiță roz cadrilată, alături de o căciuliță roz și niște șosete roz la fel de minuscule. Mai târziu, am întrebat-o pe una dintre profesoarele de la serviciu care fusese cadoul ei preferat pentru bebeluș. „O pompă pentru alăptare", mi-a răspuns ea. „O, și să nu cumperi haine!"

În seara aceea, în vreme ce îmi ambalam lucrurile pentru depozitare, am deschis singurul sac pe care îl luasem cu mine de acasă. Lucrurile mamei, stând pur și simplu acolo, depozitate pentru cine știe când. Lucruri prin care mai scotoceam uneori, fără a le folosi vreodată. Lucruri pe care le luasem totuși cu mine. Le lăsasem într-un sac de plastic gri în tot acel timp, temându-mă prea mult că le-aș fi putut distruge sau că cineva ar fi putut da buzna în apartamentul meu cel jalnic și să le fure.

Iar acum mi-am dat seama că uitasem să iau o felicitare. La naiba!

Laura a ieșit de la toaletă, cu capul înclinat într-o parte și cu părul căzându-i pe ambii umeri.

— Pentru mine? a întrebat.

— Am uitat felicitarea, am zis eu.

— O, e-n regulă!

A venit să ia punga de la mine, însă nu puteam să i-o dau – nu o puteam lăsa să se piardă în marea de cadouri de pe masă. Și-a apropiat mâinile de brațele mele.

— Acum o pot deschide?

Am încuviințat din cap, iar ea a zâmbit. Am ținut punga, în vreme ce ea dădea ambalajul de hârtie la o parte, scoțând mai întâi costumașul roz, zâmbetul lărgindu-i-se tot mai mult. Apoi a vârât mâna mai adânc, chipul strâmbându-i-se când a simțit metalul rece, degetele frecându-i-se pesemne de gravura de pe el. A scos afară cutia de bijuterii din argint cu numele mamei săpat în capac. Era un dar de la tata oferit în ziua nunții. *Shana Farrell*, scria cu niște litere perfecte – elaborate, însă ușor de citit; formal, dar deloc pretențios.

Laura nu a zis nimic. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz în timp ce urmărea cum se lovea lumina de suprafața cutiei.

— O, Nic! a exclamat, ducându-și mâna la gură și, mai apoi, la burtică.

— O, nu face asta! O, Dumnezeule! Să nu nești acum! Nu sunt pregătită cum trebuie.

A zâmbit și a clătinat din cap.

— Nu o pot primi! Îți aparține!

— Eu n-o să am niciodată o Shana Farrell, am răspuns. Te rog! Ea ți-ar fi oferit-o ție dacă ar mai fi fost aici. Doar știi!

Era adevărat. Chiar mi-o imaginam făcând asta, o simțeam stând exact în locul ăsta, întinzând brațul spre Laura și netezindu-i părul.

A clătinat iar din cap, dar a păstrat cutia în mâini.

— Mulțumesc! a adăugat.

— Laura?

Katie și-a ițit capul în cameră.

— Invitatele sunt toate aici, scumpa. Ești bine?

Laura și-a șters obrajii, apoi m-a prins de mână și m-a strâns.

— Vom avea mare grijă de ea, Nic. Vii și tu?

— Într-un minut. Ia-o înainte! am îndemnat-o.

Am mai rămas câteva secunde în baie, care fusese mereu locul meu preferat pentru un plâns zdravăn.

Petrecerea era în plină desfășurare, prietenele Laurei ținând pahare cu punci, grupate laolaltă și având în mâini brioșe și sendvișuri miniaturale. Mama și sora ei reumpleau tăvile și se mișcau pline de naturalețe de la un grup la altul. Lumea plasa pariuri asupra datei nașterii pe o bucată de hârtie de pe masa pentru cadouri. Am rămas rezemată de tocul ușii, pregătindu-mă pentru spectacol.

Zâmbește! Fii prietenoasă! Pentru Laura.

— Nu cred că există o legătură de rudenie, am auzit-o spunând pe una dintre prietenele ei, în timp ce scotea hârtiile de sub masă.

Aceasta fusese în clasă cu Laura în liceu; o știam. Mă rog, știam câte ceva despre ea. Aceeași nuanță a părului, vopsită într-un roșcat-închis. Monica Duncan. Sau ăsta era numele ei de domnișoară.

— Annaleise nu semăna deloc cu Corinne Prescott.

Stăteau aproape de harta de căutare împărțită în pătrate și de poza lui Annaleise, pe care le dădusem jos și le ascunsesem tocmai pentru a evita mâinile prea băgăcioase sau cuvintele prea îndrăznețe – adică tot ce uram la acest loc.

Laura stătea în partea cealaltă a grupului lor, cu spatele la noi, însă a aruncat o privire peste umăr și a zis:

— O, termină și tu, Monica!

Au așteptat ca Laura să se întoarcă la loc, iar Monica și-a coborât vocea:

— Ce? a zis ea. E adevărat! Nu-ți mai aduci aminte? Fata aia venea la petrecerile noastre pe când avea doar paisprezece ani – *paisprezece* –, toți procedau așa. Nu-ți mai aduci aminte?

Laura s-a uitat iar peste umăr, și atunci am văzut-o cum se înroșește la față, în vreme ce studia camera cu privirea. Eu m-am retras în bucătărie.

— Se dădeau la iubiții noștri, se purtau de parcă tot orașul era al lor – adică, oare ce credeau că avea să se întâmple? Dacă așa erau la paisprezece ani, imaginează-ți-i la optsprezece! Stai, nici măcar nu trebuie să ne imaginăm. N-au fost doar zvonuri.

Nu-mi venea să cred că vorbeau așa la petrecerea pentru bebelușul Laurei. Laura, care era căsătorită cu Daniel, un suspect neoficial în cazul acela. Laura, cumnata celei mai bune prietene a lui Corinne.

— Annaleise era o fată tare liniștită! Nu făcea niciodată valuri. Își știa locul. Fata aceea, Prescott, însă, ea era cu totul altceva. Era un adevărat dezastru gata să se declanșeze. Oare cine de-aici o fi rămas surprins?

— Habar n-am, a răspuns altcineva. Annaleise *se pare* că se întâlnea cu Tyler Ellison. Am auzit un râs agitat, apoi: Așa că poate nu era chiar atât de liniștită!

Au început să râdă toate.

— Martin zicea că poliția a venit acasă la Tyler în această dimineață. Pentru a-l lua la întrebări. Dar nu era acasă, a adăugat a treia femeie din grup.

Doamne, zvonurile astea, teoriile conspirației! *Așa începe totul. Așa încep oamenii să hotărască cine e vinovat și cine e nevinovat.* Era momentul să ies de-aici, să le fac să înceteze datorită prezenței mele și pentru că aveau maniere frumoase, tipice celor din Sud, la urma urmei.

— Se poate, vă rog, să nu mai discutăm despre asta la petrecerea mea? a întrebat Laura.

— O, dar nu voiam să te supărăm, dragă! a răspuns Monica, punând un braț în jurul mijlocului Laurei. Ce voiam eu să zic e că noi nu avem niciun motiv de îngrijorare. Nu e același lucru. Nu există niciun tipar. Niciun motiv să credem că există vreo legătură, a șoptit ea.

Bănuiesc că încă nu auziseră despre mesajul trimis de Annaleise agentului Mark Stewart, în care îl întreba despre cazul lui Corinne. N-avea să mai dureze totuși mult. Am ieșit de după colț, îndreptându-mă spre bolul cu punci. Monica a adăugat:

— Corinne, ea a primit ce merita. Asta a primit, exact ce merita, chiar așa.

Laura a pălit și s-a uitat direct la mine.

— Monica! a zis ea.

— Ce e? a răspuns Monica.

Laura s-a desprins de grup și a pornit spre mine, dar eu m-am tras îndărăt în cameră.

— Oh! Ups! am auzit-o zicând pe Monica.

Pur și simplu nu aveam cum să rămân la această petrecere fără să creez o scenă. Făcând-o de rușine ori pe Laura, ori pe prietenele ei.

Laura era la fel de palidă când m-a urmat în bucătărie.

— Îmi pare rău! am zis, căutându-mi poșeta. Trebuie să plec!

— Nic, nu pleca! Te rog!

Am găsit curelușa poșetei mele negre și mi-am petrecut-o peste umăr.

— Felicitări, Laura! am adăugat.

Aveau dreptate. Locul meu nu era aici. Îmi știam locul, și nu era aici – nu era în Cooley Ridge.

Laura n-a putut ține pasul cu mine. Am dispărut în dulapul ce servea pe post de debara, apoi am suit treptele din spate, aducându-mi aminte combinația din urmă cu trei ani – „Zece-zece-zece, lumea e mult prea credulă", spusese Tyler –, și am trecut de ușa neîncuiată a pivniței ce ținea loc de adăpost pentru furtună, făcându-mă nevăzută.

Corinne nu era de vină pentru toate, dar nici chiar așa nevinovată nu era. Asta sugerase Monica – și toată lumea de acolo. Corinne suscita pasiune și furie, dorință lascivă și mânie. Cineva nu se mai putuse abține. Însă era evident că și-o făcuse cu mâna ei. Asta îți zici ca să te poți convinge pe tine însuți: „N-o să fiu niciodată eu."

„Nu-și știa lungul nasului."

„Suscita prea mult înflăcărare."

De obicei, bărbații sunt cei care comit o crimă în vâltoarea pasiunii. Degetele li se strâng din propria voință în jurul gâturilor noastre prea subțiri. Brațele lor muncite se rotesc într-un arc, neintenționat, desigur, lovindu-se de pomeții noștri fragili. Pasiune. Ardoare. Instinct.

Femeile sunt mai calculate. Trec totul pe o listă nevăzută cu insulte, adună jignire peste jignire, construiesc un caz, se retrag în ele însele.

Pasiunea e apanajul bărbaților. Statisticile spun că un atac neplănuit vine de obicei din partea lor. Așa că ancheta a pornit de acolo: Jackson, Tyler, Daniel, tatăl ei.

Însă polițiștii au procedat greșit începând de acolo, de la statistici. Trebuiau să înceapă cu Corinne, trebuiau să o cunoască pe ea mai întâi. Atunci ar fi înțeles că poate nu există nimic mai plin de pasiune decât să iubești pe cineva în pofida a ceea ce-ți dorești de fapt. Nu conta cine ești. Dacă o iubeai pe Corinne, totul era pasiune.

Ceea ce voiau detectivii erau fapte. Nume. Întâmplări. Ranchiune și jigniri care să dea în clocot și să se transforme în faptul că o fată își pierduse viața lângă un bâlci de țară. Hannah Pardot o scosese la lumină pe *acea* Corinne – pe cea adevărată. Însă nu mai știam dacă mai avea sau nu vreo importanță. Dacă aceea era mai reală decât cea pe care o știam eu, cea care trăia în capul meu. O imagine obsedantă, încețoșată, ce se învârtea într-un câmp de floarea soarelui. N-am înțeles-o complet niciodată, însă era cea mai reală persoană pe care o știam.

„Sari!", mi-a zis. Apoi s-a aplecat spre mine, așa încât să o aud doar eu, și mi-a șoptit: „Dacă aș fi în locul tău, eu aș sări."

Dar n-am sărit.

Faptele. Faptele erau fluide, se schimbau, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia. Faptele erau ușor de distorsionat. Faptele nu erau întotdeauna corecte.

„Ce-ar fi făcut ea?" ar fi trebuit să întrebe ei.

După ce eu am zis nu.

După ce Daniel a împins-o de lângă el.

După ce Jackson a abandonat-o.

Ce-ar fi făcut ea după ce am respins-o toți în aceeași zi? Dacă nu mai avea deloc la cine să se ducă? Ce-ar fi *făcut* ea?

Îi pot simți degetele reci pe coate și șoapta preschimbându-i-se în țipăt: „Sari!"

Vrei să crezi că nu tu ești cea mai tristă persoană de pe pământ. Că cineva stă mult mai rău decât tine, că cineva e acolo, cu tine. Că cineva suferă alături de tine prin bezna cea de nepătruns.

„Sari!" a zis ea, de parcă eu nu aveam niciun viitor.

Dar se înșela. Se înșela enorm.

Pentru că atunci când am stat la marginea cabinei din roata cea mare, cu răsuflarea tăiată de vânt și cu Tyler așteptându-mă dedesubt, totul a devenit cum nu se poate mai limpede pentru mine.

Vreau să îi povestesc cuiva despre noaptea aceea. Despre Corinne. Despre ce a zis.

Despre mine.

Dar nu știu cum. E imposibil, sincer. Nu sunt lucruri separate. Vin în perechi. Un eveniment devine legat de altul și nu ai cum să depeni o poveste fără să o legi de alta. Se vor împleti mereu în mintea ta.

Cu două zile înainte de bâlci, stând în baia ei, Corinne ținea testul în mână.

„Nouăzeci de secunde", a zis atunci, fără să mă lase să văd.

Ticăitul ceasului de pe noptiera din dormitor.

„Tic-tac, Nic!"

„Mă bucur că ți se pare de glumă", am zis eu.

„Momentul adevărului!"

S-a uitat ea prima, iar eu am simțit imboldul subit de a i-l smulge din mâini.

A zâmbind și l-a răsucit.

Două linii albastre, iar golul din stomacul meu a crescut mai mult ca oricând. M-am prăbușit în genunchi pe gresia de un alb perfect, rezemându-mă de vasul de toaletă. Ea m-a frecat ușor pe spate, între omoplați.

„Șșș!" a zis. „Va fi în regulă!"

Am rămas pe podea și am urmărit-o cum îndesa adânc testul în cutia de Skittles vârâtă deja în coșul de gunoi.

„Nu-ți face griji, a adăugat, gura strâmbându-i-se într-o jumătate de zâmbet, și mama m-a născut pe când avea optsprezece ani!"

N-ar fi trebuit să o las să mă convingă să fac testul chiar atunci, în baia ei, stând în picioare lângă mine. N-ar fi trebuit să fie ea prima. Nu înaintea lui Tyler.

„Trebuie să plec!" i-am zis.

Nu m-a oprit când am ieșit clătinându-mă din baia ei, din casa ei, pornind spre râu, unde m-am așezat jos și am rămas holbându-mă la apa furioasă și am plâns, căci știam că nimeni altcineva nu mă putea auzi. L-am sunat pe Tyler ca să ne întâlnim acolo, apoi am reușit să mă opresc din plâns înainte să-i spun.

Două zile mai târziu, îl văd pe Tyler din vârful roții, și cred, preț de o singură clipă, că am tot ce îmi pot dori.

Corinne m-a provocat să ies afară din cabină, iar eu am vrut s-o fac. Voiam să știu dacă-i atât de simplu să renunți, să zici nu. Voiam să simt aerul rece dând năvală, puterea, speranța – tot ce putea fi viața mea.

Însă apoi i-am simțit răsuflarea în ureche; „Sari!" mi-a zis, iar în momentul acela mi-a fost frică de ce putea face Corinne. De cât întuneric era, de fapt, în adâncul ei. Viața mea era doar o parte a jocului pentru ea. O piesă de mutat, să vadă cât de mult mă puteam îndoi. Cât de mult trebuie să mă fi urât, să ne urască pe toți, de fapt, dincolo de tot ce arăta.

Mi-era teamă că mă va împinge ea, că Bailey nu va spune niciodată, că toată lumea va considera că îmi doream să mor, când în acel moment nu-mi doream nimic mai mult pe lume decât să trăiesc. Pentru Tyler cel de dedesubt și pentru toată viața pe care o puteam avea împreună, toate posibilitățile care se întindeau în fața mea, toate odată, în aceeași clipă.

Dar apoi sunt dezechilibrată, iar lumea se înclină și devine strâmbă, și simt înțepătura pumnului în față.

Corinne dă fuga și devine martoră la distrugere.

O fată care mănâncă înghețată se uită la noi, o amintire care nu dispare niciodată pentru ea.

Brațul mi se duce instinctiv la burtă când cad în țărână, pentru că doar ce am aflat cât de fragil e totul, cât de paralizant de trecători suntem cu toții, că acel ceva începe deja pentru mine. Ceva de care merită să mă agăț.

Am petrecut restul după-amiezii de după petrecerea Laurei la râu, din nou, până ce s-a făcut întuneric. Până ce am știut că Daniel va fi plecat la casa lui. Până ce casa avea să fie iarăși goală, iar pereții, umezi și lipicioși, emanând vapori de vopsea sufocanți.

Am ignorat apelurile lui Daniel, trimițându-i, în schimb, un scurt mesaj cu *Sunt acasă*.

Vii încoace? mi-a răspuns el.

Nu! Merg la culcare, i-am scris.

Dar n-am mers la culcare. N-am făcut nimic.

Mi-am îngăduit să am această noapte pentru a-mi părea rău pentru mine însămi. Doar o singură noapte. Pentru a jeli pentru Corinne și pentru mama, pentru Daniel și pentru tata, pentru mine și pentru Tyler, și pentru toate lucrurile pierdute.

Mâine, am să m-adun. Mâine, nu voi mai plânge. Mâine, am să-mi aduc aminte că trebuie să merg mai departe.

Cu o zi înainte

ZIUA 5

N-AR TREBUI SĂ FIU AICI. N-AR TREBUI SĂ FIU AICI. N-AR trebui să fiu aici.

Mă legănam pe canapea, stând în fața televizorului cu o ceașcă de cafea proaspăt făcută în mâini, cu hainele de ieri pe mine și simțind materialul țeapăn și acuzator lipit de piele.

Alarma ceasului a sunat în dormitor, și deja îmi puteam imagina ordinea desfășurării lucrurilor din următoarele clipe: îl va lovi de două ori ca să-l oprească, după care va înjura de mai multe ori în timp ce se va năpusti la duș, va arunca niște haine pe el, își va trage o șapcă peste părul încă ud și își va umple cana de drumeții cu cafeaua reîncălzită de ieri.

Eu stăteam pe canapea, cu picioarele strânse sub mine și sorbindu-mi cafeaua proaspătă din cana lui cu ECC.

În schimb, Tyler a ieșit direct din dormitor, ca și cum auzise televizorul, cu toate că dădusem sonorul aproape la minimum. Stătea îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri negri, cu ochii albaștri complet treji. I-am admirat pieptul și abdomenul bronzate. Mai pusese ceva kilograme pe el de când fusesem ultima dată acasă, însă nu se vedea prin

haine. Eu eram singura care putea băga de seamă schimbările din ultimii zece ani – trasând fiecare contur cu degetele, ca un fel de memorie a mușchilor –, la fel cum și el putea observa în cazul meu.

M-am silit să rămân atentă la ecran și am făcut semn cu cana spre el.

— Ascultam știrile, i-am zis, urmărind cum se mișca gura reporteriței.

Aceasta stătea în fața unui afiș cu Annaleise Carter, trecând încă o dată în revistă faptele: fusese văzută ultima oară de fratele ei, intrând în pădure. Acum se intra deja în a doua zi de căutări, inclusiv cu elicoptere. Nici urmă de ea. Nu era exclus nimic. Nu se ivise nimic nou.

— Credeam că poate ai plecat, a zis Tyler, care era aproape lipit de canapea.

Am rămas cu ochii la ecran.

— Am nevoie să mă duci cu mașina acasă. Am făcut cafea, am adăugat eu. Proaspătă. În bucătărie.

— N-ai putut să dormi?

Glasul lui plutea prin apartament în vreme ce deschidea un dulap. Nu era cine știe ce – livingul, dormitorul și bucătăria cu insula în mijloc. Laptopul său stătea închis pe măsuța de cafea.

— Nu prea, am răspuns, ceea ce nu era în întregime adevărat.

Căzusem într-un somn adânc și liniștit aproape imediat – cel mai bun somn de când mă întorsesem aici. Zgomotul făcut de cei care plecau din bar la închidere fusese cel care mă trezise, iar apoi nu mai izbutisem să reiau de unde mă oprisem, doar Tyler putea face așa ceva, să mă facă să plutesc departe de propria minte, să uit de tot de mine. Ultimele câteva ore le petrecusem fiindu-mi rău de la stomac.

El a ridicat pătura mototolită rămasă pe locul de lângă mine și a atârnat-o pe spătarul canapelei, unde se aflase și seara trecută. Apoi s-a așezat lângă mine, nițel prea aproape – cu cana în mână, cu brațul drept pe după mine și plimbându-și absent mâinile prin părul meu. Simțeam cum mă eliberez treptat de tensiune, cum propriul trup mi se relaxează complet. Am închis ochii preț de o clipă, ascultându-l pe Tyler cum își sorbea cafeaua.

Asta! Noi! Exista un anumit sentiment de liniște. Ceva în care să te poți pierde prea ușor timp de un weekend.

Mi-a sunat telefonul rămas pe măsuță și l-am luat imediat, așteptându-mă la Daniel și simțind cum îmi fuge tot sângele din obraji când am văzut numele lui Everett pe ecran. Am lăsat cana jos și am răspuns.

— Stai că te sun eu imediat înapoi! i-am zis înainte să izbutesc să-i aud glasul. În zece minute.

— Sunt în drum spre birou, a răspuns el. Încerc iar la prânz.

— Bine! Pe mai târziu, atunci!

Am închis și m-am lăsat pe spate în canapea, cu capul în mâini.

Tyler s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mă pregătesc pentru muncă, a zis el. Te las în drum!

A plecat spre baie, dar s-a oprit în ușa dormitorului.

— Fă-mi o favoare: nu-l suna în secunda în care am intrat în duș!

Mi-am mijit ochii la spatele lui.

— N-aveam de gând.

— Da, bine!

— Nu fi așa! i-am zis eu. Nu...

S-a răsucit cu fața la mine, cu o mână pe clanța ușii și cu cealaltă gesticulând în direcția mea.

— Îmi ceri mie să nu fiu așa?

— Eram supărată! m-am apărat.

— Știu, eram aici!

— Nu gândeam.

— Asta e o prostie!

S-a uitat cu asprime la mine din ușă, apoi spre dormitor. Eu mi-am concentrat iar toată atenția la gura reporteriței.

— Nu vreau să mă cert cu tine, am adăugat.

— Nu, știu exact pentru ce m-ai vrut.

Aspru și dur, însă tare departe de expresia de pe chipul lui. Tot ce se întâmplase azi-noapte, expus pe un platou limpede, lipsit de echivoc în lumina zilei și indubitabil greșit.

— Îmi pare rău! Dar ce vrei de la mine?

Ochii i s-au făcut și mai mari, chiar dacă acest lucru nu părea posibil.

— Doar nu vorbești serios! a zis el. A clătinat din cap și și-a trecut o mână peste față, apoi a continuat: Pentru ce, mai exact, îți pare rău, Nic? Sunt doar curios. Pentru asta, de acum? Pentru anul ce-a trecut? Pentru cel de dinainte? Sau pentru că m-ai părăsit fără să-mi zici nici măcar un nenorocit de cuvânt?

M-am ridicat și eu, tremurând din tot corpul din cauza adrenalinei.

— O, nu face asta tocmai acum! Nu scoate asta la iveală taman acum!

Asta era înțelegerea noastră nerostită. Nu aduceam vorba despre ea. Nu ne puteam uita înapoi și nici înainte.

După ce absolveam eu, planul era să așteptăm un an. Să strângem niște bani și să plecăm împreună. Însă a

dispărut Corinne și s-au dus dracului toate planurile noastre. Daniel a sistat renovarea casei și mi-a dat banii de care s-a putut dispensa. Eu am plecat singură – un an la colegiul comunitar, apoi m-am transferat la o facultate de patru ani cu cămin pentru studenți, împrumuturi și un campus cu propria organizare, complet izolat de restul lumii. Un loc sigur și îndepărtat.

— Sau îți pare rău că ți-ai schimbat numărul de telefon? a continuat Tyler, apropiindu-se cu un pas. Pentru că te-ai întors apoi acasă după cinci luni, ca și cum nimic nu se întâmplase?

— Nu pot să fac asta! am zis eu. Eram niște copii, Tyler! Abia niște copii.

— Nu înseamnă că nu era real, a spus el, glasul înmuindu-i-se. Ne-am fi putut descurca.

— Am fi putut. Poate. Există o mulțime de ipoteze în asta. Nu am făcut-o, Tyler. Nu am izbutit să o facem.

— Pentru c-ai dispărut! La propriu.

— N-am dispărut, am plecat.

— Tu ai fost cea care azi era aici, iar mâine nu mai era. Care e diferența? A trebuit să-mi spună *fratele* tău, Nic!

— Nu mai puteam rămâne, am răspuns, glasul abia răzbătându-mi până la el.

— Știu, a zis și el. Dar nu era un lucru temporar. O promisiune temporară. Eu am vorbit serios când ți-am spus ce ți-am spus.

M-a lăsat pe mine să-i conduc camioneta, căci mâna lui era lovită rău. Continuam să-i ating chipul cu degetele, așteptându-mă să găsesc ceva nou, ceva mai solid decât o urmă roșie și o buză umflată.

„Pe bune, Nic, chiar ești bine?" a întrebat el.

„Da!" i-am răspuns. „Am terminat-o de tot cu ei. Și cu Daniel, și cu Corinne. Am terminat-o cu jocurile ei. Am terminat-o cu tata. Am terminat-o cu locul ăsta."

„Trage pe dreapta!" mi-a cerut el.

„Unde?"

Străzile erau întunecoase și sinuoase, și nici vreun refugiu nu se vedea, asta dacă era vreunul pe undeva. Însă existau mici puncte de belvedere pentru admirarea văii – cu balustrade înfipte bine în jurul unor mici dreptunghiuri ce se iteau deasupra stâncilor de dedesubt.

„Oriunde!"

Însă credeam că știu de ce voia să trag pe dreapta, și nu voiam să fiu surprinsă în lumina orbitoare a farurilor.

„Aproape am ajuns la grote", am zis eu.

I-am tras camioneta în parcare, am scos-o de pe drum și am trecut pe buza stâncilor, până în poiană, ascunsă aproape în întregime de un pâlc de copaci.

Am oprit motorul și mi-a desfăcut centura de siguranță, însă el nu m-a tras mai aproape de corpul său. Nici nu s-a întors cu fața spre mine, la început.

„O să am eu grijă de tine, doar știi asta!" a zis el. „O să mă port frumos cu tine. O să te iubesc mereu, Nic!"

„Știu că așa o să faci", am zis eu, și era singurul lucru de care eram absolut sigură.

El a vârât mâna în torpedou și a scos de acolo un inel. Era simplu. Minunat. Perfect. Două benzi din argint împletite una în jurul alteia. Un șir de pietricele albastre acolo unde se uneau.

„Mereu." E genul de lucru pe care-l spui atunci când mereu a fost doar câțiva ani. Când nu trec zeci de ani înainte să te preschimbi în acele păpuși matrioșca.

Încă exista o mică parte copilăroasă în mine care se încăpățâna să spere, crezând că aș fi putut avea, cumva, totul. Că Tyler putea deveni Everett, că Everett putea deveni Tyler. Că puteam fi toate versiunile mele, îndesate una în alta, și că puteam găsi pe cineva care să le vrea pe toate. Dar astea-s doar copilării! Înainte să ajungi să-ți dai seama că fiecare pas e o alegere. Că trebuie să oferi ceva ca să câștigi ceva. Că totul e pus într-o balanță, că dorințele sunt cântărite, în ordinea celor la care ții cel mai mult – și a ceea ce ești dispus să cedezi ca să le obții.

Cu zece ani în urmă, făcusem eu acea alegere pentru amândoi, smulgând plasturele și luând și pielea odată cu el. *O ruptură curată,* îmi spusesem atunci. Dar lui nu îi oferisem niciodată acea alegere, nu îl lăsasem niciodată să aibă și el un cuvânt de zis. „Ai dispărut", îmi spusese apoi...

— Am plecat, și îmi pare rău, dar s-a întâmplat acum zece ani, am spus eu acum. Nu mă pot întoarce în timp și nici desface cumva ce s-a făcut.

— Tot continui să te întorci, Nic.

Nu eram sigură dacă se referea la Cooley Ridge sau la el.

— Ai să întârzii!

A trasat încet, dar cu forță, niște dâre invizibile prin aerul dintre noi.

— Mă scoți din minți! a fost răspunsul lui, după care a pornit iar spre baie.

Am auzit dușul pornind, apoi ușile dulapurilor trântindu-se, și mi-am dat seama că-și pierduse de tot stăpânirea de sine în spatele ușii închise.

Așa se întâmplă – bărbații își pierd controlul în momente de pasiune. Noi îi facem să și-l piardă. Nu e vina lor.

Am închis ochii și m-am rezemat de blatul de lângă frigider, simțind cum mi se înfig unghiile în palme, apoi am numărat încet până la o sută.

Trebuia să ieșim pe ușa din față, aflată lângă intrarea în bar. Am rămas cu capul plecat, să nu fiu văzută din mașinile aflate în trecere. L-am urmat pe Tyler la camioneta lui parcată în spate, apoi am rămas cu capul lipit de geam după ce am plecat de acolo.

N-am mai scos un cuvânt pe drumul înapoi spre casă. El a tras mașina pe aleea din față, iar eu am mai zăbovit nițel cu degetele pe mânerul portierei, uitându-mă pe geam.

— O să fii în regulă aici? m-a întrebat.

Casa. Îngustă și înclinată și așteptându-mă pe mine. Dincolo de ea, terenul familiei Carter și căutarea unei fete dispărute. M-am dat jos din mașină, însă apoi el a coborât geamul.

— Nic?

Am mai rămas o secundă cu spatele, apoi am întors capul spre el în vreme ce continuam să mă îndepărtez. Pierdea fiecare iubită cu care era combinat ori de câte ori mă întorceam acasă, iar fantoma mea îl urmărea pretutindeni în acest oraș. Nu știam de ce o făcea – dacă el chiar credea că de data asta o să fie diferit. Că de data asta o să rămân. Îi frângeam inima de fiecare dată când plecam, și eu eram cea care putea pune capăt acestei situații. Un dar. Un dar cu care îi eram datoare pentru tot ce-l făcusem să piardă.

Nu mă mai puteam întoarce după tot ce se întâmplase. Distanța nu făcea decât să crească.

— Nu ne mai putem vedea, i-am zis.

— Sigur, e-n regulă, a replicat ca și cum nu mă credea.

— Tyler, eu ți-o cer! Te rog! Nu mă mai pot vedea cu tine!

Liniște, în timp ce el strângea mai tare volanul.

— Îți distrug viața, Tyler! Nu-ți dai și tu seama?

Tăcerea și privirea lui m-au urmărit prin toată curtea, în sus pe treptele verandei, până ce ușa de la intrare s-a închis de tot în urma mea.

Presupuneam că, dacă ar fi stat și el să cugete pe îndelete, și-ar fi dat seama că exact asta făceam.

Casa părea diferită. Nesigură, necunoscută, plină de prea multe posibilități care existau simultan. Prea multe glasuri care-mi șopteau din pereți. Garajul care se vedea prin geamurile livingului, atât de nepăsător în lumina soarelui, și dincolo de el, pădurea care se întindea la nesfârșit în depărtare.

Nu, nu puteam fi în regulă aici.

Am plecat cu mașina la biserică și am coborât în pivniță, acolo unde agentul Fraize organiza un grup de zece ori mai mic de oameni decât fuseseră cu o zi înainte. Mi-a dat o hartă cu o secțiune înconjurată cu un evidențiator portocaliu, apoi m-a îndrumat spre doi copii cu părul negru care ciuguleau din bunătățile coapte ieri.

— Bună! am zis către spinarea fetei.

Ea s-a întors și mi-a răspuns cu o bucată de prăjitură în gură:

— Bună!

Era ceva mai mare decât crezusem inițial – mai mică însă decât fusesem eu pe atunci, însă nicidecum un copil.

— Vii cu noi?

„Noi" fiind ea și un tip cam de aceeași vârstă, cu niște tuleie de barbă de două zile pe un chip altminteri complet neremarcabil. Frați, am ghicit după culoarea părului.

— Așa se pare, i-am răspuns.

— Eu sunt Britt, a continuat ea. El e Seth.

Și-a coborât privirea la hartă, iar atunci am văzut că rădăcinile firelor îi erau castanii, cu câteva nuanțe mai deschise decât restul părului. Deci poate că nu erau frați.

— Ne-au pus să urmăm firul apei, așa se pare. Ar trebui să fie destul de simplu.

— Să parcăm la CVS, a adăugat Seth. Am nevoie de niște Advil sau ceva de genul ăsta.

A tresărit, așteptând o remarcă.

— Mahmureală, a șoptit Britt, vârându-i în gură o bucată de prăjitură cu degetele.

Am mers pe urmele camionetei lui Seth și l-am așteptat să iasă din magazin. Pe lângă Advil sau ceva de genul ăsta, mai luase și niște bomboane, așa că ambalajele foșnitoare ne-au însoțit tot drumul când am traversat strada și am pătruns în pădure. A continuat să mestece zgomotos până ce am ajuns la o cotitură a râului, apoi tot ce-am mai putut auzi a fost susurul apei.

Am continuat pe marginea apei, rămânând cu ochii pe luciul acesteia, în căutare de obiecte care s-ar fi putut ascunde dedesubt. Apa nu era adâncă, așa că puteam zări pietrele și rădăcinile de sub suprafața ei chiar și la umbră. Am ajuns într-un luminiș unde soarele ardea cu putere și mi-am mijit ochii pentru a mă apăra de strălucirea astrului care se reflecta prea puternic de suprafața apei, încețoșându-mi vederea.

— Te simți bine?

Britt m-a strâns cu degetele de braț pe sub mânecă exact în clipa în care am simțit cum încep să mă înclin.

— Da! am răspuns. Verificam să văd dacă o fi căzut în apă.

Britt m-a tras mai departe de margine.

— Ai grijă! a adăugat. Am auzit că, până la urmă, vor trimite oameni și prin apă, dar dacă e acolo – a arătat mai în josul malului –, nu e ca și cum ar mai conta cât de repede o vom găsi.

Seth și-a mai desfăcut o bomboană și a vârât ambalajul în buzunarul pantalonilor.

— Ea ar găsi totul foarte potrivit, pun prinsoare, a zis el. Tipic Ofeliei. Artistic. Plin de *înțelesuri*.

— Erați prieteni cu ea? am întrebat.

Fata a dat din cap a aprobare.

— Da, așa s-ar zice. Doar că nu cu adevărat. Adică, eram, să zicem, înainte de-a deveni Annaleise de la Școala de Arte.

— Cum era înainte?

— La fel ca noi, restul, a răspuns fata, apucând apoi pe o cărare bătătorită aflată ceva mai departe de râu, conducându-mă într-acolo.

— Mereu am considerat că era tăcută, am spus eu.

— Annaleise? Cred că da. Dar și nu, totodată. Isca agitație în legătură cu arta ei. Adică, a făcut picturile murale pentru piesa noastră de teatru de la școală și-a reușit să ascundă toate acele mici detalii neplăcute în ele. Nu le-am depistat decât după aceea. Era ca un fel de „omagiu" adus tuturor celor pe care îi detesta la școală.

Seth a râs, însă Britt nici măcar nu zâmbea.

— Totul foarte subtil – suficient cât să poată să nege. Iar dacă noi am fi făcut gură, atunci ar fi însemnat să recunoaștem ceva, înțelegi? Mergea pe holuri cu surâsul ăsta

al ei odios, ca și cum scăpa complet nepedepsită, iar noi știam că așa era. Avea o anumită răutate în ea.

Toți o avem. Corinne ne-o arătase.

— Deci nu, a adăugat Seth, nu eram prieteni.

— Aveți idee unde ar fi plecat?

Seth își mesteca bomboana cu măselele din spate, rontăind-o în timp ce vorbea:

— Pun pariu că n-a fost niciodată în pădure, a răspuns el.

— Fratele ei spunea..., am început eu.

— Fratele ei, m-a întrerupt Seth. Un răhățel bun de nimic. Vrei să știi de ce Bryce stătea cu geamul deschis după miezul nopții într-o seară de luni? Probabil pentru ca maică-sa să nu simtă mirosul de iarbă.

— Eu am auzit că se lăsase, a adăugat Britt.

Un copil fără nicio perspectivă, exact opusul surorii sale. Și urmărindu-i imaginea dispărând prin fum.

— Nimeni nu are cu adevărat încredere în el, dar nu e ca și cum ai mai avea pe altcineva după care să te iei, a spus Seth.

— Deci nu îl crezi? Că ea pur și simplu a dispărut în pădure?

— După miezul nopții? Tipa pleacă la plimbare în pădure cu poșeta la ea? Fii serioasă! a zis Britt.

— Atunci de ce ești aici?

Seth a ridicat din umeri, apoi și-a mai desfăcut o bomboană.

— Pentru că ni s-a dat zi liberă dacă facem asta.

Pesemne că Britt îmi observase expresia.

— În plus, mai sunt și elicopterele. Dacă e pe undeva, pe aici, o vor găsi.

Am ridicat privirea spre coroanele pline de frunze, apoi am coborât-o la apa ce curgea pe lângă noi, sperând că asta era o minciună pe care fata asta și-o spunea ei înseși pentru a-și oferi o scuză că nu-i păsa deloc.

E foarte ușor să te pierzi în aceste păduri. Te poți pierde cu totul în ele. Poți trăi o întreagă istorie secretă în ele, un deceniu întreg, chiar, fără niciun martor.

Am venit la acest râu în iarna după ce-am plecat de-acasă, fiind prima dată când mă întorceam în oraș.

Mă înscrisesem la o școală aflată la 160 de kilometri către est, folosind banii de la Daniel pentru a închiria un apartament ieftin împreună cu alte trei persoane. Îmi luasem un job la biroul de înmatriculări auto, care devenea cu normă întreagă pe timpul verii. Am revenit acasă în vacanța de Crăciun de o săptămână, care s-a transformat în două din cauza unei furtuni de zăpadă care m-a împiedicat să plec.

Mi-am pus ghetele de iarnă și geaca lungă, plus o căciulă peste părul proaspăt vopsit roșcat. Am înaintat cu greu spre râu, în timp ce plămânii îmi ardeau din cauza gurilor mari de aer, iar țurțurii scânteiau pe mal.

Și am văzut că nu eram singură.

Am mers încetișor pe maluri diferite, până ce am ajuns la bușteanul trântit în locul în care se îngusta râul. L-am urmărit pe Tyler încercând să-și mențină echilibrul pe trunchiul de copac și am râs când a alunecat, prinzându-se cu degetele învelite în mănuși.

Am zâmbit când a ajuns pe partea mea.

— Îmi place părul tău, a zis el.

— Nu-i nevoie să minți.

Mănușile îi miroseau a lână și-mi iritau pielea, la fel și tuleiele de pe falca lui. Buzele îi erau crăpate și însetate, iar pielea îi emana căldură cu tot frigul de afară. Am făcut un pact al tăcerii în ziua aceea. Că nu vom mai vorbi despre lucrurile care se întâmplaseră deja, că nu vom mai discuta niciodată despre tot ce pierduserăm amândoi.

Britt și Seth au urmat râul până ce s-a bifurcat, adică până în locul care pe hartă marca finalul zonei noastre de cercetare. Seth s-a răsucit pe călcâie, dar eu am rămas holbându-mă la cele două poteci, aducându-mi aminte unde duceau. Una, în spatele grotelor. Cealaltă șerpuia pe lângă terenurile deschise ale bâlciului, trecând apoi foarte aproape de motelul Riverfall, în toată glorioasa lui dărăpănare.

— Hei, Nic! a zis Britt.

Îi dădusem numele meu? Oare știa cine sunt?

— Trezește-te, surioară!

— Eu o să continui, i-am răspuns.

— Ba pe naiba! a făcut ea. N-ai primit un exemplar cu regulile? Rămânem împreună. Ne întoarcem împreună. Dăm raportul împreună.

I-am urmat înapoi până la șosea. I-am urmat înapoi ca să îi dăm raportul agentului Fraize. Apoi am luat unul dintre fluturașii cu DISPĂRUTĂ și am pornit singură cu mașina către motelul Riverfall.

Motelul Riverfall era o fâșie de douăzeci de camere identice, așezate imediat în spatele șoselei, cu o parcare cu locuri trasate pieziș în fața fiecărei uși. Era galben și într-o stare avansată de degradare, însă erau totuși mașini parcate în față. Probabil datorită bâlciului. Poate erau

niscaiva muncitori. Ăsta era locul în care se cazase Hannah Pardot toată vara în urmă cu zece ani. Treceam pe aici doar ca să văd dacă mașina ei mai e sau nu parcată.

Am oprit în zona recepției, apoi am intrat și l-am urmărit pe bărbatul din spatele tejghelei smulgându-și privirea de la o telenovelă pe care nu s-a deranjat să o oprească.

— Te pot ajuta cu ceva? m-a întrebat.

Am lăsat fluturașul cu Annaleise pe tejghea și i-am simțit privirea fixându-mă cu atenție, apoi am răsucit hârtia ca să poată sta cu fața spre el.

— Ai văzut-o pe femeia asta?

— Pe Annaleise Carter? Polițiștii au venit deja aici. Neah. N-am văzut-o niciodată.

Deja își întorsese capul spre televizor.

— Bine, mulțumesc!

Am bătut la fiecare ușă, dar nu am primit răspuns de la aproape niciuna, chiar dacă în fața unora erau parcate mașini. Lumea își dorea intimitate, lumea avea secrete de păstrat.

La cea de-a treia cameră, am auzit pași și am văzut o umbră pe sub ușă, astfel încât am înțeles că cineva se uita la mine prin vizor, însă clanța nu s-a răsucit. Am răsucit fluturașul și l-am ridicat până în dreptul vizorului.

— O caut pe această fată, am spus.

Ușa s-a deschis. Camera mirosea a stătut și a acreală, ca și cum în covor s-ar fi impregnat alcool și lapte.

Lumea era plină de oameni care doreau să ofere informații, care uneori inventau din dorința de-a crea o pistă. Însă lumea mai era plină și de oameni care n-aveau nici cea mai mică intenție să se afle în preajma polițiștilor. Care vedeau lucruri și le păstrau ascunse. Un grup de oameni care puteau ajunge la adevăr dacă și-ar fi dorit

cu tot dinadinsul. Bărbatul n-a deschis complet ușa, însă i-am văzut fața, acoperită de barbă și ciupită de vărsat. Nu știam de ce se afla aici și, sincer, nici nu-mi doream să aflu.

— Nu sunt de la poliție, am adăugat. Sunt doar prietenă cu ea. O caut. M-am gândit că poate a venit aici. Ai văzut-o?

Privirea lui m-a cercetat lent din cap până-n picioare, evaluând totul, de la tenișii plini de noroi până la tricoul vechi și părul ce-mi cădea într-o coadă prinsă la spate. A înclinat din cap și s-a apropiat nițel de mine.

— Poate, a răspuns prin ușa crăpată. O prietenă, zici?

Și-a apropiat fața și mai mult, cu ochii atenți la mine.

I-am întâlnit privirea, refuzând să dau înapoi.

— Nu! i-am răspuns. Nu chiar o prietenă. Dar trebuie să dau de ea.

Atunci a zâmbit, dezvăluind dinți galbeni, dar drepți, ca și cum avusese aparat de îndreptat la un moment dat.

— Poate că a fost o fată pe care am văzut-o fugind din pădure. Poate că a deschis fereastra unei camere de aici, din capăt. Poate că a intrat înăuntru. Totuși, asta nu-i treaba mea.

— Îți mulțumesc! i-am zis când închidea ușa. Își mulțumesc!

Vezi, Annaleise? Mereu privește cineva.

Am mers paralel cu clădirea și am încercat fereastra, care nu era încuiată. Am intrat pe geamul motelului și m-am trezit într-o cameră goală, unde nu se vedea nicio urmă de Annaleise. Am verificat dușul, șifonierul, sub pat. Absolut nimic. Am închis ochii și mi-am închipuit-o alergând prin pădure, apoi strecurându-se în această cameră, exact cum procedasem și eu. De ce se afla aici? Ce voia?

Un loc în care să răsufle. Un loc în care să-și adune gândurile. Un loc în care să-și întocmească un plan. Nicio adâncitură în saltea, niciun prosop atârnat aiurea în baie.

Am ridicat receptorul telefonului și am ascultat tonul. Informații. Aș fi sunat un operator. Dacă n-aș fi avut telefonul cu mine, aș fi sunat să cer un număr. Am verificat carnetul de lângă telefon și am distins câteva puncte mai adânci în el, dar nimic altceva. Nu puteam vedea niciun număr, asta dacă ea scrisese vreunul.

Am apăsat butonul de reapelare.

Telefonul a sunat de patru ori, apoi: „Ați sunat la familia Farrell. Momentan, nu suntem acasă, dar vom reveni noi de îndată ce ne întoarcem acasă". Glasul Laurei. Annaleise sunase acasă la fratele meu. Fusese aici, în acest motel, de unde îl sunase pe fratele meu, apoi dispăruse.

Am condus acasă. L-am găsit pe Daniel lucrând, udând pământul de lângă garaj cu furtunul și încărcându-și mașina cu gunoaie.

— Vreo veste? l-am întrebat, făcându-mi mâna streașină la ochi pentru a mă apăra de strălucirea puternică a soarelui din curtea din față.

— Nimic!

A înfășurat furtunul rămas liber pe o rolă, continuând să-l strângă pe lângă zidul lateral al casei.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Daniel, de ce nu mi-ai zis despre Annaleise?

S-a oprit brusc, apoi a dat drumul rolei și și-a întors privirea spre mine.

— Vrei să zici că nu mă crezi?

Ce anume nu mi-ai spus despre Corinne? Oare avea să-mi spună ceva? Sau avea să se țină în continuare de declarația oficială?

— Poți sta de vorbă cu mine, am adăugat.

A ridicat iar rola de jos. Dinspre pădure se auzeau glasuri, iar capul i-a țâșnit brusc în acea direcție.

— Poliția caută prin pădure, a adăugat el. Ai mâncat ceva? Laura mi-a dat ce-a mai rămas de la masă. Du-te în casă, Nic!

Am încuviințat din cap și am intrat în casă. Am încălzit tocana într-o cratiță pe aragaz, urmărindu-l pe Daniel pe geam. Mi-am dat seama cum de știa că era vorba de poliție fără să-i vadă, de fapt: îi urmărise. Stătuse acolo, afară, urmărind pădurea și ascultând.

Ce anume nu mi-ai mai spus, Daniel?

Comunicam unul cu altul prin pauzele dintre cuvinte. Și mă întrebam: oare ce spunea el acum?

Cu o zi înainte

ZIUA 4

PLOAIA SE OPRISE ÎN CELE DIN URMĂ, ÎNSĂ DE PE FRUNZE continuau să cadă picături de apă, izbind acoperișul ca și cum ar fi măsurat timpul: „Tic-tac, Nic!" Ceasul din bucătărie arăta ora cinci dimineața, dar tot nici urmă de Daniel sau de camioneta lui Tyler.

— Ai primit vreo veste de la el? am întrebat, umplând un pahar cu apă de la robinet.

— Cum să primesc vreo veste de la el, Nic?

Ne uitam amândoi la mobilul lui Daniel așezat pe masa din bucătărie. Mâinile îmi tremurau în timp ce îi întindeam lui Tyler paharul cu apă. Degetele au pătat fundul paharului cu praf fin în vreme ce dădea pe gât apa, iar cu cealaltă mână își freca insistent ceafa în sus și-n jos. Cerul începea să se lumineze la orizont.

— Trebuie să ajung acasă, a continuat el.

Era acoperit cu praf și mizerie, iar mâinile îi erau albe, la fel ca ale mele.

— Trebuie să mă schimb înainte de căutare. Am nevoie și de un afurisit de duș. Pot lua mașina ta? O să ți-o aduc mai târziu, când Dan îmi aduce camioneta înapoi.

Mi-a dat înapoi paharul, iar eu am golit restul de apă.

— Nu sunt sigură cum ar arăta chestia asta. Mașina mea acasă la tine. Lumea o să vorbească.

— Lumea vorbește mereu.

— Acum e diferit.

— De ce, din cauză că ești logodită? Putem fi în continuare prieteni, nu?

Nu fuseserăm niciodată prieteni. Nici înainte și nici după. Nici măcar nu știam de unde să încep.

— Deoarece prietena ta a dispărut, am răspuns. Fii isteț, Tyler!

A tresărit brusc, ridicând capul. „Fii isteț!" Apoi s-a lăsat pe spate, rezemându-și capul de frigider.

— Nu-mi vine să cred ce se petrece. Spune-mi că nu se petrece!

— Se petrece.

— O să devin suspect dacă ea nu apare, nu-i așa? a întrebat el.

— Tyler, tu o să fii *suspectul*.

La fel cum fusese și Jackson. „Iubitul" – era cea mai simplă explicație.

El a închis ochii strâns, făcându-mi să îmi doresc să-mi trec degetele prin părul lui sau să-mi apăs degetele mari la baza craniului său, așa cum obișnuiam să fac ori de câte ori venea cu gâtul țeapăn de la lucru.

— Folosește dușul meu! i-am zis. Pot găsi ceva de purtat în camera tatei. N-ar trebui să mergi așa acasă.

Și-a coborât privirea la hainele de pe el, la picioare, apoi la mâini.

— Da! Bine!

Am curățat podeaua cu cârpe umede – în încercarea de-a șterge toate dârele, toate urmele de pași –, după care le-am azvârlit pe toate în mașina de spălat. Am auzit

geamătul țevilor și apoi zgomotul făcut de perdeaua de la duș când a tras-o într-o parte, în timp ce eu am început să scotocesc printre lucrurile vechi ale tatei.

Hainele de muncă ale tatei ar fi fost prea mici pentru Tyler; trebuia să se mulțumească cu niște pantaloni de trening jerpeliți care nu mai încăpuseră pe lista cu lucruri de mutat și cu un tricou vechi și pătat cu care tata muncise de câteva ori prin curte.

M-am strecurat în baie, unde umezeala care acoperea deja oglinda mi s-a lipit instantaneu de piele.

— Eu sunt! l-am anunțat, lăsând hainele pe marginea chiuvetei.

— Hei! a răspuns el. Stai nițel!

Am rămas cu spatele lipit de ușă, urmărind cum se mișca perdeaua cu dungi cenușii și negre și conturul neclar al siluetei lui. Mi se părea mai ușor să vorbim cu perdeaua între noi, fără să trebuiască să ne privim direct unul pe altul.

— Am o locuință nouă, a adăugat apoi.

— Unde?

— Deasupra, la Kelly's. Nu-i cine știe ce. Un simplu apartament. Dar am o canapea și o pătură, așa că poți sta cu mine, Nic. Fără nicio obligație. Nu trebuie să rămâi neapărat aici.

Am râs, iar sunetul a părut aspru.

— E o idee groaznică, din mult prea multe motive.

— N-ar fi cea mai rea din această săptămână, a urmat el în vreme eu îi adunam grămada de haine murdare.

Am deschis ușa băii, simțind curentul de aer mai rece când am pășit afară.

— Îți bag hainele la spălat. Să-mi lași și mie niște apă caldă!

Când m-am întors în camera mea, el era deja îmbrăcat cu hainele tatei și își usca părul cu prosopul meu. Se uita pe geam la garaj, iar eu m-am apropiat de el, imitându-l. S-a întors cu fața spre mine și și-a folosit degetul mare ca să-mi șteargă o dâră de mizerie de pe față.

— Nu înțeleg ce se petrece, am spus, simțind cum mă podidesc în mod neașteptat lacrimile, iar Tyler mi-a ridicat fața spre el. Cum...

— Hei, m-a întrerupt el. Nu-ți face asta singură! S-a rezolvat deja. Bine?

Am încercat să-i las cuvintele să-mi ajungă la propria minte – „Te apăr eu", la șaisprezece ani; „Te iubesc", la șaptesprezece; „Mereu", la optsprezece –, însă depărtarea era prea mare. Nu mă mai puteam întoarce acolo. În schimb, sunetul familiar făcut de camioneta lui Tyler care vira pe alee m-a trezit din reverie.

— S-a întors Daniel! am zis eu, pornind cu pași mari prin cameră și năpustindu-mă în jos pe scări.

Daniel a înaintat pe alee, în timp ce eu am sărit pe treptele de la intrare, cu Tyler la un pas în urma mea. Daniel a coborât de pe scaunul pasagerului fără să se uite la noi, apoi i-a aruncat cheile lui Tyler și a pornit direct către mașina lui.

— Tre' să plec! a zis el, fără să ne privească în ochi.

— Daniel, stai un pic! i-am cerut eu.

— Trebuie să plec! a repetat el.

Am mers prin curte după el, însă n-am mai știut ce să-i spun când l-am ajuns din urmă. Am ridicat privirea spre Tyler pentru ajutor, însă el deja încărca lucruri în camioneta sa, cărând ustensilele și folosind o prelată ca să le acopere.

— Ce i-ai zis Laurei? am întrebat.

Daniel a deschis portiera.

— Că am fost aici. Că am muncit până târziu.

— Ne vedem la căutare! a strigat Tyler, sărind apoi în mașină.

Am reușit să ajung în casă înainte să vomit, acoperind cu bilă chiuveta din bucătărie deja plină de stropi de apă și de praf alb, fin.

Am curățat bucătăria, am făcut un duș cu apă opărită și am dat și podelele cu mopul.

Când uscătorul și-a terminat programul, am împăturit hainele lui Tyler și le-am îndesat în sertarul de jos al dressingului meu gol, departe de priviri curioase.

Ne-am adunat în curtea bisericii. Toată lumea era acolo, aproape tot orașul Cooley Ridge luându-și zi liberă și înghesuindu-se în camera de recreere, dar umplând practic și bucătăria sau adunându-se chiar și pe trepte.

Ne aliem în vremuri de criză. Ne unim când are loc o tragedie. Îți moare cineva și îți aducem de mâncare un an întreg. Dispari și vom răscoli pământul până te vom găsi.

Bricks stătea în picioare în fața mulțimii, cocoțat pe un scaun. Părul începea să i se rărească, lucru pe care îl puteai observa pentru că îl purta tuns aproape zero.

Trebuia să stau pe vârfuri, făcându-mi loc cu coatele prin mulțime ca să văd încotro făcea el semn. Ce tot zicea acolo? Am început să surprind fragmente de discuții, pierzând șirul cuvintelor lui Bricks.

„Dispărută. Corinne Prescott. Plecată. Răpită. Monștri."

— ...în pătrate.

Am simțit o mână pe umăr. Trebuia să mă concentrez. *Laura.* M-am uitat la ea peste umăr, iar ea a înălțat dintr-o sprânceană.

„Bine?" a șoptit ea.

Am încuviințat din cap. Bricks arăta spre o hartă a orașului Cooley Ridge, cu pădurea de la margine și cu râul ce șerpuia prin ea.

— Ce se spune? a continuat Laura în șoaptă. Că s-a rătăcit pe acolo?

Am simțit broboane fine de sudoare pe corp. Nu-l vedeam pe Daniel, dar trebuia să fie prin apropiere dacă Laura se afla aici. Nici Tyler nu se vedea. Bricks ținea în sus mapa în care ne semnaserăm cu toții.

— V-am desemnat câte un pătrat fiecăruia și un conducător de echipă, a anunțat el, ridicând un dreptunghi de culoare purpurie. Când vă strig pe nume, urmați-l pe agentul Fraize aici de față.

A început să ne împartă în echipe, iar Laura s-a aplecat spre mine.

— Toți munciți prea mult la casa aia. Chiar ar trebui s-o lăsați mai ușor! Amândoi!

— Știu, am zis, rămânând atentă la Bricks.

— În plus, a adăugat ea, Daniel ar trebui să dea cu vopsea în camera bebelușului. Serios! De-acum pot naște în orice clipă.

Am sucit brusc capul.

— Nu-ți face griji, nu chiar *acum*!

— Ar trebui să fii măcar aici? am întrebat-o.

— Nic Farrell...

Mi-am făcut loc prin mulțime, urmându-l pe agentul Fraize, fără să-i știu pe cei din grupul desemnat altfel decât după numele de familie. Eram opt persoane în echipă.

— Pământul va fi ud, a zis el. Așa că fiți atenți pe unde călcați! Și rămâneți mereu cu ochii pe persoana de lângă voi.

Mișcați-vă toți ca unul, în același timp. Și fiți atenți să fiți strigați când ieșiți afară. Nu avem destule stații, așa că...

A cercetat grupul din priviri, apoi i-a înmânat stația radio unui bărbat mai în vârstă pe care l-am recunoscut a fi tatăl cuiva cu care fusesem colegă de școală.

— Anunțați prin stație dacă găsiți ceva!

— Vă rog! am zis eu, iar agentul Fraize s-a uitat pieziș la mine, îndreptându-se deja către următorul grup.

Dacă mă recunoștea, nu o trăda.

— Ați luat legătura cu tatăl ei? Cu prietenii ei de la facultate?

— Da, ne ocupăm deja! Știm și noi cum să conducem o anchetă. Sau mai ai ceva de adăugat? Nu știam că te-ai mutat înapoi, Nic.

Perii de pe ceafă mi s-au ridicat instantaneu.

— Nu m-am mutat. Doar stau o vreme în oraș.

S-a oprit, gândurile rătăcindu-i parcă în altă parte, scormonind prin bucățile lipsă.

— Stai în casa cea veche a tatălui tău?

— Da!

— Din întâmplare, nu cumva ai văzut ceva în pădure azi-noapte? Sau să fi auzit ceva neobișnuit? Nimic de genul ăsta?

Am clătinat din cap.

Nu, domnule, nu, domnule, nu, domnule!

El a mai zăbovit o clipă cu ochii la mine.

— Atunci, dați-i bătaie! a zis agentul Fraize, cercetând iar mulțimea înainte să se îndrepte către grupul următor.

Știam exact pe cine căuta.

Am început din apropierea părții din spate a casei lui Annaleise, pornind în direcția râului. Căutarea s-a dovedit o

muncă plictisitoare și anevoioasă, senzație exacerbată de o doamnă în vârstă care nu putea ține pasul cu restul. Ne mișcam în ritm de melc, apoi ea se oprea ca să cerceteze îndeaproape orice i se părea nelalocul lui. O piatră care părea mutată din loc, o grămăjoară de crenguțe, un semn pe un copac. Bărbatul pus în fruntea grupului de faptul că purta stația radio îi tot reamintea femeii:

— Suntem în căutarea *ei*! Nu cercetăm un loc al faptei.

Nu stăteam suficient de aproape unul de altul ca să purtăm discuții în șoaptă; și oricum trebuia să ascultăm cu atenție. După strigăte de ajutor și chestii de genul ăsta. Din când în când, fata de la marginea grupului striga:

— Annaleise? Annaleise Carter?

Pentru că putea exista mai mult de o singură Annaleise rătăcită în această pădure.

Când am ajuns aproape de râu, am dat peste altă echipă de căutare.

— Am mers prea departe, am zis eu.

Conducătorul nostru, Brad, a cercetat harta.

— Neah, trebuia să ajungem până la malul râului. Ei au ieșit din zona lor. Hei! Ați ieșit din zona desemnată!

— Poftim? a țipat un bărbat.

— Am zis că nu vă aflați unde trebuie!

Țipau unul la altul de la depărtare, apoi cei doi conducători de grup au pornit unul către celălalt, cu hărțile în mâini și contrazicându-se. M-am așezat pe o buturugă, așteptând. Era o pierdere de vreme. Habar n-aveam dacă echipele acopereau zonele care trebuie. Nu toată lumea cunoștea pădurea. Nu toată lumea știa să recunoască anumite semne distincte.

— Cred că am găsit ceva!

Bătrâna stătea ghemuită peste o movilă de frunze, la vreo trei metri de râu. Fata de lângă mine și-a dat ochii peste cap. Bătrâna a ridicat ceva ce scânteia în soare, ridicându-l deasupra capului și mijindu-și ochii.

— Ce-i asta? a întrebat ea.

M-am ridicat în picioare, înaintând cu încetineală în direcția lor.

— O cataramă, a răspuns cineva. Pentru o zână. E minusculă.

— Oh! a exclamat femeia. De la o brățară, poate?

A răsucit-o în mâini. Avea pe ea două litere suspendate în interiorul unui cerc cu marginile acoperite de pământ.

— Inițialele sunt MK, deci nu poate fi a ei.

— Of, pentru numele lui Hristos! am zis eu. Chiar trebuie să adunăm fiecare gunoi pe care îl găsim în pădure? E ridicol!

— Ai măcar voie să atingi aia? a întrebat un tânăr care probabil văzuse prea multe seriale cu polițiști.

Bătrâna s-a încruntat, a lăsat-o la loc jos și a mișcat frunzele în jurul ei, să pară cât mai natural.

— Chiar n-are niciun rost, am continuat eu, apoi am ridicat catarama și am răsucit-o în mâini. E de la lesa unui câine. Fata asta avea vreun câine?

— Nu cred, a răspuns puștiul.

Brad ne-a făcut semn să ne întoarcem.

— Haideți! ne-a zis. Să revenim de unde am pornit!

I-am urmat pe ceilalți de la câțiva pași distanță, cercetând cu privirea pământul din jur pe măsură ce înaintam. Am strecurat catarama în buzunarul de la spate. Nu era de la vreo lesă, de la un colier sau de la vreo brățară. Am recunoscut logoul. Era de la o poșetă.

*

M-am întors pe ocolite acasă, după ce m-am oprit la CVS, am cumpărat un suc, am mers la toaletă și am aruncat catarama în coșul de gunoi, iar apoi i-am făcut cu mâna lui Luke Aberdeen în drum spre ieșire.

Stăteam în fața casei, cu capul plecat pe un umăr și încercând să mi-o imaginez prin ochii unui străin. Nimic special, nimic care să facă pe cineva să se uite de două ori. Picioarele au început să mi se cufunde într-o băltoacă de noroi, așa că mi le-am scos afară, puterea de sucțiune prinzându-mi tenișii înainte de a-i putea trage odată cu picioarele. Am pornit către verandă, făcând pași lenți și calculați, ca și cum tălpile mi se lipeau de pământ. Am rămas în fața verandei, impunându-mi să intru.

Secretele pe care această casă le păstrase încuiate bine le includeau și pe-ale mele. Pe ale lui Daniel, pe ale tatei și pe ale celor din generațiile trecute care locuiseră în ea. În pereți, sub podele, în solul de dedesubt. Mi-am imaginat-o pe Corinne luând o canistră de benzină și pe mine scăpărând un chibrit și apropiindu-l de marginea plină de așchii a verandei, stând amândouă prea aproape în vreme ce lemnul se ondula și pocnea, casa luând foc și transformându-se în moloz, fum și cenușă. Văpăile întinzându-se până la creanga prelungă a unui copac și incendiind și pădurea.

— Ce faci?

Am privit peste umăr și l-am văzut pe Tyler coborând din camioneta lui, picioarele mișcându-i-se la fel de lent pe cât se mișcaseră și ale mele.

M-am răsucit înapoi spre casă – spre fereastra de deasupra pantei acoperișului.

— Îmi imaginam un foc, i-am răspuns.

— Ah! a făcut el, lipindu-și mâna de șalele mele când m-a ajuns din urmă.

Se uita și el la aceeași verandă plină de crăpături, la aceeași fereastră, și mi l-am putut închipui proiectându-și exact aceeași imagine în minte.

— Când ai mâncat ultima oară? m-a întrebat.

— Habar n-am.

— Hai cu mine! Am comandat de mâncare.

Barul era liniștit, dar nicidecum gol. Tyler stătea între mine și ușă, acoperindu-mă cu totul când am trecut prin holul de la intrare, ținând sub braț punga cu mâncare chinezească. L-am urmat pe treptele înguste, apoi am luat punga de la el cât a descuiat ușa pe care a ținut-o deschisă cu piciorul pentru mine.

— Așadar, asta e! mi-a zis el.

Am lăsat punga cu mâncare pe insula din bucătărie aflată imediat în dreapta mea. Locuinței părea că i-ar fi prins bine niscaiva obiecte mai moderne, un strat nou de vopsea, vreun preș sau două peste podeaua de lemn ponosită, însă pe de altă parte părea să i se potrivească perfect. Avea exact ce-i trebuia lui: canapea, televizor, bucătărie, dormitor. Dacă un lucru anume conta pentru Tyler, acela era că nu făcea lucruri de dragul altcuiva. A scos mâncarea din pungă și a așezat-o pe farfurii de ceramică, în vreme ce eu rătăceam prin apartament, observând detaliile.

Patul era perfect făcut. Era de mărime medie, iar pătura era simplă, de culoare bej. Șifonierul din copilărie stătea într-un colț, dar mai era încă unul nou, care era atât de diferit de primul, încât, cumva, păreau să se potrivească. Ușa de la baie era deschisă – spumă de bărbierit pe chiuvetă, săpun pe un suport. Am verificat și dulapul

în drum spre ieșire. Doar haine de bărbat, cu echipament de campat într-un colț.

— A trecut inspecția? a strigat el când m-am întors în bucătărie, apoi mi-a întins o farfurie peste insulă.

— Ai luat felul meu preferat! am zis eu.

— Știu că l-am luat!

A pornit spre canapea, s-a lăsat să alunece pe podea, cu spatele lipit de pernele acesteia, și a așezat două beri pe măsuța de cafea din fața lui.

M-am așezat și eu lângă el pe podea.

— Nu prea ești fanul scaunelor, din ce văd.

— Nu stau decât de șase luni aici. Scaunele sunt următoarele pe listă, a răspuns el, vârându-și orez prăjit în gură. Nic, a continuat, arătând cu furculița spre farfuria din fața mea, chiar trebuie să mănânci ceva!

Stomacul mi s-a strâns când m-am uitat la grămăjoara de mâncare. Am luat o înghițitură de bere și m-am rezemat cu spatele de canapea.

— Ce fel de poșetă avea Annaleise? l-am întrebat.

L-am simțit pe Tyler încordându-se lângă mine.

— Nu vreau să vorbesc despre Annaleise.

— E important! Trebuie să știu.

— Bine! Era...

S-a oprit, dus pe gânduri.

— Nu știu, era negru-închis.

— Dar nu cunoști marca?

— Nu, categoric nu cunosc marca! Ai de gând să mă lămurești de ce mă întrebi?

— Grupul meu a găsit ceva. O cataramă. De la o poșetă Michael Kors. Jos, lângă râu. Am inspirat adânc și am adăugat: Sunt destul de sigură că e a ei.

A lăsat farfuria să alunece pe măsuța de cafea, apoi a luat câteva înghițituri de bere din sticlă.

— Și unde e acum această cataramă?

M-am uitat la el, drept în ochii injectați.

— În coșul de gunoi din baia femeilor de la CVS.

Și-a apăsat cu degetele șaua nasului.

— Nic, nu poți să faci așa ceva! Nu te poți implica în anchetă, pentru că lumea va începe să se întrebe de ce o faci! Eu chiar cred că ea e bine.

— Eu chiar cred că *nu* e! l-am contrazis. Cred că atunci când dispare cineva, se întâmplă pentru că acel cineva nu e bine, Tyler.

— Hei! a făcut el. Să nu plângi!

— Nu plâng! i-am răspuns, culcându-mi capul pe braț și ștergând dovezile. Scuze! Dumnezeule! Abia am apucat să adorm în – cât, aproape trei zile? –, și simt că mă prăbușesc.

— Nu te prăbușești! a zis el. Ești aici, cu mine, și ești în regulă!

Am început să râd.

— Asta nu e definiția lui în regulă. Mă simt de parcă lumea întreagă se clatină. Mă simt de parcă sunt gata să o iau razna. De parcă sunt cocoțată pe o stâncă și nici măcar nu-mi dau seama că stau chiar pe marginea ei.

— Dar îți dai seama că asta înseamnă exact faptul că nu o iei razna.

Am clătinat din cap, dar am luat totuși o gură de rulou cu carne de porc, pe care am înghițit-o forțat.

— Tu ești bine? l-am întrebat.

— Nu prea!

Farfuriile noastre stăteau pe masă, lângă sticlele de bere pe jumătate goale.

— Nu știu ce caut aici, am continuat.

— Suntem doi prieteni care doar iau cina împreună după o zi extrem de naspa.

— Chiar suntem? Prieteni, adică?

— Suntem orice vrei tu să fim, Nic.

— Nu zice asta!

— Ce anume?

— O minciună.

— Da! a zis el, apoi și-a rezemat capul de canapea lângă mine, făcându-mi și mie loc.

M-am aplecat spre el, apoi el m-a cuprins cu un braț și am rămas așa, uitându-ne amândoi la ecranul gol al televizorului.

— Dacă era de la poșeta ei, am continuat, ea nu e bine. Ar trebui să fiu pe afară. Ar trebui să-i caut poșeta.

— Nic, trebuie să te liniștești!

L-am simțit expirând încet, cu gura foarte aproape de fruntea mea.

Am rămas tăcuți amândoi, însă zgomotul făcut de cei care plecau din bar plutea până la noi, pătrunzând pe geam.

— Nu știu ce să fac în privința casei.

Făcusem o greșeală când luasem o gură de mâncare. Am tras aer adânc în piept, încercând să nu intru în panică.

— Nu pot dormi în casa aceea, am adăugat.

— Atunci, nu dormi! a zis el. Canapeaua asta e extensibilă. Poți dormi în patul meu. Chiar trebuie să te mai și odihnești.

— Lumea va...

— Doar la noapte. Nu știe nimeni că ești aici.

Mi-am culcat capul pe umărul lui. Am închis ochii, simțindu-i degetele plimbându-se absent aproape de rădăcina

părului meu, lucru care mi s-a părut dintr-odată prea intim, chiar dacă abia mă atingea.

Dar poate că nimic nu era mai intim pe lume decât faptul că cineva îți cunoaște toate secretele, absolut pe toate, și tot stă lipit de tine, îți cumpără mâncarea preferată și își plimbă absent degetele prin părul tău, ca să te ajute să adormi.

— Apropo, a reluat el, îmi place părul tău!

Am zâmbit, încercând să nu mă gândesc la ce va urma. Poate că într-o bună zi m-aș întoarce aici, iar el ar fi plecat. Într-o bună zi, aș intra în pădure și dispărea cu totul, fără să las în urmă altceva decât catarama de la o poșetă. Până la urmă, am ajunge cu toții într-o cutie de la secția de poliție sau sub pământ, iar lumea ar călca peste noi, ar trece pe lângă noi și nu ar mai rămâne nimeni care să ne dea de urmă.

Am ridicat capul de pe umărul lui și m-am suit peste el, astfel încât îi cuprindeam trupul cu picioarele, mâinile mi-au alunecat pe gâtul lui, în jos, iar degetele au început să se joace prin părul lui.

— Stai! Nu cred că e... Nu de asta am...

Mi-am tras tricoul peste cap, apoi i-am văzut privirea alunecând spre cicatricea de pe umărul meu și apoi mai departe, așa cum se întâmpla de fiecare dată.

Tyler m-a prins de coapse, ținându-mă nemișcată. Și-a lipit fruntea de umărul meu gol, respirând adânc.

Dacă există o senzație anume legată de întoarcerea acasă – ceva liniștitor și nostalgic: o mamă care face de mâncare, un animal de companie care doarme la piciorul patului, un hamac vechi legat între pomii din curte –, pentru mine, asta e: Tyler! Să știu că există cineva care a văzut toate versiunile mele; care le-a urmărit pliindu-se și

înghesuindu-se una în alta; care cunoaște toate alegerile pe care le-am făcut, toate minciunile pe care le-am rostit, toate lucrurile pe care le-am pierdut, și totuși...

— Ai de gând să mă faci să mă rog de tine? l-am întrebat.

I-am simțit răsuflarea în locul dintre umărul și gâtul meu și buzele mișcându-se în timp ce vorbea:

— Nu, niciodată! mi-a răspuns, apoi mi-a tras capul spre al lui.

Pentru că asta e ceea ce-l face special pe Tyler: întotdeauna îmi oferă exact ce-i cer.

Cu o zi înainte

ZIUA 3

ANNALEISE A FOST DECLARATĂ ÎN MOD NEOFICIAL DISPĂRUTĂ când s-a deschis secția de poliție în această dimineață, însă furtunile care-și făceau de cap prin munți au împiedicat căutarea astăzi. Avea 23 de ani și dispăruse doar de o zi, însă împrejurările stârniseră curiozitatea polițiștilor: fratele ei spunea că o văzuse dispărând în pădure cândva, după miezul nopții. Mama lui Annaleise venise la ea ca să meargă împreună la o școală postuniversitară în jurul prânzului, dar fata nu era acolo. Când o sunase, intrase direct mesageria vocală. Îi dispăruse și poșeta.

Și mai era și mesajul de pe mobil. Cel trimis agentului Mark Stewart, în care îl întreba dacă ar putea stabili o întâlnire pentru a discuta despre cazul lui Corinne Prescott.

Tyler a venit acasă la mine imediat după micul-dejun, îmbrăcat cu pantaloni de camuflaj și cămașă. Umbla de colo-colo la parter, lăsând urme de apă de ploaie pe podea.

— Mesajul ăla va pune pe toată lumea pe jar.

— Polițiștii au vreo idee de ce l-a trimis?

— Nu, din câte am auzit eu. Oricum nu contează. Dar e o coincidență al naibii de mare, nu crezi?

A deschis gura să zică mai multe, dar am auzit amândoi scrâșnet de pneuri pe pietrișul udat de ploaie.

— A venit cineva! am zis eu, apropiindu-mă de fereastră.

Un SUV roșu, pe care nu-l știam, a tras pe aleea mea și a parcat în spatele camionetei lui Tyler. O femeie cam de vârsta tatei a coborât din el – cu părul grizonant, la fel ca al lui, cu chip rotund și blând – și a ridicat o umbrelă deasupra capului, menținându-și privirea ațintită la pădure în vreme ce se apropia de treptele verandei. Era mai solidă decât Annaleise, însă ochii îi erau la fel de mari și de neliniștitori.

— Mama lui Annaleise! am zis eu, îndreptându-mă spre ușă.

Mi-am lipit urechea de lemnul acesteia, urmărindu-l pe Tyler cum se holbează la zidul de lângă mine de parcă ar fi putut vedea prin el.

— De ce te afli aici, Tyler? *De ce te afli aici?*

El a clipit de două ori înainte să răspundă:

— Repar aerul condiționat, a răspuns el.

— Atunci, du-te și repară-l! am șuierat înainte să deschid ușa.

Mama ei stătea cu fața către alee, cu umbrela încă sus, chiar dacă acum era protejată de acoperișul verandei; ploaia picura de pe spițele umbrelei într-o mișcare cu încetinitorul.

— Bună ziua, doamnă Carter!

Am deschis ușa de plasă și am rămas în prag.

S-a întors cu fața spre mine, iar privirea i-a rămas cu o clipă în urmă. Se uita la aleea mea, către camioneta lui Tyler.

— Bună dimineața, Nic! Mă bucur că ești acasă!

Manierele mai întâi, la orice oră.

— Și eu! Am auzit despre Annaleise. Vreo veste?

A clătinat din cap și a lăsat umbrela să-i atârne pe lângă picior.

— Fiul meu spune că a văzut-o intrând în pădure. Așa e ea, vezi bine! Îi place să fie singură, iese adesea să se plimbe. Am mai văzut-o pe acolo; așa că nu e chiar neobișnuit. Dar noi două aveam planuri ieri... și telefonul ei... În fine! Și-a lipit buzele una de alta, adăugând: Ar fi fost cam târziu, după miezul nopții. Întrucât suntem vecine, voiam să verific. Vreo șansă s-o fi văzut? Sau pe cineva? Orice?

— Nu, îmi pare rău! Am făcut curat prin casă și am adormit devreme. N-am observat nimic.

A încuviințat din cap.

— Scumpo, aceea e cumva camioneta lui Tyler Ellison?

— O, da! Fratele meu l-a angajat să facă niște treburi prin casă pentru noi.

— Nu am numărul lui și voiam să stau de vorbă cu el. Îmi dai voie?

A înaintat un pas, forțându-mă să mă dau înapoi, și a intrat în casă, lăsând umbrela desfăcută jos, afară.

— Sigur, merg să-l chem! Scuze pentru căldură! E de la aparatul de aer condiționat. S-a stricat. De asta e el aici. Tyler? am strigat din hol. Tyler, a venit cineva să te caute!

El a coborât scările, și, înainte să-i văd chipul, înainte ca el să ne vadă, a zis:

— Cred că e ventilatorul de la condensator. Dacă o să cumperi o piesă nouă, pot... O, bună! a adăugat, încetinind.

— Am încercat să dau de tine! a spus doamna Carter.

— Îți cer scuze, eram la muncă! Avem un proiect cu un termen-limită stupid. Ba chiar am o ședință la zece, la biroul grefierului. Cred că deja ar trebui să pornesc într-acolo.

— Desigur! Mă întrebam doar dacă ai primit vreo veste de la Annaleise...

— N-am primit.

Ea a mai făcut un pas în casă.

— Când ai văzut-o ultima dată? Ce ți-a zis?

Tyler s-a oprit, și-a scos șapca, și-a trecut mâna prin păr și apoi și-a pus-o la loc.

— Am mers la un film după cină, luni seara. Am condus-o cu mașina acasă puțin după ora zece. Trebuia să mă trezesc de dimineață a doua zi.

— A pomenit ceva? Ce avea de gând să facă?

— Nu, n-am mai văzut-o de atunci.

— A pomenit cumva că mergem să ne interesăm de niște cursuri postuniversitare?

— Nu, a răspuns el.

— Știi cumva ce căuta în pădure?

— Nu, Îmi pare rău!

Întrebările ei veneau cu rapiditate, dar răspunsurile lui Tyler veneau și mai rapid.

— Îmi pare foarte rău! am intervenit, deschizând ușa de plasă. Te rog să ne anunți dacă primești vreo veste!

— Bine! a zis ea, smulgându-și privirea de la Tyler. Dacă nu apare până mâine, vor organiza o căutare...

Glasul i s-a stins.

— Vom și noi acolo! a spus Tyler. Dar sunt sigur că e în regulă!

Femeia și-a ridicat umbrela, privirea plimbându-i-se de la mine la Tyler și înapoi în timp ce ieșea cu spatele din casă.

Mama lui Corinne venise să mă vadă la o săptămână după ce dispariția ei, după ce scotociserăm pădurea, râul, grotele.

„Spune-mi doar, Nic! Spune-mi lucrurile despre care crezi că nu vreau să le știu. Spune-mi, ca să o putem găsi!"

Îmi aminteam senzația că voiam să îi spun ceva, să îi ofer ceva. Îmi aminteam că mă gândeam că era atât de tânără, prea tânără ca să piardă o fiică deja ajunsă la maturitate.

Dar clătinasem din cap, căci nu știam. Asta se întâmpla înainte ca Hannah Pardot să facă lumină asupra lui Corinne, și tot ce trebuia să-i spun mamei ei era „Avea o anumită răutate. O întunecime a ei. Mă iubea și mă ura, iar eu simțeam la fel." Nu i-am putut spune așa ceva femeii distruse de pe veranda casei mele, nu cu tatăl meu în bucătărie, nu cu Daniel în camera lui de la etaj, ascultând probabil prin geamul deschis.

„Spune-mi ceva!" insistase ea. „Crezi că e în regulă?"

O farsă de o săptămână ar fi fost prea mult, chiar și pentru Corinne.

„Nu!" îi răspunsesem.

Pentru că asta, de asemenea, era ceva ce puteam să îi ofer.

Un an mai târziu, pe când ancheta începea să devină o amintire ștearsă pentru toți ceilalți, doamna Prescott divorțase. Își luase copiii și plecase din Cooley Ridge. Nu știu unde s-au dus. Undeva unde nu sunt păduri în care să pătrunzi sau grote în care să te-afunzi. Sau un râu

pe care să-l traversezi și bușteni de pe care să aluneci. Unde un bărbat nu o împinge pe scări și nici nu azvârle cu farfurii prea aproape de capul ei. Unde copiii care i-au rămas să nu fie subiect de bârfă în oraș și unde, trag nădejde, nu vor fi niciodată abandonați.

Tyler a rămas lângă mine pe verandă în timp ce mama lui Annaleise se îndepărta cu mașina.

— Trebuie să plec! a zis el. Trebuie să particip la o ședință despre monitorizarea terenurilor, dar am să revin mai târziu!

— Bine, pleacă!

Stătea prea aproape de mine, ca și cum avea de gând să mă sărute pe frunte, așa că a trebuit să modific gestul în ultima clipă. M-a cuprins cu un braț pe după umăr și m-a strâns lângă el, așa cum ar fi procedat și Daniel.

— Nu te uita așa la mine! Nu te pot lua cu mine la muncă!

— Nu ți-am cerut să mă iei!

— Nu, dar te-ai uitat *exact așa* la mine.

I-am dat un ghiont în braț.

— Du-te!

S-a răzgândit și m-a tras totuși la pieptul lui, după care a spus:

— Totul e-n regulă!

Voiam să rămânem așa pentru totdeauna. Nimic nu era nici măcar aproape de a fi în regulă, însă asta era chestia la Tyler – mă făcea să cred că ar fi putut fi.

Am rămas agățată de el mai mult decât ar fi putut să fie considerat potrivit pentru o fată logodită și un tip cu o iubită dată dispărută.

— Mă întorc diseară! a adăugat el, desprinzându-se.

— Poate n-ar trebui, i-am spus.

— De ce nu? Mama ei doar ce-a trecut pe-aici și mi-a văzut camioneta. Oricum vor apărea zvonuri.

— Iubita ta dispărută chiar n-ar trebui să fie motiv de glumă.

— Nu e dispărută. Doar că nu mai e aici. Și cred că e mai sigur să spun că, atunci când își va face iar apariția, am terminat-o cu ea.

— Of, Doamne, termină cu glumele!

A oftat.

— Nu știu ce altceva să fac, Nic!

Am dat din cap spre el și l-am strâns de mână. Apoi l-am urmărit cum pleacă.

De îndată ce camioneta lui a dispărut din vedere, m-am întors înăuntru și am tras afară sertarele din bucătărie, aruncându-le conținutul pe jos și încercând să recompun viața tatălui meu din ultimii zece ani.

Ploaia ar fi trebuit să alunge zăpușeala, dar n-a fost așa. Era o ploaie fierbinte, ca și cum s-ar fi condensat din umiditate pură, iar aerul ar fi devenit incapabil să o mai suporte. Singurul lucru pe care îl făcea era să ne împiedice să căutăm prin pădure.

După prânz, am mers cu mașina la bibliotecă, m-am așezat la unul dintre calculatoarele din colț și am deschis site-ul Pagini Aurii, căutând liste cu magazine de amanet. Mi-am notat numerele și adresele celor aflate la maximum o oră de condus, după care am mers în curtea din spate a bibliotecii, care era, de fapt, curtea din spate a unei case înconjurate de un zid înalt de cărămidă, cu flori înșirate pe margini și bănci în mijloc. Era pustie, din cauza ploii. Am rămas cu spatele lipit de zid, chiar sub

buza acoperișului aflat deasupra unui refugiu îngust, în vreme ce apa curgea șiroi la cincisprezece centimetri în fața mea, și am format primul număr de pe listă.

— Amanetul First Rate, a răspuns un bărbat.

— Caut ceva, i-am explicat, menținând un glas coborât. Ar fi trebuit să sosească ieri, la un moment dat, probabil. Sau poate astăzi.

— Aș avea nevoie de ceva mai multe informații, a replicat bărbatul.

— E un inel, am continuat. Cu diamant de două carate. Cu montură din pietre prețioase.

— Avem câteva inele de logodnă, a spus el, dar n-a sosit nimic de genul ăsta în ultima perioadă. Ai depus o plângere la poliție?

— Nu, încă nu!

— Pentru că dacă nu depui, dacă ți-a fost furat și se va ivi prin vreun magazin pe undeva, noi n-o să ți-l înapoiem pur și simplu. Acesta e primul pas, scumpa!

— Bine, mulțumesc! i-am răspuns.

— Până una, alta, nu vrei să ne lași un număr, în caz că apare?

Am ezitat.

— Nu. Mulțumesc pentru ajutor!

Căcat! Am îndesat lista adânc în poșetă, ca s-o împiedic să se ude, și m-am întors prin bibliotecă la mașină. Trebuia să-l caut eu însămi. Să umblu pe șosele prin ploaie, scormonind prin magazine janghinoase aflate pe la colțuri de stradă. *Mă întrebam, doar*, aveam să le spun. *Eram în trecere. Firma mi-a atras atenția, atâta tot.*

Cinci ore mai târziu, și îmi era foame. Nu găsisem inelul, eram nervoasă și știam că parțial se datora faptului

că nu mâncasem nimic, dar era și din pricina inelului și a faptului că mașina lui Daniel se afla pe aleea casei, iar eu aveam nevoie de liniște. Aveam nevoie de timp de gândire, pentru a vedea ce e de făcut mai departe. Aveam nevoie să înțeleg.

Am alergat prin ploaie, ținându-mi poșeta deasupra capului.

— Daniel? am strigat imediat ce-am închis ușa în urma mea.

Singurul zgomot care se auzea era de la ploaia care izbea acoperișul, vântul care bătea în geamuri și bubuitul îndepărtat al tunetului.

— Daniel? am strigat de la baza scărilor.

Iar n-am primit niciun răspuns, așa că am urcat câte două trepte o dată până în holul de la etaj și l-am străbătut cu pași repezi, strigându-i numele.

Camerele erau pustii.

Am coborât la parter ca să-mi iau telefonul, l-am sunat pe mobil și am auzit tonul familiar undeva, în casă. Mi-am dezlipit telefonul de ureche și am urmărit sunetul până în bucătărie, unde i-am văzut telefonul pe marginea mesei, lângă portofel și chei.

— Daniel! am strigat și mai tare.

Am smucit de ușa din spate și am deschis-o, privirea avântându-mi-se spre pădure. Cu siguranță n-ar fi trebuit să umble pe afară pe o asemenea furtună. Am aprins lumina de pe veranda din spate și am ieșit în ploaie, strigându-l pe nume. Am coborât pe trepte și am luat-o de-a lungul zidului lateral al casei, dar nici urmă de Daniel. Am alergat la mașina lui, chiorându-mă pe geam, udă fleașcă. Am văzut câteva unelte pe bancheta din spate, dar nimic ieșit din comun. Apoi am auzit un

bufnet ascuțit, ca un ciocan, pe fondul unui tunet – venind din garaj. O lumină slabă părea să iasă pe o fereastră laterală. Mi-am umbrit ochii, ferindu-i de ploaie, și m-am apropiat.

Ușile culisante ale garajului erau închise, iar Daniel atârnase ceva peste geamuri, acoperindu-le. Am bătut cu putere în ușa laterală.

— Daniel! am țipat. Ești acolo?

Zgomotul a încetat.

— Du-te în casă, Nic! a strigat el prin ușă.

Am bătut iar.

— Deschide nenorocita asta de ușă!

A deblocat clanța și a deschis ușa. Mâinile îi erau acoperite de cretă albă, iar podeaua era crăpată și sfâșiată – bucăți de ciment erau aruncate într-o parte, dezvăluind pământul de dedesubt.

— Ce dracu'-i asta? am întrebat, ocolindu-l și intrând înăuntru. Ce dracu' faci aici?

El a închis ușa în urma mea.

— Ce ți se *pare* că fac? Sap. Și-a trecut o mână pe față, făcând creta albă să-i curgă în josul obrajilor odată cu sudoarea, apoi adăugat: *Caut.*

— Ce anume... cauți? l-am întrebat.

— Tu ce crezi, Nic?

Ceva îngropat. Ceva care zace îngropat de zece ani aici.

— Și tu crezi că e *aici*? *Știi* tu asta?

L-am împuns cu un deget în piept, însă el a dat îndărăt.

— De ce știi asta, Daniel? Daniel, uită-te la mine!

— Nu știu, Nic! Nu știu sigur!

— Chiar așa? Pentru că desfaci în bucăți afurisita de podea. Pari al naibii de sigur de ceea ce faci.

— Nu, dar deja am săpat sub casă și în grădină, iar ăsta e singurul loc care-mi mai trece prin minte. Eram gata să turnăm podeaua în ziua în care a dispărut Corinne. Dar nu am apucat să terminăm.

— Și nu ați mai terminat?

— Nu, nu am mai terminat. Am presupus că au terminat Tyler și tatăl lui, dar nu mai știu sigur cine a terminat-o. Și nu ți se pare un pic deconcertant?

Pe chip îi jucau tot soiul de umbre. Eu tremuram din pricina ploii și-mi doream să mă aflu oriunde altundeva în afară de-aici.

— Acuma, dispari de-aici! mi-a cerut el. Du-te și vezi ce face Laura! Spune-i că lucrez la casă! Spune-i să nu-și facă griji!

Am alergat prin ploaie, înapoi în casă, apoi am început să umblu de colo-colo la parter. Am format numărul lui Tyler, iar el mi-a răspuns de la primul apel.

— Bună! a zis el. Doar ce-am terminat aici! Sosesc imediat, bine?

— Daniel a luat-o razna. Sapă în garaj.

O ezitare, apoi glasul i-a coborât mult:

— Ce face?

— Sapă prin tot garajul, însă nu știe cine a terminat podeaua acum zece ani.

Am strâns telefonul mai tare, așteptându-l pe el să-mi ofere o explicație mai sigură, un răspuns care să aibă sens.

Tăcere.

— Tu ai fost, Tyler? Tu ai turnat cimentul? Cu tatăl tău?

— Dumnezeule, s-a întâmplat acum zece ani! Chiar nu-mi mai amintesc.

— Păi, gândește-te! i-am cerut. Tu l-ai turnat?

I-am auzit răsuflarea la celălalt capăt înainte de-a răspunde:

— Chiar nu cred c-am fost noi, Nic.

— Daniel a luat un baros și o lopată și *sapă* pe toată proprietatea. Și-a pierdut mințile.

— Stai un pic! a adăugat el. Vin acolo!

Am așteptat cele 45 de minute până a apărut Tyler, așa încât să ne putem ocupa amândoi de Daniel. Nu mă puteam întoarce acolo și purta o discuție cu el de una singură – habar n-aveam cum să discut cu el despre oricare alt subiect. Era paranoic. Era înnebunit. Avea cu el un baros, și nu știam dacă-l credeam în privința motivului pentru care sfărâma podeaua.

Am ieșit pe verandă când am auzit camioneta lui Tyler. A scos ceva din spatele mașinii și a pornit direct către garaj, iar eu am luat-o după el.

— Ce dracu'-i aia? l-am întrebat.

El era deja la ușă și bătea în ea. Daniel a tresărit când a deschis-o și mi-a aruncat o privire urâtă peste umărul lui Tyler.

— L-ai sunat pe Tyler? Ce naiba, Nic?

Atunci a văzut și el ce avea Tyler în mână, la fel cum văzusem și eu. Un afurisit de ciocan pneumatic.

— Lasă-l să termine, Nic! Dacă tot a început, a zis Tyler, plimbându-se prin cameră, evaluând totul, apoi apropiindu-se. Bun! Să-i dăm drumul!

Mi-am azvârlit brațele în aer.

— V-ați ieșit naibii amândoi din minți!

— Trebuie să știm! a zis Daniel.

— Nu, nu trebuie! am spus eu.

Îmi strângeam capul în mâini, căutând să înțeleg, să găsesc răspunsuri.

— De ce se întâmplă asta? Cum de se întâmplă asta?

Daniel a înfipt lama lopeții în beton.

— Nu pui întrebările care trebuie. Vrei să afli „de ce" și „cum anume", așa că te sufoci cu ele! Fii atentă la ce zice tata: „Nu vindeți casa!" Ce crezi că vrea să spună? La asta se referă. La podeaua din garaj. Nu eu am turnat-o. Eu am ajuns o zi mai târziu, și era deja *turnată*.

— Asta nu înseamnă neapărat că el a fost. Nu înseamnă că el a făcut-o, am zis eu, ieșind furioasă din garaj.

Am trântit ușa în urma mea, acompaniată de bubuitul tunetului și înăbușind zgomotul scos de ciocanul pneumatic. Daniel golise complet garajul și toate materialele dinăuntru stăteau în spatele acestuia, direct în ploaie. Ustensilele de grădină, uneltele, roaba.

Am înhățat roaba și am împins-o pe ușă, blestemându-i în barbă pe ei, pe mine, pe tata și mai cu seamă pe Corinne, că în primul rând dispăruse. Tyler și Daniel s-au oprit ca să se uite la mine când am deschis iar ușa. Am început să adun bucăți de beton și să le arunc în roabă.

— Ei bine? Ce să fac cu astea?

Stăteam cu mâinile proptite în șolduri, încercând să mă concentrez la sarcina mea. Doar la sarcină.

Tyler mi-a întâlnit privirea.

— În spatele camionetei mele, mi-a răspuns.

Am ieșit cu roaba în ploaie, am săltat prelata și am azvârlit bucățile de beton sub ea, mâinile devenindu-mi albe, la fel ca ale lui Daniel. Când m-am întors spre garaj, Tyler stătea la câțiva pași distanță, uitându-se la mine.

— Ar trebui să-i iei locul lui Daniel! a zis el.

Ploaia îi cădea din păr, udându-i hainele și alcătuind un mic torent între noi.

— El te-a trimis să-mi spui asta?

S-a mai apropiat câțiva pași, dar nu-i puteam ghici expresia în întuneric și în ploaie.

— Da, el m-a trimis! Încă un pas, apoi: Ascultă, s-ar putea să nu fie nimic!

— Dacă ai crede asta, n-ai fi aici.

A venit și mai aproape, apoi și-a așezat o mână pe camionetă, în spatele meu. Și-a plecat capul, scoțând o răsuflare pe care i-am simțit-o pe frunte, apoi și-a sprijinit fruntea de a mea preț de o clipă.

— Sunt aici pentru că m-ai chemat. Pur și simplu!

În clipa următoare, buzele i se frecau de ale mele în ploaie, eu fiind cu spatele lipit de camioneta lui, iar degetele mele îi rătăceau prin păr, trăgându-l imposibil, disperat de aproape, până ce am auzit iar ciocanul pneumatic pornind.

— Îți cer scuze! a zis el, desprinzându-se de mine. Mi-aș dori să ne putem întoarce!

Îmi tremurau mâinile. Îmi tremurau toate, iar ploaia bătea și mai aprig.

— Chiar ar trebui să mergi înăuntru! a spus el, pornind înapoi spre garaj, cu capul între umeri.

Ar fi trebuit să-l ascult. Voiam să-l ascult. Mai mult decât orice pe lume.

Dar nu era corect, pentru ei sau pentru Corinne. Trebuia să fiu martoră! Trebuia să-mi plătesc datoriile.

În următoarele ore, Daniel și Tyler au desprins bucăți din podea, iar eu le-am cărat cu roaba în camioneta lui Tyler, până praful alb a ajuns să ne acopere pe toți.

Nimeni nu scotea un cuvânt măcar. Nimeni nu s-a mai apropiat de vreunul dintre ceilalți.

Podeaua era făcută bucățele, iar Tyler stătea în spate, cu mâinile în șolduri, răsuflând greu de ostenit ce era. Pământul era dezgolit și ne aștepta. Tyler a luat o lopată din camionetă, Daniel a folosit-o pe cea din colț, iar eu am folosit cazmaua din spate, mărunțind solul până ce a devenit ușor de săpat și de transformat în bolovani.

Singurul zgomot erau răsuflările noastre, lopețile lovind pământul, țărâna lovind țărâna și ploaia, și tunetele.

Iar dintr-o amintire îngropată adânc în memoria mea, cuvintele lui Corinne în ureche, aroma de gumă cu mentă, degetele ei reci și pielea mea de găină în vreme ce săpam mai adânc, lovind ceva ce nu era nici pământ, nici piatră.

Mi-am vârât degetele înăuntru, am atins ceva de plastic și m-am tras iute îndărăt. Mi-am folosit mâinile tremurătoare pentru a da la o parte niște țărână. Era o prelată albastră, precum cea aflată exact în această clipă în spatele camionetei lui Tyler.

Firește că eu am fost.

Eu am fost, cu mica mea lopată și colțul garajului.

Eu am fost, și totul se potrivea – eu trebuia să fiu cea care o găsește.

M-am ridicat prea iute, iar imaginile au început să mi se învârtă prin fața ochilor când m-am lipit cu spatele de perete. Tyler și Daniel s-au oprit și ei, apropiindu-se apoi pentru a vedea ce dezvelisem. Au rămas în picioare, în jurul locului pe care doar ce-l părăsisem. Daniel a folosit latul lamei pentru a mai îndepărta niște țărână de pe prelată și a o împinge un pic, dezgolind un colț de cuvertură.

Daniel a tras iute aer în piept.

— O, futu-i!

Țesătură albastră și ață galbenă.

Pătura pe care mama o purta în jurul picioarelor pe când stătea în scaunul cu rotile. Păr lung, de culoare nedefinită, încurcat și revărsându-se pe deasupra.

Ca și cum oricine ar fi așezat-o acolo, în pământ, n-ar fi îndurat să știe că îi va fi frig.

Mama n-a murit în această casă. Așa avea intenția, însă bănuiesc că, la un moment dat, și-a pierdut și intenția de-a trăi. Intenția e un lucru drăguț, însă-i o chestie bazată uneori mai mult pe speranță decât pe realitate.

Era iarnă, iar odată cu iarna sosește și răceala, și ne-a luat pe toți. Pe tata l-a luat primul, lucru care nu se întâmpla de obicei, din ce-mi aminteam; eu și Daniel am făcut amândoi odată vărsat de vânt, și-mi aduceam aminte cum mama ne cufunda pe amândoi în băi cu terci de ovăz, stropindu-ne cu calamină, însă nu-mi mai aminteam care dintre noi a fost primul. Însă de răceala asta îmi amintesc foarte clar: tusea seacă a tatei răsunând în noapte, masca de spital pe care o treceam peste urechile mamei și pe el dormind pe canapea. Iar apoi a fost doborât și Daniel, după care și eu, apoi a urmat ea.

Răceala ne-a luat repede pe toți în primire, însă la ea s-a transformat în pneumonie. I-am făcut bagajul și am dus-o la spital, lichidul din plămâni nu i s-a mai retras, perfuziile nu i-au mai fost de niciun ajutor și a murit brusc.

Era în stadiul terminal – fusese în stadiul terminal; totuși, moartea ei a venit pe neașteptate. Ne-a luat pe toți pe nepregătite. Bănuiesc că doar mi-am închipuit ultimele cuvinte înțelepte de la mama, ceva important de care să mă agăț, ceva demn de o poveste pe care să

le-o spun copiilor mei. Ceva cu greutate, care să-mi aparțină numai mie.

M-am simțit jefuită.

Era din vina tatei. Până și el o știa. Presupun că dacă ar fi să fiu sinceră cu mine însămi, știu că a fost vina unui virus și a cancerului, înainte de aia. Și că l-ar fi putut lua de la oricare dintre noi. Dar dacă tata ar fi mers înapoi, la origine – lucru pe care desigur că l-a făcut, dat fiind că era genul de persoană care urmărea orice fir, indiferent în ce vizuină de iepure l-ar fi dus –, s-ar fi încheiat cu el.

Poate că știa de unde îl luase, virusul ăla. De la un elev de la școală, de la un coleg din cancelarie. De la bărbatul de la casă din cafenea sau de la femeia care îl întrebase în ce direcție să o apuce. Poate că și el putea da vina pe cineva. Poate că văzuse această persoană împreună cu iubita sau râzând lângă mașina lui, ori privind absent pe geam, și a cugetat: „Tu mi-ai omorât soția." Iar ei n-au aflat niciodată. Câte persoane sunt responsabile pentru drama cuiva și nici măcar n-o știu!

La asta mă gândeam când am văzut cuvertura. Asta am făcut ca să mă protejez preț de încă o clipă. M-am concentrat la propria furie, la propria mamă, la cine era de vină – greșeala, caracterul neașteptat, poate chiar și amara lipsă de importanță –, și nu la ce anume zăcea sub pătură.

Un foșnet de plastic când Daniel a mișcat iar prelata, apoi m-a lovit cu propriul ei caracter neașteptat. *Corinne.*

M-am năpustit afară din garaj, cu genunchii în iarbă și cu voma pe pământ. M-am șters la gură cu dosul mâinii.

Daniel stătea lângă mine, cu mâna pe umărul meu. M-am scuturat, dându-i mâna la o parte. El a târât

furtunul din partea laterală a casei, chiar dacă deja ploua, pentru a curăța mizeria. Și, pentru prima dată, pentru singura dată, mi-am dorit să putem discuta despre ceea ce se întâmpla în clipa asta. Sau măcar să aducem vorba. Să o recunoaștem. *Ce-ar trebui să facem? Ce?* Gura mea a schițat *C*-ul, însă niciun alt sunet nu i-a mai urmat.

Daniel alcătuia deja o listă: *Curăță mizeria.*

— O vom arde, a anunțat el.

— Și apoi ce, a zis Tyler din interior, să chemăm polițiștii aici, ca să găsească un cadavru? Să pornească o anchetă?

În prag, în lumina slabă, abia distingeam silueta lui Tyler – care continua să se holbeze la pătură, lucru care implica pe cineva din această casă. Și prelata de plastic, și podeaua de beton, care îl puteau implica pe el.

A înjurat, izbind cu piciorul uneltele de pe jos. A trecut furibund pe lângă noi și a smuls prelata ce acoperea spatele camionetei. A aruncat-o apoi peste plasticul scos la iveală, folosind lopata pentru a o îndesa bine pe la margini. Eu am rămas afară, în timp ce Daniel l-a ajutat pe Tyler să rostogolească prelata pe partea cealaltă.

Daniel a desfăcut colțul pentru a verifica și a sfârșit în iarbă, lângă mine.

— E Corinne? l-am întrebat.

Inițial nu mi-a răspuns, ci doar și-a frecat gura cu un braț, scuipând ce-i mai rămăsese în gură, lucru care reprezenta el însuși un răspuns. Un cadavru cu păr lung, ascuns sub garajul nostru. Firește că ea era!

— Sunt hainele ei, a zis, apoi s-a înecat și a vomitat iar în iarbă.

— Nic, l-am auzit pe Tyler, rămâi cu ochii la pădure!

Am rămas cu ochii la pădure. Am încercat să nu bag de seamă prelata făcută sul și pătura de dedesubt, și pe Corinne înfășurată în ea, cărată acum afară din garaj și dusă în spatele camionetei lui Tyler. Am încercat să nu mi-o imaginez pe fata care fusese sau momentele în care stătuserăm exact în acest loc, cu adevărul îngropat la doar câțiva centimetri adâncime.

Daniel și-a lăsat o mână pe umărul lui Tyler, apoi i-a smuls cheile din mână.

— Nu e responsabilitatea ta! i-a zis.

Tyler și-a trecut o mână peste față.

— Avem niște șantiere de construcție.

— Asta n-o să ți se întoarcă împotrivă, a adăugat Daniel. Mulțumesc!

— Daniel! am intervenit eu.

— Cunosc o mulțime de locuri, Nic! E zona mea. Și e plină de locuri abandonate.

Făceam asta. Chiar o făceam. Mutam un cadavru, fără să avem habar cum ajunsese acolo. M-am gândit la polițiști și la avocați, și la toate modurile în care faptul că trupul ei ajunsese sub această casă ar fi putut să fie răsucit pe toate părțile. Iar apoi m-am gândit la Everett, care încerca să facă rost de înregistrările apelurilor telefonice din cazul Parlito.

— Lasă-ți telefonul aici! i-am spus eu. Are GPS.

— E în bucătărie, a răspuns Daniel. Apoi, înclinând din cap către mizeria din iarbă: Te ocupi tu de asta?

Se uita la Tyler, întrucât în mine nu putea avea încredere, din câte se părea. Tyler a încuviințat din cap.

A plecat cu mașina, iar eu am început să plâng, sperând că ploaia îmi va oferi o acoperire.

— Am nevoie de mașina ta, a spus Tyler, prefăcându-se că nu observă.

A rămas cu privirea ațintită la garaj când mi-a vorbit.

— Pentru ce?

— Balastru. Beton. Trebuie să turnăm o nouă podea.

— N-ar trebui să așteptăm până dimineață?

— Nu cred că-i o idee bună! Trebuie să curățăm locul. Să îl nivelăm. Te poți ocupa tu?

Era o sarcină. O sarcină pe care o puteam îndeplini.

— Bine! i-am spus. Da!

Încetează cu plânsul!

Concentrează-te la bucățile de beton! Concentrează-te la praf! La aparatul de spălat cu presiune! La tunete!

Concentrează-te la micile detalii lipsite de importanță!

Lasă deoparte ce s-a întâmplat!

Adună-te, Nic!

Adună-te și treci la treabă!

„Tic-tac!"

Cu o zi înainte

ZIUA 2

ERA UN PIC TRECUT DE MIEZUL NOPȚII. O NOUĂ ZI, mi-am zis. Lungul drum înapoi spre casă era deja în urmă. Eu și Cooley Ridge, obișnuindu-ne încet unul cu altul încă o dată. Aveam să prind câteva ore de somn înainte de răsăritul soarelui și să văd totul într-o nouă lumină, apoi urma să văd ce pot face ca să-l conving pe tata să vorbească, să-și amintească ce văzuse. Aveam de gând să-l abordez dintr-un nou unghi. Să ajung la originea lucrurilor. Să aflu ce ținuse ascuns, îngropat, în ultimii zece ani. Fantoma lui Corinne, învârtindu-se și estompându-se în mintea mea.

Trebuie să stăm de vorbă! Fata aia! Am văzut-o pe fata aia!

Am stins lumina de pe hol, iar casa a rămas complet cufundată în întuneric. Am pus mâna pe perete, simțind locurile în care vopseaua era sărită pe la colțuri. Cinci pași de aici până la scară. Știam drumul cu ochii închiși.

Căcat, inelul! Uitasem iar de inel. Îl lăsasem în mijlocul mesei din bucătărie, ca să nu se piardă printre produsele de curățat.

Doi pași îndărăt până la întrerupător, scândurile ușor desprinse de la intrarea în bucătărie și licărirea slabă a ceva în noapte. Am lăsat lumina stinsă și m-am apropiat de fereastră.

O umbră se mișca pe deal. O vedeam de aici, pentru că ținea o lumină în față. O rază subțire săgeta printre copaci. Mi-am lipit fața de geam. Cobora dealul, iar preț de o fracțiune de secundă, inima mi-a tresăltat în piept și m-am gândit: *Tyler, ca de fiecare dată!*

Însă umbra era prea mică. Prea subțire. În curtea mea din spate, părul ei blond a fost luminat de razele lunii, iar ea și-a stins lanterna cu degetele ei delicate.

Mi-a trecut prin minte, în timp ce ea se uita la ferestrele întunecate, că nu mă putea vedea urmărind-o.

Strângea sub un braț un fel de pachet albicios, în timp ce o urmăream cum se apleacă, dispărând apoi din vedere. După care s-a auzit sunetul discret de hârtie împinsă pe sub ușa din spate. Nu voia să intre, chiar dacă a încercat să-l împingă de mai multe ori. Apoi s-a ridicat, iar clanța a început să se răsucească ușor. *Ce nai...*

Mâna mi s-a avântat din instinct spre clanță, deschizând ușa înaintea ei. Apoi am apăsat întrerupătorul, învăluindu-ne pe amândouă în lumină. A tresărit speriată, strângând plicul la piept, cu ochii mari și nevinovați. A clipit cu încetineală, cu o expresie stoică.

— Bună! am zis, făcând un pas îndărăt pentru a o lăsa să intre. Annaleise!

„Cu ce te pot ajuta?" sau „Care-i treaba?" păreau replici nepotrivite acum, că îmi dădeam seama cât de târziu e și că ea tocmai se pregătea să-mi deschidă ușa din spate fără să bată mai întâi.

A păşit înăuntru cu băgare de seamă, strângând plicul între degete cu atâta putere, încât încheieturile îi erau albe.

— E pentru mine? am întrebat-o.

Mi-am văzut numele scris cu nişte litere mari, pentru care folosise un pix cu bilă. Doar *Nic*. Nimic altceva.

— E o scrisoare cu „Ia-ţi labele de pe iubitul meu"? Ascultă, te-aş fi putut scuti de călătorie! Eu şi Tyler am terminat-o! Îţi aparţine în întregime!

Şi-a dres glasul şi a slăbit strânsoarea din jurul plicului.

— Nu, nu e! a răspuns, scoţându-şi telefonul mobil din buzunarul de la spate şi aşezându-l pe masa din bucătărie, la care s-a aşezat şi ea, picior peste picior şi făcându-şi de lucru cu degetele în poală. Nu despre asta e vorba!

Ochii ei mari i-au întâlnit pe ai mei, iar surâsul i s-a lărgit foarte mult, luându-mă complet prin surprindere – cât de diferită era această Annaleise de fata de treisprezece ani pe care mi-o aminteam eu! A desfăcut plicul şi l-a răsucit cu gura în jos, răsturnându-i conţinutul pe masă.

Am văzut mai întâi coala de hârtie scoasă la imprimantă, „costul tăcerii" şi „preţul stickului de memorie" şi „lasă-l la casa abandonată a familiei Piper", iar mintea mea s-a chinuit să ţină pasul cu imaginile întunecate, încleştate, împrăştiate pe masa din bucătărie.

— Nu înţeleg! am zis, atingând cu degetele suprafaţa lucioasă a restului hârtiilor.

Poze. Nuanţe de negru şi cenuşiu, granulate şi pixelate. Totul întunecos. Atât de întunecos! M-am aplecat spre ele, dar n-am putut distinge aproape nimic în afară de modul în care lumina strălucea prin geam şi contururile crengilor copacului. Însă ştiam că e casa mea.

— Nu... Ce-i asta? am întrebat-o.

— Înțelegerea noastră, a răspuns ea cu glas ferm și atent măsurat.

M-am aplecat și mai mult, concentrându-mă la lumina din spate, la modul în care se reflecta în ceva – ceva aflat jos, pe verandă. O movilă – un preș? O pătură? O umbră se afla într-o parte a imaginii. Iar la marginea păturii, ceva arămiu și mlădios. Păr. *Păr*. Păr arămiu, revărsându-se din pătura închisă la culoare. Am aruncat poza înapoi pe masă și am smucit brusc din cap.

— Ce...

— Întrebare greșită! „Cine?" Mie îmi pare a fi trupul lui Corinne Prescott. Să știi că nu există limită de prescriere a crimelor, a adăugat ea, în timp ce pe chipul meu își făcea loc o oribilă înțelegere.

Iată, aici, în sfârșit, răspunsul pe care îl căutaserăm atâta timp cu toții. Iată unde era cadavrul lui Corinne Prescott – acasă la mine!

— Și crezi că...

M-a întrerupt cu o fluturare din mână.

— Nu cred nimic. De fapt, tu o să mă plătești ca să nu cred absolut nimic.

M-am folosit de arătător și de degetul mare pentru a ridica o poză, căznindu-mă să văd silueta dintr-o parte. Distingeam un braț... o umbră întunecată... dar nimic altceva. Preț de o clipă, m-am gândit: *Daniel*. Pentru că acolo se aflau o fată cu păr lung, veranda noastră din spate, și era întuneric. Dar la fel de bine ar fi putut fi și tata – ba nu, ar fi putut fi *oricine*. Poate că, pur și simplu, nu voiam eu să fie ei.

— Partea aceea va cădea în sarcina poliției, a adăugat ea, bătând cu degetul în umbra dintr-o altă poză.

— De unde ai făcut rost de astea?

Începerea parcă se golise de aer, iar glasul îmi suna subțire și extrem de îndepărtat.

— Le-am avut mereu, doar că n-am știut de ele, mi-a răspuns ea.

Trebuia să mă concentrez la cuvintele ei, care alunecau prin cameră precum fumul.

— Am cumpărat acest nou aparat cu o săptămână înainte să dispară Corinne. Mă jucam cu setările lui, încercând să-mi dau seama cum se fac poze noaptea. Casa ta mi se păruse mereu un loc bântuit, așa cum se ițea printre copaci. A ridicat din umeri și a continuat: Poate din pricină că murise mama ta, dar apoi s-au dus și florile. Credeam că e cumva... molipsitor.

Ca și cum moartea pornea dinspre centru, răspândindu-se.

— Așa că am făcut aceste poze în noaptea de după bâlci, dar n-am putut vedea nimic. După care, în ultimul an de liceu, am făcut rost de un nou program și mi-am luat și un calculator nou, pe care am transferat tot – ca să sortez toate chestiile vechi. Dar am început să mă joc cu setările și cu programul, și iată ce-a ieșit la iveală!

Cât despre pozele Polaroid, iată că umbrele ies la iveală!

— Pare că ți s-a făcut rău. Chiar n-ai știut? a întrebat Annaleise. N-ai bănuit niciodată?

Urma să mi se facă rău. Simțeam că nu mai e suficient aer în cameră. Annaleise văzuse aceste poze când avea optsprezece ani, o vârstă primejdioasă. Băieții și patima lor incontrolabilă, impulsivă și gata oricând să se dezlănțuie. Fetele, cu dorința lor incontrolabilă pentru ceva de neatins. Altceva.

— Nu! am răspuns, încercând să-mi vin în fire. Apoi, către Annaleise: Pleacă dracului de-aici!

Și-a plecat capul pe un umăr.

— Crezi că n-o să le zic?

Și-a luat telefonul, cu un surâs răutăcios și fluturându-și degetele peste tastatură...

— Așteaptă! Stai un pic! Ce faci?

A răsucit telefonul, astfel încât să pot vedea.

— Am fost la școală cu fratele lui Bailey Stewart. Agentul Mark Stewart?

Privirea a început iar să mi se încețoșeze. M-am silit să mă concentrez la ecran.

Am câteva întrebări despre cazul Corinne Prescott. Putem stabili o oră ca să discutăm?

— Ai timp până când se trezește și vede asta, mâine-dimineață, ca să te răzgândești.

Gâtul mă ardea. M-am uitat încă o dată la imagine. Asta se întâmpla. Se întâmpla dracului de-adevăratelea! Camera bâzâia de atâta electricitate statică.

— De unde să știu că n-ai să trimiți astea chiar și-așa?

— Pentru că, a zis ea, încă nu le-am trimis.

— Încă?

— I le-am lăsat tatălui tău cu ani în urmă, alături de același bilet, a răspuns ea, apoi s-a aplecat în față pe scaun. Și a plătit. *Plătește.* De ce crezi că o face, Nic?

Tatăl meu plătea pentru plăcerea ei. De ce plătește cineva? Trebuie să-ți plătești propriile datorii.

Am ridicat iar biletul; îmi tremura în mână.

— Nu-ți pot plăti o asemenea sumă.

Zece mii pentru tăcerea ei. Douăzeci de mii pentru stickul de memorie.

— Tyler zicea că te căsătorești. Că inelul tău valorează mai mult decât toată casa asta. Că ești consilier psihologic pentru o școală privată de fițe și că ești în vacanță pe timpul verii.

— N-am niciun ban, Annaleise. Nu am nimic pe numele meu. Pun pariu că valorez mai puțin chiar și decât tine.

Și-a dat ochii peste cap și s-a ridicat, dar tot de sus în jos trebuia să mă uit la ea.

— Ești aici ca să vinzi casa, nu-i așa?

Am încuviințat din cap.

— Atunci, o să-ți acord un pic de timp.

Și-a lăsat telefonul să-i alunece înapoi în buzunar.

— Ai luat-o dracului razna! i-am spus. Tyler știe că ești chiar atât de țăcănită?

Și-a ridicat palmele în sus, la fel cum făcusem și eu la geam când se uitase la mine.

— Am nevoie de o cale de scăpare, Nic!

— Ia-ți un job! am sfătuit-o, apoi mi-am adus aminte de banii dați de fratele meu ca să scap de-aici.

Eu avusesem pe cineva. Avusesem un ajutor.

— Da, mă ocup de asta! A rămas în fața ușii și a adăugat: Două săptămâni, Nic! Îți acord două săptămâni.

— Nu pot...

— Fii serioasă!

A înșfăcat inelul din mijlocul mesei.

— Pun pariu că ăsta singur face cât toată suma, n-am dreptate?

Nu-i puteam răspunde. Nu știam. Și l-a strecurat pe arătător.

— O să-l țin eu la adăpost până plătești.

— Faci o mare greșeală! Nu-l poți lua!

A deschis ușa.

— Sună la poliție. Te provoc! O să-l păstrez ca pe o asigurare.

Chiar mă provoca?

Ce-o să faci, Nic? Trecutul sau viitorul? O să fugi sau o să rămâi ca să-ți plătești datoriile?

Nu înțelegeam de ce-mi făcea Annaleise așa ceva. De ce credea că *poate*. Era o fată liniștită, timidă, singuratică.

Asta vedeam la ea recompunând fragmentele de amintiri pe care le aveam cu ea.

Și ea ce vedea, oare, la mine?

Pe mine de cealaltă parte a ușii, după ce murise mama, în vreme ce ne aducea mâncare, iar eu stăteam acolo, tăcută și frântă. Pe mine la bâlci, în vreme ce Daniel mă lovea, iar eu rămâneam la pământ, slabă și zguduită.

Tristă, tăcută și împinsă de colo-colo.

Mă vedea ca pe o fată distrusă.

Dar nu știa despre celelalte părți ale mele. Nu mă știa deloc.

După ce am parcat camioneta lui Tyler în spatele grotelor și după ce el mi-a pus acel inel pe deget, iar eu m-am suit în poala lui...

Am văzut-o pe Corinne. Am văzut mașina lui Jackson oprindu-se în parcarea din fața grotei, uitându-mă peste umărul lui Tyler, printre copaci. „Ce e?" a zis el. „Nimic", i-am răspuns eu. „Doar Jackson și Corinne. Ignoră-i. N-au cum să ne vadă."

Am văzut-o pe Corinne deschizând portiera și țipând ceva la Jackson. Am auzit glasul înăbușit al lui Jackson țipând ceva drept răspuns, după care l-am văzut plecând,

cu cauciucurile scârțâind. Prin pădure, pe acolo a plecat ea către casa mea. Însă a dispărut la o curbă, mergând pe marginea șoselei.

„Să mergem după ea?" a întrebat Tyler, răsucit în scaun și urmărind toată scena.

Însă eu eram deja prea sătulă de cuvintele ei, spunându-mi să sar și văzând-o cu fratele meu, ceea ce mi se părea ca ultima trădare după ce mă lovise. Ea s-a dus să-i oblojească lui rănile, nu mie. Ea știa, și totuși s-a dat de partea lui.

„Ignor-o!" i-am zis lui Tyler, întorcându-i capul spre mine, iar Tyler s-a supus cu mare bucurie.

Am plecat acasă la scurt timp după aceea. Am scos camioneta pe șosea, proiectându-i luminile puternice în întuneric, cu inelul lui Tyler pe deget. Am luat ultima curbă și acolo, cu degetul scos în față, cu fusta fluturând în vânt, stătea Corinne Prescott.

Stătea la marginea drumului, fără nimic la ea. Își lăsase geanta acasă la mine ceva mai devreme, o manevră tipică pentru Corinne ca să vadă cine va plăti în locul ei. Ca să vadă dacă i-ar putea convinge pe vânzători să scoată ei bani din buzunar în locul ei sau dacă ne-ar putea convinge pe unul dintre noi. Plătisem eu în locul ei pentru roata din parc. Plătisem pentru tot. Pentru că-n vârful limbii lui Corinne se afla un adevăr pe care nu eram încă dispusă să-l împart. Un atu. Șantaj emoțional. O provocare.

Bailey șterpelise câteva sticluțe de whisky din colecția tatălui ei. A scos una dintre ele în vârful roții, a luat o gură, apoi i-a dat-o lui Corinne, iar Corinne mi-a dat-o mie, cu sprâncenele ridicate. Eu am luat-o din mâna ei și am dus-o la gură, simțind arsura tăriei pe limbă, gata să-mi

coboare pe gât. O hotărâre a început să mi se formeze în minte chiar în acel moment, așa că în schimb am scuipat lichidul înapoi în sticlă.

Ea a rânjit la mine.

„Tyler e aici", m-a informat, arătându-mi-l în mulțime.

M-am aplecat peste margine odată cu ea.

„Tyler!" l-am strigat.

Ea a mai luat o gură, după care și-a vârât o pastilă de gumă mentolată în gură.

„Adevăr sau provocare, Nic!" a zis ea, legănând înainte și înapoi cabina, în vreme ce Bailey chicotea alături.

„Provocare!" am răspuns eu prea repede.

Erau prea multe adevăruri, prea aproape de suprafață.

„Te provoc să te cațări pe marginea cabinei! Te provoc să continui drumul așa! Pe dinafară!"

Iar mai târziu, cu degetul ei mare ițindu-se în față, întâlnindu-mi privirea prin parbriz: „Te provoc să conduci mai departe. Te provoc să te prefaci că nu m-ai văzut aici. Te provoc!"

Annaleise nu știa: alegeam mereu provocarea.

Știam în continuare numărul lui Tyler pe dinafară. Mi-a răspuns la telefon și mi-am dat seama după zumzetul din fundal că se afla în bar.

— Bună, Nic, care-i treaba?

Lumina din bucătărie se lovea de suprafața lucioasă a fotografiilor, făcându-mă să-mi închid ochii strâns.

— Știai că iubita ta îl șantaja pe tata?

— Poftim? a întrebat el.

— O, da! am răspuns. Vrei să știi cum am aflat? Doar ce-a fost acasă la mine, încercând să mă șantajeze.

— Liniștește-te! Stai un pic. Cum?

— Iubita ta! Afurisita ta de iubită! Are poze, Tyler!

M-am uitat iar la ele pe masă și mi-am înăbușit un suspin, trăgând aer în piept.

— Poze cu o fată. O fată moartă. O afurisită de fată...

— O, Dumnezeule! a făcut el. Vin imediat!

M-am uitat atât de mult la poze, încât am început să le văd în ceață. Încercând să înțeleg ce era cu ele. Ce însemnau. Totul era neclar și indescifrabil. Însă era veranda mea. Iar acolo mai era și o fată înfășurată într-o pătură.

Ceea ce era suficient.

Așteptam pe treptele din față, în toiul nopții, când camioneta lui Tyler a tras pe alee, apoi l-am condus direct în bucătărie.

— Uite! i-am zis.

A ridicat o fotografie, a apropiat-o de față, apoi a răsucit-o pe toate părțile.

— Nu înțeleg! a zis. Annaleise ți-a dat astea?

— Le are de cel puțin cinci ani!

— E...

— Tu ce crezi, Tyler? Normal că e, am adăugat, înăbușindu-mi încă un suspin. Ce dracu' o fi căutat pe veranda mea?

Dar nu asta îmi răspunsese tata când îl întrebasem?

„Ea a fost pe veranda din spate, însă doar pentru o clipă..."

— A cui umbră e aia? l-am întrebat.

Vrând să aflu dacă tata era cel care o așezase acolo sau dacă el își dădea acum seama din poze. Pentru că dacă nu era tata, atunci era...

— Nic?

Ușa de la intrare s-a deschis brusc, iar eu m-am repezit la poze, strângându-le într-un teanc pe masă, în timp ce înăuntru intra Daniel.

— Ce dracu' se petrece? a cerut el să afle.

Tyler s-a frecat pe față, uitându-se de la unul la altul.

— Stătea chiar lângă mine la bar, s-a scuzat el. Îmi pare rău!

— Ar trebui să pleci, i-am zis, cu spatele lipit de masă și încercând disperată să ascund pozele.

— Nic! Îndepărtează-te de masă! mi-a cerut Daniel.

Dar eu mă gândeam tot la umbră și la cei doi oameni cărora ar fi putut să le aparțină

— Du-te acasă la Laura! l-am îndemnat.

Eram gata să cedăm cu toții. Să scoatem totul la iveală. Era timpul să înțelegem.

Ridul dintre ochii lui Daniel s-a adâncit, iar pașii săi au căpătat un ritm lent, ca într-un vis, ca și cum nu era sigur dacă voia să plece sau să vadă ce se afla pe masă. A întins brațul pe lângă mine, a ridicat o poză de deasupra și și-a mijit ochii în vreme ce o tot apropia și depărta de față.

— Ce-i asta? a întrebat. Apoi, mai tare, ca și cum era vina mea: Ce-i asta?

Iar apoi Tyler îl împingea pe Daniel din fața mea, iar eu îl împingeam pe Tyler, pentru că trebuia să fac și eu *ceva*.

— Sunt imagini cu Corinne! am strigat cu putere, în vreme ce lacrimile îmi înțepau ochii.

Daniel continua să se holbeze la poză, cu mâna tremurând, iar privirea i s-a ridicat încet, foarte încet, pentru a o întâlni pe a mea. Am rămas uitându-ne unul la altul peste colțul întunecat al fotografiei. Chiar și acum îmi venea greu să-l întreb. Încetișor, am mimat din buze: *Tu?*

A clătinat din cap o singură dată.

Tyler s-a răsucit și s-a uitat la Daniel peste umăr, apoi la mine.

— Cine-i acolo? a întrebat, arătând spre umbră.

— E tata, a răspuns Daniel.

Trebuia să fie, pentru că altminteri era el.

— Știai despre asta? l-am întrebat.

— Nu! a răspuns Daniel, încruntându-se la poză. Nu, jur!

„Pădurea are ochi."

— De unde le ai? a adăugat Daniel.

Tyler nu zicea nimic, ci doar se uita la peluză, în adâncurile pădurii.

— De la Annaleise Carter, i-am răspuns.

Chipul lui Daniel a devenit dur.

— Arde-le! a zis.

— Are un stick de memorie, am zis eu. Tata a mai plătit. Iar acum, fata vrea să plătesc și eu. I-a trimis un mesaj agentului Stewart, întrebându-l despre Corinne, și mi-a zis că am timp până ce el va vedea mesajul ca să iau o decizie. A trebuit să spun da.

Simțeam iar lacrimile dându-mi târcoale, așa că m-am silit să le înăbuș.

Daniel își freca fața cu o mână în sus și-n jos, clătinând din cap.

— Bine! a zis pe un ton lent. Bine, spune-mi! Ce dorește?

— Zece ca să păstreze tăcerea. Stickul de memorie ni-l va da pentru douăzeci.

— *De mii?* a lătrat Daniel. De unde naiba crede ea că putem face rost de 20 000 de dolari?

Tyler și-a coborât privirea în podea, dar nu înainte ca eu să mă uit la el nițel prea mult.

— Deoarece, Daniel, vindem casa, și știe toată lumea.

— Avem nevoie de bani, a continuat Daniel. Nu ne putem permite să o plătim să tacă și să achităm și azilul tatei.

— Știu și eu asta.

— Chiar știi? a întrebat el.

Super! Acum urma să ne certăm pentru ceva ce n-avea absolut nicio legătură cu pozele cu Corinne Prescott moartă. Urma să ne certăm din cauza faptului că eu nu înțelegeam niște aspecte financiare de bază, pentru că nu mă interesaseră deloc chestiunile de familie în ultimii zece ani, pentru că lăsasem toată responsabilitatea în cârca lui, ca de fiecare dată.

— Sunt doar imagini, a intervenit Tyler. Și niște imagini în care chiar e greu să distingi ceva. Nu dovedesc nimic.

— Doar că sunt suficiente pentru a lansa o anchetă, am zis eu.

— Bine, bine! a spus Daniel, începând să umble prin cameră. Ei bine, avem un pic de timp. Chiar și după ce primim o ofertă pentru casă, ar putea dura luni întregi să batem palma. Am avea nițel spațiu de manevră. Vorbesc eu cu ea! Vom vorbi cu tata. Găsim noi o soluție!

Am început să râd, adânc, din piept, cu ochii plini de lacrimi. Apoi am ridicat mâna stângă.

— Mi-a dat două săptămâni. Și mi-a luat și inelul.

— Poftim? a țipat Tyler.

— Da! Ca o asigurare, am adăugat. Crede că poate astfel îi voi aduce banii mai repede. Crede că nu-l voi da dispărut.

— Cât valorează? a întrebat Tyler.

— Doar nu vorbești serios! Doar nu-i pot spune să-l vândă și să păstreze banii! E evaluat și asigurat, și crede-mă, Everett n-o s-o *lase pur și simplu baltă*!

— Everett! a murmurat Tyler.

— Sincer, Tyler, am continuat, ea crede că am bani din cauza ta.

— E ridicol! Nu-i stă deloc în caracter, a zis Tyler.

— Ești sigur? Dar ce îi stă, atunci, în caracter?

Cu toții avem două fețe. Am învățat asta de la Corinne.

— Sun-o! a intervenit Daniel.

— Poftim?

Panica îmi făcea glasul subțire, mult prea subțire.

— Sun-o! Convinge-o să vină încoace! Căcatul ăsta se termină chiar acum! a decis Daniel.

— O, bine! am zis eu. „Auzi, scumpa, știi că tu i-ai tot șantajat pe cei din familia Farrell? Putem discuta nițel despre asta?"

Tyler se uita fix la mine când și-a dus telefonul la ureche.

— Alo! a început el. Te-am trezit?

Și-a smuls privirea de la mine și a ieșit din cameră.

— Știu că e târziu. Îmi pare rău! Trebuie să te rog ceva! Alți câțiva pași, apoi l-am auzit iar: Mi-am lăsat camioneta acasă la familia Farrell, pentru ca Dan să care niște resturi la groapa de gunoi dimineață. I-am lăsat cheile, dar acum cred că s-ar putea să-mi fi lăsat și portofelul. Nu-l găsesc pe nicăieri.

Și-a sprijinit fruntea de geam în timp ce asculta.

— Poți da tu o fugă până acolo și să vezi dacă e? Vrei să rămân la telefon? Bine! Mulțumesc!

A închis. Nu știam ce urma să se petreacă, dar se petrecea exact acum, indiferent că eram sau nu pregătiți. Am rămas toți trei în bucătăria prea îngustă.

— Stinge luminile! a cerut Daniel.

Tyler a venit în spatele meu în întuneric.

— Îmi pare rău! a șoptit el.

— Să-i dăm bătaie! a adăugat Daniel.

Am văzut-o venind de lângă colțul casei de care stăteam lipită, cu poșeta atârnată pe umăr, cu pantalonii ei de yoga și cu părul strâns în coadă, ca și cum tocmai s-ar fi dat jos din pat. Avea o lanternă și a străbătut curtea din spate cu pași mari, aproape de marginea acesteia, îndreptându-se direct spre alee. Am văzut momentul în care și-a dat seama: când a observat nu doar camioneta lui Tyler, ci și mașina lui Daniel în spatele ei. A încetinit și s-a oprit, iar eu am văzut-o cugetând ce să facă. A făcut un pas în spate, neștiind cum să procedeze.

— Stai! am zis eu.

Îi dădusem roată și ajunsesem în spatele ei, iar Tyler stătea lângă camionetă. A deschis portiera și a aprins proiectoarele de deasupra, astfel încât să ne putem vedea mai bine unul pe altul. Distingeam silueta ei, dar nu și fața – așa încât nu-mi dădeam seama dacă era surprinsă sau speriată, șucărită sau tristă. Nici pe Daniel nu-l vedeam pe nicăieri.

Annaleise își tot sucea capul de la mine la Tyler și înapoi.

— Ce dracu'? a zis, dar știa.

Știa *exact* „ce dracu'".

— Ai făcut o greșeală! a spus Tyler. Inelul. Dă-i-l înapoi!

Ea și-a aranjat mai bine poșeta pe umăr și și-a încrucișat brațele pe burtă.

— Ți-a zis? l-a întrebat. Despre poze?

— Ai făcut o greșeală, a repetat el.

— Serios, Tyler? A aruncat o privire peste umăr și a continuat: Unde-i Dan? De ce nu sunt surprinsă? Ești și

tu pe acolo? Apoi, mai tare: Știți la ce concluzie am ajuns până la urmă? Ați mințit *toți* în noaptea aceea, nu-i așa? Toți! Știați! Cu toții acopereați pe cineva.

L-am văzut pe Tyler săltându-și brusc capul și cum i se încordează tot trupul.

— Pozele acelea nu dovedesc nimic. Însă șantajul e ilegal, am spus eu.

— Pentru asta sunt scrisorile anonime, a zis ea. Plicuri anonime, cu poze cu o fată moartă pe veranda ta din spate.

— Dă-mi inelul și stickul de memorie, iar eu am să mă prefac că nu i-ai amărât viața tatălui meu!

— Pe bune, Nic? Doar ai să... renunți? Cum așa?

— Annaleise, termină cu prostiile! Dă-i dracului inelul înapoi și dispari din viețile noastre! a repezit-o Tyler.

„Viețile noastre."

Ea a început să râdă, un râs răutăcios și dur.

— Tyler, fii serios! *Un* membru al familiei Farrell e un criminal.

— Te înșeli! i-a spus el. Nu poți dovedi nimic cu niște poze neclare care probabil că au fost modificate, ștergându-li-se momentul exact în care au fost făcute. Știi ce *poți* dovedi? Șantajul. Ai luat bani de la un om tulburat, cu mintea vraiște, ani de-a rândul. Nu mai ai niciun viitor, Annaleise.

— Nici asta nu puteți dovedi. Dar știi ce anume *e* o dovadă? Un cadavru. Te-ai gândit vreodată la asta?

Am încremenit.

„Ea a fost pe veranda din spate, însă doar pentru o clipă."

Unde a dispărut? Unde a dus-o?

— Mi-ai furat inelul. Asta o pot dovedi.

S-a auzit un zgomot în spatele ei, de la marginea pădurii, iar ea s-a răsucit exact când Daniel a ieșit dintre copaci.

— Vom găsi o soluție. Dar nu în felul ăsta, a zis el.

Mereu cel rezonabil, mereu cel responsabil.

— O, iată-te și pe tine, mereu cel corect! Dar ești doar un ipocrit nenorocit!

— Dă-i inelul înapoi și putem sta de vorbă! a insistat Daniel.

Trupul ei era rigid. Eram cu toții într-un impas. Două infracțiuni, și niciunul dintre noi nu putea suna la poliție fără să-l târască și pe celălalt în mizerie.

— Nu-l am la mine, a zis ea, săltându-și mai sus cureaua poșetei de firmă.

Daniel a încuviințat din cap.

— Atunci să mergem să-l iei!

— Bine! a cedat ea, îndepărtându-se încetișor de noi.

A făcut câțiva pași în fața lui Daniel, în vreme ce eu și Tyler îi urmam îndeaproape, el cu mâna pe șalele mele, promițându-mi că „Totul e-n regulă, o vom rezolva, avem totul sub control". Nu știu dacă de vină a fost faptul că noi trei veneam în urma ei și se simțea speriată ori dacă a simțit că rămâne fără opțiuni, că lumea întreagă și tot viitorul se destramă lent, dar implacabil, însă când a pătruns între copaci – *pârâitul unei crenguțe, întunericul ca o mantie* –, a rupt-o la fugă.

— Futu-i! a înjurat Tyler și a țâșnit după ea.

— Rămâi aici, Nic! mi-a cerut Daniel, apoi a luat-o și el la fugă printre copaci, dar într-o altă direcție.

Am rămas pe deal, cu ochii la casele amândurora – într-un întuneric deplin în afară de proiectoarele de pe camioneta lui Tyler. M-am furișat mai aproape de a ei, așa încât să-i pot vedea mai bine ușa din față. Și am rămas cu

urechile ciulite la pădure. Atentă la monștri, la demoni și la ochi. La o luptă, o șoaptă sau un țipăt.

M-am lăsat pe vine când am auzit pași apropiindu-se încet de mine. Mușchii mi s-au încordat, gata să țâșnesc.

— Nic?

M-am liniștit la auzul vocii lui Tyler.

— Aici, sus! am zis. Ai găsit-o?

— Nu! Tu?

Am clătinat din cap, iar el s-a lăsat pe vine lângă mine, cu ochii la casa ei.

S-au mai scurs încă douăzeci de minute până să se întoarcă și Daniel din direcția opusă.

— Am pierdut-o! ne-a anunțat el, întinzând o mână de parcă ar fi vrut să prindă o nălucă. Am ajuns până la râu, apoi am pierdut-o.

— O să se întoarcă, a zis Tyler.

— Du-te! i-am spus lui Daniel. Du-te acasă la Laura!

Daniel și-a verificat ceasul și s-a încruntat.

— Sună-mă când se întoarce Annaleise!

Și-a îndesat mâinile adânc în buzunare în vreme ce se îndepărta.

— Și tu! i-am zis lui Tyler. Du-te acasă! O s-o aștept eu.

— Neah, a făcut el, așezându-se lângă mine în vârful dealului. Eu nu plec nicăieri.

Am rămas acolo până a răsărit soarele, dar ea nu s-a întors.

Am mers în bucătărie, unde am făcut un ibric de cafea, în timp ce Tyler umbla încolo și-ncoace.

— Futu-i! *Futu-i!* tot zicea el.

Eu mă uitam pe geam, rozându-mi unghiile. Senzația aceea ca de pârâitură statică, de parcă zvâcnea ceva continuu, apăsându-ne cu putere, se simțea extrem de pregnant

în aer – senzația că urma să se întâmple ceva. Iar noi așteptam să se întâmple. Sirene, poliția, un telefon de le ea, ceva, *orice*. Am aprins un foc și am aruncat pozele în flăcări, urmărind cum se umpleau de bășici și se îndoiau, dorindu-mi să dispară mai repede. Cum tot nu se întâmplase nimic în momentul în care Daniel s-a oprit pe la noi în drum spre lucru, am început să cred că nici n-avea să se mai întâmple.

— Ceva? a întrebat Daniel.

— Nu s-a întors, i-am răspuns eu. Ce i-ai zis Laurei?

— Nimic! a spus el. Nici măcar n-am avut ocazia. Dat fiind că nu m-am întors acasă, ea a plecat. Probabil s-a dus să stea la sora ei. Dumnezeule! Acum mă tratează cu tăcere.

— Spune-i și tu că ai fost aici! l-am sfătuit eu.

— Și ce-ai pățit de-a trebuit să stau aici, cu tine? a întrebat el, iar eu am oftat.

— Sunt sigură că o să găsești tu ceva.

— Futu-i mama mă-sii! a înjurat el, trecându-și o mână prin păr.

Apoi a mai înjurat de câteva ori în barbă, strângând marginea mesei cu putere și trăgând adânc aer în piept, în încercarea de-a se calma.

— Trebuie să stăm de vorbă cu tata.

— Vorbesc eu cu el! i-am zis lui Daniel.

— Trebuie să procedezi cu grijă, a spus el, și atunci am înțeles.

Nu puteam îngădui ca tata să facă o fixație pentru asta, nu-l puteam lăsa să se piardă în ea, nu-l puteam lăsa să se lase acaparat complet de ea. Trebuia doar să zgârii suprafața, s-o abordez pe ocolite, să-l întreb pe bucățele.

— Duceți-vă la muncă! le-am zis. Amândoi! Totul e ca înainte. Totul e sub control. Sunați doar dacă aflați ceva!

Am urmărit locuința pustie a lui Annaleise până la amiază. Am urmărit cum mama ei a bătut la ușă, apoi cum a venit iar să bată. Am urmărit-o scoțând o cheie din buzunar și intrând în casă. Până ce a ieșit afară, rămânând în ușă, cu telefonul în mână și zgâindu-se la pământul de la picioare. Am tot urmărit-o până în clipă în care și-a dat seama că fiica ei dispăruse.

Am rămas încordată ca un arc tot drumul până la Grand Pines, mușchii zbătându-mi-se de la prea multă energie, chiar dacă nu mai dormisem de mai bine de-o zi. Nu-mi mai simțeam picioarele; mă furnicau de la oboseală.

Le-am spus numele la intrare și am fost condusă de un tânăr însoțitor până la salonul pustiu al tatei.

— Se tot plimbă pe-aici, mi-a spus el. O fi prin curte. E o zi splendidă! Am auzit că mâine vom avea totuși parte de niște furtuni nasoale.

Băiatul se sprijinea de fereastra de lângă mine și l-am văzut urmărindu-mă în imaginea din geam. Privirea i-a coborât repede la mâna mea.

— Bună! a adăugat apoi, întinzând mâna spre mine. Eu sunt Andrew. Lucrez aici.

Avea ochii albaștri și pesemne că era mai tânăr decât mine, dar avea un zâmbet drăguț, care de bună seamă că avea același efect peste tot.

— Nicolette, am răspuns. Locuiesc în Philadelphia, de fapt.

— Păcat! a zis el. Mai stai o vreme în oraș?

— Nu, i-am răspuns, apoi am arătat spre geam. Acolo!

Tata citea o carte pe o bancă aproape de marginea curții, coatele odihnindu-i-se pe pantalonii maro, ca și cum era adâncit în gândire, căutând un înțeles mai profund în cuvinte.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Andrew!

M-am silit să schițez un zâmbet scurt în vreme ce ieșeam din cameră.

Afară, în curte, câteva femei stăteau în jurul unei măsuțe de cafea pe care se aflau cutii de polistiren cu prânzul lor. Doi bărbați jucau șah. Câteva persoane se plimbau în ceea ce păreau a fi cercuri lente, nesfârșite, în jurul unui perimetru prestabilit. Am luat loc pe banca pe care stătea tatăl meu.

— Bună, tată!

Și-a smuls capul din carte, privind în direcția mea.

— Ce citești? l-am întrebat.

— Nabokov, a răspuns el, arătându-mi coperta. Pentru semestrul următor.

Nu era aici. Dar nici departe nu era.

Mi-am dres glasul, urmărindu-l cu coada ochiului.

— Ieri, am continuat, mi-ai spus că ai văzut-o pe prietena mea, Corinne. Cu multă vreme în urmă. Pe veranda din spate.

— Ți-am zis eu așa ceva? Nu-mi amintesc s-o fi făcut.

Și-a plimbat degetul mare pe marginea paginilor, răsfirându-le încetișor.

— Da! am replicat eu. Mă întrebam, doar... Mă întrebam dacă știi cumva cum a ajuns acolo.

Nu mi-a răspuns, cu capul încă în carte. Însă privirea nu-i rătăcea peste rânduri; rămânea fixă, căci mintea îi era la altceva.

— Beam prea mult, a continuat el.

— Știu că beai. E în regulă!

— Adică, am plecat să te iau. M-a sunat cineva. În legătură cu tine. Cu fiica mea și o acrobație în roata cea mare. Am răspuns că nu pot veni. Dar am venit. M-am înfuriat, așa că m-am suit în mașină și am pornit la drum, pentru că totul o lua razna, și în final s-a ajuns la asta. A lăsat cartea jos și a strâns din ochi, apoi a continuat: Mergeai tot mai departe, forțând limitele, pentru că eu nu te opream niciodată. Nu te-am oprit niciodată. Așa că m-am suit în mașină. Aveam de gând să fiu *tată*.

Am început să clatin din cap, căci nu-mi plăcea încotro se îndrepta discuția. Și era prea mult. Prea direct. Nicio ascunzătoare, pe nicăieri, pentru niciunul dintre noi.

— Așa că am ajuns la curba aceea de dinainte de grote, și m-am gândit: „Nu așa se comportă un tată. Conducând beat. Nu așa se comportă." Așa că am tras pe dreapta. Pur și simplu... am tras pe dreapta.

— Unde anume, tată?

Cuvintele mi-au ieșit ca o șoaptă înecată.

— Chiar înainte de grote, unde se află un refugiu, o fundătură. Am tras pe dreapta și am parcat. S-a uitat la mine și a continuat: Nu plânge, păpușico! Nu eram într-o stare prea grozavă. Aveam nevoie de niște aer proaspăt. Pur și simplu, aveam nevoie de nițel aer proaspăt.

Voiam să se oprească.

— Aveam geamurile coborâte – aveam nevoie să trag un pui de somn.

Și-a împreunat palmele în poală, bătând darabana cu degetele pe nodurile celeilalte mâini.

— Am auzit oameni țipând...

Trebuia să aflu. Sosise vremea.

— Tată, am spus. Ce-ai făcut?

Am simțit cum i se încordează tot corpul, cum i se cutremură o parte din mușchi.

— La ce te referi? A privit în jur, mijindu-și ochii, și a adăugat: Locul ăsta e o vizuină de iepure.

Iar Corinne era iepurele. Noi o urmăriserăm în jos, tot mai adânc, și mai adânc, iar ea ne abandonase aici.

Apoi, tata mi-a zis:

— Nu-mi place aici! Trebuie să pleci! Vreau să pleci acum! Nic, trebuie să pleci!

M-am ridicat în picioarele, simțind aerul tot mai greu, în timp ce cuvintele sale păreau niște pârâituri statice. Amintirile mele, învârtindu-se și înceţoșându-se la fel ca noi în acele poze, precum fantomele noastre. Nu l-am putut privi în ochi atunci când am plecat.

Camioneta lui Tyler era pe aleea mea din față, însă el nu era în casă. L-am găsit în spate, stând pe marginea verandei, cu picioarele pe iarbă.

— Ceva? l-am întrebat.

— Nu! Ai fost la tatăl tău?

M-am așezat lângă el. Mi-am tras genunchii la piept și mi-am coborât mult capul, până ce n-am mai văzut decât firele de iarbă în umbra mea.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Nu înțeleg acea imagine. Nu are niciun sens. El a zis că s-a oprit aproape de grote. A zis că a fost „acolo". Dar asta e tot ce-a zis. Atât.

Tyler s-a întins și m-a prins de mână.

— M-ai mințit?

— Nu te-am mințit, Nic! a răspuns el.

— Dar... tu ce crezi că i s-a întâmplat lui Corinne?

Mi s-au ridicat perii pe ceafă când mi-am închipuit-o pe această terasă, la doar câțiva centimetri distanță – cu

părul ieșindu-i din pătură, și umbra ce zăbovea la marginea cadrului.

S-a uitat scurt la mine și m-a strâns mai tare de mână.

— Tu nu înțelegi? Nu mă interesează deloc ce s-a întâmplat cu ea.

— Păi, atunci cred că e timpul să te intereseze. Am tras aer adânc în piept și am continuat: Există poze, iar ea e moartă. Așa că, spune-mi! Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Tu n-ai făcut nimic greșit. Îți dau cuvântul meu! Las-o baltă!

Am încuviințat din cap și l-am lăsat să-mi cuprindă umerii cu brațul. Și mi-am îngăduit să-l cred.

Trebuie să povestesc așa, pe bucăți. Trebuie să-mi găsesc singură drumul. Drumul *înapoi*, către ce s-a întâmplat. Trebuie să vă arăt toate lucrurile minunate de dinainte să devină urâte.

Trebuie să înțelegeți că ea era dusă de-a binelea.

Întâi și-ntâi, trebuie să-mi dau cuvântul către voi că am iubit-o.

Corinne stătea pe marginea șoselei, cu degetul mare scos în față. Eu n-am încetinit.

„N-ai de gând să oprești?" m-a întrebat Tyler.

„Nu!"

Privirea mi-a fugit la ea; avea degetul îndreptat în jos, și se uita direct la mine. Am apăsat și mai tare pedala de accelerație – *Să te fut, Corinne!* – și ea a clipit. O singură dată. O singură dată, și deja pășea pe șosea, chiar în fața camionetei.

Tyler și-a dus mâinile în față chiar în timp ce eu apăsam cu putere pedala de frână – și suceam tare de volan și strângeam din ochi, în vreme ce cauciucurile scârțâiau,

încercând să-și păstreze aderența. M-am simțit tăiată în două de centura de siguranță, și nu mai puteam să răsuflu în timp ce ne răsuceam, iar geamul se crăpa, după care s-a auzit geamătul metalului când ne-am oprit.

Încercam să-mi revin, când adrenalina a făcut să-mi revină toate simțurile dintr-odată, cu forță, după care m-am trezit că erau prea multe lucruri de procesat simultan. Eram cu fața în direcția opusă, lipiți de parapetul de pe margine, mult prea aproape de limita drumului. O creangă pătrunsese prin parbriz, chiar în fața mea, capătul acesteia sfâșiindu-mi umărul, unde avea să-mi rămână cicatrice. Glasul lui Tyler, complet lipsit de sens, fără să ajungă, de fapt, până la mine. Nu mă puteam mișca. Nu simțeam nimic.

Până ce am putut – totul, dintr-odată.

Am simțit un val de amețeală și de durere pornind din stomac și urcându-mi în sus, pe spate. Dădeam disperată din mâini, deși fără efect, ca să apăs butonul centurii de siguranță. A trebuit s-o facă Tyler în locul meu. Eram prea aproape de margine, gata să ne prăvălim în jos, așa că Tyler m-a tras pe partea lui.

Urechile îmi țiuiau, iar pământul continua să se învârtă sub mine sau eu mă învârteam, căutând-o pe Corinne. Am pus mâna pe capota camionetei și mi-am dat seama că motorul mergea în continuare, iar tabla era fierbinte la atingere. Mă furnica tot corpul.

„Unde e?" am șoptit.

Tyler avea și el palmele lipite de capotă, în timp ce brațele îi tremurau atât de tare, încât ai fi zis că e gata să-și ia zborul.

„Corinne!" am zbierat. „Răspunde-mi! Ce dracu' e-n neregulă cu tine?"

Cuprins de panică, Tyler a verificat sub camionetă, iar eu am simțit că tot ce aveam în stomac îmi urcă până-n gât. Drumul era întunecat și pustiu, pădurea era și mai întunecată, iar farurile noastre erau ațintite înapoi către grote.

„Corinne!" am țipat iar, îndoită de mijloc în timp ce-i strigam numele.

Tyler s-a chiorât peste buza prăpastiei, apoi a dat fuga un pic pe șosea, înainte de-a reveni la mine.

„N-o văd!" a zis.

„Am lovit-o? *Am lovit-o?* Nu, nu, nu!" am zis, începând să alunec, panicată toată, în jos pe stânci.

M-am împiedicat, lovindu-mă tare de muchiile ascuțite ale acestora și încercând să mă prind cu palmele de piatra rece. Prăpastia era întunecoasă și abruptă, iar în umbrele din adâncuri nu se zărea nicio formă.

„Oprește-te, Nic! Oprește-te!"

Tyler m-a urmat în jos pe stânci. Nici urmă de ea.

„De ce-ar face așa ceva? De ce-a sărit în fața mea?"

„Știu, am văzut și eu!"

M-a prins de brațe, ca să mă împiedice să mă avânt și mai în jos.

„Umărul tău", a zis, apăsându-și mâna pe el, însă durerea adevărată era în burtă, radiindu-mi până pe spate.

Mâinile îmi tremurau cu putere.

„A pășit drept în fața mea. Or să mă creadă, nu?"

Strânsoarea de pe brațul meu i-a slăbit o clipă, când un mușchi i-a tresărit pe față.

„Sună la 911!" i-am zis, căci nu reușeam să dau de ea și nici nu-mi răspundea.

Și-a scos telefonul cu mâna teafără și m-a privit adânc în ochi exact în clipa în care m-am simțit străbătută de un nou val de durere.

„Eu conduceam", a zis el.

„Poftim? Nu! *Eu* conduceam. Uită-te la mâna ta! N-ar fi trebuit să conduci!"

„Tu ai băut! Așa că n-ai putut."

„N-am înghițit nimic, jur!"

„Duhnești toată! Nu, eu conduceam."

„Cum naiba poți să aduci măcar vorba despre asta în clipa de față? *Eu conduceam*." Acum țipam: „Nu tu! N-o să te las să zici! M-a văzut lumea plecând de-acolo. Îți amintești?"

A clătinat iar din cap și și-a lăsat telefonul să-i alunece la loc în buzunar. Am auzit mișcare printre copaci, așa că mi-am smucit brusc capul în acea direcție.

„Corinne?" am strigat.

Niciun răspuns. Nicio mișcare.

Tyler și-a mijit ochii spre copaci.

„E doar vântul", a zis.

„Unde e, Tyler?"

M-a privit în ochi, însă lumea continua să se învârtă cu mine.

„N-ai lovit-o", a spus apoi. „E doar unul dintre jocurile ei perverse."

„Unde e, atunci?"

„Se ascunde. Se joacă cu noi. Râde chiar în secunda asta. Pentru că e dusă cu capul."

Am închis ochii, imaginându-mi-o. Mi-o imaginam cu mare ușurință. Total tipic ei. *Firește* că ar fi făcut-o. Firește că ar fi încercat să distrugă orice lucru bun din viața mea.

„Pot aranja camioneta", a rostit el aproape neauzit.

Am inspirat adânc când a venit un nou val de durere, apoi am încuviințat din cap.

Iar în clipa aceea am luat amândoi o decizie, am făcut un pact. Am împins o piesă de domino, care a pus la rândul ei ceva în mișcare.

„Rămâi aici!" a adăugat, dându-mi cheile de la grote. „Du-te și așteaptă-mă acolo! Merg să iau mașina tatălui meu. Mă întorc după tine!"

„Pot ajunge de aici", am zis și eu. Cunosc drumul!"

Dar nu aveam să ajung la timp acasă. Când încă un val de durere mi-a străbătut tot corpul, am știut că pierdeam totul în această noapte.

El s-a uitat peste umăr, cu tot trupul încordat.

„Ești sigură?" m-a întrebat.

„Da!" am răspuns.

Am așteptat până l-am auzit în camionetă, apoi am rupt-o la fugă. Am pornit în direcția grotelor, pentru că de acolo știam cum să ajung acasă. Însă mi-o tot închipuiam strigând „Veniți să ne găsiți!" și repezindu-se în adâncuri, așa cum făcea de fiecare dată, așa cum o făceam mereu împreună. Am descuiat lacătul care ținea lanțul – oare ea l-ar fi încuiat? Dacă se juca cu mine... *Da*, mi-am zis, *cu siguranță ar face-o*. Apoi m-am strecurat înăuntru, strigându-i numele în timp ce prindeam sfoara. I-am strigat numele în beznă iar și iar.

„S-a terminat cu gluma, Corinne!"

Am dat drumul sforii, folosindu-mă de telefon pentru a lumina spațiul din fața mea, căutând-o în beznă, extrem de sigură că îi puteam auzi răsuflarea, dar fără să văd absolut nimic. Pe nimeni.

Încă un val de durere, iar spaima a lăsat loc furiei. Mă distrugea fără ca măcar să tresară.

Am strâns iar funia, în timp ce mă întorceam afară.

Abia mult mai târziu în noaptea aceea, când aveam să rămân complet singură, mi-am dat seama că pierdusem inelul de la Tyler.

De bună seamă că îmi sărise în cale. De bună seamă că se ascunsese. De bună seamă că fusese omorâtă altfel – vreo altă mașină, într-un alt accident, aruncându-se de sus pe stâncile de dedesubt. Nu se poate ca tatăl meu să ne fi auzit și să fi știut că eu fusesem acolo. Nu se poate ca el s-o fi găsit după ce plecaserăm noi. Nu, el nu luase cadavrul și îl mutase ca să nu mai poată fi găsit, pentru ca viața mea să nu fie distrusă.

Tyler îmi jura că nu făcusem nimic rău. Așa că trebuie să fi fost altceva.

Altminteri, e prea brutal în toată simplitatea sa.

Zece ani mai târziu, trecutul e tot aici. O imagine devine mai clară. O amintire capătă limpezime. Ceva îmi șoptește în întuneric: „Uită-te, Nic, vezi?"

Era timpul să deschid ochii.

Cu o zi înainte

ZIUA 1 —
Noaptea

ERAM OBOSITĂ DUPĂ DRUMUL LUNG PETRECUT LA volan și vizita la tata, dar și murdară după o întreagă după-amiază de șmotruit prin casă, însă tot mai aveam o groază de treabă de făcut. *Fii tu cea responsabilă!* m-am îndemnat în gând. Însă deja eram – pur și simplu îmi doream să vadă și Daniel acest lucru. Făcusem promisiuni, încheiasem târguri și luasem decizii pe care Daniel cu greu ar fi putut să le înțeleagă.

Chiuveta din bucătărie și scurgerea se acoperiseră de rugină. Am scotocit prin cutia cu rezerve a lui Daniel și am turnat dizolvant de rugină în scurgere, ascultând sfârâitul reacției chimice.

Mi-am tras pe mâini mănuși groase de cauciuc galbene și am luat o perie, însă inelul mi se tot răsucea pe deget, iar piatra se agăța pe interior de cauciuc ori de câte ori îmi flexam încheieturile. Am scos mănușa și mi-am tras inelul de pe deget, apoi l-am lăsat pe mijlocul mesei din bucătărie, pentru a nu-l scăpa din ochi. Ceva care să mă lege de lumea de afară, o reamintire a faptului că lăsasem cu totul în urmă Cooley Ridge.

Am atacat chiuveta și blaturile, vag satisfăcută de propria persoană, punându-mă meticulos pe frecat și lustruit, ca să fac totul să lucească. Țârâitul telefonului a reprezentat o binevenită ușurare.

— Alo?

— Bună! Scuze că te sun atât de târziu! a spus Everett.

M-am lăsat să cad pe scaunul din bucătărie, smulgându-mi cu dinții mănușa.

— Nicio problemă! Știu că ești ocupat.

— Așadar, ai ajuns!

— Am ajuns!

— Cum merge până acum? a întrebat el.

— Cam așa cum mă așteptam. Tata e la fel, Daniel e la fel. Am trecut și am lăsat hârtiile pentru doctor. Acum mă ocup deja de casă.

M-am ridicat și m-am apucat să mai strâng câteva lucruri, înainte să pornesc spre treptele care duceau la etaj.

— Cât durează până o scoți pe piață?

— Nu știu sigur. Nu vreau s-o scot înainte să o punem cum trebuie la punct. Prima impresie e totul.

Am văzut că se făcuse aproape miezul nopții și am căscat.

— Culcă-te și tu! m-a îndemnat el.

— Mă pregătesc.

Am stins luminile de la parter, ieșind de-a-ndăratelea din cameră. M-am întors cu fața spre fereastră, ca să mă uit la copacii și la munții iluminați de razele lunii, stând în picioare în întuneric. *Adio!* am urat în gând.

Iar preț de o secundă mi-am închipuit că văd licărul unei lumini printre copaci.

— O să încerc să-l conving pe tata să semneze de bunăvoie hârtiile. Nu mi se pare corect să i-o luăm pur și simplu, am adăugat.

— Păi, a zis Everett, propriul lui căscat făcându-mă să zâmbesc, fă ce ai de făcut!

— Mereu fac.

Cu zece ani în urmă, am mers împiedicându-mă prin această pădure, încercând să ajung acasă. Căutând disperată siguranța acestor pereți – *doar să ajung acasă*. Ca și cum acel lucru ar fi putut preveni inevitabilul. Mașinile tatei și a lui Daniel nu erau aici, iar eu am alergat prin curte, apăsându-mi burta cu o mână și simțind dureri în ambele. Becul de pe verandă se legăna în toate părțile, iar ușa de plasă scârțâia, în timp ce eu înghițeam guri mari de aer, singură în toată casa.

Eram singură.

Pot face față restului nopții doar în străfulgerări scurte. Nu sunt singură ce înseamnă acest lucru, că mă pot uita înapoi la Corinne vreme de minute întregi, dar nu și la asta. Trebuie să o abordez pieziș, zgâriind piesele ici și colo. Fără să o privesc direct în ochi. Nu am mai spus-o niciodată. Acesta e singurul mod în care știu cum să o fac.

Ajung acolo.

Dezbrăcându-mă de haine în baie într-un acces de panică nebunească, încercând să opresc ceva asupra căruia nu aveam niciun control – furioasă că nu puteam –, iar furia lăsând loc pentru ceva liniștit și gol în clipa în care m-am dat bătută. Când mi-am amintit că lumea nu

avea să se muleze conform dorințelor mele, că nu avea să o facă niciodată și că în mod sigur nu va începe să o facă tocmai acum.

Dând drumul la apă fierbinte, lăsându-mi hainele pe podea, cuprinzându-mi genunchii cu brațele și așezându-mă în cadă, cu capul rezemat pe brațe, cu ochii strâns închiși, lăsând apa să mă lovească peste tot.

Două zile. Se întâmplase cu un ipotetic două zile în urmă în baia lui Corinne, și doar ce luase formă și se preschimbase în ceva real, dătător de speranță, în mintea mea, iar acum dispăruse cu totul. Ca și cum nici nu existase vreodată.

Daniel, bătând la ușă un pic mai târziu.

„Nic? Ești în regulă." Alte bătăi, apoi: „Te aud acolo!"

Ținându-mi răsuflarea, ca să mă pot opri din plâns.

„Răspunde-mi sau intru!"

Clanța răsucindu-se și un curent de aer rece, apoi Daniel trăgându-și răsuflarea, în vreme ce umbra lui stătea lângă hainele mele trântite grămadă pe podea.

„Ești în regulă?"

Lăsând să-mi scape o răsuflare prelungă, însoțită de un suspin.

„Nu, nu sunt în regulă."

„Spune-mi ce să fac! Spune-mi cum te pot ajuta!"

Tyler îi spusese lui Daniel că sunt însărcinată după ce-l lovise. Știam după enormul regret cu care mă privise Daniel.

„E prea târziu!"

„Ieși din cadă, Nic! Nu te pot ajuta decât dacă ieși din cadă."

„Nu vreau ajutorul tău!"

Iar el:

„Îmi pare rău! Îmi pare rău!"

Umbra lui retrăgându-se. Ușa închizându-se.

Apa răcindu-se până la urmă, eu ridicându-mă în picioare și înșfăcând un prosop de pe bară.

Hainele mele pe podea și mașina de spălat mergând la parter. Eu înfofolindu-mă cu o pijama de flanel pe care o foloseam iarna, prăbușindu-mă în mijlocul patului, auzindu-l pe Daniel la telefonul din camera sa.

„Nu, Tyler, nu înțelegi! Trebuie să vii!"

Eu strigând prin baia dintre camerele noastre:

„Nu poate!"

Daniel închizând, stând în pragul camerei mele, arătând la fel de neajutorat și de pierdut pe cât mă simțeam și eu.

„Ce să fac? Ce pot să fac?"

Eu, plângând iar – totul din noaptea aceea e prea amestecat – și dorindu-mă să mă întorc cu ani în urmă, cu un deceniu, într-o vreme în care părea să existe orice posibilitate. Spunând:

„O vreau pe mama!"

Cea mai nerezonabilă dintre cereri.

Și Daniel, cu o expresie de nepătruns, cu bărbia săltată în sus, cu nasul umflat și cu ochii ușor vineți, spunând în vreme ce venea să se așeze lângă mine:

„Ei bine, doar pe mine mă ai!"

Tyler a ajuns totuși. Pe jos. Peste râu. L-am auzit mai târziu la parter, cu Daniel.

Aveam să-i spun pe hol, în picioare. Aveam să mă opresc din plâns.

Pierdusem inelul de la el. Pierdusem tot. Și nu mai eram sigură dacă oferta lui mai era sau nu valabilă. Dacă vorbise serios. Era mai ușor să mă prefac că pur și simplu nu se întâmplase niciodată.

Tot ce se află în acea cutie din secția de poliție îmi aparținea mie: testul de sarcină, inelul, chiar și poveștile. Și, într-un fel, se și potrivea. Fata aceea s-a șters din amintire acolo unde șoseaua face o curbă, în ultima noapte a bâlciului de țară. A dispărut. Și-a schimbat părul și accentul, numărul de telefon și adresa. Și nu a mai privit înapoi.

Fă ce ai de făcut, Nic!

Adună-te!

Ia-o de la capăt!

PARTEA A III-A

Mergând mai departe

E destul de adevărat ce spune filosofia; că viața trebuie înțeleasă în sens invers. Însă apoi uităm celălalt principiu: că ea trebuie trăită în celălalt sens.

SØREN KIERKEGAARD

Două săptămâni mai târziu

ZIUA 15

SIRENELE SE AUZEAU SLAB ÎN DEPĂRTARE, ÎNSĂ ZGOMOTUL lor devenea tot mai puternic, iar Tyler se afla la jumătatea camerei, în timp ce cuvintele sale – „cadavru la Ferma Johnson" – îmi răsunau în minte. Îmi imaginam floarea-soarelui. Fantoma lui Corinne, învârtindu-se pe câmp. Cadavrul ei odihnindu-se acum acolo, zece ani mai târziu.

Însă Daniel zisese că o dusese la un loc unde lucra el. Nu putea fi Corinne.

— Annaleise? am întrebat. E moartă?

— Da! a răspuns el. Pur și simplu zăcea în mijlocul câmpului.

— A fost împușcată? am întrebat, căci Daniel știa unde ținea tata pistolul, și tot el era cel care o urmărise prin pădure.

Pentru că eu găsisem acea cataramă de curea lângă râu, unde Daniel spusese că o scăpase, iar el avea cheia ei, care trebuie să se fi aflat în poșeta lui Annaleise.

Tyler a încuviințat din cap.

— A găsit-o o familie – copiii au fugit să facă poze și...

Și-a fluturat degetele prin aer, lăsând fraza neterminată.

— Un tip cu care lucrez, soția lui muncește ca dispecer, și ea e cea care a primit apelul. Am încercat să ajung primul acolo când am auzit. Am încercat.

— O, Dumnezeule! am exclamat. Daniel?

— Nu știu, Nic, a răspuns el, însă a evitat să se uite la mine când a zis-o.

Pesemne că Everett era deja la aeroport. Nu-l puteam suna ca să-i cer sfatul încă o dată – nu după asta, nu după tot ce se întâmplase.

Ce-o fi *fost* în mintea lui Daniel? Cadavrul, toate dovezile, toate duceau direct la el. Și *Annaleise*... Jackson îmi zisese că existau zvonuri, că Laura îl părăsise pe Daniel pentru o vreme din cauza lor. Că zvonurile se transformau în fapte, în motive, în mâinile altcuiva. Știam că fratelui meu îi pica frecvent cu tronc persoana care nu trebuia – se mai întâmplase o dată –, dar nu mi-l puteam închipui pe Daniel lăsând-o pe Annaleise să-l fotografieze dacă într-adevăr o văzuse. Numai că cineva răscolise prin calculatorul ei târziu în noapte, ștergând poze vechi de câteva luni. Eu îi auzisem pașii prin pădure, îi văzusem umbra acasă la ea. Cineva care știa cum să umble pe întuneric, prin această pădure, chiar și cu ochii închiși. Daniel. Pesemne că Annaleise le făcuse când nu era el atent sau când dormea. Precum acele poze pe care le văzusem în dosarele ei, poze cu fete surprinse fără ca ele să știe. Care habar n-aveau că cineva le urmărea. Annaleise, cu ochii ei mari ascunși în spatele camerei, pierzându-se în fundal. Nu știai niciodată că ea te surprinde.

Ar fi trebuit să se poarte cu mai multă înțelepciune.

Daniel o prinsese din urmă la râu și îi înhățase poșeta, iar atunci se rupsese catarama. El îi luase poșeta și telefonul. Probabil că le îngropase pe undeva sau le aruncase la el în mașină, căci știam că nu le avea cu el când ne întâlnirăm iarăși în spatele casei. Păstrase cheia casei ei, care acum era dosită bine în papucul tatălui meu. Adăugați-l pe fratele meu în fragmentele lipsă și povestea începe să prindă formă.

Pesemne că o găsise și...

Dar nu. *Stați puțin!* Știam că Annaleise reușise să scape de el. Urmase cursul râului. Ajunsese la motel și se strecurase pe fereastra din spate, înainte să-l sune iar pe Daniel. De la telefonul motelului, pentru că al ei rămăsese în poșetă.

Nu mai înțelegeam deloc. De ce îl sunase pe Daniel acasă la el? Doar încerca să *scape* de el. Probabil că oricum Daniel era acolo. Nu mai avea niciun sens. Însă am stat și eu acolo, în acea cameră de motel, și am apăsat butonul de reapelare, după care am auzit robotul: glasul Laurei, vesel și primitor, jucându-mi în cap: „Ați sunat la familia Farrell..."

Laura! Nu mobilul lui Daniel. Annaleise sunase acasă, știind că Daniel nu se află acolo.

O sunase pe Laura. Mâna mi s-a dus singură la gură, înțelegând totul.

— Nu e Daniel! am șoptit.

Tyler a dat aprobator din cap, uitându-se la dezastrul din jurul său, însă nu mai eram sigură dacă mă credea sau dacă avea impresia că toate astea se întâmplau doar în mintea mea, căci mă agățam de o rază de speranță.

Însă simțeam cum prinde totul formă – puteam vedea cum piesele se aliniază în sens invers.

Toată lumea lui Annaleise se micșora până la un singur punct, și asta trebuie să fi fost singura carte care-i mai rămăsese. Singura ei cale de scăpare. Să-i spună Laurei. Să-i spună despre soțul ei cel periculos și familia lui cea periculoasă. Nu mai avea nevoie să scoată la iveală pozele pentru șantaj dacă o putea convinge pe Laura să se implice.

„Unde e soțul tău în clipa asta? Îți spun eu. Mă urmărește prin pădure, ca să mă reducă la tăcere. Are poșeta mea. Și telefonul meu. Nu e sigur pentru tine. Cineva din casa aia a omorât-o pe Corinne Prescott. Trebuie să știi și tu asta."

Am încercat să mi-o închipui pe Laura răspunzând la telefon și ascultând-o pe Annaleise. Oare o crezuse? O ascultase? Daniel spusese că Laura nu era acasă când se întorsese el – că probabil plecase acasă la sora ei. Că era supărată. Că o mai făcuse și înainte, dacă e să dăm crezare zvonurilor.

Dar dacă nu plecase? Dacă, în schimb, răspunsese la telefon și ascultase? Ce-ar fi *făcut* în cazul ăsta?

Dacă fratele meu spunea adevărul: că o urmărise pe Annaleise până la râu, după care o pierduse? Mâinile lui se întinseseră după ea, degetele lui prinseseră marginea poșetei și trăseseră de ea. Cureaua se rupsese, poșeta căzuse pe jos, catarama se pierduse în noroi. Tot ce îi mai rămăsese lui fuseseră poșeta, telefonul și cheia ei. Iar el le ascunsese pe toate și așteptase.

Iar pe măsură ce au trecut zilele și ea n-a mai apărut, pesemne că el a început să simtă că ochiurile plasei încep

să se strângă în jurul său. Toate secretele, amenințând să iasă la lumină – cele de atunci și cele de acum. Se folosise de cheie ca să caute dovezi acasă la ea, ca să-i scormonească prin dosare, ca să se șteargă pe el însuși din trecutul ei, pe măsură ce ancheta avansa tot mai mult. Ascunsese cheia în biroul său pentru orice eventualitate, acolo unde credea că nu avea să caute Laura – și unde am găsit-o eu. Singurul lucru pe care încerca să-l mușamalizeze fratele meu era presupusa lor aventură. El știa, la fel de bine ca mine, încotro putea ducea asta.

Însă, cumva, Annaleise a sfârșit moartă într-un câmp de floarea-soarelui. Pur și simplu a rămas *zăcând acolo.*

Daniel ar fi îngropat-o. I-ar fi cărat cadavrul pe vreun șantier de construcții. Însă Laura...

Am închis ochii și am văzut cum prinde totul formă:

Laura o ia pe Annaleise de la motel – „Unde ești? Vin să te iau" –, cu pistolul tatălui meu în torpedou. Laura o duce cu mașina la Ferma Johnson, departe de oraș, conducând pur și simplu la întâmplare – „ca să putem sta de vorbă" – și ascultând cum Annaleise aruncă tot soiul de acuze asupra familiei soțului ei. Laura, care începuse deja cu reproșurile. Despre zvonurile legate de Annaleise, sau poate multe altele, ceea ce o făcuse să îl părăsească pe Daniel pentru o vreme cu câteva luni în urmă; iar acum, *asta.* Femeia asta, care amenința să distrugă tot ce plănuise Laura. Laura, care era însărcinată în opt luni și care avea o viață întreagă în față: una care îl includea și pe Daniel. Era atât de aproape, încât o și vedea. Viața pe care și-o dorea, viața care i se cuvenea.

Laura, care nu putea săpa într-o grădină, darămite să îngroape singură un cadavru, însă care avea nevoie de un loc în care să scape de această femeie care-i amenința familia.

Daniel avea dreptate – o subestimasem pe Laura. Subestimasem cu câtă patimă îmi iubea fratele, familia, cu câtă patimă își iubea viitorul. Subestimasem până unde erau dispuși să meargă cei de aici unul pentru altul.

Subestimasem cât de tare voiam să mă întorc aici.

Tyler se uita pe geam, căci sirenele se auzeau tot mai aproape. Tot corpul i s-a cutremurat.

— Am încercat să ajung primul acolo, Nic. Am *ajuns* primul acolo. Încercam să găsesc inelul, dar am auzit sirenele și am fugit... Nu mai aveam timp.

— E-n regulă! i-am zis.

Sirenele se tot apropiau, mișcându-se cu hotărâre, iar Tyler tremura în mijlocul bucătăriei.

— Nu, nu e-n regulă!

Mâinile îi tremurau și ele. O atinsese? Probabil că o atinsese.

— Au găsit...

Și-a trecut o mână peste față.

— Au găsit inelul? am întrebat, simțind că mi se încețoșează privirea, dar el a clătinat din cap.

— O scrisoare.

— Ea a trimis o scrisoare?

— Nu! Nu! Era îndesată sub betelia pantalonilor de pe ea. Eu n-am văzut-o. Am auzit sirenele și am fugit.

— Atunci, de unde știi? l-am întrebat.

Fugise de acolo, așa zicea. Și părea că de acolo condusese direct aici.

— Știe toată lumea! a răspuns. Jackson a sunat chiar înainte să ajung aici. Ca să fie sigur că aud și eu. A tresărit, apoi și-a prins capul în mâini și a continuat: Ca să fie sigur că aud și eu despre bucata de hârtie împăturită și adresată Departamentului de Poliție din Cooley Ridge. M-a fixat cu privirea, conchizând: Niciun plic. Ca și cum avea intenția să o lase undeva pentru ei. O scrisoare anonimă.

Mi-am imaginat o foaie banală de hârtie smulsă dintr-un carnet din motel și pe ea mâzgălind disperată un bilet. Mi-am imaginat-o îndesându-și-o în pantaloni când Laura a venit să o ia de acolo, plănuind să o trimită mai târziu.

— Ce scria în ea? am șoptit.

Toate posibilitățile oribile îmi reverberau în minte. Toate motivele pentru care Daniel mă sunase cuprins de panică, spunându-mi să ies.

Nimic nu rămâne ascuns în locul ăsta.

Tyler a ezitat, apoi a răspuns cu glas coborât:

— Că vor putea găsi cadavrul lui Corinne Prescott pe proprietatea lui Patrick Farrell. Și că îi sfătuiește să-i ia serios la puricat pe Nic Farrell și pe Tyler Ellison.

Am simțit cum totul corpul începe să-mi tremure, oglindind reacția lui Tyler.

— O, Dumnezeule!

Annaleise nu intenționa să fie legată de scrisoare. Un bilet anonim către Laura. Conta pe amândouă, într-un efort disperat de-a scăpa cu fața curată.

— Ascultă-mă, sunt sigur că cineva mi-a văzut camioneta. Familia care a găsit-o aștepta la marginea drumului. Chiar dacă nu *m*-au văzut ei, altcineva a văzut camioneta. Mă pot lega de acel câmp. Sunt acoperit de polen. Nu arată bine deloc pentru mine. Trebuie să plec. Am o cabană în Tennessee. Nu e trecută pe numele nimănui, e doar o căsuță pe care am construit-o singur cu ani în urmă. Trebuie să dispar o vreme. Am fost și-am pregătit-o în weekend, pentru orice eventualitate.

Tyler fusese în câmpul de floarea-soarelui cu cadavrul lui Annaleise și biletul care ne implica pe amândoi. Poate că putea scăpa de chestia cu Annaleise. Poate că putea dovedi că n-are nicio legătură cu moartea ei. Însă nu și dacă nu dezvăluia ce se întâmplase cu zece ani în urmă. Corinne se întoarce la noi.

La mine.

Camioneta lui, pe care o condusesem eu. El știuse mereu. Însă mă lăsase să cred că nu fusese vina mea. Că altceva trebuie să i se fi întâmplat lui Corinne pe marginea drumului, după ce plecaserăm noi. Mă lăsase să cred că sunt nevinovată.

Cutia e plină cu minciuni, însă niciuna nu posedă același tip de putere. Nu există nimic mai primejdios, nimic mai puternic, nimic mai necesar și mai esențial pentru supraviețuire decât minciunile pe care ni le spunem nouă înșine.

L-am împuns cu un deget în piept, o rugăminte disperată urcându-mi în gât și ieșind ca un icnet:

— Ai jurat că nu am omorât-o eu. Ai jurat că n-am făcut nimic greșit. Ai jurat!

A închis ochii și a tras încet aer în piept – timpul se întinde, se oprește, îmi acordă încă o clipă, una singură.

— Nu ai omorât-o tu, Nic! S-a aruncat singură în fața camionetei. S-a sinucis. *Ea* a făcut-o.

„Există un moment când afli", spunea Everett. „Când nu mai poți oferi o explicație. Și nu te mai poți întoarce niciodată acolo."

Până în clipa în care am văzut acele poze, încă ar fi putut exista toate posibilitățile. Ea plecase. Fugise. O lovise altcineva. Sărise în prăpastie.

Sărise.

O credeam în stare de un asemenea gest. O auzeam șoptind în vârful roții. O vedeam pășind în fața mașinii mele. După ce Hannah Pardot începuse să îi disece existența, o credeam în stare de mult mai multe. Corinne Prescott era cea mai calculată persoană pe care o știam. Ar fi fost în stare.

Însă eu fusesem – eu fusesem la volan, Corinne era moartă, iar Tyler era cel care avea să plătească pentru asta.

— Pleacă de aici, Nic! Chiar acum! Condu până la Philadelphia. Încă mai ai timp! Nu privi înapoi!

Nu, brusc am văzut ce trebuie să fac.

Cum să-i cer orașului Cooley Ridge să mă primească înapoi. Cum să-mi plătesc absolut toate datoriile.

Acum e rândul tău, Nic.

— Tu n-ai fost niciodată la Ferma Johnson, am zis eu. Oricine zice că ți-a văzut camioneta se înșală. Ai fost aici. Ascultă-mă, Tyler! Ascultă-mă și fă exact cum îți spun!

Sirenele deveneau tot mai insistente, însă Tyler se înșela, mai aveam timp. Puteam face eu ca timpul să lucreze în favoarea noastră. În clipa de față, ne putea salva.

Vedeam foarte clar acum, datoriile pe care le aveam de plătit. Zece ani. Acesta era costul. Acesta era târgul. Corinne fusese cântărită și evaluată, și i se stabilise o valoare. Cei zece ani pentru care luptasem. Asta era datoria. Ca o clipire. Ca și cum nu era absolut nimic.

Plătește-ți datoriile, la fel ca toată lumea!

Tatălui meu, pentru că-i ascunsese cadavrul. Lui Jackson, pentru că nu o primise înapoi. Lui Tyler, ajutorul meu.

Dreptatea a toate, acest compromis, ca un registru al faptelor corecte și greșite. O puteam simți pe Corinne în această casă. Cum de nu-mi dădusem seama până acum? Firește că fusese aici. Firește.

Iar acum era foarte clar că o voi face. Că voi plăti. Dar nu către Corinne.

— Intră în duș, i-am zis.

— Nic, e prea târziu...

— Lasă-ți hainele în baie și intră în duș.

— E miezul zilei, iar asta nu e casa mea! N-are absolut niciun sens! Am venit să-mi iau la revedere.

L-am prins de braț.

— Știu că așa e. Iar eu îți spun să intri în nenorocitul de duș, Tyler! Te rog să ai încredere în mine!

Am folosit un prosop de hârtie ca să șterg noroiul pe care îl lăsase prin toată bucătăria, în vreme ce sirenele se auzeau tot mai aproape. Veneau încoace. Veneau după noi.

— Fugi! i-am zis, iar el a fugit.

I-am lăsat bocancii de lucru în fundul dressingului tatei, ca și cum erau ai lui. Am luat cheia din papuc și am vârât-o în gura de ventilație, cât de adânc am putut.

Apoi am fugit în baie. Hainele lui erau pe jos, așa cum îi cerusem. Le-am adunat și am fugit cu ele în spălătoria de la parter, amestecându-le cu un morman de-ale mele, apoi am dat drumul mașinii. Hainele lui Tyler din ultima săptămână erau încă într-un sertar al șifonierului lui, așa că le-am aruncat pe podeaua dormitorului. Le-am scos și pe-ale mele pe podea.

— Bine, am zis, pășind în baie. Totul e în regulă!

Primul lucru pe care îl văd ei e totul. Primul lucru pe care-l rostim. O anchetă ia naștere și se stinge conform primelor impresii. Povestea capătă formă proprie pornind de acolo.

Primul lucru pe care trebuie să-l vadă ei suntem eu și Tyler ieșind împreună din duș. E în primul rând povestea pe care și-o doresc ei. Motivul pentru care vor să-l prindă pe Tyler. Pe mine și pe el împreună, și pe Annaleise moartă din cauza noastră. În schimb, acum gelozia va reprezenta motivul lui Annaleise.

Am auzit bătaia în ușă și am văzut din baie cum pătrund luminile pe fereastra dormitorului, împroșcând cu raze roșii și albastre peretele opus. Am înșfăcat un prosop și m-am înfășurat în el, apoi i-am întins unul lui Tyler ca să facă la fel. Mi-am aruncat un halat pe mine și am coborât iute la parter, unde am deschis ușa pentru Mark Stewart, agentul Fraize, Jimmy Bricks și tipul acela de la Poliția Statală – oare cum se numea? Detectivul Charles? N-avea importanță! Chiar deloc.

Din păr îmi picura apă în tăcerea care a urmat. Mark Stewart a roșit, ferindu-și privirea de la halatul meu.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat. S-a întâmplat ceva rău? Tata e bine?

Tyler a coborât scările în urma mea, acoperit și el de picături de apă și încheindu-se la pantaloni.

— Care-i treaba? a întrebat, deși părea și el încremenit. Ce se petrece?

— Nic! Tyler!

Agentul Fraize a înclinat ușor din cap către fiecare dintre noi.

Detectivul se încrunta în spatele său.

— Credeam că nu vă mai întâlniți unul cu altul, a adăugat el.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Tare greu de crezut că asta ar fi treaba ta!

— Să minți în timpul unei anchete...

Cuvintele lui s-au pierdut atunci când o mașină a tras în spatele lor. Mi-am lungit gâtul ca să văd mașina lui Daniel peste umărul lui.

— De ce se află Daniel aici? am întrebat apoi. Are de gând cineva să-mi spună și mie ce căutați toți aici?

— Avem câteva întrebări! Ne-ar plăcea să ne acorzi permisiunea să aruncăm o privire primprejur, a zis detectivul Charles.

Tyler mi-a pus o mână pe umăr.

— Despre ce-i vorba?

— Mă tem că vă aducem vești proaste, a răspuns Bricks. Am găsit-o pe Annaleise. Moartă.

Tyler a strâns în pumn materialul halatului de pe mine.

— Așa că ați venit să mă luați la întrebări? a întrebat el.

— Nu! i-a răspuns celălalt. Nu de aceea am venit încoace.

Detectivul Charles s-a uitat iar peste umăr, la Daniel, care venea grăbit spre noi, și la camioneta lui Tyler, parcată în spatele mașinii mele.

— Când ai ajuns aici, domnule Ellison? Dacă nu te deranjează că te întreb.

Am încercat să calculez cât timp trecuse de la plecarea lui Everett, în încercarea de-a-i oferi lui Tyler un alibi cât mai bun posibil.

— Cam cu o oră în urmă? Poate ceva mai mult? am răspuns eu, uitându-mă la Tyler.

Privirea lui a rămas ațintită în a mea, cu buzele ușor desfăcute, ca și cum îmi urmărea povestea derulându-se în propria-i minte și căpătând formă.

A încuviințat și el din cap.

— Da! Cam așa! a zis și Tyler.

Daniel și-a făcut loc prin grupul de bărbați, încercând să-și ascundă surpriza în vreme ce ochii îi fugeau când la mine, când la Tyler, apa continuând să se scurgă de pe trupurile noastre, sub privirile tuturor.

— Everett e pe drum încoace, a anunțat el. L-am prins chiar când ajungea la aeroport.

Am simțit un gol enorm în stomac, iar Tyler s-a încordat tot lângă mine.

Daniel s-a răsucit apoi către detectiv.

— Avocatul nostru ne-a zis să nu spunem nimic. Să nu vă lăsăm înăuntru.

Și-a ridicat palmele în sus – „N-a fost ideea mea, doar urmam ordinele".

— Îmi pare rău!

*

I-am lăsat pe Daniel și pe Tyler pe verandă cu polițiștii și m-am dus să mă îmbrac, deschizând totodată fereastra dormitorului. Am auzit pași pe verandă, în timp ce Bricks și agentul Fraize dădeau ocol casei, oprindu-se ca să se zgâiască înăuntru pe geamuri. Ochi, peste tot ochi.

Detectivul Charles se afla aproape de garaj, chiorându-se și el pe geamuri, din când în când lăsându-se pe vine ca să cerceteze ceva aflat pe pământ. Inima îmi bubuia cu putere, și nici măcar nu-l puteam întreba pe Daniel despre Laura, dat fiind că era ocupat să stea de pază pe veranda din față.

N-a mai durat mult și a revenit și taxiul lui Everett, lăsându-l la jumătatea aleii. A rămas încremenit când a coborât din taxi, apoi a mai durat o secundă ca să-și scoată bagajul. Pentru a se aduna, știam prea bine. Evaluând scena din fața ochilor. Fratele logodnicei sale și încă un bărbat pe verandă. Două mașini de poliție și o mașină fără însemne pe stradă. Polițiști în și fără uniformă, umblând încolo și încoace pe proprietatea mea.

Am ieșit afară, iar privirea lui Everett a întâlnit-o pe-a mea când a auzit scârțâitul ușii de plasă. S-a prezentat polițiștilor în maniera lui tipică, oficială și politicoasă, de cetățean din *Philadelphia*, ceea ce nu era chiar cea mai potrivită abordare, după părerea mea, însă efectul a fost cel scontat.

— Aveți un mandat pentru cele două construcții? l-a întrebat pe detectiv înainte să vină la mine.

Everett, avocatul. Everett, eficientul.

— Suntem pe cale să obținem unul, i-a răspuns acesta.

— Deci răspunsul e nu, a replicat Everett.

— Am dori să le punem câteva întrebări. Sunteți liber să asistați. Mandatul va fi eliberat, vă asigur.

— Super! Atunci, *în acel moment*, vă puteți întoarce. Nu vă vor răspunde la întrebări, așa că trebuie să vă retrageți. De pe proprietate, domnilor! Apoi, către mine: Intră în casă, Nicolette!

Nu s-a mișcat nimeni, nici măcar eu.

— Bun, sau rămâneți pe proprietate, iar eu voi depune o plângere la adresa statului.

Nu așa se fac lucrurile pe aici! Ne făcea pe toți să părem vinovați. Aparențele reprezintă totul.

— Nu e proprietatea mea, am intervenit eu. Deocamdată. Nu știu ce și-ar dori tatăl meu...

— Nicolette, s-a răstit Everett, treci în casă!

Bricks a ridicat din sprâncene, dar a dat înapoi. Tot grupul a pornit ușurel către mașini. Dar n-au plecat. Mașina fără însemne a rămas pe stradă; agentul Fraize discuta cu detectivul pe geam.

— Înăuntru! a rostit Everett, făcându-ne tuturor semn să-l urmăm. Iar tu ești...? a întrebat în timp ce ușa se închidea în urma sa.

— Tyler Ellison.

Liniștea care a urmat a fost lungă și chinuitoare, până ce Daniel a început să umble încolo și încoace, distrăgându-i atenția lui Everett.

— Nu pleacă, am anunțat eu.

— Așteaptă un mandat ca să intre în casă, iar între timp, se asigură cu toții că nu scăpați de nimic de aici. Iisuse Hristoase! a exclamat apoi Everett, lăsându-și gențile să cadă lângă ușă. Se sinchisește cineva să mă pună

și pe mine la curent cu furtuna asta de rahat? Doar ce-am plecat, pentru numele lui Dumnezeu!

Rețetele stăteau nedesfăcute pe masă, și l-am văzut observând atât părul meu umed, cât și picioarele goale ale lui Tyler.

— Au găsit cadavrul lui Annaleise, am răspuns eu. A fost împușcată.

L-am văzut pe Daniel încordându-se.

— Și mai avea și o scrisoare la ea. În care ne acuza de dispariția lui Corinne.

— Pe *cine* acuza? a întrebat Everett. Pe tatăl tău? Sau pe voi, toți?

— E complicat, Everett.

— Pune-mă la încercare! a replicat el.

Nu îl puteam privi în ochi. Îmi dădeam seama că voia să înțeleagă. Îmi dădeam seama că încă spera.

Însă trebuie să-ți plătești datoriile.

M-am întors către Daniel, care stătea sprijinit de perete.

— Ar trebui să te duci acasă. Ar trebui să verifici ce face Laura! am zis apoi.

Mă întrebam dacă el știa. Dacă bănuia. Probabil că știa că din biroul lui lipsea cheia; poate că pur și simplu presupunea că o găsise Laura și că o luase, pedepsindu-l în tăcere. Doar ea umblase pe afară în noaptea aceea. Mă întrebam dacă avea să o întrebe. Sau dacă avea să meargă acasă și să-și caute pistolul. Dacă avea să spună ceva cuiva.

M-am apropiat de el și l-am luat în brațe.

— Îți mulțumesc că ai venit! am adăugat. Apoi, cu gura lipită de urechea lui: Ai mers acasă după ce ai fost la bar. Laura era acolo. Ați rămas împreună.

Și-a mutat mâinile pe spatele meu, apăsându-și capul mai aproape de umărul meu, pentru a-mi arăta că ascultă.

— Ai grijă ca pistolul tatei să nu fie găsit niciodată!

Am simțit trupul lui Daniel schimbându-și postura în clipa în care a înțeles totul. Nu s-a uitat la mine, ci a rămas cu capul plecat, apoi și-a trecut o mână prin păr și a pornit încet spre ușă.

L-am urmărit plecând, în vreme ce agentul Fraize a ridicat o mână când Daniel s-a apropiat de mașina lui. L-am urmărit pe Daniel depărtându-și încetișor mâinile de șolduri.

— Ce îi fac?

Mi-am lipit palmele de geam când agentul Fraize a început să-și plimbe palmele în susul și-n josul trupului lui Daniel, înainte de-a face un pas în spate și-a da aprobator din cap.

— Se pare că mandatul ar fi pentru o armă, a răspuns Everett. Se asigură că nu pleacă de aici cu ea. O scurtă ezitare, apoi: Există vreo armă pe aici, Nicolette?

— Poftim? am făcut eu, întorcându-mă spre el. Nu, nu există nicio „armă" pe aici, Everett.

El s-a uitat iar pe geam, mijindu-și ochii pentru a și-i feri de soare.

— E timpul să-mi spuneți și mie ce dracu' se petrece aici!

Am făcut un pas în lateral și m-am întors spre Tyler, care stătea pe canapea fără să scoată niciun cuvânt.

— Ar trebui să pleci și tu acasă! i-am zis.

El a clătinat din cap și a aruncat o privire scurtă către Everett, apoi a zis:

— O să rămân afară, în față.

Ușa de plasă s-a trântit în urma lui, apoi l-am văzut așezându-se pe treapta de jos, cu bărbia în mâini.

Everett m-a urmat când am intrat în bucătărie. Stătea mult prea aproape de mine când m-am răsucit spre el.

— Bun! Iată ce s-a întâmplat: Annaleise Carter e moartă, i-am zis, și a încercat să ne doboare și pe noi odată cu ea. A lăsat un bilet în care le spunea polițiștilor că ar trebui să mă cerceteze pe mine pentru ce s-a întâmplat cu Corinne. Un bilet în care spunea că e posibil ca aici să se afle cadavrul lui Corinne.

— Și de ce ar fi vrut Annaleise să facă una ca asta? De ce ar fi făcut așa ceva?

— Pentru că era dusă cu capul. Lumea e plină de persoane duse cu capul, Everett. Știi câte văd zilnic? Iar acelea sunt doar cele pe care le pot *vedea*.

— Dar Annaleise e moartă, Nicolette. Cineva a omorât-o cu biletul acela asupra ei. Tu nu vezi cum arată asta?

— O, ba văd! Crezi că sunt idioată?

— Vor obține un mandat. Un *mandat de percheziție*. Ce crezi că vor găsi?

— Habar n-am! i-am răspuns.

Everett a venit mai aproape, iar eu m-am tras un pas îndărăt.

— Ce spunea tatăl tău? De ce voiai ca polițiștii să stea departe de ei? De ce voiai ca el să păstreze tăcerea?

— Stai așa! am zis, proptindu-i o palmă în piept.

Am deschis frigiderul și am scos o cutie de suc, câștigând timp pentru a-mi limpezi gândurile.

El s-a oprit, lăsându-și mâinile să cadă pe lângă corp.

— Bun, hai să mă exprim altfel! a continuat el. Vei fi chemată la bară. Un avocat va întreba: „Ce s-a întâmplat cu Corinne..."

— Prescott, am completat eu.

— „Ce s-a întâmplat cu Corinne Prescott?" Ce-i vei răspunde, sub jurământ, la bară?

Am înclinat cutia de suc spre gură, dar el n-a renunțat. Acidul îmi fâsâia pe buze.

— Păi, am zis eu, bănuiesc că voi invoca al Cincilea Amendament.

— Aici nu e un serial cu polițiști, Nicolette. Iar al Cincilea Amendament e admis doar ca să te aperi.

M-am uitat pe fereastră și mi-am coborât vocea:

— Everett? Ești legat sub jurământ, da? E confidențial?

Am lăsat băutura pe masă, cu privirea ațintită asupra lui, urând felul în care se holba la mine, cu capul înclinat într-o parte. Oare ce căuta? Ce avea să vadă?

S-a împleticit îndărăt, sau poate l-am împins eu – mâinile îmi erau străbătute de energie, amorțite, habar n-aveam.

— Nicolette, ce-ai făcut? a șoptit el.

Everett trăia într-o lume care nu se atingea de a mea. Într-un loc în care vedea nedreptățile altundeva – într-un loc mai prejos decât locul său în lume. Busola lui morală nu se clătina. Lumea lui era în alb și negru. El nu putea privi în adâncurile întunecate, nici nu le putea lua acasă cu el, nici nu le putea iubi. El nu accepta niciodată monstrul în inima sa. Oare el ar ascunde un cadavru de dragul fiicei sale? L-ar muta pentru sora sa? Lumea lui Everett era doar pe hârtie, pentru că el nu fusese niciodată pus la

încercare. Ce îmi spusese despre el însuși? Acel lucru teribil pe care nimeni altcineva nu-l știa despre el?

Că văzuse pe cineva murind.

Iar *eu* ce făcusem? voia el să știe acum. Atât de multe lucruri! O omorâsem pe Corinne – era singura explicație rămasă, indiferent a cui fusese vina. O abandonasem pe marginea drumului. Îi mințisem pe polițiști și atunci, și acum. Trăisem cu ea îngropată sub casă. Fugisem de Tyler și de acasă din cauza ei. Îi lăsasem pe ei să adune bucățile.

Însă nu-i datoram lui Everett acel adevăr.

„Plătește-ți datoriile", insista ea. „Plătește-le pe toate."

M-am gândit la apartamentul meu cu mobilă vopsită și la biroul cu placheta mea pe el, trezindu-mă și simțindu-l pe Everett lângă mine în dormitorul lui întunecos.

— M-am culcat cu Tyler, l-am anunțat.

Toată postura lui Tyler a devenit mai rigidă, iar atunci mi-am dat seama că îl luasem prin surprindere. Nu se aștepta la asta. Am așteptat câteva secunde, nenumărate secunde, să se așeze totul.

— Mai zi-mi o dată! a rostit el.

M-am tras îndărăt, simțind peretele rece, indiferent.

— M-am culcat cu Tyler, am repetat, cu inima bubuindu-mi în piept și toată pielea furnicându-mă.

Tyler era afară, iar aici, acum, eram doar noi. Am așteptat să văd ce va face Everett. Dacă avea să se năpustească afară și să-l pocnească pe Tyler. Dacă avea să mă prindă de umeri și să mă scuture zdravăn. Să-mi arunce cuvinte grele, care să mi se întipărească în memorie. Dar el doar a închis ochii și și-a plecat capul, în vreme ce dădea înapoi. Everett nu era așa. El n-ar fi omorât pe nimeni, nici n-ar

fi mutat un cadavru, nici n-ar fi minţit ca să alunge tensiunea sau vina. El era o persoană mai bună decât noi, toţi.

— O să mi se facă rău, a zis el.

Să ne lăsăm pe amândoi să credem că totul se întâmplase deoarece comiseserăm o infidelitate.

Şi-a chemat un taxi – a trebuit să-mi ceară mie telefonul, pentru că al lui nu avea semnal – şi până şi faptul că a rostit acele cuvinte părea să-l omoare. Nu s-a uitat deloc la mine cât timp a aşteptat maşina, nici nu mi-a vorbit cât am stat la masă în faţa lui, răpăind în tăblie cu degetele.

Am auzit amândoi când taxiul a tras în faţa casei. Şi-a luat bagajul şi a pornit spre intrare, iar când a ieşit pe uşă, nici măcar nu s-a uitat la Tyler. Nicio sămânţă de scandal în trupul lui.

— Îmi pare rău! am zis în vreme ce stăteam în capătul verandei, lângă uşa de plasă.

Nu, nu a fost aşa. Când a plecat, m-a prins de braţ mai sus de cot şi mi-a şoptit la ureche cum că mă iubise cu adevărat, şi încă ceva, ceva de genul „Cum ai putut?" sau „Sper că eşti bucuroasă!" – vreo platitudine fără importanţă –, însă nu l-am putut auzi cum trebuie, căci eram atentă la degetele sale ce apăsau şi tot apăsau în pielea mea, înfigându-se în tendoane, ciupind un nerv, genunchii cedându-mi în vreme ce gura mi se căsca într-un ţipăt mut.

Apoi a plecat, iar vânătaia deja se forma.

M-am aşezat lângă Tyler pe trepte, urmărindu-l plecând.

— Te simţi bine? m-a întrebat.

— Haide! am zis eu. Hai înăuntru!

Aveau să se întoarcă. Asta zisese Everett. Aveau să se întoarcă și cu un mandat de percheziție pe deasupra, iar acum erau cu ochii pe noi. De îndată ce ușa s-a închis în urma noastră, m-am lipit de Tyler, simțindu-i brațele cuprinzându-mă încet.

— E o cheie în gura de ventilație. Trebuie să scăpăm de ea, am spus.

Eu și Tyler am hotărât să o aruncăm în toaletă și să tragem apa, folosind o ventuză pentru a ne asigura că nu va veni înapoi pe țeavă. Dar mai întâi am studiat complicatul model al literei *A* de pe lanțul cheii și i-am zis că o găsisem acasă la Daniel – i-am spus tot ce credeam despre Daniel și Laura. I-am șoptit tot, acoperită de zgomotul apei curgând, în vreme ce el își curăța noroiul de pe bocanci.

Acum am observat că exista o linie subțire ce despărțea lanțul cheii, așa că am tras din instinct cele două jumătăți în direcții diferite. Apoi s-a desfăcut un capac, scoțând la iveală un stick de memorie.

Inelul meu pentru acest stick de memorie. În final, se dovedea că îmi plătisem și această datorie.

M-am întrebat când anume simțise Annaleise ivindu-se acea legătură de nerupt dintre ea și Corinne. Dacă se întâmplase după ce văzuse imaginile. Sau înainte. Dacă totul începuse cu mult timp în urmă, în noaptea aceea de la bâlci.

Mi-am închipuit-o pe Corinne uitându-se într-o parte după ce Daniel o împinsese și văzând-o acolo pe Annaleise, care îi urmărea, privirile lor rămânând fixate una la alta cu o secundă mai mult decât trebuia. Mi-am închipuit-o

pe Annaleise văzând-o pe Corinne plângând, complet singură, poate, un lucru la care noi nu fuseserăm martori. Sau poate pe Corinne uitându-se atent la Annaleise și văzând ceva întunecos și terifiant în adâncurile ființei ei. Ceva care le unea.

Sau poate că fusese scurt și unilateral, precum majoritatea momentelor cărora le acordăm importanță. Poate Corinne nici nu o observase stând acolo, dar poate Annaleise văzuse ceva ce-i trebuia. O asemănare sau o alinare. Faptul că până și Corinne se poate prăbuși. Chiar și cei puternici sunt singuri. Chiar și cei adorați sunt triști. Speram că o iubise în acel moment – când nimeni altcineva n-o făcuse.

Sau poate că totul se întâmplase mult mai târziu. Când văzuse cum pozele capătă claritate.

Știu cum e să pleci, să te întorci, să nu-ți mai găsești locul. Să simți distanța dintre tine și tot ce-ai cunoscut vreodată. Însă Annaleise nici acolo nu își găsise locul. Nu se putea desprinde suficient. Un copil singuratic, o femeie și mai singuratică. Așa că se întorsese la ce știa mai bine.

Vrei să crezi că nu ești tu cea mai tristă persoană din lume.

Annaleise se regăsise aici, în aceste imagini. Fata tristă și singuratică. Se regăsise în fotografia aceea veche și întunecoasă, acoperită cu o pătură. Dar tot voise mai mult. Să se regăsească în Jackson și în Daniel, în Bailey și în Tyler. Să se extragă din vina tatălui meu. Încă o legătură, când îmi făcusem eu apariția. Să se găsească în mine.

Mi-o imaginez pe Annaleise uitându-se cu mare atenție, cu spaimă, tânjind chiar, la imaginea trupului nemișcat

al lui Corinne. „Eu sunt tu?" întreabă ea. „Asta devenim cu toții? Așa ne ștergem și dispărem?"

Pădurea are ochi, monștri și povești.

Noi suntem ea la fel de mult pe cât și ea este noi.

Încă o mașină a oprit pe stradă, însă după ce a mai trecut ceva timp. Licuricii licăreau prin curte. Detectivul Charles a suit treptele verandei, cu mandatul în mână, enumerând ceea ce căuta.

Everett avusese dreptate – căutau un pistol. Un pistol și un cadavru. Am găsit într-o parte, recunoscătoare că arsesem toate registrele și chitanțele tatei. Istoria datoriilor lui către mine, banii lui pentru tăcerea lui Annaleise. „Am întârziat", îmi zisese la Grand Pines. Întârziase cu banii de mită. „Fiica mea nu e în siguranță."

Mark Stewart a luat loc la masa la care mâncam alături de mine și de Tyler, ca o dădacă, însă a refuzat să ne privească pe vreunul dintre noi.

Eu am ieșit pe veranda din față după o oră, când o nouă echipă și-a făcut apariția cu tot soiul de mașinării. Au desfăcut în bucăți noua podea a garajului, ca și cum cimentul proaspăt era o dovadă suficientă. Au săpat prin grădină. Au adus un câine care să adulmece pe restul proprietății, de la stradă până la albia pârâului secat. Însă au plecat cu toții, până la urmă.

Iar seara târziu, pe când stăteam în bucătărie împreună cu Tyler, iar polițiștii desfăceau casa bucată cu bucată, în cameră a intrat Hannah Pardot. Părul îi era mai lung, cârlionții, vopsiți într-un negru și mai închis, iar rujul roșu îl schimbase cu unul maro-mat. Trupul îi părea mai moale, dar chipul îi era mai dur. Și tot nu zâmbea.

— Nic Farrell, a început ea. Ne întoarcem totuși la asta.

Ca și cum nu trecuse nici măcar o zi de atunci. Iar noi abia reluam o discuție rămasă în mijlocul frazei cu doar o clipă în urmă.

— Nu e nimic aici, am replicat eu.

S-a așezat pe scaunul din fața mea și a continuat:

— Annaleise Carter, îmi aduc aminte de ea. A fost alibiul fratelui tău, îți amintești? Pentru voi toți, de fapt.

— Îmi amintesc.

A scos la iveală o foaie de hârtie vârâtă într-o pungă sigilată. Dovada luată de la locul faptei.

— A fost ucisă având acest bilet la ea, Nic. Explică-mi asta!

„Te provoc!"

Ținea în mână un mic pătrat de hârtie acoperit cu un scris de mână ordonat – o foaie ruptă probabil dintr-un carnet de la un motel. Însă cerneala se scursese din pricina ploii, înmuind hârtia și găurind-o în câteva locuri.

— Am venit acasă, Tyler a părăsit-o, ea a dat vina pe amândoi. Nu era deloc o persoană plăcută, doamnă detectiv.

Hannah și-a înclinat capul într-o parte când detectivul Charles a venit și s-a postat în spatele ei.

— Ne-ai mințit în legătură cu relația ta cu Tyler, a zis el. Ori ai mințit atunci, ori minți acum. Oricum ar fi, nu te credem.

— Tu ai mințit primul, domnule detectiv! Ai stat în curtea din fața casei mele, jucând un rol de toată jena. Spunându-mi că nu vrei să-i creezi probleme lui Tyler. Te rog!

Hannah s-a încruntat la el, apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra mea.

— Explică-mi, atunci! Cine, în afară de voi doi, acuzați de ea în acest bilet, ar mai fi avut vreun motiv să o omoare?

— O, dar voi nu o cunoașteți deloc pe Annaleise, așa-i? i-am întrebat. Annaleise avea o groază de dușmani. M-am întors iarăși către Hannah: Întreabă-i pe cei cu care a mers la școală! Îi plăcea să îi pârască, să le dezvăluie secretele. Ca și cum îi provoca să facă ceva ca să se răzbune pe ea. Sunt sigură că s-a amestecat în vreo tărășenie cu care în mod normal n-ar fi trebuit să aibă nicio legătură. Credea că e cu mult mai bună decât toți ceilalți. Disec-o și pe ea, cum ai făcut și cu Corinne! Ai să vezi!

— Chiar așa? a întrebat Hannah Pardot.

— Da! a răspuns Tyler.

„Voi auziți ce spun eu aici? Suscita atâta furia, atâta patimă! Nu e de blamat, dar nici complet nevinovată nu e."

„Ea și-a făcut-o cu mâna ei, ascultați la mine!"

— Bun, hai atunci să ne concentrăm la detalii, da? Știi cum merg treburile. Hannah a așezat reportofonul între noi pe masă, adăugând apoi: Unde erați amândoi în noaptea în care a dispărut?

— Chiar aici, făcând curățenie în casă, am răspuns eu.

— Cineva care poate depune mărturie pentru tine?

— Tyler. L-am sunat, iar el era la bar, dar a venit încoace. S-a despărțit de Annaleise exact în timp ce stătea în fața mea, în această cameră, făcând exact ce trebuia să facă. Apoi a rămas aici toată noaptea.

— Deci voi sunteți alibiul celuilalt, am dreptate?

Tyler s-a lăsat pe spate în scaun.

— Jackson Porter era cu mine când m-a sunat Nic. M-a văzut plecând. Știa că vin încoace.

Hannah s-a aplecat peste masă.

— Tatăl tău are un pistol înregistrat pe numele său.

— Are?

— Da! Ai idee pe unde ar putea fi?

— Nu l-am văzut pe nicăieri, am intervenit, ridicând din umeri. L-am mutat la azil anul trecut. Broasca ușii din spate a rămas stricată o vreme – trebuie să o repar. Ba chiar cineva a dat târcoale pe aici în urmă cu o zi. L-am privit cu atenție pe detectivul Charles, conchizând: Ar fi putut să fie oricine.

Hannah își mișca falca într-o parte și-n alta.

— Cimentul din garaj era proaspăt turnat. Ce-ați făcut acolo, Nic? Tyler? Bănuiesc că i-ai dat o mână de ajutor.

— L-am finisat, a răspuns Tyler.

— Ca să-l aducem pe tata acasă, am adăugat eu, zâmbind către ea. Lui i-a plăcut mereu de tine, Hannah.

Ea s-a încruntat.

— Credeam că te măriți cu un avocat din Philadelphia.

— Ai văzut tu vreun inel? am întrebat-o, iar ea s-a foit în scaun.

— Ai depus actele pentru a deveni tutorele lui ca să vindeți casa. Am văzut hârtiile.

Mintea a început să-mi plutească departe, însă doar pentru o clipă. Am clătinat din cap, zâmbind în barbă.

— Nu, nu ca să o vindem. N-am pus niciun semn. Nu e scoasă la vânzare. Avem o înfățișare la tribunal pentru tutelaj. O să-l aduc acasă, ca să stea cu mine.

Ca și cum acest fusese planul meu de la bun început.

Distanța, ca și timpul, doar un lucru pe care-l creăm noi.

Toate piesele căzând într-un splendid crescendo – și aliniindu-se pentru a mă aduce pe mine, în siguranță, acasă.

Trei luni mai târziu

UNDEVA, EXISTĂ O BOXĂ PLINĂ CU MOBILIER VOPSIT. Iar când banii se vor termina și nu vor mai putea da de mine pentru că n-am lăsat nicio adresă de redirecționare a corespondenței, îl vor scoate la licitație sau îl vor căra direct la tomberonul din parcarea din spatele clădirii.

Acea persoană va dispărea. Doar o fantomă în amintirile lor.

Mi-am schimbat numărul. E mai simplu așa.

N-am mai găsit inelul. Poate că l-a găsit fratele lui Annaleise, înainte de apariția polițiștilor. Poate că l-a ascuns mama ei, pentru a se feri singură de ceva ce nu înțelege. Poate că-i îngropat în poșeta ei, alături de toate celelalte lucruri, oriunde le-o fi lăsat Daniel. Poate că se va ivi într-o bună zi sub forma unei mașini noi, a unui garaj renovat sau a unui an de facultate.

Nimic nu rămâne pierdut pentru totdeauna.

Au luat la puricat viața lui Annaleise, apoi au pus din nou bucățile laolaltă. I-au disecat pe îndelete familia și pe cei cu care a mers la școală, urmărind toate pistele până la facultate, săpând adânc în trecutul ei. Cât despre mine, eu am terminat cu vorbitul. Nu mai era nevoie să vorbesc. Măcar atâta știam de la Everett.

Tyler n-a mai vorbit nici el, apoi nici Jackson, nici Daniel și nici Laura, până am ajuns să ne transformăm cu toții, pe nesimțite, într-un oraș lipsit de glas. Și cine ne poate blama după ce s-a întâmplat ultima oară?

Se vorbea în șoaptă despre noi. Însă cu șoaptele ne puteam descurca.

Dacă toată ancheta legată de Annaleise ar exista într-o cutie, îmi închipui că asta e tot ce-ați putea vedea: o scrisoare împăturită, adresată Departamentului de Poliție din Cooley Ridge; un raport al medicului legist cu ce anume a descoperit: o rană de glonț în piept, sânge scurs din ea, simplu și curat; toate celelalte dovezi, șterse; convorbirile telefonice, de care Daniel a scăpat cu fața curată – „I-am spus să nu mai sune. Mă hărțuia" –, în vreme ce-și legăna bebelușul în brațe; și minciuni: „Era acasă cu mine", a jurat Laura. „A venit acasă de la Kelly's imediat după miezul nopții. Am rămas împreună. Eu am stat sus, la etaj, cu arsuri de la sarcină. El mi-a făcut paste, ca să-mi liniștească stomacul. Am rămas împreună tot restul nopții."

Casa era și ea pusă la punct. Am terminat mai întâi garajul, pentru tata. Uneori credeam că poate nu e nimic în neregulă cu el – se simțea mai bine acasă, înconjurat de lucruri pe care le cunoștea. Dar uneori, începea să rătăcească, pornind aiurea prin oraș. Mereu îl aducea înapoi cineva. Iar alteori intra dimineața în casă și se așeza la masa din bucătărie și mă striga Shana, ca și cum ar fi trăit într-un alt moment. În zilele acelea, privirea lui rătăcea către burta mea, ca și cum ar fi vrut să spună ceva de genul „Sper că e fată de data asta. Are și el nevoie de o soră. Pe cineva pe care-l protejeze. Care să-l facă un om mai bun".

*

S-a întâmplat la o săptămână după ce l-am adus acasă pe tata, când am băgat de seamă că eram în urmă cu patru zile cu pastilele. Abia două săptămâni mai târziu am observat aceeași greață, aceeași moleșeală în oase pe care le simțisem în baia lui Corinne cu două zile înainte să se schimbe totul.

Tyler renova câte o cameră pe rând, construind o locuință pentru noi. Dormitorul meu avea să fie camera copilului. Vechiul dormitor al lui Daniel avea să devină biroul lui Tyler. Trebuia să refacă de la zero camera părinților mei înainte să pot dormi în ea – să o vopsească iar, să pună mochetă pe jos și să aducă mobilier nou. M-am gândit la Laura, la caznele prin care îl făcuse pe Daniel să treacă, și am crezut că înțeleg.

În pofida oboselii, tot mai întâmpinam adesea probleme cu dormitul. Uneori, nu pot să fac diferența dintre noapte și zi, dintre somn și trezie.

Iar alteori începe să-mi tremure mâna dreaptă. Așa că mi-o apăs pe burtă, pentru a o menține nemișcată. Încă mai sunt speriată. Încă mai am senzația că totul e prea aproape de suprafață. Că nu va fi nevoie decât de un ghiont, și toată povestea noastră se va nărui, va crăpa, ne va trăda pe toți.

Dar încă nu e cazul.

Și cred că vom fi bine.

Cum de mai pot dormi? După tot ce s-a întâmplat?

Nu știu pe cine ar mai ajuta să spun totul acum: Corinne era superbă, dar și un monstru, iar odată o iubisem. Dar, în final, o abandonasem, la fel ca toți ceilalți. În final, mă făcuse s-o omor.

Gata! Iată mărturisirea mea! Însă ea era cea mai calculată persoană pe care o cunoșteam – știa exact ce face. Cu siguranță știa. Așa dorm noaptea.

Uneori, mă gândesc doar la ea. Și la noaptea aceea, când s-a năpustit spre mine. Uneori, când adorm, îi văd ochii în lumina farurilor, pironiți în ai mei.

În acele nopți, la fel ca acum, Tyler mă trage mai aproape, așa cum numai el știe.

Dacă există o senzație de acasă, atunci aceasta e. Un loc în care nu există niciun secret, unde nimic nu rămâne îngropat: nici trecutul, nici tu însuți. Unde poți fi orice versiune a ta, unde totul se răsfrânge înapoi, în timp ce mergi pe-aceleași scări, pe-aceleași holuri, prin aceleași încăperi. Unde simți fantoma propriei mame când iei loc la masa din bucătărie, unde auzi cuvintele tatălui tău rotindu-se și învârtindu-se în timp ce luați cina împreună, iar fratele tău trece pe la tine, urându-ți să te simți un pic mai bine, un pic mai puternică. Doar ca să vadă ce mai faci. Și Tyler. Tyler, firește.

Sunt patru pereți din care ricoșează tot ce ai fost vreodată și tot ce ai făcut vreodată, și mai sunt și oamenii care rămân în pofida a toate. Cu toate. Pentru toate.

Unde poți înceta să te mai temi de adevăr. Să îi îngădui să fie o parte din tine. Îl iei în pat cu tine. Îl privești în față, ținând un braț în jurul tău.

Adevărul, atunci.

Adevărul e că mi-e groază de tot ce pot să pierd și de cât de aproape voi fi mereu să pierd totul. Dar s-a mai întâmplat o dată. Și-am supraviețuit.

Îmi place să cred că asta a văzut în mine Everett și că asta știe și Tyler. Că eu supraviețuiesc. E singurul lucru. Dar e și totul.

Adună-te!

Ia-o de la capăt!

MULȚUMIRI

ÎI MULȚUMESC AGENTEI MELE, SARAH DAVIES, CARE A încurajat această idee pe când era doar o ciornă cu o singură frază, care mi-a oferit sfaturi de neprețuit de-a lungul drumului și ale cărei sprijin și încredere în acest proiect l-au ajutat să prindă viață!

Îi mulțumesc editoarei mele, Sarah Night, care a înțeles exact cum să facă această carte mai puternică și care mi-a arătat cum să ajung acolo! Îți sunt extrem de recunoscătoare pentru privirea atentă și ideile constructive! Și întregii echipe de la Simon & Schuster, dar mai ales lui Trish Todd și lui Kaitlin Olson.

Îi mulțumesc lui Megan Shepherd, care a citit atât de multe ciorne ale acestei cărți, încât le-am pierdut șirul, și lui Elle Cosimano, Ashley Elston și Jill Hathaway, pentru toate ședințele de brainstorming, pentru feedback și pentru prietenia lor! De asemenea, recunoștința mea tuturor

celor de la Bat Cave 2014 pentru ideile și încurajările voastre la adresa acestui proiect!

Iar, în final, îi mulțumesc soțului meu, Luis; părinților mei; și familiei mele, pentru tot sprijinul lor!

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 29
Tiparul executat la:
EVEREST TIPOGRAFIA

MEGAN MIRANDA

este autoarea romanului *Ultimul oaspete*, bestseller internațional, recomandat de actrița Reese Witherspoon în cadrul clubului ei de carte și publicat în limba română la Leda Edge, dar și a altor romane de succes, precum *The Perfect Stranger*, *The Girl from Widow Hills* și *Such a Quiet Place*. De asemenea, a scris mai multe cărți pentru publicul tânăr. A crescut în New Jersey, a absolvit MIT și locuiește în Carolina de Nord, împreună cu soțul și cei doi copii ai lor. Pentru a afla mai multe informații despre autoare, vizitează MeganMiranda.com. Urmărește-o pe Megan Miranda pe Instagram pe @MeganLMiranda.

DESIGNUL COPERTEI: PETE GARCEAU

ILUSTRAȚIILE COPERTEI:
GETTY IMAGES, 157330125 ȘI 150965852

UN FENOMENAL ROMAN DE DEBUT
CU O PROVOCARE CARE TE VA ULUI:
POVESTEA ESTE RELATATĂ ÎN SENS INVERS!

Au trecut zece ani de când Nicolette Farrell a părăsit Cooley Ridge. Zece ani de când s-a despărțit de Tyler, bărbatul cu care credea că avea să se căsătorească. Zece ani de când cea mai bună prietenă a ei, Corinne, a dispărut, iar, de atunci, nimeni nu a mai aflat nimic despre aceasta.

Când e informată că tatăl ei este bolnav, Nic locuiește în Philadelphia, iar viața pe care o duce aici nici că ar putea fi mai diferită de cea din adolescență. Imediat după apelul telefonic, tânăra revine în Cooley Ridge pentru a avea grijă de părintele ei, dar, la câteva zile de la întoarcerea în orășelul natal, o altă fată dispare, iar pe Nic o încearcă un sentiment terifiant de déjà-vu.

În timp ce încearcă să afle ce s-a întâmplat cu tânăra respectivă, Nic descoperă adevăruri șocante despre vecinii ei, despre propria familie, dar și despre ceea ce s-a petrecut cu adevărat cu prietena ei, Corinne, în acea noapte bizară din urmă cu zece ani.

„*Toate fetele dispărute* este genul de roman polițist arhetipal, cel după care toată lumea pare să fie înnebunită de la apariția unor cărți precum *Fata dispărută* de Gillian Flynn și *Fata din tren* de Paula Hawkins."
COSMOPOLITAN

„O poveste întortocheată și obsedantă – am adorat-o!"
RUTH WARE, autoarea romanului *Într-o pădure întunecată*

ISBN: 978-606-088-130-8
9 786060 881308
www.edituracorint.ro
LEDA BAZAAR